CHRIS WHITA

THRILLER

BESTSELLER *NEW YORK*

TOATE

CULOR

ÎNTUNERIC

Chris Whitaker

Toate culorile întunericului

Titlul original:

All The Colours Of The Dark (2024)

Traducere din limba engleză de

Alexandra Fusoi

EDITURA TREI

— 2025 —

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Editori: Silviu Dragomir

Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare: Virginia Lupulescu

Design copertă: Anna Kochman
Ilustrații copertă:
Eerik / Getty Images (copaci);
Jonathan Knowles / Getty Images (pictură)

Director producție: Cristian Claudiu Coban

Dtp: Mihaela Gavriloiu

Corectură: Irina Muşătoiu

ISBN (print): 978-606-40-2646-0
ISBN (EPUB): 978-606-40-2767-2

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără

consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Pentru cei zece ai mei

Piratul şi apicultoarea
1975

1

De pe acoperişul plat al bucătăriei, Patch privea printre stejari şi pini albi spre silueta munților St Francois, care apăsau orăşelul Monta Clare cu umbra lor indiferent de anotimp. La 13 ani era convins că dincolo de platoul Ozark se află aur. Că exista o lume mult mai luminoasă care-l aştepta.

Deşi ceva mai târziu în dimineața aceea, când avea să zacă pe moarte în pădure, va lua instantaneul acelei dimineți şi-l va strânge până când culorile vor dispărea, ştiind că n-avea cum să fie atât de frumos. Că nimic nu era atât de frumos în viața lui.

A urcat din nou în dormitorul lui, unde şi-a pus un tricorn şi o vestă şi şi-a îndesat nădragii largi bleumarin în şosete, după care a înfoiat cracii până au arătat ca nişte pantaloni bufanți. A prins la centură un pumnal mic, aliaj metalic, dar făuritorul fusese suficient de talentat.

Mai târziu în cursul zilei polițiştii aveau să scotocească prin amalgamul vieții sale şi să descopere că era pasionat de pirați pentru că se născuse cu un singur ochi, iar maică-sa

îi băgase în cap romantismul hangerului şi al banderolei pentru ochi fiindcă de multe ori, pentru astfel de copii, înzestrarea pentru ficțiune estompa o realitate prea dură.

În dormitorul lui aveau să observe steagul negru care acoperea o gaură în rigips, dulapul fără uşi, ventilatorul defect şi un Steepletone care funcționa. Cufărul cu comori străvechi pe care-l găsise maică-sa într-un talcioc din St Louis; dubloni de recuzită de film; replica unui pistol cu cremene. Aveau să pună în pungi un tub de artificii şi *Playboy*-ul din iunie 1965, ca şi cum ar fi fost dovezi pentru ceva.

Şi atunci aveau să vadă banderolele pentru ochi.

S-a uitat la ele cu grijă, apoi a ales-o pe cea mov cu stea argintie. Le făcuse maică-sa şi unele îi provocau mâncărimi, însă cea mov era din satin neted. În total 18, şi doar una avea craniul cu oase încrucişate. A hotărât că pe aceasta o va purta la nunta lui, dacă o să reuşească vreodată să-şi facă suficient curaj să stea de vorbă cu Misty Meyer.

Şi-a scos pălăria. Părul îi era aproape alb în lunile de vară şi nisipiu când venea iarna; şi l-a pieptănat, dar un smoc din creştet stătea ridicat ca o antenă.

Maică-sa stătea în bucătărie. Tura de noapte îi necrozase pielea.

— Ai prins vreun semnal cu chestia aia? a întrebat ea şi a încercat să-i aranjeze părul cu palma. Dă-mi borcanul cu Crisco.

El s-a ferit, iar ea a început să râdă. Lui Patch îi plăcea râsul maică-sii.

Weekendul trecut îl dusese la Davenport, unde încerca să găsească o slujbă. Ivy Macauley vâna situațiile la limită, de parcă acceptarea locului ar fi fost cel mai mare păcat. El umpluse rezervorul de la Fairlane cu exact câtă benzină trebuia, iar ea umpluse maşina cu entuziasm, îşi coafase părul într-o claie à la Fonda, îi strânsese mâna şi-i spusese

asta a fost. În ora aceea cât dura interviul, el aştepta singur în oraşe pe care nu le cunoştea.

Ea prăjise ouă, iar el se întrebase cât de greu era să fii părinte şi dacă uneori copiii săraci erau consideraţi un fel de regret bine-intenţionat.

— Azi o să fie cea mai bună zi din viaţa mea, a spus el.

Spunea de multe ori aşa.

Pentru că n-avea de unde să ştie ce urma.

2

L-a auzit pe poştaş şi a dat fuga la uşă, în caz că mai era vreo scrisoare de la şcoală, dar ea i-a luat plicul de mână, a închis ochii şi l-a sărutat.

— Are timbru de St Louis.

Cu o lună în urmă fusese la un interviu de angajare la un parc dendrologic, în timp ce Patch zâmbise unor familii simetrice la umbra Tower Grove House.

Şi-a ţinut răsuflarea până i-a văzut umerii lăsaţi.

Casa lor cu chirie din Monta Clare era genul de locuinţă temporară care se permanentiza deja, temeliile înnodându-se în jurul gleznelor maică-sii indiferent cât de tenace le tăia ea cu declaraţii despre libertatea femeilor sau cât de tare îl asculta pe Dylan ca să-şi aducă aminte că vremurile se schimbau.

— Ne alegem cu ceva din orice lovitură, a zis el şi a distrus scrisoarea.

A cercetat rafturile goale ale frigiderului.

— Black Bart Roberts a capturat aproape 500 de corăbii la vremea lui. Dar totul a început când a fost chiar el capturat. Un navigator legendar, cei care-l luaseră prizonier i-au văzut

potențialul şi l-au lăsat să trăiască. Nu după mult timp, l-au ales căpitan.

Uneori, maică-sa îl privea de parcă era suma eşecurilor ei. În fiecare seară, băiatul ridica gantere ruginite până îl ardeau de durere brațele slăbănoage, alungându-şi scrâşnind copilăria.

Ea a observat vânătaia de pe obrazul lui când i-a scos vesta, i-a aranjat pantalonii şi şi-a umezit palma cu salivă ca să-i netezească părul.

— Iar te-ai bătut, Joseph. Încearcă să ții minte că tu eşti tot ce am, a zis şi a dat să-i aşeze banderola pe ochi, dar el a prins-o de încheietură şi ea s-a îmblânzit.

— Atunci e nasol să fii în pielea ta, a răspuns el zâmbind.

Uneori, lua albumul de sub patul ei şi-i cartografia mărirea şi decăderea.

— Trebuie să-ți mănânci micul-dejun, i-a atras ea atenția când el a împins farfuria.

— Ne dau ceva la şcoală dacă uităm, a mințit el prea uşor.

— Eşti emoționat? Micuțul meu pirat. Fără belele de-acum încolo. Fără furat şi fără bătaie. Şcoală nouă, început nou, da?

— Arată-mi tu un pirat care n-a intrat niciodată în vreo belea.

— Vorbesc serios, Joseph. N-am nevoie să vină peste mine de la şcoală. Femeia care a trecut pe-aici se uita la mine de parcă nici n-aş putea să am grijă de tine.

Ivy i-a cuprins fața în palme.

— Promite-mi!

Nu-i putea spune că el nu începea niciodată bătaia.

— Fără belele.

— Mergi cu Saint?

El a încuviințat.

Ivy avea să-i povestească toate astea primului polițist venit la fața locului, apoi şi şefului de post Nix. Avea să le

spună că n-a observat pe nimeni prin preajmă. Nici vreo dubă închisă la culoare. Sau orice în afară de trezirea lentă la viață de pe Rosewood Avenue.

Iar mai târziu, când situația a devenit şi mai gravă, s-a întrebat cât de multe pierduse din viața fiului ei.

3

Vizavi, domnul Roberts împingea noul lui Lawn Boy. Casa familiei Roberts era zugrăvită în fiecare primăvară, cu caplamale albe şi fronton bleumarin. În seara aceea, în loc să se uite la *Hawaii Five-O*, familia Roberts avea să stea pe terasă şi să se uite la polițiştii care viermuiau acasă la Macauley. Doamna Roberts avea să toarne pentru amândoi câteva degete de bourbon ca să se calmeze, iar domnul Roberts să comenteze că *era doar o chestiune de timp să i se întâmple ceva rău puştiului ăluia*.

Iarbă verde. Berline lustruite. Steaguri care atârnă blegi şi nemişcate. Casa lor era înaltă şi poate cândva fusese impunătoare, dar o generație în care fusese neglijată îi furase strălucirea. Era singura casă de închiriat de pe stradă, iar Patch smulgea buruienile din curte, curăța frunzele din jgheaburi şi bătea țiglele pe acoperiş după fiecare furtună, ca şi cum n-ar fi ştiut că alimenta viitorul altcuiva. Fluiera în timp ce muncea, salutându-i din cap pe vecinii care treceau pe-acolo. Zâmbind. Întotdeauna.

A doua zi dimineață, polițiştii aveau să meargă pe acelaşi drum, să bată la uşi şi să pună întrebări, încercând să pună cap la cap evenimente care urmau să mutileze oraşul în anii următori.

Dubele posturilor de ştiri aveau să facă tabără în fața micuței secții de poliție şi să sporească presiunea asupra

şefului de post Nix, care o să stea în fața luminilor care străfulgerau şi să se bâlbâie într-o declarație prost ticluită. Pentru că într-o zi Patch avea să se lupte pentru prima pagină din *St Louis Post-Dispatch* cu Lynette Frome şi tentativa ei de asasinare a lui Gerald Ford.

A găsit un băț lung şi-l flutura prin aer, apoi l-a transformat în puşcă şi a tras focuri de avertisment asupra armadei care se apropia.

— Marş la tun, baborniță de mare! i-a spus văduvei Anderson care trecea pe lângă el, dar care n-a alergat la tun.

În capătul străzii principale s-a uitat după Saint, după salopeta albastră ruptă în genunchi, după coada pe care o împletea zilnic susținând că aşa nu-i intra părul în ochi când se cățăra în mărul familiei Morrison şi dădea jos fructele care-i plăceau.

A aşteptat cinci minute şi apoi a dat cu piciorul într-o cutie de conserve în lungul străzii. Şi-a luat tonul de Curt Gowdy cu accent de cowboy şi a comentat: „Patch Macauley, primul băiat cu un singur ochi care aruncă la peste 60 de metri”.

În fața bistroului lui Lacey era un Thunderbird roşu, iar Chuck Bradley şi frații lui mai mari stăteau rezemați de el.

— Vikingi! a şoptit Patch în barbă.

A încercat să se întoarcă în momentul în care Chuck l-a observat şi i-a înghiontit pe ceilalți doi.

Polițiştilor avea să le ia două zile să ajungă la Chuck şi frații lui, dar numai jumătate de oră ca să le confirme alibiurile.

Patch s-a ascuns pe aleea din spatele magazinelor.

A auzit paşi, s-a întors şi i-a văzut pe cei trei, aşa că s-a tras într-un colț.

— N-ai unde să fugi, i-a zis Chuck.

Era înalt, mai mare şi destul de chipeş. Frații lui erau copii leite. Chuck ieşea cu Misty Meyer, frumusețea celebră

de care Patch rămăsese îndrăgostit profund încă de la grădiniță.

Cei trei s-au mai apropiat un pic, iar Patch s-a tras şi mai în spate, până s-a lipit de cărămida rece şi a simțit-o înfigându-i-se în spinare.

Şi-a scos pumnalul de la centură şi a strâns mânerul.

— Clar n-o să foloseşti ăla, a spus Chuck, deşi Patch auzea îndoiala din vocea lui.

S-a uitat la lamă, dar genunchii îi tremurau.

— În noiembrie 1718, Robert Mayard a reuşit în cele din urmă să-l prindă pe legendarul Edward Teach. Îl ştiți ca Barbă-Neagră.

Chuck s-a uitat la frații lui şi unul dintre ei a râs.

— Maynard l-a tăiat de 20 de ori cu un cuțit exact ca ăsta. După care l-a prins de păr şi i-a tăiat capul.

— Tu nu eşti pirat, tu eşti un ciudat chior.

— Maynard a atârnat capul lui Barbă-Neagră de bompresul corabiei, ca să ştie lumea să nu se pună cu el.

A ridicat pumnalul.

Şi atunci a pornit spre ei, cu inima bătând cu putere în timp ce ei se trăgeau puțin înapoi. Încă un metru şi a luat-o la fugă.

S-au strigat amenințări.

Nu s-a oprit până n-a scăpat.

4

Pinii se ridicau prin umbrele aurii şi albastre, iar frunzele uşoare se trăgeau din calea lui în timp ce mergea pe cărări care ocoleau marginea oraşului. Undeva deasupra, departe, vedea Loess Hills lovind fluviul Missouri, aerul industrial

care se ridica deasupra oraşelor şi a terenurilor agricole presărate cu silozuri argintii.

Un Dodge fără aripi şi fără roți se afunda în pământ, lăsat în voia sălbăticiei, ca să tragă copiii la țintă în parbriz.

Un fluturaş prins în țepii unui arbore de Iudeea. Nuanțele de roz înconjurau un Jimmy Carter zâmbitor, cu mânecile suflecate, ca şi cum ar fi fost apropiat de genul de oameni cărora le cerea votul.

A început să se vadă lacul. Un indicator decolorat avertiza asupra curentului de adâncime. Vara, copiii săreau de pe stâncile alunecoase de culoarea smaraldului. Un băiat pe care-l chema Colson se dusese să înoate şi nu se mai întorsese niciodată; se zvonea că trăia pe fundul lacului, uitându-se la picioarele fetelor când înotau, aşteptând momentul potrivit să înhațe câte una.

Patch a luat o piatră netedă şi a aruncat-o razant pe luciul apei, uitându-se cum atinge de şase ori suprafața care se vălurea spre lamele trestiilor.

A mers în echilibru, cu brațele întinse, pe şinele ruginite ale vechii căi ferate Monta Clare, înroşite şi încovoiate.

S-a uitat la un muscar cu coada despicată care a tulit-o de pe crenguța pe care stătea.

Țipătul l-a făcut să se oprească.

Un țipăt puternic.

Într-o vale adâncă a zărit o dubă bleumarin, dar tufărişul era atât de des, că abia înainta. Poate că era o maşină modificată sau un Ford.

S-a pitulat când a văzut-o.

Misty Meyer.

O clipă şi-a imaginat că era cu vreun băiat, iar el interpretase greşit situația. Erau amândoi în aceeaşi clasă la matematică; Misty era de vârsta lui, dar puteai uşor să crezi că era mai mare.

Apoi a văzut spatele unui bărbat cu glugă pe cap, deşi era cald.

Patch s-a uitat disperat în jur după cineva. Oricine care să se poată descurca în situația asta, care să poată prelua o parte din responsabilitate, povara acută de a vedea o fată care are probleme.

Încă un țipăt.

A înjurat în şoaptă, a ridicat o mână şi a dus-o la banderola de pe ochi, în timp ce gândul i s-a dus la Martin Limbă-de-Argint şi Sălbaticul Ned Lowe. Banda neînfricaților.

S-a mişcat.

Misty țipa când el s-a lăsat să alunece pe versant.

S-a aplecat şi când a luat o piatră de pe jos şi-a dorit să fi avut la el praştia.

La trei metri în fața lui, bărbatul l-a auzit şi s-a întors.

Avea toată fața acoperită de o cagulă, mai puțin ochii.

Patch şi-a ținut răsuflarea, a aruncat piatra şi s-a lăsat iar în jos, prinzându-l pe bărbat de genunchi.

— Fugi! a țipat el.

Misty era încremenită, cu muşchii paralizați de frică. Avea bluza sfâşiată, iar geanta era căzută în țărână. Amețită, ca şi cum ar fi fost târâtă într-un coşmar.

Bărbatul s-a rostogolit peste el.

— Fugi! a reuşit să şoptească Patch, cu plămânii goliți de aer.

A simțit o mână pe gât şi a implorat-o pe Misty din priviri.

Revino-ți!

În cele din urmă, ea l-a văzut.

Era înaltă, o atletă. Privirile li s-au întâlnit şi atunci ea s-a întors, a început să-şi mişte ritmic brațele şi a luat-o la goană prin pădure.

Bărbatul se ridicase şi a dat s-o ia după ea, dar Patch l-a ajuns.

A scos pumnalul a doua oară în dimineața aceea.

Bărbatul l-a prins de încheietură şi a răsucit.

Soarele a luminat lama până a ajuns în stomacul lui Patch.

A căzut pe spate şi şi-a dus mâinile la rană, iar pădurea din jur s-a înnoptat, dar el n-a văzut nici lună, nici stele.

A doua zi, o armată de oameni avea să bată pădurea ca să găsească o banderolă de ochi mov cu o stea de argint.

Şeful de post Nix avea să verifice fiecare răufăcător pe o rază de 150 de kilometri.

Mama lui avea să se prăbuşească total.

Saint, cea mai bună prietenă a lui, avea să bată străzile mult după ce murise speranța, intrând într-o lume întreagă de belele.

Nimeni nu ştia încă despre tragedia în desfăşurare care avea să devină viața lor.

5

În aceeaşi zi, Saint s-a trezit în zori, a coborât furiş scările şi a ieşit pe terasa din spate.

La distanță de şapte străzi, Patch privea acelaşi răsărit.

Saint s-a frecat la ochi în timp ce pâcla se ridica din iarbă ca şi cum dedesubt ar fi ars un foc.

Obiceiul ei de dimineață, acelaşi în fiecare zi de când veniseră.

Tocmai dădea să intre înapoi când a auzit.

Sau nu.

A traversat curtea, desculță în iarba umedă, şi s-a oprit la mai puțin de un metru de stup.

S-a lăsat pe vine şi s-a uitat înăuntru după vreun rătăcit.

A privit în jur, spre casa înaltă, spre vecini, spre vârfurile copacilor.

A căscat ochii, încercând să priceapă.

Albinele dispăruseră.

A urcat în grabă scara şi a dat buzna în dormitorul bunică-sii.

— Cineva a furat albinele, a spus ea fără suflare.

Norma s-a întors dinspre locul ei de la fereastră.

— Nu ți-ai pus ochelarii, poate că albinele sunt acolo, dar nu poți tu...

Saint a ieşit în fugă din cameră.

— Şi spală-te pe dinți! a strigat Norma.

A urcat scara în spirală spre dormitorul ei din pod. Şi-a luat ochelarii rotunzi de pe noptieră şi a văzut cum lumea se limpezeşte prin lentilele atât de groase, încât îi măreau ochii ca şi cum ar fi fost într-o permanentă stare de uimire.

Şi-a pus salopeta de blugi, cu petice noi la ambii genunchi.

Saint s-a spălat pe dinți cu pastă pusă direct pe deget, pentru că-şi folosise periuța ca să curețe noroiul de pe o fosilă pe care i-o adusese Patch şi care se dovedise ulterior a fi un rahat uscat de câine.

A găsit-o pe bunică-sa afară, stând lângă stupul pustiu şi privind cu ochi mijiți cerul.

Norma şi-a dres glasul; avea părul argintiu tuns scurt, iar muşchii supli sugerau oțelul de dedesubt.

— Dar de ce să...

— Poate au fost furnicile. Dar am pus capcane, a zis Saint cu un ton uşor panicat.

— Atunci n-au cum să fie furnici.

— Adică, dacă te tot bagi, albinele pleacă. Dar am...

Norma a oftat.

— Stai aici cu ele în fiecare zi, uneori ore în şir.

— De-acum mă cunosc. Au trecut patru ani.
— Poate o fi fost un sconcs.
Saint s-a îndreptat.
— Un sconcs nenorocit. Mă duc să-mi iau praştia.
— Am citit despre un apicultor din Wayne County... a fost arestat pentru furt de stupi.
Saint a încremenit, cu năsucul încreţit într-un mârâit.
— Cineva mi-a furat albinele?
Se plimba de colo-colo, fără să observe expresia de regret care se întindea rapid pe chipul bunică-sii.
— Pun pariu că a fost domnul Lewis, a spus Saint, rostind numele cu dispreţ.
— Fostul diacon? E...
— E un diabetic bătrân şi lacom...
— Vezi cum vorbeşti! a avertizat-o Norma.
— A luat trei mostre ultima dată când am scos taraba. Lingea mierea de pe degetele alea grăsane, dar nici măcar n-a cumpărat un borcan. I-am spus lui Patch să limiteze numărul degustătorilor. Mă duc acolo şi o să...
— N-o să te duci nicăieri.
— Atunci o să vorbesc cu poliţistul Nix. Poate să-l aresteze pe grăsanul bătrân...
— Ajunge!
Saint s-a întors şi a ieşit în goană pe poarta laterală.
Norma a oftat şi a clătinat din cap cu disperare.

6

Saint a petrecut mai mult de-o oră prin pădurea care se întindea ca o cochilie de scoică în spatele casei înalte şi spre ferma Tooms de dincolo de ea, oprindu-se când şi când şi sperând din toată inima să audă zumzetul grav al albinelor

ei, să le vadă adunate pur şi simplu pe un ulm înalt, în timp ce cercetaşele căutau un cămin nou.

Până să ajungă pe Main Street, coada începuse să se ciufulească puțin, iar pe buza de sus i se strângeau broboane de transpirație. În secția micuță de poliție unde era cât pe ce să ceară arestarea şi decapitarea rapidă a domnului Lewis, a văzut-o pe Misty Meyer în fața unui polițist.

Tânără, speriată şi fără suflare.

Cu genunchii juliți.

Saint a văzut un teanc de foi fluturând când fata a căzut, ca şi cum ar fi lăsat-o cineva brusc fără niciun os în corp. Polițistul a prins-o şi a ajutat-o să se aşeze pe un scaun.

— Trage-ți sufletul, i-a zis şi s-a lăsat în genunchi în fața ei.

— E aici, a spus Misty, aruncând o privire spre strada luminoasă.

Tremura din toate încheieturile şi se uita drept prin Saint, care a observat urma roşie de pe brațul fetei. O mână. O mână mare. O uşoară umflătură lângă ochi; bluza sfâşiată la gât.

— Eşti în siguranță acum, a asigurat-o polițistul. Nu-i nimeni acolo.

— Nu înțelegi! a replicat ea, tot fără suflare. M-a salvat.

— Cine te-a salvat?

Misty a sorbit o gură de apă, cu buzele pline şi rozalii şi părul atât de deschis la culoare, că părea aproape platinat. Un halou pentru o fată cu prea multe care străluceau.

Poate că Saint s-ar fi întors şi ar fi lăsat albinele pentru altă zi, dar atunci a auzit; i-a înghețat sângele în vine şi a început s-o furnice pielea şi parcă ar fi ştiut că lucrurile o să fie altfel de-atunci încolo.

— Puştiul-pirat, a răspuns Misty.

Saint s-a dus spre ei, condusă de instinct. Instinct şi genul o groază înghețată.

— L-a lovit. Dar ăla era foarte mare, a continuat Misty, acum lăcrimând.

Saint a simțit cum îi creşte pulsul.

— Joseph Macauley?

S-au întors amândoi şi au văzut-o. Saint stătea lângă ei, subțire, cu ramele ochelarilor în echilibru pe un năsuc pistruiat. Claviculele îi ieşeau în afară, coada groasă peste umăr ca o coamă. Purta o cruce de aur simplă pe un lănțişor subțire. Bunica ei îi dăduse şi lui Patch una la fel.

— Unde e acum? a întrebat Saint.

Polițistul s-a aplecat, cu muşchii încordați sub cămaşa curată şi fără pată.

Saint ştia despre şoc, cum elimină orice gândire rațională. Aflase în ziua în care venise acasă de la şcoală şi-şi găsise bunicul zăcând în bucătărie, în timp ce bunica îl apăsa pe piept, cu fața inexpresivă, ca şi cum ar fi frământat un aluat.

— Misty! a spus ea încercând să zâmbească.

Bunicul îi spusese că are un zâmbet frumos, care luminează diminețile de ianuarie, care aminteşte de primăvară în toiul iernii din Missouri.

— Unde s-a întâmplat, Misty? a întrebat polițistul.

Misty n-a scos niciun sunet, iar polițistul a luat o haină şi a pus-o pe ea, ca să-i oprească tremuratul.

— Fir-ar să fie, unde dracu' e Patch? a izbucnit Saint în timp ce polițistul se trăgea în spate.

— În poieniță. Lângă calea ferată veche.

Saint l-a auzit pe polițist întinzându-se după stație şi apoi a luat-o la goană pe Main Street, atrăgând priviri în timp ce fugea spre pădure.

7

Copacii se legănau când Saint a despărțit crengile unei sălcii şi a dat peste rădăcini care se ridicau ca nişte mâini, îndemnând la prudență la fiecare pas.

A trecut pe lângă plopii tremurători; trunchiuri albe, zvelte şi puternice şi cu puncte întunecate. Un indicator metalic vechi, mâncat de rugină, cu literele prea şterse. Păduricea devenea mai deasă. Simțea miros de praf şi de Crăciun. Uneori, când ploua, mergea cu Patch până la confluența aflată la mai puțin de cinci kilometri în amonte, ca să lanseze bărcuțe de hârtie pe apa vălurită.

Copacii acopereau tot mai mult lumina unde panta dealului se îndrepta, iar ea era cu mintea la prietenul ei, la cum zâmbea prea mult pentru un copil cu asemenea soartă, cum i-a povestit mama lui odată despre pirați, pentru că aşa felul în care era diferit nu mai era doar o nenorocire.

Îşi simțea răsuflarea în urechi.

A trecut repede de copacii căzuți care mărgineau poienița. Cu capul sus, a cercetat în jur, dar abia când s-a uitat la baza văii a văzut locul.

Tricoul.

Sângele.

8

Vestea s-a răspândit în oraş. Rotițele afacerilor locale s-au oprit la modul că Main Street părea mort când s-au adunat toți la marginea pădurii. Copiii pedalau din răsputeri, cu obrajii îmbujorați când îşi aruncau bicicletele cu spițele încă învârtindu-se în timp ce ei se alăturau

procesiunii, privind şi aşteptând ca un puşti mort să le schimbe culoarea copilăriei.

Saint stătea deoparte şi se uita cum şeful de post Nix trece cu maşina de şirul de reporteri locali, deja ținuți la distanță de o barieră din conuri de trafic şi bandă de izolare a perimetrului.

Nix a coborât şi a acoperit tot soarele cu pălăria lui. De cele mai multe ori, mustața lui încadra un zâmbet. S-a uitat la Saint, care urmărea un bărbat cum fotografiază urmele de roți ca şi cum n-ar fi fost cimentate în noroi, genul de coşmar fosilizat căruia ea avea să-i aducă omagii în săptămânile următoare.

Fata a ridicat privirea spre chipul lui frumos, apoi a coborât-o la loc spre noroi. În stomac i se răspândea o durere surdă. O încordare în umerii osoşi, care avea să crească şi s-o împiedice să doarmă noaptea, până când n-o să mai ştie de ea. Fiecare bucățică de pădure era încărcată de amintiri duioase, iar ea se lupta cu lacrimile. Ea şi Patch cu puşti din bețe, vânând huligani închipuiți. Ea atârnată cu capul în jos de crengile răsucite ale unui arbore de ampar, avertizându-l să nu încerce şi el, pentru că ochiul bolnav i-ar strica echilibrul. El încercând să stea într-un picior ca să-i demonstreze că n-are dreptate. Ea ajutându-l să se ridice în picioare.

Nix a trecut prin fața ei, strigând la ceilalți polițişti.

— În toate direcțiile. Închideți tot nenorocitul de comitat. Autostrăzile 42 până la 86, nu poți să intri sau să ieşi fără să te trezeşti cu o lanternă în ochi.

— Autostrada 35, a spus ea într-o şoaptă purtată până la marele şef, care a venit spre ea.

— Tu eşti nepoata şoferiței de autobuz?

Saint a încuviințat.

— Eşti prietenă cu copilul ăsta?

Ea a încuviințat din nou.

— A făcut ceva foarte curajos.

Îi venea să urle că Patch nu era destul de dur. Îi venea să le spună că stătuse toată noaptea pe acoperişul din fața geamului ei, când făcuse ea o gripă urâtă. Că Norma îl găsise dimineața învinețit tot şi-l adusese înăuntru să se dezghețe. Că stătuse odată şase ore culegând tizanure, cărăbuşi şi chiar o molie uriaşă când se agitase ea pentru motelul de gângănii pustiu. Că nu fura decât ce avea nevoie şi niciodată ce şi-ar fi dorit.

Mai mulți câini au sărit din portbagajul unui Taurus alb.

Țipătul i-a lovit pe toți.

Un polițist a rămas pe poziții, cu un braț în jurul taliei lui Ivy Macauley, străduindu-se s-o țină pe loc.

Nix i-a făcut un semn polițistului care, recunoscător, i-a dat drumul. Ivy a venit încet spre ei şi nu şi-a mai pierdut cumpătul până n-a văzut tricoul însângerat pus într-o pungă. Era echilibrată întotdeauna, chiar şi când făcea curățenie noaptea. Când spăla pişatul de pe podeaua băilor şi ştergea tutunul de pe birourile de mahon.

Ivy s-a aplecat, şi-a arcuit spatele şi a țipat, un sunet sfâşietor care i-a atins pe toți. Ecoul pe care avea să-l audă Saint în curte în noaptea aceea, tremurând, deşi era cald. Încercând din răsputeri să nu plângă când s-a răspândit vestea prin oraş.

O localnică, Pattie Rayburn, văzuse duba.

Făcuse dreapta pe autostrada 35.

Patch nu mai era.

9

Pentru Saint, prima noapte a fost ca nicio alta de până atunci.

Şedea turceşte pe terasa din față, cu tălpile murdare. Bunica ei s-a ridicat când au trecut luminile discrete ale unei maşini de poliție. Norma nu-i oferea mângâiere sau platitudini. Saint nu ştia altă femeie mai dură de care să te temi sau pe care să o imiți.

Nu simțea mirosul de grătar şi nici nu vedea felinarele de la biserică sau vegetația din Monta Clare, atât de frumoasă că-ți rămânea în minte când plecai. Patch plutea peste orăşel ca smogul din oraş, atât de umflat încât mamele îşi duceau copiii înăuntru şi se asigurau că veştile erau zăvorâte la uşă. Saint simțise întinderea acestor minute care treceau, în timp ce din Pecaut şi Lenard Creek veneau polițişti. Şeful de post Nix îi trimitea pe teren înarmați cu o fotografie care-l înfățişa pe prietenul ei zâmbind larg, cu banderola peste ochi.

La ora 21, bunica a urcat scara şi i-a spus să nu stea prea târziu, pentru că băiatul o să se întoarcă probabil destul de curând şi o să aibă nevoie de energie ca să-l întâmpine.

La 22, Saint s-a urcat pe Spyderul ei ruginit şi a pedalat cu putere spre Main Street, încălcând interdicția strictă a bunicii.

Main Street era plină de localnici adunați în fața bistroului lui Lacey. Şi-a rezemat bicicleta la Casa Funerară Aldon şi i-a ascultat vorbind despre telefoanele venite din Jefferson City şi Cedar Rapids, unul chiar din Amana Colonies. Ceva mai târziu avea să prindă piuneze pe harta atârnată deasupra bibliotecii ei.

Am auzit că l-au prins pe unu' la Pikes Peak.

Am auzit şi eu.

Are alibi că lucra schimb dublu la Roan Arnold Energy Center.

Tot ce se poate. Furtuna din Midwest a distrus un turn de răcire.

Şi tot aşa.

Şi-a făcut loc printr-un grup de gură-cască şi a ajuns până la fereastra secției de poliție, iar înăuntru a văzut genul de agitație care a calmat-o puțin. Telefonul suna, iar polițiştii erau adunați în jurul unor hărți şi răsfoiau dosare. În fundul încăperii l-a văzut pe şeful de post Nix ținându-se de puntea nasului, ca şi cum dezordinea era prea mult pentru el.

În ultimele opt luni, în Missouri dispăruseră două eleve de liceu şi o studentă. Polițiştii veniseră la liceul Monta Clare şi le explicaseră cât de important e să fie vigilenți; vorbiseră cu degetele la centură, pe oțelul pistoalelor Smith & Wesson Model 39. O vreme, oraşul fusese cuprins de o groază nestăpânită, care însemnase că Saint nu mai avea voie să iasă din curte după apusul soarelui.

O să-l prindă pe diavolul ăsta, spunea bunică-sa în timp ce trăgea dintr-un Marlboro şi îşi legăna balansoarul.

— Du-te acasă, copilă. N-ai auzit că e un om rău pe-aici? i-a zis în trecere un polițist din Pecaut.

10

La ora 23 a pornit mai departe pe Main Street. Cioplit într-o vale, oraşul Monta Clare se ridica şi se târa pe versantul sudic al muntelui, iar drumurile înaintau ordonat prin hectare întregi de pantă înverzită.

A mers încet, apoi a pedalat cu putere ca să ajungă la piciorul versantului, pe străzile şerpuite mărginite de clopoței de Virginia, iarba-fluturilor şi gheara-ursului. Prea multă culoare nenorocită. Dinspre casele impunătoare veneau valuri de căldură. Când drumul a devenit prea

abrupt, şi-a aruncat bicicleta într-un tufăriş şi a mers pe jos ultimii câteva sute de metri.

Unde dracu' eşti, Patch?

În sus, o alee abruptă ducea la o întindere de stucatură şi cristal; acoperişuri cu turnulețe învelite cu ardezie albastră, deasupra unei verande din piatră acoperite cu lemn reciclat suficient de contorsionat ca să-ți dai seama că parcursese un drum lung ca să împodobească ceva atât de frumos. Saint s-a întors şi a văzut oraşul sclipind în depărtare.

Nu mai văzuse niciodată casa Meyer de-aproape. Dar o ştia. Toată lumea din oraş o ştia.

Uşa s-a deschis înainte să apuce să bată şi în prag a apărut un bărbat, iar ea i-a văzut ochii obosiți şi grinzile de pavilion din spate, dar şi tălpile goale pe parchet.

Şi-a controlat agitația, care avea multe motive.

— Domnule Meyer.

El a fixat-o cu o privire apatică, de parcă tot ce se petrecuse înainte ştersese ce credea el că ştie despre oraş şi locul fiicei lui acolo.

— Eşti prietena lui Misty, a zis el, ca şi cum n-ar fi ştiut nimic despre viața fiicei lui.

În spate ardea o lampă, a cărei umbră străpungea strălucirea.

— E...

— Doarme. N-ar trebui să fii afară aşa de târziu.

Saint a încercat să nu vadă tot ce avea familia Meyer, ci ceea ce era posibil să fi pierdut.

A aruncat o privire în spate şi a distins cu greu vârfurile pinilor albi dinspre est. Sub ei, Patch Macauley salvase viața fetei lor. Saint a clipit ca să-şi alunge lacrimile.

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— O să stea de vorbă cu Nix când se trezeşte. Mama ei...

Bărbatul a înghițit nodul din gât.

— Du-te acasă!

Saint ştia că unii oameni confundă banii cu distincția, furia cu forța.

Când el a închis uşa, ea nu i-a simțit decât teama.

11

În noaptea aceea n-a dormit deloc, în schimb s-a uitat la hartă şi a desenat cu un marker galben traseul dubei. Rafturile erau ticsite cu cărți, iar pe pereți nu avea niciun poster sau fotografie. Nu avea farduri, parfum sau o garderobă pentru altceva în afară de mers la şcoală şi la biserică.

În zori a găsit-o pe bunică-sa stând la masa de stejar, iar ochii bătrânei doamne i-au spus că nu dormise deloc, deşi în dimineața aceea avea să conducă autobuzul de la Monta Clare prin şase oraşe şi la fierăria din Palmer Valley.

— Albinele? a întrebat Saint, dar bunica a clătinat din cap.

A urcat la etaj, a udat un ştergar şi s-a şters pe față şi la subraț, observând roşul din ochi şi şuvițele rebele care ieşeau din coada împletită. Dintele din față era strâmb, pentru că-şi pierduse aparatul dentar în timp ce-l fugărea pe Patch prin porumb la fosta fermă Hinton. Şi după ce îl prinsese se aşezaseră unul lângă altul, cu brațele dezgolite atingându-li-se. Îşi aducea aminte chipul lui ca şi cum ar fi fost al ei, claia de păr, cum şi el era prea costeliv şi drăguț, şi când îi zâmbea într-un fel anume...

Doamne, fă să vină azi acasă.

Bunică-sa prăjise ouă, de care niciuna dintre ele nu s-a atins.

— Şcoala e închisă azi, a zis Norma.

De la colțul ochilor porneau riduri adânci, ca niște pârâiașe săpate de lacrimile fierbinți vărsate în ziua în care murise mama lui Saint.

— Oricum n-aveam de gând să mă duc, a răspuns Saint, ridicând privirea prin lentile ca și cum ar fi așteptat o ripostă.

Nu lipsise nicio zi de la școală. Unii ar fi zis că Norma era strictă, dar uneori Saint se gândea că adevărul era mai greu de înghițit. Îi plăcea să învețe.

— O să-l găsească, a spus Norma. Așa o să fie.

După micul-dejun, Saint s-a dus în pădure.

Șeful de post Nix făcuse târziu anunțul că aveau nevoie de oameni care să bată pădurea, într-o călătorie sumbră în care succesul și eșecul erau unul și același lucru.

Monta Clare răspunsese și aproape 100 de oameni stăteau într-o tăcere apăsătoare, ascultându-l pe Nix care le spunea ce aproape că știau cu toții. Să meargă în linie, să-și țină gura și să caște ochii.

Nix îi tria ca să-i păstreze doar pe cei mai capabili, iar Saint a înghițit în sec când l-a văzut cum clatină din cap către ea.

În urma ei, vreo 50 de fermieri, muncitori și adolescenți cu chipuri împietrite și obraji cu acnee încercau să-și domolească entuziasmul. Din țărână se ridicau musculițe, iar ei le alungau leneș, concentrați pe fiorul găsirii hainelor însângerate ale copilului.

12

Dincolo de păducelul înflorit, a luat-o pe Rosewood Avenue. Casele erau vechi și mari și era ușor de găsit cea a familiei Macauley, pentru că Patch cioplise un craniu cu

oase încrucişate pe scoarța stejarului roşu care străjuia curtea.

Saint purta adidaşi uzați şi nu auzea bâzâitul maşinilor de tuns iarba. Domnul Hawes îşi lăsase gardul doar pe jumătate vopsit. Gemenii Atkinson săreau coarda în curtea din față.

Ivy Macauley purta o rochie elegantă cu decolteu adânc, ca şi cum ar fi vrut să arate lumii că erau oameni respectabili, dar nu aveau hainele potrivite pentru ocazia asta.

Saint a intrat în urma ei, trecând pe lângă panourile de lemn, autocolantele cu aspect de cărămidă aparentă şi draperiile de culoarea nisipului pe fundalul pereților înflorați violent. Genul de nepotrivire care indica evident o locuință mobilată, cu chirie la cel mai mic preț.

Saint a privit legănarea şoldurilor lui Ivy, căreia încerca uneori să-i imite mersul.

— Fir-ar al naibii, Saint! a zis ea, iar fata a păşit într-o îmbrățişare cu un vag iz de țigară, vodcă şi parfum.

Se auzea un robinet care picura constant, ca un metronom care măsura încordarea.

— Am auzit că Nix a zis că o să vină o echipă să caute iar prin casă, a spus Saint.

— Să caute ce? Crezi că a furat iar?

Saint a clătinat din cap, deşi ştia că nu trecuse nici măcar o săptămână de când Patch furase butonii de aur din geanta doctorului Tooms, când fusese la el. Mersese cu el la amanetul din oraşul vecin, unde primise nouă dolari pe ei.

— Uită-te la tine, Saint! Câți ani ai tu?

Fata s-a îndreptat puțin.

— Am 13.

Ivy a afişat un zâmbet care era dur şi frumos, apoi şi-a aprins o țigară cu mâna tremurând. Saint a observat umflătura şoldurilor ei, felul cum i se întindea pielea sub

coate. Uneori se întreba dacă o să se transforme şi ea într-o bună zi în femeie, dacă o să se întâmple mai brusc în cazul ei, pentru că majorității fetelor din clasă le crescuseră țâțele de parcă le-ar fi comandat prin poştă, iar Saint pierduse momentul. De multe ori îşi zicea că n-ar fi făcut decât s-o încetinească la alergare sau cățărare şi probabil ar fi împiedicat-o cu totul să se mai furişeze sub terasa din față a familiei Fullerton după monede de 25 de cenți.

— O să-l găsească azi, a zis Ivy trăgând fumul adânc în piept. Nu e... Adică ştim cu toții ce fac oamenii ăştia cu fetele. Fetele alea din Lewis County şi fata de la facultate.

Ivy vorbea pe un ton egal, pentru că până şi Saint ştia.

— Majoritatea bărbaților încearcă să pară decenți, restul nu se pricep aşa de bine.

A suflat fumul spre fereastră.

— Sunt mulți azi în pădure?

Saint a încuviințat.

— Fata aia ar trebui să fie dispărută. Familia Meyer are al naibii de multe...

S-a oprit şi a ridicat mâna, ca un gest de scuză în fața unui public pe care Saint nu-l putea vedea.

— Misty... e în regulă?

— Aşa cred.

— Am vrut să fiu şi eu acolo, dar Nix a zis că nu. În caz că sună cineva. Cine naiba să sune?

În obrajii lui Saint s-a furişat o uşoară roşeață când a auzit-o înjurând.

Ivy a întins mâna ca s-o aşeze pe Saint pe scaunul de bucătărie şi i-a împletit la loc coada cu o îndemânare la care ea n-ar fi putut să ajungă niciodată. Ca şi cum ar fi fost un talent care era transmis numai şi numai de la mamă la fiică.

— E în viață, a spus Ivy. Aş simți dacă n-ar fi.

13

La 10, Saint stătea rezemată de o camionetă şi privea grupul de căutători.

— E mort.

S-a întors şi i-a văzut pe Chuck Bradley şi pe doi dintre prietenii lui.

A auzit un râset care n-a ajuns prea departe, ca şi cum ar fi fost un val care se sparge la mal, ca şi cum ar fi ştiut că nu era locul lui.

— Rahat, reporterii ăia din oraş îl fac să pară erou.

— E un pungaş mic. Țin minte când a spart garajul la Johnson. A furat o motocoasă.

— Au trecut 24 de ore, nu? a întrebat Chuck. Toată lumea ştie că după 24 de ore... copilul e mort.

Saint a înghițit în sec când l-a văzut întorcându-se spre ea.

— Ți-e dor de iubitul tău? Du-te şi plângi la curva de bunică-ta.

— Ajunge!

Saint a ridicat privirea şi l-a văzut pe doctorul Tooms, care i-a trimis la plimbare pe băieți. Purta haină şi cămaşă şi avea cel mai blând zâmbet.

— Doctore T, a zis ea, iar el s-a întors.

— Tot sângele ăla...

— Hemoragia... arată de multe ori mai rău decât e în realitate.

Nix a venit spre ei, punând uşor mâna pe brațul doctorului şi trimițându-l înapoi în grupul de căutători.

Apoi s-a lăsat în genunchi, ca să ajungă la nivelul ei. Saint îi simțea mirosul de colonie şi, dedesubtul lui, transpirația.

— Am întrebat lumea, ştiu că voi doi... sunteți apropiați. Mai degrabă ca nişte rude, nu?

— Trebuie să-l aduci înapoi acum, a zis ea.

— O voia pe fată. Şi în locul ei l-a luat pe prietenul tău. Acum considerăm că ăsta-i un semn bun. Trebuie să nu-ți pierzi credința.

Saint l-a văzut pe Sammy, proprietarul bețiv al Monta Clare Fine Art, elegant cu cămaşa lui albă apretată, vesta cu cinci nasturi şi pantofii cu şireturi. Ochii lui trădau că nici el nu dormise, aşa cum părea tot oraşul.

— Ce face fata Meyer? a întrebat Sammy.

Nix a dat să răspundă, când au auzit chemarea.

Au încremenit cu toții când o femeie a ridicat mâna.

Nix a încercat s-o țină pe Saint, dar ea i-a scăpat din strânsoare şi a luat-o la goană, oprindu-se brusc când a văzut-o.

Polițistul şi-a pus o mănuşă şi a ridicat bucățica de pânză în lumină.

Saint a privit pânza mov şi steaua argintie şi aproape că a țipat.

Scotoceau zona de trei zile. Prin pâlcuri de corn, caprifoi parfumat şi hamamelis şi soc. Grupul avea să se împuțineze, dar Saint o să rămână, rugându-se de copiii din oraş să iasă şi ei.

N-o să doarmă mai mult de câteva ore pe noapte.

O să fie acolo, ca să privească fiecare clipă în care murea vara lor.

14

Saint a găsit stupul Langstroth în ziua în care se mutaseră în casa înaltă de pe Pinehill Cemetery Road, ascuns sub tufele pitice, plantele suculente şi bulbi. A luat o secure ruginită din magazia de lemn şi şi-a croit drum, în

timp ce bunică-sa era ocupată cu oamenii care mutau mobila, doi veri îndepărtați şi un camion care se înclina când lua curba, pentru că avea suspensiile stricate.

Se uita la cutii, la nervurile estompate ale cadrului, cu scândurile de trei-sferturi de țoli retezate atât de îngrijit încât şi-a trecut degetele peste marginea tăiată. Cum vara era rebelă, trecuseră printr-o furtună în Burlington, apoi prin dogoarea din Jefferson City, cu ferestrele deschise spre zidul de aer nemişcat şi promisiunea a ceva nou. Fusese ademenită cu vorbe despre o curte, loc pentru jucării, un cartier unde nu trebuia să intre în casă când apunea soarele.

A târât-o pe bunică-sa în curte în timp ce verii ei, la bustul gol, îi cărau cadrul patului în mansardă.

— E un stup, a zis Norma, apoi s-a întors şi a plecat.

— Pot să...

— Nu.

Saint a avut nevoie de cea mai mare parte a primului an în Monta Clare ca s-o convingă că e o idee bună să păstreze albinele. A împrumutat o carte de la bibliotecă, vorbea în fiecare dimineață despre miere şi-şi lingea buzele, vâna albine prin curte ca s-o convingă pe Norma că nu-i era absolut deloc teamă şi chiar a reuşit să-şi stăpânească lacrimile când o albină lucrătoare s-a aşezat pe ea şi a înțepat-o în lobul urechii.

— Acum eşti fericită? a întrebat-o Norma în timp ce Saint stătea în genunchi şi smulgea acul cu penseta.

— Foarte, s-a smiorcăit ea.

Îşi economisise alocația şi comandase exemplare din *Stupul şi mierea de albine*, dar nu avea cei 5 dolari pe an ca să-şi facă abonament la *American Bee Journal.*

Saint a abordat metodic convingerea bunică-sii, mergând în fiecare sâmbătă dimineață pe traseul ei de autobuz şi stând pe scaunul din spatele şoferului, ca s-o înduplece

şoptindu-i la ureche informații amețitoare despre albine. Saint i-a spus că una din trei îmbucături din tot ce mânca depindea de polenizatori. Că bondarul are un creier de dimensiunea unei semințe de mac. Că a plantat deja primule, liliac de vară şi crăițe ca să încurajeze nectarizarea, un cuvânt despre care nu era convinsă că există, dar Norma nu l-a pus sub semnul întrebării.

Şi apoi a scos asul din mânecă. Dansul albinelor. Poate că era o tehnică de comunicare sau o celebrare a vieții de albină, oamenii de ştiință nu erau întru totul siguri, dar Saint l-a adus în prim-plan chiar când Norma ajungea pe Parade Hill, apoi s-a ghemuit un pic şi s-a scuturat în timp ce scotea pe gură un bâzâit.

— Isuse! a zis Norma, şi ea nu era genul blasfemator.

În weekendul următor, după ce au stabilit că acesta va fi cadoul ei de Crăciun şi de aniversare pentru următoarele două secole, Norma a sunat un furnizor din Boonville şi a plasat comanda.

Şi-au petrecut vara în curte. Saint a privit atentă cum Norma a legat cadrul, i-a întins cuie pentru lemn înainte să apuce să-i ceară, i-a adus ceai rece când a început să transpire. Saint a citit instrucțiunile limitate pe măsură ce bunică-sa făcea reparația, întărind fagurii, înlocuind iuta, blestemând nenorocitul de colector de polen.

— Cum de poți să faci aşa de multe? a întrebat Saint când Norma a luat o rindea ca să netezească o asperitate.

— I-ai pus vreodată întrebarea asta lui bunică-tu când trăia?

Saint a clătinat din cap.

Norma şi-a văzut de treabă mai departe.

Saint a stat trei ore pe alee şi a țipat când a văzut albul dubei apropiindu-se.

— Au ajuns! a strigat ea, după care a intrat în fugă în casă şi a tras-o pe bunică-sa de mână.

Norma nu dormise în noaptea de după ce ajunseseră albinele, plimbându-se prin grădină ca să le verifice şi trezind-o pe Saint când a neliniştit-o bâzâitul.

— De ce nu dorm? a întrebat-o.

Saint stătea în beznă, îmbrăcată în pantaloni scurți şi o vestă, şi se freca la ochi.

— Răcesc stupul. Bat din aripi în acelaşi timp şi se aude ca un ventilator.

— Credeam că sunt pe moarte.

Saint a strâns-o de mână în timp ce se întorceau în casă.

— Mă bucur că ai grijă de albine, bunico.

— 20 de dolari. Vreau mierea mea.

Norma a întins un mic umbrar de pânză peste copacul de lângă stup, iar Saint şi-a făcut acolo temele, privind lucrătoarele şi uneori cântând *Fii tu viziunea mea* şi *Zăboveşte cu mine.*

Saint nu şi-a făcut prieteni deşi zâmbea, nu ridica prea mult mâna la ore deşi ştia răspunsurile, şi a invitat fiecare fată din clasă să vină să vadă stupul, petrecând o oră ca să dea formă fiecărei invitații pe care presăra albine desenate, cu sclipici şi hârtie creponată.

Devenise maestră la evitarea bondarilor şi fusese înțepată de mai mult de 20 de ori, apărând la micul-dejun cu umflături şi un zâmbet.

Era un sezon bun. Ploile din august împiedicaseră seceta totală, iar în septembrie 1973, când bunica ei îl jelea pe Jim Croce, a prins ultimul flux de nectar. Producția de miere a ajuns la nivelul maxim, două rame pline. Nu-şi permitea o perie specială, aşa că, în timp ce Norma se uita de la geamul bucătăriei, unde se afla în siguranță, ea a scuturat stupul ca să alunge albinele, aducându-şi aminte să elibereze rătăcitele a doua zi dimineață din depozitul vechi, pe care bunică-sa îl reparase şi-l transformase în atelier pentru miere.

La începutul toamnei, după nenumărate încercări, dezamăgiri legate de extracție şi griji pentru filtrare, a pus în borcane prima tranşă. Au păstrat un pic pentru ele. A dat câteva borcane fetelor care arătaseră un interes trecător pentru produsul ei şi o posibilă prietenie, iar restul l-a aşezat pe o față de masă cadrilată pusă pe o masă pliantă în centru, pe Main Street.

Sammy bețivul a ieşit de la Monta Clare Fine Art şi a cerut să vadă autorizația de vânzător, până când Norma l-a amenințat că se duce să-şi ia Coltul Python din garaj.

Saint le-a zâmbit localnicilor şi le-a oferit mostre pe biscuiți graham, s-a abținut cu greu să nu facă dansul albinelor şi a vândut cinci borcane.

— O să reinvestesc profitul. Poate o să iau un rezervor, un fagure cu puiet nou, poate chiar şi o a treia ramă. Gândeşte-te la profit. Bani din miere.

Norma s-a încruntat.

— Practic, tu ai avut o pierdere considerabilă.

În ultima zi a vacanței de vară, Saint stătea întinsă pe burtă în iarba moale, cu picioarele ridicate în spate, când l-a observat pe băiatul care stătea lângă poarta laterală şi se uita la ea.

Îl ştia de la şcoală, era greu să nu-l observi cu banderola care-i acoperea ochiul.

Purta blugi şi un tricou şi când a căscat şi s-a întins, Saint a băgat de seamă că avea câte o gaură la fiecare subraț.

Saint s-a ridicat şi s-a încruntat la el, era cât pe ce să-l alunge de-acolo când a văzut că ținea în mână un cartonaş. Una dintre invitațiile ei, scrisă de mână, cu o traiectorie de albină punctată cu sclipici şi presărată cu vată. Deşi când s-a apropiat a observat că băiatul tăiase grosolan numele fetei căreia îi fusese adresată şi îl înlocuise cu al lui.

— Am venit pentru miere, a zis el privind pe lângă ea, ca şi cum ar fi căutat un borcan.

— Ah!

— Am primit invitația asta, care cred că e valabilă pentru o mostră sau poate pentru un tur al instalației.

Era evident un idiot.

Băiatul a văzut stupul şi a fluierat lung.

— Manuka, nu?

— Mierea de Manuka e produsă în Australia şi Noua Zeelandă.

Băiatul a închis unicul ochi şi a dat din cap, ca şi cum i-ar fi dat un test.

Avea brațele costelive şi părul lung. Mirosea puțin a noroi şi bomboane, avea zgârieturi pe degete ca şi cum tocmai ieşise dintr-o încăierare şi purta o curea de piele petrecută de două ori peste talie, în care era prins un hanger de lemn.

I-ar fi putut spune să plece, dar i-a văzut zâmbetul. Era prima dată când îi zâmbea un copil de când venise în Monta Clare. Şi era un zâmbet frumos. Cu gropițe. Dinți drepți.

— Am auzit că e cea mai bună miere din partea asta de...

— Am muncit şase luni întregi la stup, a zis ea.

Deşi evident în suferință, era primul copil care arăta un interes real, aşa că l-a luat de mână şi l-a tras spre stupul Langstroth, unde s-a bucurat de momentul ei de glorie, uimindu-l cu informații despre albine pe care el s-a grăbit să susțină că le ştia deja. Uneori, intervenea şi el cu aiureli totale.

— Şi sunt albine curate? a întrebat la un moment dat.

Saint s-a prefăcut că nu l-a auzit.

Când au ajuns la atelierul de miere, băiatul a făcut ochii mari văzând rafturile. Vreo 24 de borcane, unele dintre ele de un auriu strălucitor.

Saint i-a întins un borcan şi i-a cerut s-o aştepte, apoi s-a dus în bucătărie să aducă o lingură, uscățele, un teanc de şervețele şi şorțul ei.

Când s-a întors, l-a găsit aşezat lângă o tufă de liliac de vară, cu borcanul golit pe jumătate şi cu mâinile pline de miere.

S-a dus spre el, şi-a pus mâinile în şoldurile înguste şi s-a încruntat.

Băiatul a ridicat privirea spre ea, cu mierea scurgându-i-se de pe bărbie.

— Ştii ceva, aş zice că e cel mai dulce lucru pe care l-am văzut vreodată... şi apoi te-am văzut pe tine, Becky.

— Cine dracu' e Becky?

El s-a scărpinat în cap, lăsând o grămăjoară de miere la rădăcina părului, după care s-a întins după invitație.

— Becky Thomas e fata căreia îi trimisesem invitația, a zis ea.

— Păi... atunci cine a pus acolo numele meu? Poate că a fost mâna sorții. Cupidon a încordat arcul.

Patch şi-a unit arătătorul şi degetul mare de la mâna stângă într-un O, după care a trecut prin el arătătorul de la mâna dreaptă.

— Ce-a fost asta? a întrebat Saint.

— Am văzut-o la copiii mai mari. Cred că e săgeata lui Cupidon înfiptă direct în inima mea.

Saint şi-a dat ochii peste cap.

— Poți s-o întinzi pe pui. Sau poate pe coaste de porc. Ar trebui să intrăm împreună în afaceri. Bişnițari de miere. Regional, apoi național. Poate şi America Latină. Creează dependență.

Şi-a lins toată mâna, ca o pisică.

Au ridicat amândoi privirea când au ajuns în umbra amenințătoare a Normei.

— Şoferița de autobuz, a spus Patch şi i-a întins o mână lipicioasă.

Norma s-a întors şi s-a uitat urât la Saint, aşteptând o explicație, dar fata a ridicat din umeri.

— Se pare că l-a trimis Cupidon.

Patch a făcut din nou un O cu degetele, după care l-a străpuns cu arătătorul de la mâna cealaltă.

— Ieşi din curtea mea! i-a cerut Norma.

15

Patru zile şi ea era doar o umbră a celei care fusese.

Dormise şi mâncase puțin, cutreierase pădurea din zori până în amurg, se dusese la secția de poliție şi stătuse pe scaunul de lemn ca şi cum polițiştii ar fi avut nevoie să li se aducă aminte. Între timp, se plictisiseră să-i tot spună să plece.

Săptămâna se încheiase cu progrese aparente, în febra tiparelor în cazurile tinerilor dispăruți, fluturaşi cu sfaturi şi dosare cu incidente şcolare.

— Copilul ăsta! spusese polițistul Cortez în timp ce răsfoia rapoartele despre mici nechibzuințe ca şi cum ar fi fost precursoare ale unor fapte mai grave.

Prin cămaşa descheiată i se vedea pieptul bronzat, iar perciunii erau ca nişte gogoloaie de smoală.

— Chestia cu piratul, a replicat polițistul Harkness.

— De-asta fură?

— Neah, fură fin'că n-au nici cât să chiorască un şoarece. Ai văzut şi tu casa.

— Copilul avea un pumnal şi l-a scos când a fost depăşit numeric. Tupeu.

— Şi i-a folosit.

Cortez a râs.

Saint se întreba cum de pot să râdă, să bea cafea, să mănânce pateuri şi să discute despre fotbal.

A auzit ceva despre analiza tiparului comportamental, a auzit şi numele John Stokes şi câte ceva despre cazierul lui. Ştia că oamenii ăştia existau, toți copiii ştiau când ajungeau la o anumită vârstă.

— Mama n-a reuşit să-i găsească nici măcar certificatul de naştere. Şi stai şi te întrebi. Şi totuşi, ce fund are! a adăugat Cortez.

Vineri, Saint fusese la Daisy Creason de la *The Tribune* şi, spre lauda ei, Daisy n-o dăduse afară râzând din biroul ticsit de deasupra sediului Monta Clare Insurance, ci o ascultase puțin ca să afle mai multe despre băiatul-pirat care salvase cea mai bogată fată din oraş. Saint stătuse acolo două ore şi spusese tot ce-avea de spus.

— Deci băiatului îi place mierea, a conchis Daisy la final.

Saint a plecat cu promisiunea că Daisy n-o să renunțe la subiect.

— Ce zici de o recompensă? a întrebat Saint.

A fost făcută o nouă promisiune. Dacă Saint reuşea să stoarcă bani de la localnici, Daisy avea să scrie pe prima pagină, să tipărească postere şi să transmită apeluri în oraşele din jur. Nimic din toate astea nu uşura durerea surdă care i se furişa în sânge şi-i spunea că trecuse deja prea multă vreme.

Patru zile erau prea mult.

16

S-a îmbrăcat într-o bluză albă şi o salopetă bleumarin, iar jos a găsit-o pe bunică-sa citind la masă *The Tribune.*

— Eşti prea slabă, a zis Norma.

Saint a coborât privirea spre oasele ieşite ale şoldurilor.

— Sunt bine.

— Ai mizerie sub unghii.

— Mereu am.

— Ia-ți sandalele cu talpă groasă. Biserică.

Sub piatra maronie, Saint stătea în revărsarea colorată a ferestrelor sfințite şi nici nu cânta cu ceilalți, nici nu-l asculta pe bătrânul preot. Spunea în predica lui că Dumnezeul lor nu era răzbunător, iar Saint se lupta cu dorința de-a întreba de ce naiba.

În timp ce cântau în cor despre ajutoarele care dau greş şi fuga de confort, s-a auzit un murmur plin de cruzime când Ivy Macauley s-a strecurat în spate şi s-a aşezat singură. Purta o rochie de catifea strânsă pe bust şi evazată, încheiată până la gât, şi avea părul negru strâns la spate; trădarea din ochii ei era ascunsă doar de refuzul de a le întâlni privirile.

Un copil din clasa ei, Jimmy Walters, ducea o cădelniță pe un singur lanț, dar Saint nu vedea fum, ci doar zâmbetul pe care-l îndrepta spre ea.

Nu l-a băgat în seamă, iar bunică-sa a țâțâit văzându-i lipsa de politețe.

— Ți-a zâmbit, a zis Norma.

— Probabil că i s-a dereglat creierul de la prea multă tămâie. Nici măcar nu-şi dă seama că zâmbeşte.

Norma a oftat.

— E în regulă să ai mai mulți prieteni.

— N-am nevoie decât de un singur prieten.

Preotul s-a rugat cu ei pentru copilul dispărut. Saint a îngenuncheat pe podeaua rece şi şi-a strâns mâinile aşa tare, că şi-a măcinat oasele în rugăciune. N-avusese chemarea să ceară multe de la Dumnezeu în scurta ei viață, dar s-a oferit pe ea cu totul şi a făcut promisiuni pe care

încă nu le înțelegea, dacă El ar fi avut grijă să-i aducă înapoi prietenul în siguranță.

Când s-a terminat, şi-a croit drum printr-o mulțime de îndoliați de ocazie care se împrăştia.

Misty Meyer purta o rochie bleumarin simplă, pantofi fără toc şi nu era deloc machiată. Avea buzele pline şi părul des.

S-au aşezat împreună pe zidul din pietre fără mortar.

— Eşti prietenă cu piratul, a zis Misty.

Saint a încuviințat şi a simțit o urmă de mândrie că Misty ştia.

— În fiecare iarnă, lumea zice că Monta Clare e prea frumoasă. E ca o crimă şi mai mare, ştii? Pentru că s-a întâmplat aici. E ca şi cum niciunul dintre noi nu era pregătit să se furişeze aici lumea din afară, a adăugat ea.

Saint s-a întrebat cum de poate fi Misty atât de echilibrată, atât de completă la vârsta asta, când ar trebui să fie toată doar membre care nu se potrivesc între ele şi contradicții.

— Polițaii nu reuşesc să-l găsească.

Ochii lui Misty erau de un albastru cald şi-i trădau orice gând înainte să apuce să-l articuleze.

— Părinții mei nu vor să discute despre el... băiatul-pirat. Sau bărbatul. Nu vorbesc despre ce-ar fi putut să-mi facă.

— Şi tu vrei să vorbeşti?

— Dacă m-aş fi dus direct la şcoală... în loc s-o tai prin pădure... crezi că ar fi încercat în stradă? Mă tot uit la oameni şi mă întreb. Nu i-am văzut fața, când am vorbit cu şeful de post Nix, el a fost foarte răbdător şi voiam să-i spun, dar... tipul purta mască. Şi, cum să zic, eu cam sunt învățată să nu-i bag în seamă pe băieți.

Saint era la secție când venise familia Meyer şi îi privise pe geam cum răsfoiau paginile, aşteptând o recunoaştere, un apel să se ducă probabil undeva mai în nord, poate pe autostrada unde se aflau zeci de adăposturi de vânătoare.

Majoritatea ştiau că mai sunt vreo sută care nu se văd pe nicio hartă, doar săpate în pământul hrănit de lac. Zumzetul discret al unui generator îngropat sub un baldachin natural. O să-l găsească mort. Bineînțeles. Şi o să-l prindă pe tipul ăla, dar n-o să mai aibă niciun rost.

— Bunica spune că unii sunt născuți să-i facă pe alții să muncească mai mult, a zis Saint.

— Lesbi aia care conduce autobuzul?

— Nu-i lesbi.

— Are părul scurt şi fumează trabuc.

Saint a ridicat din umeri.

— Nu prea fumează. Doar miroase a trabuc.

— Ar trebui să aibă grijă, să ştii. Cancer la bot.

— Poftim?

— Bunicul fuma 30 de Pall Mall-uri pe zi şi câinele lui a făcut cancer la bot de la cât fum a mirosit.

Saint habar n-avea la ce-i folosea informația.

— Bunica ta nu-i câine de vânătoare, a remarcat Misty.

Saint nu ştia ce să înțeleagă nici din asta.

— De ce-ai luat-o pe scurtătură în dimineața aia, Misty?

Fata s-a uitat la ea, cercetând-o atât de amănunțit, că Saint şi-a dat seama că n-are cum să n-o dezamăgească.

— Nu învățasem pentru lucrarea la mate.

— Tu iei nota maximă la toate lucrările, Misty. Lumea crede că eşti proastă, pentru că faci pe proasta cu băieții. Dar eşti...

— E o minciună inutilă.

I-au privit pe bărbații în costume, cu părul lung atârnând peste gulere, pantalonii puțin evazați şi ghete cu toc. Burțile căzute peste curele.

Saint a rupt o lobelia din iarba înaltă, i-a smuls petalele şi a aşteptat, dar la un moment dat a început să respire mai repede.

— Am văzut pe cineva. Voiam să-l ajut.

— Pe cine ai văzut, Misty?

Misty şi-a smuls în cele din urmă privirile de la piatră şi s-a uitat la Saint.

— L-am văzut pe doctorul Tooms.

17

— Trebuie să încetezi, copilă, a zis Nix de dincolo de birou.

Epuizarea îi târa mintea lui Saint în locul întunecat care-i spunea că roțile se învârteau mai încet, măcinatul încetinea şi începea să se strecoare o acceptare discretă.

Nicio poză pe biroul lui, nicio soție sau copii, nici strângeri de mână cu tipi plini de bani şi parteneri de golf. Concentrare totală. Dar tot nu reuşea să-l găsească pe prietenul ei.

Şi-a curățat noroiul de sub unghii, şi-a făcut de lucru cu coada împletită şi şi-a împins ramele ochelarilor pe nasul prea mic pentru o asemenea greutate. Ştia că atunci când se uita la ea, când cei mai mulți se uitau la ea, vedeau o fată săracă. Nu săracă precum Patch, fiindcă bunica ei conducea autobuzul şi aveau o casă decentă, pentru că bunică-su avusese asigurare, ci săracă într-un mod mult mai complex. O fată săracă fără niciun simț al stilului sau feminitate, fără nicio şansă să-şi găsească un băiat şi apoi un bărbat. O fată care căuta în cărți răspunsuri la întrebări care n-ar fi trebuit să i se pună niciodată. Întrebări părtinitoare care n-aveau de-a face cu moda, gătitul sau făcutul unei nenorocite de case.

— Doctorul T a fost în dimineața aia în pădure, chiar unde s-a întâmplat? l-a întrebat.

Nix s-a uitat dincolo de ea, la uşa cu geamuri, ca şi cum încerca să atragă atenția cuiva să vină să-l salveze.

— Era şi el pe-acolo, Saint.

Era prea mică şi avea picioarele îndesate în sandalele cu platformă care-i veneau cu un an în urmă, brațele pline de zgârieturi şi tăieturi la ambele coate. Ştia că fetele ca Misty se pudrau deja, îşi dădeau cu ruj şi-şi pensau sprâncenele.

La uşă s-a oprit şi s-a întors.

— Totuşi, de ce era acolo?

— Îşi căuta câinele. Nemernicul fugise. Prietena ta Misty îl ajuta să-l caute.

Şi-a îndesat mâinile în buzunare, unde a simțit bucățele de şervețel şi scame pe vârful degetelor, şi s-a uitat fix la polițistul masiv.

— N-are câine.

— Poftim?

— Casa bunicii are spatele spre ferma lui Tooms. Iarna, când copacii sunt desfrunziți, văd până la casa lui. Alergam cu Patch până la fermă. N-am văzut niciodată niciun câine, Nix. Niciodată.

Nix tocmai dădea să răspundă când a sunat telefonul.

Saint a văzut cum i se scurge culoarea din obraji.

În după-amiaza aceea, vestea avea să se răspândească în Monta Clare.

Dispăruse altă fată.

18

O chema Callie Montrose.

Stătea într-un oraş la puțin peste 100 de kilometri de Monta Clare şi nu se întorsese acasă de la şcoală.

Când a auzit Norma, a luat Coltul de la locul lui din garaj, a verificat să fie încărcat şi a dormit cu el în sertarul noptierei.

În noaptea aceea, Saint şi-a luat micul rucsac şi a pus în el o lanternă de buzunar, o praştie, o cutie de chibrituri şi un cuțit cu arc atât de ruginit, încât se bloca.

A mers pe străzile adormite, iar acasă la Macauley s-a strecurat pe uşa de la bucătărie şi a găsit-o pe Ivy adormită pe canapea. A învelit-o, a observat sticla goală şi s-a furişat pe scări. În dormitorul lui Patch, a luat pistolul din cutia de fursecuri îndoită şi a stat o clipă să se uite la patul gol.

— O să te aduc acasă, a spus ea încet. Jur.

Pistolul era greu în mâinile ei, iar originea lui o apăsa în piept.

— Ce-ai primit de ziua ta? a întrebat el.

— Un Spyder, a răspuns ea şi a arătat spre bicicleta cu cadrul emailat, frâne cu saboți şi şaua lungă capitonată. Are un coş în care să-mi pun lucrurile.

Până acum, lucrurile ei erau cărți, o coroniță de margarete şi o pietricică pe care avea s-o ducă mai târziu la biblioteca din Panora, ca să studieze secțiunea de geologie şi să descopere că nu e smarald.

El a scos fluieratul lui obişnuit. Purta o vestă bleumarin cu fireturi şi nasturi sidefați, iar ochii lui implorau să-l întrebe şi ea.

Ea a aşteptat un minut întreg până să cedeze el.

— Vesta. Am primit vesta, Saint.

— Dar încă nu e ziua ta.

— Am găsit-o ascunsă în dulapul mamei. Cine poate să aştepte pentru aşa ceva?

Şi-a dat seama că era făcută dintr-o cămaşă veche; mama lui era o croitoreasă destul de pricepută.

— E o minune, Patch. Pe bune.

Uneori, o amețea de-a dreptul ideea că are un prieten despre care poate spune că-i al ei. La început fusese prudentă, ştiind că nu-l interesa decât mierea, dar după aia

el propusese să alerge împreună prin labirintul de baloți de paie şi aşa au încolțit primii lăstari ai primei prietenii. Era atentă să nu-l încarce cu prea mult din orice considerau alți copii obsesii. Îşi muşca limba când îl auzea vorbind despre pirați, pentru că citise trei cărți pe tema asta ca să-i înțeleagă mai bine pe cei ca el, iar informațiile lui erau ciuruite de inexactități. Nu-i corecta engleza sau gramatica, nu tresărea când îl auzea înjurând prea des şi era ceva ce avea să încerce să imite, ceea ce o bucura nespus pe bunica ei. S-a luptat cu dorința de a-l invita la cină când a aflat că mama lui lucra în ture care nu-i lăsau suficient timp să aibă grijă de el. Pentru ea, el era o ființă exotică pe care trebuia să aibă grijă să n-o sufoce prea tare, de teamă să n-o sperie.

— Socot că e de felul pe care-l purta Henry Every când măcelărea corăbiile Mughal, a zis Patch, apoi a scos un ochean ruginit din buzunar şi l-a îndreptat spre pădurea înghețată.

Saint a rupt o rămurică subțire şi a intrat curajoasă în joc.

— Am citit că echipajul lui viola sclave.

El s-a încruntat, a coborât privirea spre vestă şi apoi s-a încruntat din nou.

— Deci arăt a violator?

Dumnezeule!

— Absolut deloc, chiar dimpotrivă... ca şi cum violul ar fi ultimul lucru care-ți trece prin cap.

El s-a încruntat din nou.

Prietenia era o artă greu de stăpânit.

A lor înflorise după ce el apăruse la ea acasă cu o lingură furată şi un biscuit, înflorise când el începuse să se aşeze lângă ea în fiecare zi la prânz şi să se uite la pachețelul ei ca să vadă dacă avea şi miere. Iar acum, ea ştia câteva detalii incontestabile despre el.

Mama lui lucra noaptea, bea vin şi uneori cădea lată din cauza combinației.

El credea că singurul lui ochi era mai puternic decât cei doi ochi ai ei şi că putea să citească scrisul tipărit de la 100 de metri. O teorie pe care o testaseră în curtea ei, cu exemplarul lui din Playboy.

— *Ursula Andress. Născută la 10 martie 1936.* Honey Ryder, *a strigat el, mijind ochii la pagina de revistă.*

— *Mereu cu mierea, a comentat Saint, deşi era uluită de talentele lui.*

Era şi curajos şi prost, într-un fel pe care ea nu-l înțelegea, ca şi cum n-ar fi ştiut nimic despre riscuri sau consecințe. La a doua lor escapadă, ea îi mărturisise că-şi doreşte un al doilea stup, ca să-şi extindă imperiul. În aceeaşi seară, el a încercat să fure o colonie de la ferma Melton. Masacrul care a urmat l-a făcut să lipsească trei zile de la şcoală.

— *Atunci aş zice că pot să-ți dau şi eu mai devreme cadoul, a zis ea şi a dat fuga în casă, în timp ce el a rămas în curte.*

L-a pus să închidă ochiul când i-a pus în mâinile mici modelul de pistol cu cremene cu un singur foc.

Când l-a văzut, Patch a rămas cu gura căscată. S-a uitat la ea, apoi la pistol, apoi din nou la ea.

— *Cum ai...*

— *Am avut noroc.*

N-avea să-i spună că norocul fusese adus de scotocitul prin talcioc, magazine de caritate şi amanet de pe ruta autobuzului bunică-sii şi nu numai. Că îşi golise puşculița şi tot nu fusese de-ajuns, astfel că făcuse o înțelegere de împrumut cu Norma, în baza căreia Saint avea să tundă peluza şi să smulgă buruienile în următorii 70 de ani.

Atunci el a îmbrățişat-o.

Neaşteptat.

— *Stai să vezi ce ți-am luat eu, a zis el.*

Şi ea a stat, iar după o săptămână a fost încântată de broşa cu fluture pe care i-a dat-o el, până a văzut pe panoul

de la biserică pledoaria pasionată a domnişoarei Worth, care cerea să-i fie înapoiată în siguranță.

19

Înapoi acasă, Saint a privit stupul gol şi sub lumina lunii a mers până la capătul pământului lor, cu copacii ca nişte gardieni care se legănau într-un singur loc, acolo unde ajunsese cu Patch în seara aceea de-acum doi ani.

Stătea în spatele lui în timp ce el deschidea calea cu un hanger de lemn.

— Am săpat inițialele noastre în stejarul de lângă cimitir, a spus el.

— Distrugi natura pentru mine, să-mi stea inima şi mai multe nu! a zis ea şi şi-a muşcat buzele ca să nu zâmbească.

— Îmi place că şi când noi n-o să mai fim, o să rămână tot aici. O să dăinuie.

— Vrei să vii la ziua mea diseară? a întrebat ea şi apoi n-a îndrăznit să respire multă vreme.

El a încremenit, a căzut într-un genunchi şi a greblat frunzele cu o mână palidă.

— Rahat de lup.

Ea şi-a încrețit nasul şi şi-a propus să țină minte să-l dea cu Lysol pe mâini când se întorc acasă.

— Pregăteşte arma, a anunțat el.

Saint a scos macheta de pistol din taşcă şi a armat-o, încântată că i s-a încredințat o asemenea comoară.

— Trage? a întrebat ea.

— Nu-i nevoie. Te uiți în lungul țevii şi dai tot, şi secrete, şi ce ai prin buzunare. Sau o iei la goană. Dacă vezi pe cineva, e mai bine să ținteşti în ochi.

— Nemilos. Mai ales din partea ta.

Au plecat mai departe, iar ea şi-a dres glasul.

— Vii sau nu la ziua mea? Pentru că sunt o grămadă de băieți care ar vrea...

— Ai tort? a întrebat el fără să se uite peste umăr.

Ea s-a ținut după silueta lui, umerii lui osoşi şi V-ul îngust al taliei. Pantalonii i se opreau la doi centimetri de gleznă. Mirosea tare a colonie, un fel pe care ea nu-l ştia, găsise el într-o cutie lucruri de-ale lui taică-su, care poate că ar fi fost mai bine să fie îngropată cu bărbatul, fie şi numai ca să-i țină la distanță pe jefuitorii de morminte.

— Ce petrecere n-are şi tort?

— Da, dar ce fel de tort?

— Vreau să zic... are un craniu şi nişte oase încrucişate... doar atât mai aveau la prăvălie.

Obrajii i s-au înroşit un pic când a spus minciuna. Petrecuse aproape o săptămână lucrând cu almanahul Wilton pentru decorat prăjituri, o pusese pe bunică-sa să ia napolitane cu mentă, bețişoare de lemn-dulce şi două pachete de glazură de caramel cu ciocolată ca să modeleze corabia.

El s-a întors încet, cu un zâmbet atât de larg încât a trebuit să se străduiască din greu să nu-l oglindească şi ea.

— Ai un tort cu pirați?

— Chiar aşa.

— O să vin. Şi o să aduc şi o mică ofrandă. Un corsar-gentleman nu apare cu mâna goală.

Ceva mai târziu în seara aceea avea să vină cu jumătate de sticlă cu şnaps de piersici, pe care l-a turnat cu gesturi ostentative, ca pe vin, în paharul bunicii ei, care n-a putut decât să clatine din cap.

Au dat peste o zonă cu atât de multe urzici, încât aveau brațele pline de dungi roşii când au reuşit în cele din urmă să ajungă pe pământurile fermei Tooms, cu povârnişuri neregulate.

În depărtare se vedea o casă singuratică, iar deasupra ei un cer ca stânjeneii, care s-a despicat curând şi a lăsat să cadă ploaia peste pământ. Saint a dat să se îndrepte către copaci, dar Patch s-a aşezat pe covorul de iarbă şi s-a întins pe spate.

— Când se despică cerul, ai mai multe şanse să vezi raiul, a zis el.

Saint s-a întins lângă el.

Aveau capetele unul lângă altul, picioarele spre nordul şi sudul unei busole.

— Oare lucrurile o să fie altfel de-acum, când sunt cu un an mai mare? a întrebat ea.

— S-ar putea să-ți crească în sfârşit țâțele.

Ea a încuviințat.

— Nu că ai avea nevoie.

— Poftim?

— Eşti deşteaptă, nu? Ştiu deja că eşti deşteaptă. Şi, în lumina potrivită, semeni puțin cu Evelyn Cromer. A fost cea mai frumoasă femeie pirat care a navigat vreodată pe mări. Sigur că purta părul împletit şi măcelărea...

— Crezi că sunt frumoasă?

El a încuviințat.

— Cu totul şi cu totul.

Ploaia s-a domolit, iar ea s-a întors dinspre el şi a zâmbit, şi-a trecut limba peste dintele strâmb din față şi s-a întrebat dacă într-o bună zi o să se îndrepte de la sine.

— De ce te cheamă Saint?

Ei i-a stat puțin suflarea.

— Bunicii m-au botezat.

— Pentru că mama ta a murit înainte să apuce.

Ea a dat din cap.

— Dar numele...

— Au zis că eram tot ce se putea mai bun, Patch. Îți vine să crezi?

El a întors capul ca s-o privească.

— Sigur că pot. Cu totul şi cu totul.

20

Saint s-a smuls din amintiri când s-a întors şi a privit în urmă pentru ultima dată spre casa înaltă. Doar lumina slabă movulie de la lămpița ei din pod nu lăsa totul în ceață.

A găsit luminişul şi a străbătut câmpurile aride pe o cărare bătută în iernile înghețate, când devenea portalul lor.

Un hotar întunecat marca locul unde începea Parcul Natural Thurley.

Casa era impunătoare şi veche, cum erau cele mai multe din Monta Clare.

Îl ştia pe doctorul T ca toată lumea din oraş, pentru că atunci când avea infecție în gât, în ochii lui blânzi se uita. Era cel care venea la şcoală şi vorbea cu fetele despre menstruație, despre schimbările hormonale şi ale organismului.

Saint a trecut pe lângă şirurile de piersici, pruni, meri şi cireşi. În beznă a simțit parfumul de caprifoi.

A auzit un țipăt sălbatic şi şi-a scos praştia, cu mâinile deja tremurând şi gândindu-se s-o ia înapoi, să se urce în pat şi să-şi tragă pătura peste cap.

A bătut la uşă şi a aşteptat, în timp ce încerca să se liniştească. Împrumutase de la bibliotecă *The Peterson Davies Book of Police Detection*, care-i spunea că trebuie să joace inteligent, să folosească povestea pe care o spusese el şi poate să găsească o cale să intre în casa lui, ca să-şi poată căuta prietenul.

Şi-a pus mâinile în jurul ochilor ca să se uite prin geamul din lateral, dar n-a văzut mare lucru în afara ochilor ei panicați reflectați în sticlă.

A bătut mai tare la uşă, s-a dat înapoi şi s-a uitat la ferestrele duble atât de întunecate, încât nici nu-şi putea închipui locul ăsta ca pe un cămin.

Saint a ocolit casa şi a urcat treptele verandei din spate, a trecut lumina lanternei peste grinda orizontală decolorată, peste coloane şi prin uşa de sticlă care dădea într-o bucătărie de stejar. A plimbat raza lanternei peste blaturi. A văzut un dulap deschis, cu oale şi condimente, iar pe blat o singură scrumieră, cu un trabuc tăiat şi pus în echilibru pe margine.

Pe podeaua cu gresie nu vedea niciun castron sau culcuş de câine, nici vreo lesă atârnată de cârligele de bronz în formă de iepure de la intrare.

A zgâlțâit uşa şi a văzut că e încuiată, a lovit cu piciorul şi a blestemat. A încercat ferestrele şi, deşi geamurile erau dintr-un singur strat, subțiri şi jucau în rame, n-a reuşit să le forțeze.

— Patch! a strigat ea, deşi nu credea că ar putea s-o audă sau să-i răspundă şi poate nu credea nici că era închis aici, doar că doctorul mințise şi nu-l demascase nimeni.

A îndreptat lumina înapoi spre câmp şi, cu toate că avea inima grea din cauza unui nou eşec, a pornit încet spre casă.

Şi atunci a auzit.

Un țipăt.

Un țipăt atât de violent, disperat şi de-a dreptul înspăimântător, încât a început să plângă.

S-a întors din nou spre casă şi, cu lacrimile schimbate în icnete de teamă, s-a îndreptat încet către locul de unde se auzea sunetul.

— Patch! a strigat ea.

A luat-o la fugă spre fațada casei.

Când a ajuns după colț, a simțit o mână pe umăr.

A țipat, iar doctorul Tooms a ridicat mâinile, cu fața palidă şi uluită.

Saint s-a tras înapoi, la o distanță sigură.

N-a făcut nicio mişcare să-şi şteargă lacrimile şi nici nu i-a cerut explicații sau s-o ducă la prietenul ei. A ridicat în schimb lanterna şi abia când albul-albăstrui a căzut pe sângele roşu-închis de pe mâinile lui s-a întors şi a luat-o la fugă.

21

În timp ce ploaia răcoroasă răpăia în geamuri, Saint stătea la pianul vechi şi cânta sufocările lui Chopin, iar bunică-sa stătea în balansoarul de alături.

Saint a încheiat notele melancolice cu degetele ei subțiri cum îi era şi silueta, cu obrajii palizi şi pielea şi mai palidă. În săptămânile care trecuseră o copleşise ideea că-l pierduseră pe Joseph Macauley. Nu mânca şi nu prea dormea, iar la şcoală stătea tăcută, doar când şi când întorcându-se pe scaun ca să observe locul gol din spatele clasei.

În noaptea când fugise de doctor, crezuse că s-a apropiat. Norma o găsise aşezată pe podeaua din bucătărie, cu uşa zăvorâtă în spate.

— El e, zisese ea.

Venise şeful de post, iar Saint mersese alături de bunica ei pe bancheta din spate a maşinii de poliție şi apoi stătuse în fața fermei lui Tooms, în vreme ce doctorul ieşise şi vorbise multă vreme cu Nix.

Îl auzise pe acesta cerându-i scuze, iar pe Tooms îl văzuse zâmbind trist în direcția maşinii.

Saint petrecuse ore în şir în pădurea din spatele casei, întinsă pe burtă şi privind terenurile doctorului cu ocheanul lui Patch. Norma a zis că era doctor şi sângele era ceva firesc în meseria lui. Că țipătul trebuie să fi fost al lupilor care se împerecheau. Uneori observa un vehicul sub copacii de dincolo, care îi umbreau culoarea şi şoferul, şi se întreba dacă doctorul primea vizite la domiciliu.

Încă o săptămână şi recompensa crescuse la 2 000 de dolari, după ce Saint le dusese bilete scrise de mână celor de pe Parade Hill.

Iar cazul începuse să alunece de la titlurile de prima pagină la zvonuri.

O bătaie într-un bar se transformase în crimă în Cedar Rapids; un bețiv nu oprise la indicatorul rutier în Mount Vernon şi ucisese o femeie însărcinată. Un grup înarmat cu pancarte dăduse foc unei clinici de planificare familială în Columbia. Saint a citit despre legile privind restricțiile asupra avorturilor şi centre de criză şi a discutat subiectul cu Norma.

— Ar trebui să avem control total asupra corpurilor noastre, a zis Sant.

— N-ai fi aici dacă am fi avut, a replicat Norma, fără să-şi ridice privirile din ziar.

— Dar mama ar fi.

— E un păcat.

— Zi-i asta lui Jane Roe.

— N-ai tu de ce să te bagi.

— Doar pentru că nu mă laşi. Voiam să fiu acolo, cu Misty şi celelalte fete. Voiam să port pancarta şi să-mi arăt sprijinul pe prima pagină din *The Tribune*. Nu-i drept.

— Dreptatea nu prea are legătură cu religia şi politica.

Viața, cu toată dreptatea ei variabilă, mergea mai departe. Pe măsură ce vara se risipea, aerul toamnei aducea o crisalidă de calm. Verdele ceda în fața maroniului şi auriului pe care Saint nu le observa. Făcea lungi plimbări de căutare prin pădurea tot mai desfrunzită, privind încordată pământul, indiferent cât se străduia să se uite în sus. Nu-şi respecta ora de venit acasă, plimbându-se pe lângă autostradă ca momeală. Dacă bărbatul încă vâna, îşi dorea să fie luată şi ea. Nix a găsit-o şi a dus-o acasă, iar bunica ei a trecut de la furie la teamă şi apoi la disperare.

Norma voia s-o ducă la un terapeut în Cossop Hill.

Saint i-a spus că e bine, a hăpăit o gură de tocană, dar n-a reuşit mai mult. Slăbise şi mai tare, avea pometii ieşiți şi părul tot des şi prea greu pentru silueta ei firavă. N-avea şolduri şi încă n-avea nici sâni, dar nu-i mai păsa de prostiile astea.

Serile erau însoțite de trosnete şi fum de la focurile de tabără.

Numele lui Patch era rostit în şoapte care de-acum erau însoțite de aburul răsuflării.

În fiecare duminică, la biserică, Saint observa cum se schimbă Ivy Macauley. Cum îi tremurau mâinile când se ruga. Cum vodca acoperea acum parfumul.

Saint s-a uitat la ecranul televizorului când Ronald Reagan şi-a anunțat candidatura, promițând genul de schimbare cu care nu s-ar fi putut lăuda nici zece vieți... *Asta e, o să vedeți.*

Ea nu era sigură ce anume era *asta*, dar a doua zi dimineață, când a văzut steagurile lui Ford sfidătoare în curțile înghețate, nu s-a putut gândi la nimic bun.

22

Într-o dimineață geroasă l-a găsit în pădure pe şeful de post Nix, aruncând firul undiței în lac. S-a aşezat în linişte alături, pentru că el era mai apropiat de Patch, singura legătură acum, singura ei şansă. El a suflat aburul peste cafeaua cu adaos de brandy.

— Trebuie să vezi ce face doamna Macauley, a zis Saint.

— Aşa fac.

În ciuda frigului, avea mânecile suflecate; brațele îi erau acoperite cu fire de păr moi, întunecate. Saint le auzise pe femeile din oraş vorbind despre el, poate cel mai râvnit bărbat din Monta Clare. Nu-l văzuse ieşind cu niciuna şi, nu ştia de ce, asta o bucura.

— Acum ia droguri, a adăugat ea.

I-a privit chipul frumos, ochii albaştri şi mustața închisă la culoare. El şi-a aprins un trabuc pe care îl scosese dintr-o tabacheră de argint.

Saint şi-a îndoit degetele ca să le dezmorțească.

— Dacă Patch... dacă e mort, ştiu că n-o să pot să...

— Ba da.

Nix vorbise apăsat în timp ce privea cum luneta sa de pescuit reteza vârfurile stufărişului, iar puful cădea precum zăpada.

— Spune, Saint.

— Sunt...

— Nu dormi. Trec pe lângă casa voastră şi văd lumina ta aprinsă indiferent de oră.

Nu i-a spus că studia hărțile. Că bătea la uşi, că-şi umpluse tabla nu cu probleme de matematică, ci cu nume şi adrese pe care le obținuse milogindu-se de un polițai binevoitor din Cedar Rapids. Toți cei care aveau dube bleumarin. Şi că uneori, după ore, se ducea să se uite la case şi la garaje din scânduri putrezite.

— Ziarul spune că fata aia, Callie Montrose, a venit la tine cu o lună înainte să fie luată. De ce?

Nix şi-a umezit buzele uscate şi a privit apa.

— Asta-i treaba mea şi a fetei.

— Chiar dacă e moartă?

El a tras încet firul, iar ea s-a uitat la plută.

— Chiar şi aşa, a răspuns el într-un târziu.

— Taică-su e poliţai.

— Şi încă unul bun, din ce aud.

— E şi el...

Nix a expirat.

— E distrus. Ca şi doamna Macauley. Ca şi tine.

— Şi ca tine?

El a privit pluta.

— Tu crezi în Dumnezeu, Saint?

Fata n-a şovăit.

— Da, domnule.

— Roagă-te pentru prietenul tău. Şi lasă-mi mie restul. Promite-mi acum.

Ea n-a spus nimic.

— Vorbesc serios, copilă. Bunica ta... eşti tot ce are. Jură că renunţi.

Saint s-a ridicat şi a minţit, apoi a plecat într-ale ei.

23

A trecut pe lângă bulbii adormiţi. Lichenii părul-vrăjitoarei atârnau de faţade împreună cu ţurţuri care se topeau, capitulând la lumina zilei, iar lăstarii de stejar otrăvitor erau îndreptaţi spre casa Macauley ca şi cum ar fi ştiut că n-o să fie smulşi. Trei săptămâni au devenit trei luni în care iarna a despuiat Monta Clare coborând pe panta

golaşă a dealului, crengile dezgolite ale copacilor împletind un cer alb, fără nicio spărtură.

Bunica lui Saint i-a cumpărat o haină de miel pe care o văzuse în vitrina unui magazin de caritate, lăsând autobuzul la ralanti afară şi pe pasageri bombănind sonor.

Gulerul era de blană şi haina atât de grea, că fata abia o îmbrăca, dar nu-i mai păsa cum arăta, nu-i mai păsa când ceilalți râdeau de ea sau ziceau că bunică-sa e o lesbiană care conduce autobuzul. Îşi trăgea căciula ca să se apere de vântul nimicitor şi stătea o clipă să se uite la cadrul putrezit care fusese cândva învelit în trandafiri cu tot felul de nume şi culori.

Nu mai intra în casă la Macauley. Auzise de la bunică-sa că proprietarul, Kim, încerca discret să recupereze imobilul. Ivy Macauley nu mai plătea chiria şi, în ciuda promisiunilor de dezvoltare accelerată, regenerare şi prosperitate economică, aproape toată lumea simțea pişcătura ascuțită a ceea ce avea să fie cea mai lungă iarnă.

La fereastra de sus, printre draperii şifonate într-un colț şi decolorate de soarele uitat, a văzut silueta lui Ivy Macauley. Scheletic, trupul ei nu mai era decât o întruchipare a renunțării. Se auziseră zvonuri foarte vagi despre o altă slujbă. Şeful de post Nix zisese nu; bătrânul preot stătuse în prag şi-şi strânsese la piept cartea, privind în jur la telefoanele care sunau, la legitimații şi tocuri de pistol lăsate pe spătarul scaunelor, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că lumea lui Dumnezeu are nevoie de aşa o protecție înflăcărată.

Saint a ridicat mâna spre Ivy, care a coborât şi a deschis uşa.

Purta pantaloni scurți şi o vestă şi avea pielea cenuşiu-albăstruie, ca a muribunzilor.

— Eşti prea mică pentru aşa ceva, a bălmăjit ea.

Fata nu i-a zis că şi Patch era prea mic.

Saint s-a dus în pădure şi a încercat să fie atentă, să nu se uite după indicii rătăcite pe urzeala albă, să observe soarele aflat sus, care topea puțin din anotimp, picăturile care cădeau tremurat de pe pini.

A găsit-o pe fată stând pe pământul tare şi privind apa.

— Îşi văd mai departe de treabă, a zis Misty.

Saint a privit un nisipar care, după ce a încercat apa, s-a ridicat şi a zburat departe.

— Crezi că e mort? a întrebat Misty cu mâinile vârâte adânc în buzunare, picioarele încrucişate strâns şi chipul copleşit de îngrijorare.

Saint ştia că nu există un moment clar în care copiii devin adulți. Pentru cei norocoşi, putea fi o perioadă lungă, binemeritată, de acceptare a responsabilității şi a oportunității. Însă pentru ea şi pentru Misty granița fusese bruscă şi fatală.

— Unii cred că da, a continuat Misty, ca şi cum cuvintele ei n-ar fi ajuns la Saint. E doar un copil, ca noi. Fetele vorbesc despre băieți, filme, coafuri şi... futu-i!

Saint s-a aşezat lângă ea pe pământul înghețat.

— Dacă-i e frig? Dacă e undeva şi-i e frig şi n-are haină sau mănuşi? a întrebat Misty.

Saint s-a uitat la ramuri fără să privească în ochii fetei, pentru că nu voia să vadă că Misty nu avea niciun drept să-şi facă griji pentru Patch, el nu-i aparținea cum îi aparțineau ceilalți. Nu ştia nimic despre el.

— Tot încerc să-mi aduc aminte ceva. Deşi părinții mei... plătesc pe cineva să mă facă să uit.

Saint a privit lacrimile lui Misty.

— Spune-mi ceva despre el.

Multă vreme, Saint a rămas tăcută. Apoi a vorbit şi a uitat că nu era singură şi şi-a dat voie să se lase dusă de amintiri.

24

Prima dată când i-a cântat la pian era o zi de joi rece, la apogeul marii perioade a tornadelor din 1974. O sută de tornade în 24 de ore şi el tot se cutremurase, surprins de tunetele atât de zgomotoase că zgâlțâiau ferestrele casei şi ameninţau să smulgă acoperişul de pe atelierul de miere. Norma aprinsese focul şi apoi se dusese pe terasă, unde se aşezase în balansoarul abia ferit de răpăiala ploii, în faţa copacilor dezgoliți şi zdrenţuiți.

Patch ajunsese ud fleaşcă, iar Saint îi adusese o pătură cât el se dezbrăcase, rămânând doar în chiloți, iar acum stătea acolo într-o băltoacă, în timp ce flăcările i se reflectau în ochi. În ziua aceea, băiatul n-a zâmbit.

— De ce stă bunica ta afară când e furtună? a întrebat el în şoaptă.

— Era furtună în ziua în care a murit bunicul.

Când s-a oprit ploaia, iar vântul a stat, Patch a dus-o în curte şi a scos din săculețul pe care-l adusese o praştie solidă Sportsman şi o cutiuță cu proiectile metalice. A luat din gunoi nişte doze goale de supă Progresso şi cu cinci dintre ele a ridicat o piramidă pe iarba moartă, apoi a venit lângă ea, la vreo şapte metri distanță, lovindu-le pe rând.

— Poți să vânezi cu astea, i-a zis.

A trecut în spatele ei şi a învățat-o care e distanța de la care să tragă, despre memoria musculară şi arta trasului cu praştia în tot felul de ținte. I-a spus să tragă coşul praştiei sub ochiul sub care ținteşte şi atunci a înțeles şi ea.

Au exersat cu pietre.

Prima dată când a dărâmat doza din vârful piramidei s-a întors şi a rânjit la el, dar a constatat că băiatul părea absent. Nu ştia că era îngrijorat că n-o să-şi permită să se încălzească în iarna aceea. Că frigiderul avea să rămână gol. Nu ştia că există copii care-şi fac griji pentru aşa ceva.

În vreo două ore şi-a cizelat postura, a învățat traiectoriile şi greutatea pietrelor şi a nimerit fără probleme toate cele cinci cutii. El a învățat-o să stea la pândă, cum să-şi aşeze tălpile, să se îndrepte în direcția vântului şi despre ora magică. Ultima sclipire a zilei, când se aventurează afară iepurii.

— Ai omorât vreunul? a întrebat ea şi şi-a ținut suflarea până ce el a clătinat din cap.

— Dar aş fi putut. Adică, dacă ar fi trebuit să ucid. Aş putea, ştii?

Ea a încuviințat, ştia că ea n-ar putea.

— Azi eşti altfel, i-a zis.

— Cred că sunt doar obosit.

— Obosit de ce?

— Obosit să fiu eu.

A urmat-o în casă când s-a făcut ora de exersat.

Saint s-a aşezat la pian şi a cântat, iar la primele note el şi-a mutat privirea de la flăcări către mâinile ei mici.

L-a simțit cum se aşază lângă ea pe scăunel.

Căldura care venea dinspre el.

Şi deşi era convinsă că o să râdă de ea, a cântat despre Mona Lise şi Pălărieri nebuni şi cum în New York nu cresc niciodată tufe de trandafiri.

N-a întrerupt-o.

N-a râs de ea.

— E cea mai frumoasă muzică pe care am auzit-o vreodată.

— Da.

— Mama a rămas fără slujba de menajeră la familia Parker. Au zis că fură, a spus el privind în foc.

Povara lui era acum a ei.

— Poți să vii să mănânci cu noi, l-a asigurat ea. Şi dacă ți-e frig, poți să vii să şi dormi aici.

Băiatul s-a întors, cu piciorul lipit de-al ei.

Ea a spus încet:

— Pot să te ajut cu temele. Şi dacă mama ta are nevoie de un împrumut...

Atunci Patch a început să plângă.

Umerii înguşti i se cutremurau.

Saint l-a privit şi a simțit ceva ca o durere în piept, care nu semăna cu nimic din ce mai simțise vreodată.

A întins mâna şi i-a şters lacrimile.

— Există un loc unde albinele fac miere mov.

El a ascultat.

— Câmpiile litorale din Carolina de Nord. Dealurile nisipoase. Nu ştie nimeni de ce. Dar e mov adevărat. Străluceşte. E o dovadă, Patch. Există lucruri magice care te aşteaptă doar pe tine.

Băiatul şi-a şters ochii cu brațul.

— Jură!

— Jur în fața lui Dumnezeu.

— Putem să mergem să vedem într-o zi? Unde se face mierea mov.

Ea a încuviințat hotărât.

— Categoric. O să fie locul nostru.

— Unde putem să mergem să ne ascundem de lume.

— N-o să trebuiască să ne ascundem. Pentru că acolo o să fim nou-veniți. O s-o luăm de la capăt. Eu n-o să mai fiu fata pe care n-o vede nimeni. Şi tu, ei bine, tu n-o să fii nevoit să te schimbi prea mult. Pentru că, mă gândeam, pentru mine eşti aproape perfect. Chiar şi cu ochiul lipsă. Eşti băiatul care...

Şi atunci a sărutat-o.

Primul ei sărut.

Şi al lui.

A doua zi la şcoală Chuck Bradley i-a luat praştia din ghiozdan şi a rupt-o în două, după care a trântit-o şi pe ea.

Patch ieşise din mulțime şi se oprise în fața băiatului mai înalt, cu pumnii mici încleştați când a dat prima lovitură.

Întotdeauna. Aşa încât prietenii lui Chuck au tăbărât pe el şi l-au lovit mult după ce se terminase bătaia.

— A fost o tâmpenie, a zis Saint în timp ce-l ajuta să se ridice şi-i ştergea sângele de pe buză.

— Tu eşti tot ce am, a răspuns el.

Iar ea şi-a spus Şi tot ce o să ai nevoie.

25

Au ținut priveghiul în Darby Falls, la 100 de kilometri de Monta Clare.

Pe țărmul de la Hunter Bayou unde, înainte să fie răpită, Callie Montrose, fata polițistului, avea obiceiul să se scalde împreună cu prietenii şi să-i privească pescuind bibani.

Norma a dus-o într-o după-amiază rece de ianuarie.

Saint ştia povestea, ca toată lumea de pe o rază de vreo 300 de kilometri, ştia cum Callie venea acasă de la şcoală împreună cu prietenele, s-a despărțit de ele şi a luat-o pe o scurtătura cu pietriş şi copaci înalți, după care n-a mai fost văzută.

Norma purta şapca veche de vânătoare a soțului ei, mănuşi groase cu un deget şi un fular pe care i-l făcuse Saint. Se lăsa seara şi sub luna încețoşată erau aproape 100 de oameni care se rugau alături de pastor.

Au fost aprinse felinare şi lăsate să plutească pe apă, atât de nemişcate, încât nu pluteau în nicio direcție, doar străluceau într-un şirag neordonat.

În fața celor ale căror vieți fuseseră atât de grav afectate de pierdere, pastorul a rostit cuvinte pe care Saint nu le putea distinge. S-a auzit muzica şi un mic cor de liceeni în haine de iarnă a încețoşat aerul cu cântecul lor, iar când s-a terminat, Saint a lăsat-o pe Norma la marginea mulțimii şi

s-a dus la tatăl lui Callie, care stătea fără să plângă ca toți ceilalți. Vreo 10-12 polițişti stăteau în jurul lui, ca o gardă respectuoasă.

— Îmi pare rău, a spus Saint.

Bărbatul avea barbă lungă şi o şapcă de baseball; nu purta uniforma.

— O ştiai pe Callie? a întrebat el încet.

— Sunt din Monta Clare.

— Băiatul.

Ea a încuviințat.

— Nu ştiu de ce am venit, am vrut doar... poți să-mi spui ceva despre Callie? Adică, cum e cu prietenul meu, Patch. În ziare n-au zis cum era el pe bune. L-au făcut să pară banal.

Bărbatul a rămas tăcut o clipă, apoi şi-a scos şapca şi şi-a aşezat părul.

— E... e plină de viață. Dacă citeşti ziarele, zici că era un înger.

Saint s-a uitat la Norma, care privea flăcările felinarelor.

— Am prins-o furându-mi țigări din maşină. Şi ducând pe şest băutură la Ziua Recunoştinței. De spirit e vorba. De asta ne e dor. De defecte. Părțile despre care ştii că ar fi dispărut când se făcea mare.

Şi-a lipit şapca de piept o clipă, ca şi cum adevărata durere acolo începea şi se sfârşea.

— Domnule Montrose! i-a atras ea atenția.

El s-a uitat la sclipirea ochilor ei în lumina flăcărilor.

— O să se întoarcă?

Multă vreme, el a rămas tăcut.

Saint s-a întors cu spatele la apă şi l-a observat stând ferit de grupurile care plecau. L-a văzut îngenunchind şi aprinzând lumânarea, pe care a pus-o în felinar şi l-a împins pe apă.

Doctorul Tooms s-a uitat la ea. Iar ea i-a văzut lacrimile. A văzut multe pe chipul lui.

— Ciudat.

Saint s-a întors către fata de alături, poate cu vreo doi ani mai mare, cu un cap mai înaltă şi tunsă scurt.

— E un ciudat.

— De ce? a întrebat Saint.

— L-am văzut de mai multe ori stând în maşină în fața liceului.

Saint s-a uitat la Tooms.

— Şi ce face?

— Se uită la fetele care trec.

26

De Crăciun, bunica i-a cumpărat un Nikon atât de vechi, încât capacul lentilelor era lipit cu scotch.

— Ai o rolă de film. Developatul e scump. Alege cu grijă ce pozezi.

Saint a luat de la bibliotecă o carte despre păsări, a hălăduit prin pădurea albă şi a pozat mugurari, mătăsari şi o dată un şorecar cu coada roşie.

A privit cum este întâmpinat 1976 sub o mantie de zăpadă, uneori atât de mare încât îi intra peste carâmbii cizmelor şi-i uda şosetele, în timp ce privea un măturător care trecea pe Main Street şi dădea jos încet afişele băiatului cu un petic pe ochi. I-a cerut un afiş şi l-a pus acasă, pe raftul de sus din dulap. A mai citit despre traume şi amigdală. Cartea lui Polson despre criminalistică. Avea mintea îngropată în cărți care să-i țină cumva vie legătura cu el. A citit despre o echipă din New Jersey care putea preleva amprente de pe scoarță de copac, chiar şi de pe frunze. S-a dus şi i-a spus lui Nix, care s-a uitat la ea cu o asemenea tristețe, încât aproape că i s-a frânt inima.

O vedea mai puțin pe Ivy, pentru că femeia ieşea rar din casă acum. Uneori, Norma făcea câte ceva la cuptor şi Saint îi lăsa pe terasă. În ziua următoare se ducea şi lua farfuria înapoi, neatinsă. Auzise că şi-a pierdut slujba şi Kim începuse procedurile legale de evacuare. Saint şi-a spart puşculița şi a băgat un plic prin fanta uşii lui Ivy. În el era fiecare cent pe care-l primise sau câştigase vreodată pentru ceva, de la măturat curtea până la vândut miere.

Făcea lecțiile de pian cu doamna Shaw într-un loc aflat la 15 kilometri de Monta Clare. În salonul acela larg Saint îşi făcea încălzirea şi repeta tehnici. Game, partituri şi arpegii. Aveau obiceiul să recapituleze, Saint fiind acum atât de bună, încât în ultimul sfert de oră putea să cânte ce avea chef.

Privind pe fereastră spre casa îngrijită de vizavi, a cântat *Arabesque în Do Major*. S-a gândit la Schumann şi la dispozițiile contrastante şi aproape a închis ochii la epilog, până l-a văzut afară.

Şeful de post Nix locuia vizavi, iar Saint l-a privit ieşind din casă cu o lopată.

A trecut de alee şi, în loc să o degajeze, a curățat cu grijă un cerc îngrijit în jurul rădăcinilor unui cireş japonez Okame.

Cât o aştepta pe bunică-sa, Saint a traversat şi s-a aşezat lângă Nix pe băncuța ornamentală de lângă copac.

— E drăguț, a zis ea.

— Dau zăpada din jurul rădăcinilor, ca să poată să simtă soarele. Pomul ăsta înfloreşte prea devreme ca să facă fructe. O să rămână veşnic frumos şi netulburat.

Saint i-a simțit mâna uşoară pe umăr.

— Am vrut să-l aduc înapoi pentru tine. Aveam nevoie să fie şi Callie Montrose bine, a spus el.

— Ştiu.

— Îmi pare rău, copilă.

În după-amiaza aceea, Saint şi-a luat Nikonul şi s-a dus la bazinul unde sârma ghimpată fusese călcată în picioare. S-a aşezat la marginea apei şi a pozat un pescăraş care plonja spre apă.

Pe drum spre casă s-a trezit în locul unde se întâmplase.

N-a mai plâns.

27

Pe Main Street, Saint i-a văzut pe Dick Lowell şi alți câțiva în fața magazinului lui de bricolaj, suferind toți de genul de mahmureală tristă provocată de al zecelea Super Bowl.

Nu înțelegea cum îşi vedeau mai departe de viață ca şi cum ar mai fi putut conta din nou atât de mult şi altceva.

În iarna aceea atât de rece şi de lipsită de culoare s-a întrebat dacă o să fie ultima din viața ei. Norma zicea că avea nevoie de un hobby sau poate că voia să se ducă la psihiatrul ăla, pentru că n-avea cum să fie atât de rău să-şi împărtăşească sentimentele. Şi uite aşa, Saint a împrumutat de la bibliotecă o carte din care a învățat să tricoteze şi n-a trecut mult până a ajuns să-şi petreacă serile lângă fereastră, cum făcuse şi bunica ei. Şi-a făcut un fular şi o căciulă pentru ea, apoi una pentru bunică-sa şi uneori o prindea pe Norma privind-o ca şi cum ar fi fost cel mai bătrân copil din istorie, de parcă imediat avea să încărunțească şi mintea să îi încetinească.

Jimmy Walters i-a bătut într-o sâmbătă dimineață la uşă şi bunică-sa l-a lăsat să intre, iar Saint s-a enervat în tăcere. Norma le-a făcut ciocolată caldă şi s-au aşezat împreună pe terasa din spate; Jimmy s-a înroşit tot când a văzut capul unui şoarece în tufăriş.

— Amărâtul ăla trăieşte în medie doar cinci luni, a zis el ridicându-se în picioare.
— Dacă n-am praştia la mine.
— Dacă o iei pe la marginea pădurii până în curtea ta, e doar mlaştină. Poate găseşti o țestoasă pictată.
— Saint a văzut odată un castor care se ducea într-acolo, a intervenit Norma, venind lângă ei.
Jimmy s-a luminat la față.
— Am putea să facem şi noi o plimbare.
Saint a încercat să zâmbească şi nu i-a spus că fusese odată în mlaştină cu Patch, ca să lanseze pe apă bărcuțe de hârtie.
A stat trează până spre dimineață ca să-l vadă pe George Foreman luptându-se cu Ron Lyle. Norma s-a ridicat la runda a cincea strigând şi boxând cu umbrele, reuşind să-şi verse băutura, ceea ce a făcut-o pe Saint să zâmbească.
Au stat împreună şi s-au uitat la ştirile de seară, văzând tornadele care devastau oraşe întregi, o maşină răsturnată, fermieri care-şi țineau capul în mâini şi se rugau cu ochii închişi în timp ce recoltele erau luate pe sus şi hambarele erau distruse.
— Dumnezeule! a spus Norma. 300 de morți şi 5 000 pe-aproape.
S-a ridicat încet, pentru că era tot mai gârbovită, deşi Saint nu băgase de seamă, a schimbat canalul şi şi-a turnat un deget de bourbon ca să urmărească povestea lui Randle McMurphy triumfând la Globurile de Aur. Apoi a întins mâna după ziarul şifonat şi i l-a aruncat lui Saint.
— Trebuie să evadezi mai mult, a spus ea.
Saint nu mai ştia cum.
Într-o sâmbătă albă, Jimmy Walters a apărut cu un snop de flori înghețate legate cu panglică mov.
Saint i-a spus Normei că nu voia să-l vadă.
— Nu se dă bătut, a zis Norma.

— Nici gripa.

În timp ce se plimbau prin zăpadă, Jimmy i-a arătat cozile florilor şi i-a povestit despre verbină şi frăsinel.

— De ce le-ai adus? a întrebat ea.

— Voiam doar să-ți arăt că uneori poți supraviețui chiar şi în cele mai nefavorabile condiții.

28

Când a venit primul dezgheț, când țurțurii au început să picure şi primele splinuțe au scos capul de sub pătura albă, Saint a privit înapoi şi şi-a adus aminte puține din iarna aia sau cum a observat prima înflorire efemeră. Singura dovadă putea fi găsită pe aparatul ei de fotografiat, unde se aflau poze singulare cu garoafe sălbatice roz, tradescantia şi antere albe delicate de scara-domnului. S-a uitat la ştirile de seară la dezastrul din Yuba şi s-a întrebat cum poate exista atâta distrugere, cum ar fi putut Patch să concureze pentru atenția unui Dumnezeu care făcea planuri cu o asemenea cruzime magistrală.

De ziua lui Patch a stat în pat şi i-a spus Normei că e prea bolnavă să se ducă la şcoală. Norma s-a oferit s-o ducă la o înghețată la Lacey, dar Saint i-a răspuns că nu mai e copil. Norma i-a cumpărat un puzzle cu 1 000 de piese şi în fiecare seară mai apărea câte puțin din Muntele Rushmore.

Sub un cer albastru ca sturzul, Saint s-a aşezat pe o bancă de pe Main Street acoperită de o explozie de trandafiri roz-închis revărsată din coşurile atârnate în spatele ei. Le-a inspirat parfumul cât aştepta autobuzul.

Jimmy Walters s-a aşezat lângă ea.

— Hei!

Saint n-a răspuns.

— Te-am văzut la şcoală şi tu... mi-e dor să te văd zâmbind.

Băiatul a dat din cap, ca şi cum şi-ar fi spus poezia.

— Ce mai face vulpea pe care o hrăneşti? a întrebat ea.

— Are pui. Acum vin patru.

Saint a încercat să zâmbească, a încercat să simtă altceva chiar şi pentru o clipă.

— Te văd cu aparatul foto. Dacă vrei să vezi căprioare, ştiu un loc frumos.

Fata i-a aruncat o privire şi s-a întrebat cât de uşoară era viața lui şi cât de mici îi erau necazurile. Avea o încredere în sine firească, despre care bunica ei spunea că vine din credința adevărată. De parcă lui nu i-ar fi păsat că băieții ceilalți ziceau că-i un pripăşit la biserică.

Când a venit autobuzul, Saint a plecat cu bunică-sa, pe bancheta de piele vineție din spatele şoferului. Când era mică, Norma o lăsa să mişte schimbătorul de viteze, cu fața concentrată, pentru că bunică-sa îi spusese că era cel mai important lucru, că fără ea oamenii buni din Monta Clare n-ar fi putut ajunge unde aveau treabă.

— Vrei, aşa, de dragul vremurilor de demult? a întrebat-o Norma, prinzându-i privirea în oglinda mare.

Saint a zâmbit şi a clătinat din cap.

Autobuzul strălucea. Deşi la garaj era o echipă de curățenie, Norma aducea o bucată veche de piele ca să şteargă petele lăsate de picăturile de apă. Îşi făcea inspecția, țâțâia din buze dacă descoperea vreo scrumieră care nu fusese golită, uneori găsea benzi desenate aruncate şi i le aducea lui Saint.

Lumea spunea că e ceva nobil că Norma se apucase de treaba asta. Că luase locul pe care-l ocupase soțul ei în oraş, conducând autobuzul aproape 30 de ani. *Fata trebuie să mănânce ceva*, le răspundea Norma. Deşi Saint ştia că de fapt hotărârea, în multele ei forme, ducea viața mai departe. În momente mai linişte, mai ruşinate, îşi dorea ca bunica

ei să fie precum celelalte; în zilele când apărea la şcoală şi stătea la distanță de celelalte mame, fumând un Marlboro şi cu şapca pe cap.

Au luat-o pe Marshall Avenue cu motorul la ralanti şi zgomotos, în timp ce Saint privea peste canionul Edgewood, cu râul de smarald înghesuit de iarba verde de pe mal. Printre bolovanii de gresie creşteau copaci; roata unei mori vechi de apă se retrăgea înaintea unui pod de lemn, atât de decolorată încât se confunda cu digul cenuşiu care ținea departe albastrul. S-a aplecat şi a făcut o poză, iar undeva deasupra ei, departe, a văzut doi bărbați călare, încadrați de acea dimineață de Missouri atât de limpede şi frumoasă, încât nu o putea suporta.

— Mi-e dor de albine, a spus Saint.

Norma nu s-a întors spre ea.

— Putem să comandăm altele.

— Nu. Vreau albinele mele.

— Albinele sunt tot albine. Toate te înțeapă dacă le vine lor. Mă întreb pe unde-or fi.

— Moarte. Sunt moarte de-acum.

O stâncă abruptă de calcar. Licheni, muşchi şi fierea-pământului cădeau pe panta stâncoasă luxuriantă şi copacii pitici. Şi în timp ce mergeau de-a lungul râului, a văzut şisturi silicioase nestatornice cu un milion de straturi.

În orăşelul Fallow Rock au urcat câțiva pasageri şi i-au zâmbit lui Saint, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de fetița care fusese.

Bunica ei aranjase să fie schimbată la Alice Springs, al patrulea orăşel de la Monta Clare, unde au coborât, au luat-o pe jos spre parc şi s-au aşezat pe o bancă.

Saint a scos sandviciurile, le-a despachetat şi a pus alături două cutii cu limonadă şi două mere.

— Vrei să discutăm despre asta? a întrebat Norma.

— Nu.

— Şi mie mi-e dor de el.

Norma îl acceptase greu pe Patch, crezând că zâmbetul lui însemna belele, că hainele lui de pirat erau o amăgire. Totul se schimbase într-o după-amiază târziu din primăvara lui 1974, când trecuseră pe lângă casa Macauley, unde uşa dinspre stradă era întredeschisă. Norma a mers în urma nepoată-sii pe alee şi s-au oprit amândouă când au văzut ceva pe fereastră. Saint a rămas tăcută în timp ce-l priveau pe Patch curățând voma scursă pe podea lângă maică-sa, răstignită pe canapea. Patch a întins-o, a adus un şal şi a acoperit-o, apoi şi-a văzut mai departe de treabă cu găleata şi buretele.

Saint a dat să intre, dar Norma i-a pus cu blândețe mâna pe umăr, a zâmbit şi a îndepărtat-o de o formă de neglijare pe care fata nu o putea înțelege încă. Şi-au încheiat plimbarea în tăcere. Data următoare când Patch a apărut la ele, Norma a făcut brioşe cu banane şi n-a zis nimic când băiatul a luat una şi a mai băgat una în buzunar.

— Aşa se întâmplă? Copiii sunt răpiți, nu se mai întorc niciodată şi nu află nimeni ce s-a întâmplat cu ei? a întrebat Saint.

— Ştii că aşa e.

După Callie Montrose nu mai dispăruse nimeni. Oricine începuse povestea asta, părea să se fi oprit. În unele nopți, Saint îşi imagina că Patch l-a ucis şi acum venea încet-încet înapoi. Că-şi găsise echilibrul, ca Edward Low. Uneori naviga, aplecat peste bompres în timp ce corabia lui îşi croia drum către ea.

Undeva jos, departe, a privit coturile râului ca un şarpe care se strecura printre copaci şi pietre, cu spinarea limpede şi uimitor de albastră.

— Încă te rogi, a zis Saint.

— Mă rog ca atunci când a murit bunică-tu.

Saint voia să întrebe cum era pierderea cuiva care te defineşte. Dar probabil că ştia: te lăsa alt om. Un străin pe care n-aveai de ales şi trebuia să-l tolerezi, să-l vezi în fiecare zi, să-l simți, de care să te temi.

— O să dispară? Pentru că nu pot...

Norma i-a luat mâna.

— Vreau ca totul să însemne ceva, să ducă undeva.

— L-am văzut pe ăla mic al lui Walters stând cu tine, a spus Norma. Poate ai vrea să ți-l faci prieten. Poți să-ți mai iei albine şi să faci miere şi...

— Jimmy Walters e nesărat.

— Şi tu de unde ştii?

— Nu vorbeşte decât de animale. Şi Dumnezeu.

— Poate îi dai o şansă.

Norma şi-a scos căciula şi a pus-o pe capul nepoatei ei, apoi i-a luat camera foto şi a scos limba.

Când a văzut că Saint nu reacționează, Norma a povestit cum încercase Patch odată să-i facă lipeala cu bucătăreasa de la liceu, care era şi ea tunsă scurt.

— Evident că după aia a descoperit că femeia avea cancer. Şi un soț. Şi că eu nu sunt lesbiană, a zis ea.

La asta, Saint a zâmbit, în sfârşit. Iar Norma a făcut ultima poză de pe film.

Durase aproape două anotimpuri întregi să umple primul film, atât de zgârcită fusese cu lucrurile despre care considera că merită păstrate.

— Dacă ai vreodată ocazia să faci pe cineva să zâmbească sau şi mai bine, să faci pe cineva să râdă, atunci profită! De fiecare dată, fără excepție, a spus Norma.

— Şi dacă e pe socoteala ta?

— Mai ales atunci.

— N-o să renunț la el niciodată.

Norma a zâmbit, parcă ştiind că „niciodată” e mult prea scurt pentru un copil. Ca şi cum n-avea să fie mereu aşa. Ca şi cum o subestima cu totul pe nepoata ei.

29

S-au întors pe jos în oraş, iar bunică-sa s-a dus la o cafenea micuță, unde erau aşezați doi şoferi. Saint a mers mai departe şi s-a oprit lângă fântâna de piatră pe bordura căreia stăteau mai mulți copii.

S-a uitat la vitrinele câtorva magazine şi aproape a rămas în loc când a văzut replica unei monede coloniale spaniole pe care Patch murea s-o aibă.

La Central Camera Store a stat o vreme şi s-a uitat la obiectivele FD, la camerele Super 8 şi la aparate cu focalizare automată. Băiatul de la tejghea purta un halat albastru şi cravată lată şi vorbea cu un client despre supraexpunere şi rezoluție, intensitatea culorilor şi reducerea strălucirii.

Lui Saint îi plăcea mirosul, undeva între chimic şi nou, tocurile de piele şi gențile de pânză maro. Când i-a venit rândul, omul i-a observat aparatul foto, a arătat spre ecusonul care spunea că-l cheamă Larry şi apoi a întrebat-o direct dacă n-ar vrea să-i arate lucrările ei.

— Nu-s lucrări, a răspuns ea.

În timp ce aştepta să-i încaseze banii pe film, a văzut panoul de alături, plin de anunțuri. Oameni care vindeau echipamente vechi, doar o serie de cifre care nu însemna nimic pentru ea.

Şi alături de panou...

S-a dus într-acolo şi l-a lăsat pe Larry cu mâna întinsă în timp ce se uita la afiş.

Saint l-a dat jos şi s-a uitat la fata din reclamă.

Misty Meyer, zâmbind un pic timid, cu brațele încrucişate peste un pulover gros.

— Să nu crezi tot ce zice, că te face model, a spus Larry, ştergându-şi mâinile de halat.

Şi-a dres glasul, ca şi cum ar fi greşit.

— Adică... dacă vrei să-ți facă un portret, e mai bine aşa, pe panou. Ştiu fete ca tine, toate vreți să fiți modele, nu?

Saint a coborât privirea spre salopeta şi adidaşii ei decolorați.

— Du-te şi încearcă la Sandy Wheaton, e bun.

Saint a pus foaia pe tejghea.

— Omul ăsta...

Larry s-a foit puțin, stingherit.

— Am developat pentru el de câteva ori.

— Şi?

Larry şi-a lăsat privirea.

— Uite, fato...

— Te rog, a insistat ea, deja obosită.

— N-a făcut nimeni vreo plângere oficială, dar am auzit câte ceva. Nu destule pentru o sesizare la poliție. Sau ca să fie oprit să-şi pună reclamele prin tot oraşul. Hai să zicem că dacă aş avea o fată de vârsta ta, n-aş vrea să-i dea bani ăstuia.

Saint a strecurat afişul în geantă şi a plecat fără să-şi ia filmul.

Larry a ajuns-o cu el la uşă.

— Mai e ceva. Nu-i treaba mea...

— Dar?

— Face poze pentru cinci-şase şcoli din zonă. Zi-le prietenelor tale să nu-şi risipească banii de pomană.

30

În seara aceea a urcat scările până la dormitorul ei de la mansardă.

Pe perete erau câteva pânze de păianjen, pe care Saint le făcuse cu o grijă înflăcărată. Ziarele spuneau că era probabil un oportunist şi că Misty era frumoasă, ca şi celelalte, şi asta era de-ajuns.

A prins afişul pe panoul ei.

S-a dus pe hol, a luat telefonul şi a format numărul secției de poliție. N-a avut nevoie să-l caute.

Nix a răspuns ca şi cum ar fi fost singurul rămas acolo sâmbătă seara.

— Cred că am găsit ceva, a spus ea.

A fost tăcere multă vreme; nu auzea decât pârâitul de pe linie în timp ce stătea pe podea, cu genunchii strânşi la piept.

— Eram la magazinul ăsta şi...

— Trebuie să încetezi, a zis el, iar Saint parcă l-a văzut: singur, la fel de epuizat ca ea.

— Dar tu...

— Vorbesc serios, Saint. Pentru tine s-a terminat de-acum. Vezi-ți de viață, fii din nou copil. Ai pierdut deja foarte mult timp.

— Nu înțelegi. L-am văzut pe un tip şi după aia afişul...

N-a apucat să termine înainte să se întrerupă convorbirea.

A coborât şi a văzut-o pe geam pe Norma, care stătea pe terasă şi se uita în stradă.

În bucătărie, Saint s-a dus la raftul cu cărți şi jos a găsit albumele, aşezate pe rânduri ordonate. Le-a răsfoit şi o vreme s-a uitat la maică-sa, privind în nişte ochi ca ai ei. A văzut vacanțe, oraşe şi zâmbete uitate.

A ajuns la pozele ei de la şcoală, aşezate într-o ordine în care progresia era lentă, iar trupul ei se agăța cu hotărâre de apărarea pe care i-o oferea copilăria.

Şi a găsit-o.

Cu puțin mai mult de o lună înainte să se întâmple.

S-a uitat la ea şi s-a minunat cum de putuse cândva să zâmbească atât de larg.

A scos poza din lăcaşul ei şi a întors-o.

N-a tresărit când a văzut ştampila.

ELI AARON FOTOGRAF

31

Arma era un Colt Python nichelat cu şase focuri, care cântărea aproape un kilogram.

Când l-a scos din cutia de pantofi din garaj, parcă ar fi fost de plumb. Saint ştia că avea două gloanțe, că undeva mai exista o cutie cu alte vreo 10-12 şi că dacă o prindea bunică-sa atingându-se de el, era foarte probabil s-o execute.

Saint purta o salopetă decolorată şi un maiou alb pe dedesubt; când a țintit cu arma, brațele slăbănoage i s-au încordat la bicepşi, iar privirea exprima hotărâre. Pe dosul mâinii drepte era desenat cu cerneală neagră un craniu cu oase încrucişate.

A găsit adresa lui Eli Aaron pe afiş.

Zori de zi.

Norii strălucitori ai nopții începeau să se risipească. Şi-a pus geanta pe umăr şi a luat-o drumul şerpuit spre Main Street. Secția de poliție era întunecată.

Singura lumină venea de la biserică, unde se aprindeau primele lumânări, erau puse pe stative broşurile pentru slujbă şi urma să se audă sunetul clopotelor.

— Unde te duci?

Saint n-a încetinit ca să-l aştepte pe Jimmy Walters.

— Să mă văd cu un fotograf pe care-l cheamă Eli Aaron.

— De ce? a strigat el în urma ei.

— Să-l omor. Şi să-l aduc acasă pe prietenul meu.

32

A luat primul autobuz de dimineață odată cu muncitorii care intrau în schimb şi stăteau cu capetele plecate, să mai prindă un pui de somn cât huruia motorul.

Drumul cenuşiu îşi făcea loc printre şiruri de grâu îngălbenit cât Saint de înalt, care se unduia ca şi cum Dumnezeu ar fi tras covorul de sub pământul lucrat de fermieri înainte să apuce să se aşeze. Pilonii se ridicau în formații dezordonate, ca o măreață armată de oțel. Un turn de apă roşu-închis şi nicio urmă de culoare pe cer.

În Chesterwood a schimbat autobuzul, pentru că şoferul era prea interesat de ea, singură în spatele lui, privind soarta desluşindu-se în depărtare şi orizontul cu răspunsuri pe care nu era deloc pregătită să le găsească.

La vreo opt kilometri, un indicator anunța SOUTH 15, iar lumea devenea plată şi iarba galbenă; acostamentul se transformase în pietriş de culoarea sării.

Autobuzul se târa pe drum, cutia de viteze râşnea, iar suspensiile tresăltau ca nişte căluşei.

A coborât departe de orice loc, iar şoferul n-a prea vrut să plece, urmărind-o în oglinda retrovizoare până a dispărut din vedere, înghesuită din ambele părți de suişuri şi

coborâşuri de deal. Încă de la început, a dat peste o pădure care se întindea pe sute de hectare şi s-a uitat de zece ori pe hartă până a găsit un indicator galben.

ATENȚIE, DRUM CU ÎNTREȚINERE MINIMĂ!

SERVICII NIVEL B

INTRAȚI PE PROPRIA RĂSPUNDERE

A pornit pe făgaşele gemene, iarba dintre ele suficient de înaltă ca să se aplece sub adidaşii ei. Câmpurile erau presărate cu recolte adunate strâns în baloți pestriți. Un tractor stropit cu noroi şi cupa îngropată în pământ. Drumul intra în gura pădurii atât de dese, încât a încetinit când frunzele de ilice s-au apropiat formând un tunel, cu fructele roşu-aprins pe fondul întunecimii din spate.

Saint a trecut printr-un vad împroşcând apa, iar adidaşii i-au fost cuprinşi repede de încleştarea frigului.

A mers mult pe lângă pajişti cu firuță, în depărtare se vedeau căprioare şi ratoni, iar corbii o priveau de deasupra ca pe o pradă.

La primele picături de ploaie s-a uitat printr-o boltă prin care trecea lumina când vântul sufla frunzele laoparte.

S-a ivit casa. Cu un singur nivel, o fațadă uzată din bârne, pe care nuanțele de maro lăsau loc albului de cretă, cu câteva mai închise, unde apa pătrunsese prin izolație. Acoperişul era din tablă ondulată, iar Saint a numărat trei anexe, înclinate de parcă pământul ceda sub greutatea lor. Încă un tractor cu lanțuri ruginite care înveleau roțile de înălțimea unui copil. Altă cocioabă în stânga, cu scheletul expus ca nişte coaste carbonizate.

Saint s-a mişcat cu grijă. Frunzele căzute pluteau ca nişte fulgi de zăpadă.

Când s-a uitat prin geamul afumat de pâcla multor anotimpuri, a văzut că prima anexă era goală.

N-a simțit junghiul de spaimă până n-a ajuns la cel mai mare dintre hambare unde a văzut, prin crăpăturile din perete, oțelul unei dube.

Bleumarin.

Aripa cromată din față atârnând.

A auzit ceva şi s-a întors aproape fără suflare ca să vadă o veveriță cenuşie urcând pe trunchiul gros al unui fag.

— Futu-i! a mormăit pentru ea, după care a ridicat privirea şi a văzut că ploaia se oprise la fel de brusc cum începuse.

A mers pe lângă împletituri de urzici, a păşit pe o terasă cu scânduri roşiatice, apoi a rămas nemişcată în fața uşii şi a ascultat.

În sac avea praştia.

Şi lângă ea, arma bunicului ei.

33

— Te-ajut cu ceva?

Eli Aaron părea că aparține pădurii. Purta o cămaşă de flanel în carouri, ghete de lucru şi blugi sfâşiați la un genunchi. Saint a făcut un pas în spate, după care a scos afişul din sac.

— Poți să mă faci model? a întrebat încet, iar cuvintele i-au fost luate de vânt când el s-a aplecat puțin, apoi a cercetat copacii din spatele ei.

— Ai venit singură?

— Am venit pe jos de pe drumul de serviciu.

— Trebuie să ai grijă. Şerpi sălbatici pe câmpuri. Prind câți pot în capcane... tot apar.

A văzut cât de masiv era. Poate 1,93 şi spre 140 de kilograme. Mâinile îi atârnau ca nişte hălci pe lângă corp. Ochii îi erau pustii până a zâmbit, cu dinții strălucitori pe

fundalul pielii cu tuleie, cu părul lung şi pieptănat cu ulei. Nu şi-l aducea aminte de la şcoală; îşi aducea aminte de cineva cu totul diferit. Ca şi cum şi-ar fi schimbat forma când avea nevoie.

Bărbatul s-a frecat la bărbie de parcă l-ar fi mâncat. Saint citise în biografia detectivului Roger Gable din New York despre ceva care se chema instinct, care devenise cel mai bun prieten al lui şi sub nicio formă nu-l ignorase niciodată. Mai puternică decât teama şi neîncrederea era o convingere în măduva oaselor, sub toate straturile de piele, sânge şi măruntaie, era ceva ce durea, era ceva ce-ți spunea că foarte curând o să scoți arma şi ai face al naibii bine să fii pregătit să pui capăt unei vieți.

Eli Aaron s-a dat deoparte, iar ea a intrat.

Bărbatul a luat afişul de la ea şi l-a privit.

— Credeți toate că pot să vă fac să arătați aşa. Gelozia... nu dă bine, a spus el prudent. Ai banii?

Ea a încuviințat.

— Nu ştie nimeni că eşti aici?

Saint a clătinat din cap.

Uriaşul vorbea nimicuri. I-a povestit că bunică-sa murise şi-i lăsase o Leica, pasiunea lui era pădurea, dar făcea treabă şi pentru şcoală pentru că prețul benzinei tot crescuse. A înjurat embargourile şi Israelul.

Saint a văzut fotografii în rame negre, cu peisaje pe lângă care trecuse la venire; chiar şi în sepia sau alb-negru se putea simți disperarea, ca şi cum pământul fusese cândva mai mult, într-un fel care nu putea fi cuantificat.

Pe perete era un crucifix mare din scândură tăiată cu fierăstrăul. Un cui despica fibra fix în mijloc. Bucătăria era formată dintr-o sobă şi oale atârnate pe o sârmă, iar ferestrele din spatele lor erau acoperite cu cearşafuri care lăsau să treacă lumina prin urzeala subțiată.

Saint ştia că trebuie să-l aibă mereu în față, la distanță destul de mare. De-a lungul peretelui şi prin deschizături treceau în alte camere țevi expuse.

— Misty Meyer, fata din reclama ta, e cu mine în clasă.

El s-a rezemat de un şemineu placat cu cedru gros. Două lumânări arse pe jumătate şi deformate.

— Am văzut la ştiri, a replicat el şi privirea i-a fugit în sus.

— Ții minte unde erai în dimineața când s-a întâmplat? a întrebat ea, încercând să pară nonşalantă, dar cuvintele au ieşit tremurate.

— Brooks Falls. Ies urşii din hibernare şi scot somon din râu. Îmi plac de când eram copil. Îi vezi plini de sânge pe la bot.

— Stai la motel?

— Tabără. Vânez.

— Stai singur aici? a întrebat ea, privind din nou în jur.

Aaron a zâmbit ca şi cum s-ar fi amuzat, de parcă i-ar fi atins toate gândurile şi i-ar fi ghicit mişcările încă dinainte să le ştie ea.

Chiuveta era plină de cratițe, cu metalul negru lustruit până rămăsese doar argintiul de dedesubt. Bărbatul a deschis o uşă, iar ea a zărit un mic dormitor cu o saltea fără aşternuturi, îngălbenită de sudoare. Apoi el a scos două cearşafuri dintr-o comodă.

Saint a văzut cărți puse unele peste altele, de la podea până în tavan.

— Cea mai bună educație pe care poți să o ai. Vezi prin ochii altcuiva şi înțelegi mai multe.

A scos şi o geantă de umăr din piele.

Afară, Saint şi l-a imaginat pe Patch aici, poate sub țărâna pe care călca. Gândul i-a ascuțit simțurile.

Privirea i-a căzut pe hambarul roşu.

— Camera mea obscură.

— Developezi singur?

— Înainte mă duceam la magazin. E scump.
— Dar magazinul din Alice Springs?
Aaron s-a zbârlit puțin.
— Tipul ăla de-acolo... nu înțelege arta. Nu vede ce văd eu.
Eli Aaron păşea pe frunze, uitându-se în urmă la fiecare trei paşi.
În clipa aceea, Saint tânjea să audă un motor, poate chiar sirene, orice care să-i spună că în pădurea asta din Missouri nu se află doar ea, arma bunicului şi un uriaş.
A aruncat o ultimă privire plină de dor în urmă şi a intrat după el.
Înăuntru lumina era roşie şi scăzută. Colțurile încăperii se pierdeau în umbră; un labirint de mese şi instrumente şi vaietul vag al unui generator. Mirosul îi ardea fundul gâtului.
Atunci a ştiut că a intrat în belea.
Nu genul de belea în care intră copiii, genul pentru care țipă profesorii la tine, genul pe care bunica ei l-ar putea ierta.
Era genul de belea despre care citea în ziare şi pe care-l vedea la buletinele de ştiri.
Genul de belea din care nu-şi revine nimeni.

34

Într-o încăpere împărțită cu draperii grele, bărbatul a scos o ladă de lemn şi i-a spus să se aşeze. Ea şi-a pus geanta pe jos, în timp ce el pregătea reflectoarele. A agățat un cearşaf în spatele ei, mormăind pentru el în timp ce-şi vedea de treabă. Ea s-a străduit să audă ce spunea.
Şi apoi generatorul s-a oprit.

Iar Saint a auzit cuvintele pe care le rostea el şi i-a înghețat sângele în vine când le-a recunoscut.

La apa odihnei m-a hrănit.

Sufletul meu l-a întors.[1]

Acelaşi fragment pe care-l spusese cândva şi bunica ei.

Domnul mă paşte.[2]

O rugăciune funerară.

Era cât pe ce să deschidă gura, când s-a stins lumina.

El a aprins blițul şi, o clipă, Saint l-a văzut în față.

— Scoate-ți ochelarii.

Cu mâna tremurând, i-a scos şi i-a pus pe podea.

— Nu zâmbi. Zâmbetul te ascunde.

Încă o străfulgerare de lumină şi de data asta l-a văzut în stânga.

Saint a tras adânc aer în piept.

— Fetele de liceu care au dispărut... fata de la facultate.

Altă străfulgerare.

— Nici măcar nu ştiu cum te cheamă, a spus el.

Ea i-a spus şi, chiar şi în beznă, a auzit cum îi ajunge veselia în cuvinte.

— Te rogi?

— Da.

— Ce anume ceri?

Încă o străfulgerare. Bărbatul se contopea cu umbrele.

— *Un sfârşit potrivit şi drept*, a răspuns ea, lumea din jur devenind încețoşată, cu muchiile tocite.

El a râs.

— *Eu sunt Calea şi Adevărul.*

— *Şi viața.*

---

[1] *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă, *Psalmii*, Psalmul 22: 2-3.

[2] *Op. cit.*, Psalmul 22:1.

— Ştii Scriptura.

Saint a înghițit un nod.

— Ştiu ce-i bine şi ce-i rău.

— *Atunci a trimis Domnul asupra poporului şerpi veninoşi*[3]. Nu-ți face griji, n-o să te muşc. O să fii frumoasă... într-o bună zi, chiar o să fii.

Saint a simțit cum se adună lacrimile.

— În ziar zicea că fetele alea au fost luate într-o dubă albastră.

— Am o dubă albastră.

— Tu le-ai luat, domnule Aaron?

— Da.

35

Nu mai cunoscuse asemenea teamă.

Teamă care-i cuprinsese muşchii, sângele şi răsuflarea, mintea. Teamă care-i spunea să se ridice şi s-o ia la fugă. Că făcuse o greşeală curajoasă ca aceea pe care o făcuse Patch.

Saint a căzut în genunchi şi s-a întins după ochelari, dar a găsit în schimb geanta, iar mâna i-a întâlnit metalul când a ridicat arma şi a țintit cu ea în întuneric.

Arma i-a fost smulsă din mână cu uşurință.

Încă o străfulgerare când bărbatul a intrat din nou în umbră, surprinzându-i teama prin obiectiv, ca şi cum şi asta ar fi făcut parte din jocul lui.

— Zici că eşti o sfântă, dar poate că eşti şi tu o păcătoasă ca toate celelalte! a strigat el din întuneric.

Saint şi-a găsit praştia şi cutia cu bile argintii de rulment.

---

[3] *Op.cit, Numerii*, 21:6.

Mâna îi tremura atât de tare, că a scăpat vreo zece pe podea până să reuşească să încarce una în praştie.

A țipat când a tras o singură dată în beznă, spre locul unde ar fi putut să se afle el. S-a ridicat, cu tot trupul tremurând când a simțit ceva zdrobindu-se sub tălpi.

A ridicat cioburile obiectivului, le-a luat repede şi a văzut lucruri sparte.

O draperie s-a tras deoparte şi lumina roşie a pătruns în camera pustie.

S-a îndreptat spre lumină, afară din încăperea principală a hambarului, şi s-a dus către şirurile lungi de cutii stivuite unele peste altele. Lumina era de un roşu orbitor.

Când a ajuns în capătul unui şir de cutii, s-a întors şi a trecut la următorul.

Abia atunci a ridicat privirea.

Şi când a ridicat-o, a icnit ca şi cum ar fi încasat un pumn în stomac.

36

Sute de fotografii erau atârnate de fire de sârmă galvanizată care se intersectau deasupra. A smuls câteva şi le-a văzut pe fete, care zâmbeau pentru un străin fiindcă părinții lor voiau câte o amintire din fiecare etapă.

Şi apoi a văzut semnele de pe ele.

Cercuri grosolane desenate deasupra fiecărui cap. Halouri. A întins mâna după alt set. A văzut că nu erau însemnate. Şi-a simțit trupul înghețând când s-a uitat la Misty. A numărat vreo 12 poze. Într-una, Misty era pe prima pagină a unui ziar. În alta, era în pagina de sport, cu bâta de lacrosse pe lângă corp.

A auzit un zgomot în stânga.

A lăsat să cadă pozele şi s-a mişcat rapid până a ajuns la peretele cel mai îndepărtat.

Abia când a văzut bancul de monitoare de pe perete, cu imagini alb-negru neclare de la 12 camere instalate de jur împrejur prin pădure, a ştiut ce găsise.

Pe fiecare monitor vedea camerele pe unde trecuse, pădurea, un dormitor mai frumos, mai ordonat şi, în cele din urmă, un fel de buncăr, iar acolo, pe saltea, o siluetă.

Generatorul a murit.

— N-ar trebui să fiu aici, a şoptit ea, căutând calmul în sunetul vocii ei. Vreau să merg acasă.

A trecut pâş-pâş pe lângă cutii, mergând aplecată.

A găsit o uşă şi a trecut în altă încăpere, la fel de întunecată. Mirosul chimic a devenit mai puternic.

Şi-a găsit cutia de chibrituri în buzunarul salopetei şi a aprins unul.

A distins forme şi umbre şi pentru o clipă şi-a dat voie să se calmeze, însă împuşcătura aproape că a dărâmat-o, cu un ecou violent când glonțul a muşcat din perete deasupra ei.

A auzit un râs, de parcă s-ar fi jucat cu ea. Ca şi cum ar fi vânat-o. Saint a intrat în rafturi şi a auzit zgomot de sticlă spartă când a scăpat cutia de chibrituri şi a luat-o la fugă.

A găsit nişte trepte care coborau într-un tunel lat către casa principală. S-a mişcat rapid şi fără zgomot prin tunel şi în sus pe alte trepte, până a ajuns înapoi în living.

Saint s-a uitat la uşa de la intrare, deschisă către pădure, ştiind în clipa aceea că trebuie să plece şi să fugă spre copaci, să se întoarcă la autostradă şi să ceară ajutor.

Şi atunci a văzut o altă uşă. S-a gândit la ecran, la saltea, la Patch şi la ce ar face el dacă ar avea ea probleme.

A deschis uşa şi a văzut trepte care duceau înapoi în subteran, ca şi cum tot complexul ar fi fost construit astfel încât Eli Aaron să se poată deplasa fără să fie văzut. A mers

pe lângă perete, coborând în beznă, cu praştia ridicată când a făcut un cot strâns.

A simțit miros de pământ şi umezeală. Era tot mai cald. O căldură bruscă şi umedă.

Saint a pipăit peretele, a găsit un întrerupător şi a apăsat pe el.

O clipă, le-a văzut.

Vreo 12 bazine. Şerpii priveau sălbatic, ca şi cum bărbatul i-ar fi smuls din pădure doar ca să-i țină în viață şi în captivitate. Saint îi ştia pe unii, din cărțile ei. Şarpe-mocasin. Şarpe-cu-clopoței pitic.

S-a aprins lumina.

— Patch! a strigat ea.

L-a auzit pe Eli Aaron pe trepte, venind după ea, aşa că a fugit şi s-a afundat şi mai mult în întuneric.

Încă o împuşcătură.

Sunetul s-a estompat în jurul ei. Saint a căzut în genunchi şi a început să se târască.

A închis ochii strâns.

S-a rugat să se termine totul.

37

Avea toate celulele din corp blocate de teamă.

Şi atunci a văzut lumina.

Numai că licărea într-un fel care-i spunea că e într-o belea cât casa. Simțea mirosul fumului, dar nu vedea flăcările care o urmăriseră de la surcelele hambarului până în casa principală din lemn.

Şi-a făcut mâna căuş la gură şi i-a strigat numele.

În capătul tunelului a ridicat privirea şi a văzut un oberliht cu geamul vopsit în negru, însă prin crăpăturile din vopsea se vedea lumină.

Fumul îi strângea pieptul şi gâtul.

S-a ridicat şi s-a atârnat cu vârful degetelor de marginea geamului, încercând să se ridice, dar n-avea destulă forță.

A încercat din nou şi a țipat când şi-a găsit priza pe peretele cu asperități, înfigând cu putere vârful încălțărilor.

A lovit geamul cu mânerul praştiei şi l-a crăpat; a mai lovit o dată şi l-a spart.

S-a strecurat prin deschizătură, iar cioburile au zgâriat-o adânc până a ajuns pe patul de frunze.

A țipat în clipa în care nişte mâini puternice au prins-o pe sub brațe şi au tras-o cu totul afară.

Nu ştia ale cui mâini sunt şi a rostit toate blestemele pe care le ştia, l-a făcut scârbă şi nenorocit şi abia când flăcările au ajuns la alte chimicale şi au spart ferestrele a căzut fără vlagă în brațele bărbatului.

— Te-am prins, copilă, a spus Nix. Te-am prins.

38

Stătea pe rampa din spate a unei ambulanțe în timp ce focul ardea violent.

N-a putut auzi mare lucru când a vorbit femeia, i-a băgat o lumină în ochi şi i-a pus întrebări.

Cineva i-a aşezat o pătură pe umeri, până la gât, iar ea se uita prin lentilele sparte.

Poliţiştii s-au retras când focul a izbucnit afară, cu flăcări care se răsuceau şi se întindeau peste frunzele uscate, către hambarele de alături.

Saint i-a spus lui Nix ce ştia şi în scurt timp aveau o echipă şi găsiseră urme de sânge care ajungeau departe în pădure.

Ea trăgea adânc în piept aer înghețat şi se întreba cum de pădurea nu arăta altfel, de ce văzduhul era tot albastru şi razele soarelui tot sfâşiau umbra printre ulmi. S-a dus în spatele unei maşini de poliție şi a vomitat. Avea să simtă miros de fum săptămâni la rând.

A rămas la granița nopții şi n-a luat în seamă privirile care o fixau cât se uita şi aştepta, pentru că a durat o oră până când a fost controlat focul.

Iar când Nix a ieşit în cele din urmă şi a clătinat din cap, a fugit la el, şi-a strâns pumnii şi l-a lovit în pieptul lat.

A plâns până când trupul a cedat după ultimele luni şi ea şi-a dorit ca pământul să se întunece, iar culorile să dispară.

Nix a sprijinit-o cu un braț în jurul taliei, în timp ce ea încerca din nou să intre în casă.

Să ardă împreună cu el. Să ardă împreună cu toți.

— E înăuntru! a spus ea disperată, convinsă. Este!

— Nu e nimeni înăuntru.

— Am văzut...

— Ai făcut bine, Saint.

I-a netezit părul şi a strâns-o cu putere în brațe.

Polițiştii s-au răspândit pe terenul neiertător, însemnați cu funingine pe fețe, de la scheletul casei care arunca în aer tăciuni ca pe nişte semințe de păpădie.

Luna plutea mult spre est, dincolo de dârele de fum alb care se ridicau ca un semnal că de-acum se terminase, că o să se predea şi o să recunoască înfrângerea zdrobitoare.

Ploaia a început târziu şi a fost torențială, înnoroind lăstărişul atât de tare, încât abia se mai mişcau. Au găsit două iazuri aproape de mlaştină, cu malurile căzând peste o culme. Unul dintre polițiştii din Ames County a căzut, şi-a

sucit genunchiul şi au pierdut vreo două ore până să-l scoată. Atunci Saint ştia deja ce urmează, dar tot s-a împotrivit țipând când Nix a încheiat căutarea pentru ziua aceea.

L-au dat în urmărire generală, au respectat tot protocolul şi erau conştienți că Eli Aaron n-avea cum să fi ajuns prea departe, dar şi că el cunoştea terenul mult mai bine decât ei. Era posibil şi să fi murit înăuntru, să fi ars până la os.

— Te duc eu. Bunică-ta aşteaptă la gară.

În momentul acela, Saint s-a smuls şi a luat-o la fugă.

A auzit strigăte în urmă.

Înjurături.

Le-a scăpat aproape o oră, până avea hainele grele şi adidaşii se încărcaseră de noroi, pe care-l trăgea după ea, lăsând o dâră.

— Hai, ajunge! a strigat Nix, cu părul încâlcit de ploaie.

Saint îşi ținea capul în jos, iar vântul o împingea înapoi.

— Saint!

— Duceți-vă dracului! Duceți-vă dracului! Să vă ia dracu' pe toți!

L-a auzit pe Nix strigând-o, apoi a văzut farurile unei maşini de poliție în capătul unei poteci, dar ei nu reuşeau să pătrundă bezna nopții.

Şi-a simțit sângele prea fierbinte. Respira noroi încăpățânat, auzea strigătul unui huhurez.

A căzut din nou şi a rămas aşa o vreme, apoi s-a ridicat, cu salopeta sfâşiată.

L-a văzut abia când s-a făcut miezul nopții şi a trecut de sulițele urzicilor şi un izvor care băltea printre pietrele acoperite de muşchi, când s-a ridicat pe picioarele ei amorțite.

A rupt-o la fugă.

Genunchii i s-au afundat în noroi când i-a luat capul în brațe. Ochiul închis strâns, ca şi cum se agăța de coşmar.

Saint l-a strâns cu putere, lacrimile-i cădeau pe pielea lui.

N-a băgat de seamă când s-au strâns polițiştii în jurul ei.

— Respiră! a strigat Nix.

Iubiții, visătorii
1975

39

Acea primă zi.

Patch a tremurat, a plâns şi şi-a întins mâna să-şi pipăie ochiul care era deschis, dar nu era nimic de văzut, pentru că găsise granița lumii lui şi-i privea capătul. Atât de întunecat, că nu putea distinge nicio formă, distanță sau siluetă, nicio licărire de lumină pe lângă tocul uşii, ferestre sau vreo fisură în apropiere. A ridicat mâna şi a ținut-o la doi centimetri de față, dar nu şi-a putut distinge degetele sau sângele uscat din palme. Oriunde s-ar fi aflat, oricare ar fi fost starea lui, era ca şi cum ar fi fost orb.

Era înghețat bocnă, viața lui era un vârtej de întuneric şi roşu, iar fălcile erau atât de încleştate, că a trebuit să le frece până când s-au descleştat dinții şi din gură i-au ieşit fulgi de sânge uscat, ca vopseaua scorojită.

S-a întrebat dacă a murit.

Cei mai mulți localnici din Monta Clare îşi petreceau diminețile de duminică la St Raphael şi o dată se luase şi Patch după ei, se aşezase în spate şi nici nu îngenunchease,

nici nu cântase; stătuse doar şi se uitase la bărbatul din față care aprindea lumânările, atingea creştete şi le spunea că dau greş, dar asta era ceva de aşteptat.

Patch şi-a dat seama că era o mascaradă şi că atunci când vine, moartea nu e nici lumină, nici mărturisire, iertare, pace sau foc. Era bucata aceea rece de timp dinainte să te naşti, privirea aruncată în cărțile de istorie care-ți spuneau că lumea existase înainte şi avea să existe din nou, indiferent cine era martor.

S-a gândit că dovada cea mai autentică de viață era durerea şi a ştiut asta în ziua în care în fața casei lor a oprit maşina neagră, iar doi bărbați cu uniforme şi tunsori militare au bătut la uşă şi i-au spus maică-sii că soțul ei o să se întoarcă la bordul unui avion împreună cu alte 100 de cadavre, toți oameni prea tineri ca să ştie măcar unde e Vietnamul pe hartă.

La zece ani şi-a dat seama că oamenii se năşteau întregi şi că lucrurile rele jupuiau straturi de pe persoana care fuseseşi cândva, subțiind compasiunea, empatia şi capacitatea de a construi un viitor. La 13 ani ştia că straturile astea pot fi refăcute uneori, când te iubesc oamenii. Când iubeşti.

Când şi-a dus mâna la stomac, a dat peste cusături cu funde largi din bumbac, care se ridicau deasupra pielii sfâşiate şi umflate.

Mai sus a simțit vânătăile de pe piept.

Şi deasupra crucea lui atârna de un fir subțire în jurul gâtului. O cruce pe care i-o dăduse Norma pentru că, zicea ea, avea să-l ferească de rele. El nu credea în Dumnezeu, doar în Saint şi bunica ei, uneori şi în maică-sa.

Era întins pe ceva moale şi dedesubt era ciment, cu fărâme de pământ şi grăunțe de nisip, ca şi cum stratul de deasupra ar fi fost răzuit. Avea să vină panica, ştia, dar timpul îl părăsise în asemenea măsură, încât plutea în

derivă, iar viața era formată din bucăți plutitoare intangibile, chipul mamei lui, magazinul universal al lui Green, Misty Meyer.

A auzit țipete, dar nu ştia că erau ale lui.

Bezna era binecuvântarea şi blestemul lui, iar în momentele de luciditate se întreba dacă e la spital. O unitate de primiri urgențe, unde nimeni în afară de Saint nu se oprea să-i supravegheze coma şi să-l țină de mână.

Durerea venea în junghiuri acute atât de sălbatice, încât se zvârcolea, icnea şi vomita spumă, care apoi se usca şi făcea crustă în colțul gurii.

Nu ştia destule ca să fie speriat.

Patch a simțit o mână care se strecura într-a lui.

S-a smucit.

Nu era singur.

40

Patch ştia că visele sunt experiență şi anticipare, urma amintirilor şi a actelor echilibrate.

Fata mirosea a aer curat; a loțiune de soare, gumă de mestecat cu cireşe şi fum de lemne.

— Deschide gura şi înghite pastila asta.

Nu-i recunoştea accentul. Poate că venea de undeva de departe, din sud, unde creştea bumbacul şi se bea bourbon.

I-a simțit mâna catifelată şi caldă pe obraz când i-a înclinat capul pe spate şi i-a pus o pastilă pe limbă, după care i-a apăsat o sticlă cu apă pe buze.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu.

Răsuflarea ei era fierbinte şi dulce.

El nu putea vorbi.

— Atunci îți spun eu ceva. Creveții au inima în cap. Aşa că sunt mai degrabă impulsivi şi practici. Mama spunea că eu sunt doar inimă, dar pur şi simplu nu-i adevărat. Se zice că ți se aprind călcâiele după cineva, ca şi cum ar putea fi vreodată bine să ia ceva foc.

L-au trecut toate sudorile străduindu-se să-şi găsească vocea.

A auzit sunetul făcut de degetele ei pe podea, pe pereți, ca şi cum ar fi desenat o hartă în timp ce vorbea.

— Se zice că nu există un mare plan. Ştii de serendipitate? Poate. Clar ştii despre soartă şi toată povestea aia tristă.

— Ce eşti tu? a întrebat el, în cele din urmă, într-o şoaptă care suna greşit, ca şi cum ar fi uitat cu totul ordinea cuvintelor.

— Doar o fată care încearcă să-şi găsească drumul prin beznă.

Patch a dat să vorbească din nou, dar ea i-a luat-o înainte.

— Fără nume şi locuri. Uriaşul ascultă. Eşti viu, nu?

— Da, a răspuns el răguşit.

— Atunci poate nu facem nimic care să schimbe situația. Dacă ți-e rău, îmi spui. Dacă ți-e foame sau îți mai trebuie apă. O găleată pentru spălat, alta pentru toaletă; 15 paşi până la uşă şi poți s-o laşi acolo, o să fie schimbată repede.

— De cât timp sunt aici? a întrebat el.

— Zece somnuri.

— Trebuie să fie mai mult decât...

— Eşti cu capul în...

— Nori, a zis Patch.

— Vârful norilor, cu îngerul. Poate că o vezi pe Misty Moon de-acolo.

— Misty? a întrebat el cât se poate de buimăcit. Ce zi e?

— Zilele au fost numite după planetele astrologiei elenistice. Saturn, Soarele şi Luna. Sâmbătă, duminică... Luni.

S-a apropiat până a ajuns cu piciorul gol lipit de al lui.

— Eşti reală?

— Cât de reală e viața, a zis ea coborând glasul.

— Şi bărbatul... e diavolul sau aşa ceva.

— Suntem fiecare propriul diavol, nu?

Patch a simțit cum se furişează în el febra şi când ea şi-a pus mâna peste a lui, a auzit-o trăgând aer în piept şi înjurând încet.

— Mai fierbinte ca iadul, a spus ea.

— În Golful Persic erau pirați... a început el, mijind ochii ca şi cum i-ar fi putut vedea. Prădătorul. Când simțeau că se apropie fierbințeala, credeau că-i încinge suficient ca să-şi ardă duşmanii, aşa că plecau la luptă.

— Şi o încasau cu brio, a replicat ea, iar el a simțit o adiere când fata a despicat aerul cu o sabie imaginară.

— Trebuie să plec acasă acum.

Ea a rămas tăcută o vreme, iar el a întins mâna să-i atingă umărul şi i s-a părut că ea e ca lumina în cea mai sumbră noapte de iarnă.

— Ce să fac? a întrebat Patch.

— Să te rogi, a răspuns ea şi i-a prins strâns fața în mâini. Vrei să supraviețuieşti aici, îngenunchezi şi te rogi când e el prin preajmă. Şi crezi.

— Dar eu nu cred...

— Există un motiv pentru care eu sunt încă aici, iar celelalte fete, nu.

41

Ea şi-a umezit palma cu limba şi i-a dat deoparte părul de pe față.

— Mama avea obiceiul să-mi cânte când credea că lumea s-a oprit în loc şi că e rătăcită undeva, în beznă. Spunea că atunci când cânta despre locul de dincolo de curcubeu, Dumnezeu îşi aducea aminte de toate lucrurile bune pe care le crease, se mobiliza şi punea lumea din nou în mişcare. Şi imediat soarele te ajungea şi ardea relele până strălucea atât de tare că nici nu te mai puteai uita la el.

El a vorbit cu glas îndepărtat.

— Cred că sunt guri de aerisire. Cred că lasă să intre aerul, dar nu şi lumina.

A simțit salteaua lăsându-se când ea s-a aşezat.

Patch s-a gândit la metalul care-i străpunsese stomacul, poate a lăsat ceva în el, ceva care acționa lent, dar care l-ar fi putut schimba lent şi pe el. O rugină. Roşu şi maro-închis, care se strecurau prin carnea sănătoasă până când descompunerea se instala ca putreziciunea în lemn.

— De cât timp eşti aici? a întrebat el.

— Universul nostru e negru. O galaxie, stele şi materie neagră, planete, oameni şi organisme. Totul este conținut în încăperea asta fără niciun pic de lumină. Chiar şi când ieşim o să-l luăm cu noi, propria gaură neagră care o să înghită toate lucrurile bune.

— Trebuie să ştiu cum te cheamă.

Au auzit un zgomot.

Ea a ridicat vocea şi a vorbit limpede.

— *Fiți tari şi curajoşi, nu vă temeți, nu vă îngroziți, nici nu vă spăimântați de ei, că Domnul Dumnezeul tău va merge El*

Însuşi cu tine şi nu se va depărta de tine, nici nu te va părăsi.[4]

— Trebuie să merg acasă acum, a bâiguit el.

Mai tare:

— *Pune-ți nădejdea în Domnul din toată inima ta şi nu te bizui pe priceperea ta. Pe toate căile tale gândeşte la Dânsul şi El îți va netezi toate cărările tale.*[5]

El a implorat.

— Roagă-te şi rămâi în viață, a şoptit ea.

— Mă cheamă Patch. Şi am fost luat de la...

Cheia a găsit uşa.

Mâna ei a găsit-o pe a lui.

El n-o să-i mai dea drumul.

Deja simțea asta.

42

Într-o zi, a reuşit să se ridice în şezut şi să urmărească rigipsul. Vopsit în negru.

A cercetat încăperea, cartografiind cu palma fiecare centimetru şi căutând o gaură, o scândură slăbită, ceva care să-i fie de ajutor. N-avea nimic în buzunare. Nu purta cămaşă, pentru că era cald. Nu cald de la febră, doar o umezeală de parcă fusese dus atât de departe în sud încât şi dacă scăpa, n-ar fi recunoscut nimic.

Nicio cătuşă la gleznă, niciun lanț. Nici ghete.

---

[4] *Op. cit., Deuteronomul*, 31:6.

[5] *Op. cit., Pildele lui Solomon*, 3:5-6.

Când se deschidea uşa, nu pătrundea niciun fel de lumină, ca şi cum orice ar fi fost afară era la fel de întunecat.

Fata venea şi pleca. Uneori răspundea şi alteori se ascundea atât de temeinic, încât el ştia că putea să dispară când voia.

Odată, când şi-o amintise pe maică-sa foarte bine, s-a ridicat în şezut şi a țipat, iar fata l-a culcat la loc.

Iar când el a bătut în uşă şi a țipat să fie eliberat, ea l-a dus înapoi pe saltea şi i-a spus să se liniştească.

— Am dormit? a întrebat el. E greu de spus. Aici nu mai visez deloc. E prea întuneric. Nu ştiu unde sunt.

— Crezi că eşti în iad. Dar Dumnezeu te poate duce într-un loc mai bun.

— De ce vorbeşti aşa?

— Ne țin pe amândoi în viață. Şi dacă nu, atunci e mai bine să limităm pierderile, nu?

— Povesteşte-mi despre ceilalți.

— Tu eşti primul băiat, dar au fost alte fete...

A auzit-o cum înghite un nod.

— Acum sunt doar eu.

43

A auzit paşi la uşă.

— Nu pot să respir aici.

— Trebuie să te linişteşti şi trebuie să îngenunchezi şi să te rogi, a spus ea.

— Dar nu...

— *Nu te teme, că Eu sunt cu tine, nu privi cu îngrijorare, că Eu sunt Dumnezeul tău. Eu îți dau tărie şi te ocrotesc şi dreapta Mea cea tare te va sprijini*[6].

Au rămas întinşi în tăcere până când paşii s-au îndepărtat.

Ea şi-a trecut degetul peste abdomenul lui, apoi peste coastele ieşite în afară ca nişte fosile. La gât şi-a pus degetul de-a lungul claviculelor şi l-a afundat în vale şi apoi a luat-o în sus. Bărbie, gură şi dinți.

Nas.

I-a înconjurat ochiul şi i-a simțit genele. Patch a avut nevoie şi de ultima picătură de putere ca s-o prindă de încheietura subțire când ea s-a apropiat şi de cealaltă parte a feței lui şi, chiar şi pe întuneric, şi-a dorit să aibă pe ochi banderola.

— Ştiai că-ți lipseşte un ochi?

— Copiilor de la şcoală le place să-mi aducă aminte.

S-a gândit la doctorul Klein şi biroul lui cu lucruri minunate în borcane şi modele ale urechii interne şi ale sistemului reproducător. N-aveau bani pentru specialişti, dar nici Patch nu era deloc special. *Pur şi simplu îți lipseşte un ochi, în timp ce nouă, celorlalți, nu.*

— Dar ca orbite, sunt clar între primele trei pe care le-am pipăit până acum.

— Poate să ne audă tot timpul? a întrebat Patch în şoaptă.

— Poate.

Şi-a strâns mâinile la subraț şi şi-a înăbuşit un fior pornit de sub rotule, după care a năvălit în tot corpul, iar pe ceafă a simțit cum i se ridică părul blond. Nu fusese bolnav, cel puțin de când era băiețel şi murise taică-su, iar el se simțise cuprins de o răceală care nu trecuse aproape tot anul acela.

---

[6] *Op. cit., Isaia*, 41:10.

Muşchii se opuneau în fiecare dimineață când cobora scările şi privea cum viața li se goleşte încet-încet. Era o alunecare spre sărăcie pe care n-o anticipase, pe care niciun copil nu o anticipează vreodată. Porțiile de mâncare deveneau tot mai mici, iar foamea tot mai mare, până a remarcat că blugii îi atârnau în talie, în timp ce tot făcea găuri noi în curea. Maică-sa se ridica şi cădea ca anotimpurile, uneori caldă când îl îmbrățişa şi-i spunea că situația o să se îmbunătățească şi alteori distantă şi pustiită când o întreba ce ar putea să îmbunătățească ei cu pâine veche, o pungă de ovăz şi două conserve de roşii. Găsea şi pierdea locurile de muncă atât de des, încât el nu ştia dacă o să ajungă acasă şi o să găsească mirosul tocăniței ei irlandeze, lumina tăiată sau pe doctorul Tooms aşteptându-l la masa din bucătărie ca şi cum ar ştiut că de asta avea nevoie Patch.

— Nu sunt destul de puternic pentru aşa ceva, a spus el.

Apoi a plâns.

— Eşti tare, a zis ea.

— N-am...

Ea i-a pus mâna pe obraz.

— Ba eşti. Noi îi simțim pe cei ca noi. Copii care n-au primit cărțile câştigătoare. Ne uităm la alții care au probleme banale şi ne gândim cât ar rezista ei în copilăriile noastre.

Patch a suspinat.

Ea i-a netezit părul şi a şoptit:

— Când scapi de-aici, n-o să ştie nimeni cum ai pierdut totul, cum ai privit un sfârşit pe care ceilalți nu-l pot înțelege. O să-ți dea putere. O să-i facă să-şi dorească să nu se fi pus cu tine.

44

— Te caută?

— E un poliţai care mai trece câteodată.

S-a gândit la şeful de post Nix apărând când vecinul chemase iar poliţia pentru că Ivy era prăbuşită la volanul Fairlane-ului, iar Patch nu reuşise s-o care în casă la timp. Nu scrisese niciodată un raport. Doar o dusese în casă şi o ajutase să se întindă în pat, apoi scosese câteva bancnote din portofel şi i le întinsese băiatului. Patch nu-i spunea lui Saint lucrurile astea. Învăţase de mic că poţi ascunde multe cu un zâmbet.

— Şi prietenii tăi?

— Saint.

S-a gândit la ea, mică, isteaţă, căutând unghiuri care să-i apropie mai mult. Cum învăţase să tragă cu praştia cu o zi mai repede decât el. Cum stătea alături când îşi făceau tema la matematică, îndrumându-l către rezolvări mult prea grele pentru el, linguşindu-l şi ghidându-l până rămânea cu o singură opţiune, iar ea zâmbea ca şi cum ar fi desluşit singur problema. S-a gândit la Norma, cu inima ei, cu gătitul şi toleranţa ei. Cum încerca el să trăiască în umbra vieţilor lor în aşa fel încât să nu-l bage prea mult în seamă. Încerca să fie amuzant, să fie fermecător şi agreabil. Să se facă util. O dată le-a curăţat curtea când Saint era cu Norma, cu autobuzul. Altă dată a vopsit tocul scorojit al bovindoului de pe faţada casei lor mari. În zilele acelea rămânea la cină, unde mâncarea era atât de fierbinte şi consistentă, încât dormea în noaptea următoare şi nu se trezea nici măcar când se întorcea maică-sa de la serviciu.

În zilele acelea, rămânea pentru că simţea că merită.

— Ea e... ce-i mai bun în mine, a adăugat el.

— Povesteşte-mi despre ea.

— E isteață. Şi poate să cânte la pian aşa de frumos, că mă opresc şi mă uit la degetele ei. E subțirică şi poartă ochelari mari şi are părul împletit în coadă.
— Şi părinții ei?
— Mama ei a murit la câteva zile de la naştere. Era tânără. Saint a zis că dacă avortul era legal, ea n-ar fi existat. Taică-su a plecat din oraş după aia. Nu le-a dat niciun ban bunicilor ei. A găsit scrisorile pe care i le-a scris bunică-sa. Refuzate de destinatar.
— Saint asta te iubeşte.
— Nu. O face din bunătate şi poate şi un pic de milă. Uneori astea două merg foarte bine împreună. N-o să refuz niciuna.
— Tu n-ai nevoie de binefaceri. Pun pariu că Saint ştie deja. E bună pentru că te iubeşte.
Patch a clătinat din cap.
— O să-şi dea seama acum, când nu mai sunt.
— Ce să-şi dea seama? a întrebat fata.
El a vorbit fără niciun înțeles ascuns, doar cu o sinceritate brutală şi totală.
— Cât de puțin am lăsat în urmă.
A simțit brațul ei gol pe brațul lui.
— Trebuie să ştiu cum te cheamă, a zis el.
Ea a coborât vocea şi a şoptit, cu răsuflarea fierbinte când s-a apropiat şi şi-a făcut mâinile căuş în jurul urechii lui.
— Grace.

45

Patch a îngenuncheat, iar ea a început rugăciunea. Grace a recitat cu glas tare din Scriptură până când bărbatul de la uşă i-a lăsat singuri.

— Poate că într-o bună zi o să fiu prima care-l vede după Înviere. Şi dacă sunt aleasă, o să mă trimită după trei persoane. Şi o să mă golească de sânge. O să-l vadă cum curge pe piatra neagră ca şi cum n-aş fi existat niciodată.

— Amin, a spus el.

— Eşti pregătit pentru ziua aceea?

Patch nu ştia dacă lipsa luminii îi accentua cuvintele sau doar faptul că fata avea cea mai dulce voce pe care o auzise vreodată. A preluat controlul şi i-a împărţit orele în ore de şcoală şi weekend. Iar pentru zilele de şcoală a făcut un plan şi stăteau întinşi unul lângă celălalt şi se prefăceau că văd tabla deasupra lor şi scrisul ei de mână delicat pe ea.

— Luni dimineață, a declarat ea, şi Patch s-a întrebat dacă nu cumva era de fapt miezul nopții, dar şi dacă fata nu era puțin țăcănită.

Ea şi-a dres vocea şi l-a dus cu două decenii în urmă. A vorbit despre un Canal care desparte Franța de Anglia şi cum, într-o joi după-amiază, au căzut din cer fluturaşi care le cereau locuitorilor să plece din oraş şi să se îndrepte spre pustietatea întunecată de la țară. A vorbit despre bombardierele care au străbătut spațiul aerian cauterizat.

— Cum poți să împarți aerul? E aer, s-a mirat Patch.

— Nu poți să laşi orice Spitfire vechi să-ți lepede lucruri în cap, a explicat ea nerăbdătoare.

El nu ştia ce înseamnă „să lepede”, dar a tăcut. Fetei nu-i plăcea să fie întreruptă.

I-a povestit cum a fost ars Parisul, dar comorile lui au rămas intacte pentru că von Choltitz a ignorat un ordin direct. A schimbat macazul elegant către Anne Frank şi grămada ei de contradicții. Iar când Patch a aflat despre spaima aceea înăbuşită timp de 761 de zile, nodul din adâncul stomacului i s-a slăbit puțin.

— Şi cu asta, gata cu Al Doilea Război Mondial. Vreo întrebare?

— Deci au...

— Minunat. Mergem mai departe. Din ruinele Europei s-a născut cea mai măreață formă de artă care-i unește pe comuniști și pe capitaliști. Vorbesc, desigur, despre balet.

Patch a oftat din greu și i-a simțit grimasa prin întuneric.

Ea a povestit în detaliu viața Pierinei Legnani și s-a ridicat în picioare.

— Dacă ai putea să mă vezi acum, ai căsca ochii uluit. Fac piruete cu eleganța Martei C. Ai putea chiar să mă confunzi cu o lebădă.

— Lebădă?

— O lebădă solistă de o grație atât de pură, încât probabil ți-ai calibra ochiul după ea, fiindcă știi că n-o să mai fii vreodată martor la asemenea frumusețe.

— Vorbești o grămadă despre ochiul meu.

A simțit un curent ușor când ea a început să se învârtă.

— Esențialul este să te concentrezi asupra aceluiași punct în timp ce te rotești. Te ajută să-ți mențiii echilibrul. Am exersat când eram mică și băteam în podelele de lemn cu pantofii de dans până îmi bubuia inima și-mi tremurau picioarele ca la un câine care-și face nevoile.

— De-a dreptul grațios.

— Cu viteza la care ajung acum, aș putea probabil să generez suficientă energie pentru pomul de Crăciun de la Rockefeller Centre.

Patch și-a ridicat privirea în tavan.

— O să mergi la New York, Patch. Și o să-i vezi pe prinț, pe Odette și pe Odillia și o să simți fiecare mișcare pe care o fac. Iar la final, când sunt reuniți în moarte, o să fii primul care se ridică să aplaude și să fluiere.

— Sau primul care o să adoarmă pe parcurs.

— Mișcare perpetuă. O să vină din toată lumea s-o vadă pe fata captivă care a mers mai departe ca să devină prim-balerină. Presa o să mă boteze Spin Doctress și o să

depăşesc recordul pentru cele mai multe răsuciri consecutive fără să-mi pierd echilibrul.

Şi cu asta s-a dezechilibrat şi a căzut grămadă pe saltea.

— Grace cade, a comentat el.

Ea i-a luat mâna, i-a strâns-o uşor şi s-a aplecat spre urechea lui ca şi cum era cât pe ce să-i spună ceva, când au auzit răsucindu-se cheia în broască.

46

— Bună, sunt Johnny Cash, a zis Grace, cu glas grav şi tărăgănat.

A început lent, aproape vorbind. A împuşcat un bărbat în Reno. Şi apoi mai repede şi, în scurt timp, cânta atât de tare şi de răguşit, încât Patch aproape că a zâmbit.

Apoi ea a trecut de la Folsom la Sue şi a rămas oarecum neutră până a declarat că mai au de trăit cinci minute.

— Purta negru pentru că s-a identificat cu cei obidiți. Şi nimeni nu-i mai obidit ca tine, Patch.

— Aşa-i.

— Dar nu-ți face griji, supraveghez eu cu atenție inima aia a ta.

Patch s-a mişcat fără zgomot, pipăind. A numărat 19 paşi pe 15. Nu putea ajunge la tavan şi o vreme a crezut că asta ar putea fi calea. O vreme a încercat să țină un fel de socoteală a vizitelor; cât trecea până erau schimbate găleata şi apa, până era adusă mâncarea.

— Pictează-mi, a spus ea.

— Ce?

— Viața ta. Sau o bucată din ea. Pictează cu toate culorile pe care le ştii, ca s-o văd, ca s-o vedem.

El i-a povestit despre casa veche de pe Rosewood Avenue, despre ziua în care a început şcoala şi cum ceilalți copii îl evitau până i-a adus maică-sa tricornul, vesta şi banderola pentru ochi, cu craniu şi oase încrucişate.

— Pare o mamă bună.

— Aşa şi e, a spus el şi chiar credea din tot sufletul.

Apoi a adăugat:

— Nu auzim niciun alt sunet.

— Ți-am spus, nu există lume dincolo. Uşa se deschide spre spațiul cosmic. Un miliard de stele aşa de aproape, că poți să întinzi mâna să le atingi. Am nevoie de apă, altfel n-o să fiu în stare de bisul ăla.

— Unde se duce bărbatul? a întrebat Patch, întinzându-i sticla lui.

— Să vâneze.

— Să vâneze ce?

Ea şi-a lipit uşor buzele de urechea lui.

— Oameni răi, ca tine şi ca mine.

El s-a gândit atunci la mama lui şi a simțit iar trădarea lacrimilor.

— Noi nu mai plângem, a spus ea şi i-a şters ochiul. Nu primeşte el lacrimile noastre. Nu le primeşte nimeni.

47

Lângă peretele din fund era un parapet din cărămidă gros cam cât un copăcel şi uneori şedeau pe el, iar Grace îi spunea că stau cu fața la Pacific şi îi arăta navele de transport, pe cele de marfă şi vasele frigorifice. Ştia denumiri de păsări de mare pe care el se întreba dacă nu cumva le născoceşte. Alcă moțată. Irlandă spencer. Îi spunea că apusurile sunt frumoase pentru că lumina

străbate o cale mai lungă prin atmosferă, ca ultravioletele să se poată disipa.

— Cum de ştii aşa de multe? a întrebat el.

— Am avut o viață.

Când vorbea ea, el îşi înfigea unghiile în ciment şi adâncea şănțulețul pe care-l scobise. Iar când ea nu era acolo, îşi folosea ultimele puteri ca să mişte înainte şi înapoi cărămida de sus, slăbind-o câte puțin de fiecare dată.

S-a ridicat în grabă când a venit bărbatul. Cu toate că întunericul era total, n-avea voie să se întoarcă. Bărbatul nu vorbea, deşi Patch îi simțea prezența, puterea. Spaima ei.

S-a aşezat în genunchi lângă Grace, care a vorbit calm.

— *Iată Dumnezeul cel tare al mântuirii mele; nădăjdui-voi întru El şi nu mă voi înfricoşa, că izvorul puterii mele şi cântarea mea de laudă este Domnul Dumnezeu şi izbăvirea mea.*[7]

L-a împuns uşor.

— Isaia, 12:2, a spus el cu glas puternic, cum exersaseră înainte.

Patch simțea pe el tot felul de mirosuri. Piersică. Transpirație. Apă de colonie. Mucegai.

Când a plecat, au început din nou să respire.

Grace îl obliga să exerseze atât de mult şi atât de intens, încât Patch pierdea şirul orelor şi al zilelor cu muşchii arzând. La început l-a durut stomacul aşa de tare, că aştepta să adoarmă ea ca să plângă.

I-a simțit degetele băgându-i ceva în gură.

— Brioşe cu unt de arahide, a zis ea.

— De unde ai făcut rost de ele?

Nu mai gustase niciodată ceva atât de dulce.

— Sunt descurcăreață de fel.

---

[7] Isaia, 12:2.

Au rămas aşezaţi împreună, cu spatele lipit de perete.

— Spune-mi de ce ţi-e dor, a început ea. Şi îţi spun şi eu de ce mi-e dor. Mi-e dor de momentul ăla când luna alunecă sub apă şi face totul să fie albastru. Mi-e dor de cele patru faţete ale timpului. Mi-e dor de drumuri de cărămidă galbenă şi oameni de tinichea. Mi-e dor de toamnă.

— Nu mi-e dor... uneori nici măcar nu vreau să mă întorc acasă.

— De ce nu?

— Lumea zice că sunt hoţ.

— De ce?

— Pentru că fur lucruri.

Ea a izbucnit în râs, încet la început, apoi au început să i se zgâlţâie umerii când s-a rupt zăgazul.

Atunci a început şi el să râdă.

În vidul acela care înghiţea tot ce întâlnea în cale şi apoi îl scuipa, Patch şi Grace au râs tare.

De data asta, mâna lui a pipăit conturul feţei ei, ascuţimea pomeţilor, adânciturile de la tâmple.

— Pictează-mă, a spus ea.

— Trebuie să te văd.

— Stau pe un ţărm de miazănoapte care e roz sub tălpile mele pentru că vânturile din nord-est dezgolesc riolitul atât de frumos, că abia suport să-l văd. Poate că o să mă conserve. La 70 de kilometri în jos, cu cristalele. Mumificată în roz. Sper să-mi păstrez naibii înfăţişarea.

— Te caută cineva? a întrebat el, iar întrebarea a întunecat cumva încăperea şi mai mult, a mai furat un pic din aerul pe care-l respirau.

— N-a mai rămas nimeni afară. Absolut nimeni.

În noaptea aceea, după ce bărbatul i-a luat-o, Patch a continuat să slăbească bucata de cărămidă.

A adâncit şi mai mult şănţuleţul.

Unghia i-a ieşit din pat, dar el n-a plâns.

48

Când a plecat ea, Patch a văzut-o în hectare întregi de mac, pe nisip auriu sau plutind pe marea moartă. Nu-i putea închipui o față sau un trup, aşa că în loc de asta a privit prin ochii ei. Un răgaz dincolo de întunecime, unde ea mergea printre oameni normali. Gândurile acestea se învârtejeau în jurul unei tulpini mai întunecate, pe care încerca disperat s-o protejeze.

Când fata s-a întors, teama l-a împins lângă ea, cât încerca să-şi adune curajul să se apropie puțin mai mult şi să-şi strecoare brațul în jurul umerilor ei. Şi, cât se poate de încet, ea s-a apropiat şi şi-a sprijinit capul pe pieptul lui. Patch i-a inspirat parfumul, în timp ce trupul ei se modela după al lui.

— Sunt oameni care caută, a zis el. Sunt polițişti, localnici, afişe, anunțuri la televizor, cutii de lapte şi linii de asistență. Există persoane instruite, cu arme şi cu pregătirea potrivită să pună întrebările necesare.

— Uneori, îmi doresc să-l văd mort.

El n-a răspuns, pentru că se întreba în ce momente *nu-şi dorea* ea să-l vadă mort.

Patch ştia că în compasiune găseşti putere şi uneori e o slăbiciune, iar asta diviza conştiința. Uneori şi-ar fi dorit ca ea să tacă, pentru că o simțea mai aproape, alteori tânjea să-l ducă departe cu poveştile ei.

— Povesteşte-mi despre şeful de post, a spus ea.

— Când mama lucrează de noapte, el stă cu maşina la ralanti în fața casei noastre.

Nu i-a spus cum aşteaptă el să audă zgomotul ăsta, cum doar atunci poate să se întindă şi să se relaxeze suficient ca

să adoarmă. Cum o dată s-a dus la geam, iar polițistul a ridicat mâna şi apoi i-a făcut semn să se întoarcă în pat, ca şi cum i-ar fi zis du-te, poți să te odihneşti, mâine ai şcoală şi eşti prea mic să stai singur în casa asta mare şi veche.

— Are grijă, a comentat ea.

— Dar locul unde suntem noi şi locul unde poate caută el s-ar putea să nu semene deloc.

— Trebuie să te gândeşti că nu e singurul. Singurul bun.

— Mai e şi un doctor. Doctorul Tooms. E un om bun.

— Când o să fii afară, n-o să ai nevoie de niciunul dintre ei.

Când era plecată, Patch se ruga să nu se mai întoarcă. Să-şi găsească drumul spre casă.

— Când pleci... camera asta... a început el, dar nu şi-a putut duce până la capăt gândul, fraza sau răsuflarea.

Ea s-a împins în el, i-a luat brațul şi l-a trecut peste talia ei, apăsându-i mâna pe abdomen.

— Când plec de-aici, nu-i ce-ți imaginezi... ce te temi tu că e. Gândurile astea care te fac să vrei să...

— Să mor, a întrerupt-o el. Să-l ucid. Să te apăr.

A simțit adâncitura, golul unde îi ieşeau în afară oasele şoldului. I-a simțit partea de jos a cutiei toracice.

— Nu putem să ne mai întoarcem, a spus ea. Afară nu-i la fel. Nimic nu mai e la fel. Stâncoşii nu au cuşmă de zăpadă. Colorado seacă şi Apache Trail nu-i în Phoenix. O biserică din Mesa Verde şi-a pierdut dumnezeul, iar acum oamenii se roagă unul la altul, ca şi cum n-ar exista diavoli. E altfel. Totul e diferit acum.

În mintea lui, părul ei luceşte ca aurul patinat în întuneric şi o clipă Patch îşi face griji pentru cum arată el. Că ea s-ar putea să nu-l placă pentru că nu seamănă destul de mult cu ce-şi imaginase.

— Am strungăreață, spune ea.

— Ah!

— Şi dinții ăia sunt mari. Iepureşti. Pot să deschid conserve cu ei. Îmi închipui că sunt de-a dreptul adorabilă în lumina potrivită, pentru vânătorul potrivit.

El a zâmbit.

— Nu-ți face griji, eu m-am holbat la depouri în loc să mă întorc şi să văd râul Charles, a adăugat ea.

— Chiar nu ştiu niciodată despre ce vorbeşti.

— Văd ce nu văd alții.

Zornăit de chei într-o încuietoare.

— Atunci o să mergem în altă parte, a şoptit el în părul ei.

În seara aceea, ceva mai târziu, a reuşit în sfârşit să scoată cărămida.

Paşi grei pe podea când şi-a întors spatele şi a îngenuncheat ca să se roage.

De data asta, mirosea a sfeclă şi metal.

Abia mai târziu avea să-şi dea seama Patch că era mirosul de împuşcătură.

49

I-a adus diferite lucruri; o periuță de dinți şi pastă, o unghieră.

Uneori ea îi spunea data, ca şi cum ar fi ştiut, ca şi cum ar fi însemnat ceva, ca şi cum nu ei doi ar fi fost tot ce conta.

A trecut prin anotimpuri, i-a povestit despre uraganul din Galveston, cu cei 8 000 de morți. Şi despre seceta adusă de Dust Bowl, cum preriile s-au uscat şi s-au făcut praf până n-a mai putut creşte nimic, nici măcar grâu sau orz.

— Goana după aur. Din California până la vara din Colorado's Kingdom. Bineînțeles, nu e doar metal prețios îngropat în țara nimănui, dar ai prins ideea.

A trecut lin la Steinbeck şi Joad şi o mie de *okies* care căutau speranța pe tărâmuri aflate în criză economică. I-a descris marele Dust Bowl în culori atât de vii, încât parcă ar fi văzut furtunile întunecate care schimbau ziua în noapte şi ar fi simțit cum i se usucă gâtul şi-i învăluie visele.

— Poate că asta-i marea noastră depresiune, a zis el.

Ea i-a spus că nu-i cazul să fie aşa de dramatic.

I-a predat franceză cu un asemenea accent, că abia reuşea să priceapă un cuvânt din ce spunea. Dar ea mergea mai departe, vorbind pe nas prea fonfăit pentru *r*-urile ei, iar când încerca şi el s-o imite, ea aplauda frenetic şi-i spunea *chéri, coquelicot, chouchou.*

— Tu-ți faci griji niciodată că nu eşti în regulă? a întrebat el, după ce îl obligase să cânte *Marseilleza*.

— În regulă e domeniul celor neinspirați, Patchwork. Prefer să trăiesc şi să mor la extreme decât să exist undeva la mijloc.

Îl lăsa să se gândească la ce-i spusese. Îl testa când se întorcea, luminând încăperea când el îşi aducea aminte. Şi, spre surprinderea lui, chiar îşi aducea aminte, aşa cum nu i se întâmplase la şcoală.

— Azi e ziua mea, a spus ea.

— De unde ştii?

Patch făcea flotări, iar transpirația i se prelingea constant de pe nas pe podeaua de piatră. Nu număra, continua până începeau să-i tremure brațele. Se odihnea şi apoi o lua de la capăt.

— Îmi place să mănânc de ziua mea prăjitură cu fructe uscate, de-aia de se face de Crăciun. Mama aproviziona cămara întotdeauna în decembrie.

N-o mai auzise pomenind-o pe maică-sa până acum.

— Cum e mama ta? a întrebat-o.

Când i-a răspuns, a vorbit prea încet.

— Cumsecade. Slabă. Mă întreb uneori dacă nu cumva astea două merg mână în mână.

— E nevoie de multă putere să fii cumsecade.

A auzit-o înghițind un nod şi apoi a simțit-o mai aproape decât i se păruse.

— Când ieşim, o să-ți iau un cadou.

— Într-o cutiuță albastră? Suntem prea tineri şi dați peste cap ca să ne căsătorim, Patch.

— Ce ți-ai dori?

— Vreau să mă găseşti. Poți, nu-i aşa?

— Ar trebui să faci flotări cu mine.

— Nu pot să fac flotări de ziua mea, Patch.

— O să fac cumva să ieşim, a zis el atât de încet, încât ea s-a aplecat şi mai mult spre el. Îți promit că o să te duc acasă.

— Acum eşti dur? a întrebat ea, iar el a auzit zâmbetul.

Cheia, un uşor scârțâit metalic, rotirea greoaie când bărbatul a intrat în încăpere. Ea a tresărit şi a tremurat într-un fel în care nu mai tremurase până acum.

El n-avea nimic să-i dea, niciun dar care să îndrepte lucrurile. Dar ştia că e ceva ce poate face să-i uşureze ziua.

Degetele ei s-au retras din mâna lui.

El a stat lângă ea şi a căutat în întuneric când au îngenuncheat unul lângă altul ca să se roage. A întins mâna şi a scos cărămida slăbită. Grea şi aspră.

Şi pregătită.

— *Nu vă răzbunați singuri, iubiților, ci lăsați loc mâniei (lui Dumnezeu), căci scris este: „A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti, zice Domnul”*[8], a spus ea cu glas tare şi limpede şi apoi l-a înghiontit cu blândețe.

---

[8] *Op. cit., Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel*, 12:19.

— La mulți ani! a zis el, apoi s-a ridicat şi s-a rotit cu atâta forță şi viteză, încât nu s-a auzit decât trosnetul greu al oaselor.

Şi apoi bufnitura, când bărbatul a căzut la podea.

Patch pierduse mâna fetei, a bâjbâit după ea, dar a simțit o altă mână în jurul gleznei.

Țipetele ei au devenit îndepărtate când bărbatul s-a târât peste el. O mână pe brațul lui, trăgându-l în jos.

Ochiul i s-a închis.

N-a plâns.

Viața lui avea gust de metal şi alte lucruri amare.

50

— Eşti bolnav, a spus Grace.

El ştia de ceva vreme, poate de câteva ore sau chiar zile. Avea pielea jilavă şi deşi ea zicea că-i ard capul şi corpul, nu putea decât să tremure şi să se ghemuiască pe saltea. Încerca să n-o arate, să vorbească fără să-i clănțăne dinții, cu pieptul tresăltând şi aproape fără suflare oricât de tare încerca să se concentreze. Greața era copleşitoare.

— Patinoarul. Rockefeller Center, a spus ea.

— E noapte?

— Da. Şi ninge. Şi suntem singurii oameni din New York. Şi suntem sătui.

— Sătui?

— Am fost la Barbetta.

Uneori vorbea despre locuri care-l făceau să se întrebe dacă le inventează pentru că sunau cum trebuie sau dacă de fapt lumea ei era o adevărată galaxie față de grăunța lui de nisip.

— Am mâncat atâtea paste, încât abia mai răsuflăm. Tu porți o cămaşă albă şi are o pată de sos, dar e pe partea pe care n-o vezi, aşa că nici măcar nu ştii.

El s-a încruntat, iar ea a părut să simtă, pentru că a izbucnit în râs.

— O să mă aplec şi o s-o şterg. O să scuip în şervețel şi o s-o curăț.

— Apoi o să ne ceară să plecăm.

Ea a râs din nou, iar sunetul era dulce.

— O să le spun că se află în prezența unui pirat şi ar trebui să aibă grijă, altfel o să-i spintece cu sabia.

— Hangerul.

— Cu hangerul mamii mă-sii, atunci.

Îi plăcea când o auzea înjurând. Părea cu totul în neregulă. Ca o călugăriță sau o profesoară care înjură.

El a tuşit şi a simțit gust de sânge, dar nu i-a spus, pentru că erau lucruri mai importante de spus.

— Înainte eram pierdut.

— Eşti tot pierdut, Patch.

— Doi oameni sunt mai puțin pierduți decât unul.

— Te-ai gândit vreodată să scrii poezie?

— Ştiu să patinez, a zis el.

— Nu cred. Cu un singur ochi... probabil cazi tot timpul.

— N-am prea ieşit din Monta Clare. Nu ştiu unde suntem, dar sigur e cel mai departe de până acum.

— Trebuie să vezi lucruri. E o lume mare. Ai încredere în mine şi o să ți-o arăt.

— Am încredere în tine.

— Atunci închide ochiul, ca să ți-o pot picta.

Patch a găsit un oraş pe care nu-l mai vizitase până atunci. A văzut gheață şi zăpada căzând de parcă ar fi fost cenuşa de la un foc alb. Clădiri atât de înalte, încât se aplecau spre el. Lumini refractate, sticlă, oțel şi abur care se ridica din grilaje. I-a zugrăvit totul cu cuvinte, iar el simțea

cum mocneşte energia aceea, care scotea fum dinspre Wall Street şi orbea pe Broadway. Voci şi motoare, foşnetul ziarelor.

Şi muzică.

— Patch, auzi? l-a întrebat ea încet.

— E real?

Ea l-a ajutat să se ridice în picioare.

Durea prea tare.

— Ce ne facem?

A simțit-o cum îl priveşte şi a ştiut. Nu era nimic de făcut. Nu fusese niciodată.

— Suntem pe gheață, a spus ea concentrată. Suntem pe gheață şi sunt atât de multe stele, că nu putem să nu ridicăm privirea. Ne oprim în mijloc şi ne întindem pe spate.

— Cântecul ăsta, a zis el când şi-a dat în sfârşit voie să-l audă.

— Crezi că acolo suntem?

— Unde?

— În capătul întunecat al străzii.

El s-a aplecat puțin, iar ea l-a sprijinit şi l-a tras mai aproape, până când bărbia lui se sprijinea de creştetul ei, şi a rostit cuvinte care i-au mers direct la inimă.

Patch nu ştia că bezna poate fi aşa de frumoasă. Nu ştia că în piept una dintre coaste îi perforase plămânul. Aerul pătrundea în cavitatea pleurală.

Sau că avea splina ruptă şi încet, înăuntru, sângera de moarte.

— Ai dansat vreodată cu o fată, Patch?

Fata s-a întors, iar el a urmat-o. Şi s-au mişcat încet.

— Putem dansa pe gheață şi lumea o să vadă, a şoptit ea.

— Nu-mi place să fiu privit.

— Ei, atunci n-ai ales fata potrivită cu care să dansezi.

Pentru o clipă perfectă au fost doar doi adolescenți care se îndrăgostesc.

— O să ne găsească, a spus ea blând.

Când muzica s-a domolit şi nu mai auzeau decât cel mai slab pârâit al discului, fata şi-a dat capul pe spate, iar buzele lui le-au găsit pe ale ei.

51

Grace i-a spus că se crăpa de zi, centrul soarelui era la 18 grade sub orizont, iar lumina era împrăştiată prin atmosfera lor fragilă. I-a spus că indiferent ce se petrecea, el trebuia să respire, să fie curajos, să fie un pirat.

El îşi tot pierdea şi recăpăta cunoştința.

A visat că ieşea printr-o trapă într-o pădure care semăna mult cu cea din care fusese luat. Sau poate o stradă dintr-un oraş necunoscut, unde făceau semn unei maşini care-i ducea la poliție şi poate la spital. Se minuna de agitație, de sclipirea a zeci de becuri pentru doi copii de mult îngropați. Cel mai mult îşi făcea griji pentru ea, că o să fie dusă altundeva, iar el pur şi simplu n-o să poată supraviețui singur.

— Să nu adormi! i-a cerut ea şi i-a strâns prea tare mâna. Sunt prea multe pe care nu le-ai văzut. Cerul la Baldy Point, cum se revarsă lacul Altus-Lugert la baraj şi porneşte ca un torent pe North Fork Red River.

— Spune-mi ceva real, zice el şi nu-şi recunoaşte vocea.

— Am crescut într-o casă albă mare. Un dormitor pentru mine, mama şi încă trei pe care le închiriam cui trecea pe-acolo. O dată a fost o fată, poate că avea vreo 19 ani, care m-a învățat arta machiajului. Decadență, Patch. Nu există cuvânt mai decadent. Altă dată a fost un predicator care se ducea în Pearl River County. Ai văzut vreodată Hemmsford Swampland? Frate, locul ăla are nevoie de o exorcizare.

— Zugrăveşte-mi casa ta, a şoptit el.

— O alee lungă, cu copaci înalți de ambele părți. Copaci cu coroane care se întind pe deasupra, de parcă ar fi brațe înlănțuite care-i apără pe oamenii care trec pe sub ei. Şi iarbă atât de verde, că pare pictată. În straturile de flori de sub ferestrele glisante, iarba-fluturilor luceşte ca un foc de tabără.

Patch a încercat să zâmbească.

— Ferestrele au obloane şi de jur împrejurul casei e o terasă. Şi o scară care urcă în spirală din curte până în dormitor, iarna poți s-o vezi pentru că frunzele pomilor care se roagă cad până când casa apare ca un fulg de zăpadă într-o zi de vară.

Grace l-a făcut să-şi termine apa, apoi şi-a apăsat buzele pe ale lui, iar când s-a ridicat, el rămăsese fără suflare.

— Vrei să te rogi?

El a clătinat din cap.

— Bine, pentru că din câte aud eu, rugăciunea înseamnă să ceri o grămadă de iertare, ca şi cum asta ar îmbunătăți situația. Dar ştii ce ştiu eu?

El a clătinat din nou din cap.

— Uneori, singura cale să vindeci o rană e să faci una mai mare celui care te-a rănit.

— Sunt obosit, Grace.

— Cineva mi-a spus odată că poți să auzi un zâmbet.

— Prostii!

— Spune-mi ceva şi eu o să-ți spun dacă zâmbeşti.

— Deşi e întuneric, o să te găsesc întotdeauna. Deşi eşti mai puternică decât mine, o să mă asigur întotdeauna că eşti în siguranță. Pentru mine, tu o să fii mereu pe primul loc.

— Zâmbeşti.

— Pentru că e adevărat.

Patch nu-şi aducea aminte să fi căzut. Nu-şi aducea aminte planul sau țipetele ei, cum îl pălmuise peste față ca să încerce să-l trezească.

Nu-şi aducea aminte împuşcăturile din fața uşii.

Patch nu-şi aducea aminte mirosul de fum.

Sau dogoarea focului.

Nu-şi aducea aminte că-i dăduse drumul lui Grace.

Pictorul
1976

52

Ziarele scotociseră prin viața lui Eli Aaron, dar nu găsiseră absolut nimic. Focul distrusese totul. Probabil un nume de împrumut; n-au găsit nicio înregistrare despre naşterea sau viața lui.

Polițiştii au pornit de la premisa că găsise casa abandonată în pădure şi o luase în stăpânire. Stătuse acolo şi o reparase, o făcuse a lui. Porneau şi de la ipoteza că era mort, deşi circulau zvonuri că fusese văzut şi aproape prins; o clinică din Woodward, unde un bărbat intrase împleticindu-se, cu arsuri grave, după care se externase; o maşină furată în Buchanan County, unde descrierea se potrivea. Puținul care nu fusese distrus de foc fusese scotocit cu atenție. Găsiseră tăieturi din ziare pe jumătate arse despre fete dispărute tocmai până în Oklahoma. 100 de

poze care fuseseră recuperate. Una suficient de clară: Callie Montrose.

Poliţiştii fuseseră la toate şcolile unde ajunsese Eli Aaron, vorbiseră cu 1 000 de copii care spuseseră cam acelaşi lucru, că nu-şi aduceau aminte de el. Nu lăsase nicio urmă.

În a treia zi, câinii au indicat un loc la aproape 13 kilometri de casă, unde au găsit prima fată într-o groapă atât de adâncă, încât au dat peste un strat acvifer care i-a ţinut în loc.

Presa a insistat până când Nix a rostit cuvinte alese despre tărie de caracter, dedicarea de care a dat dovadă poliţia din Monta Clare şi curajul unei fete care i-a condus în pădure. A vorbit şi despre credinţă şi inimă, răbdare şi găsirea binelui într-o tragedie. Reunirea unei mame cu fiul ei neînfricat. Apoi a confirmat că da, au găsit rămăşiţele a trei fete dispărute, iar familiile lor le vor putea înmormânta. Vor continua s-o caute pe Callie. Nu ştiau câte alte victime mai sunt, dacă mai sunt şi altele. N-au fost întrebări, a fost doar o prezentare de fapte care i-a făcut pe cei aflaţi acolo martori la lacrimile din ochii poliţistului masiv.

53

Saint a dormit într-un scaun de spital.

A mâncat la cantina spitalului împreună cu portarii şi rezidenţii şi uneori cu Norma, care o privea îngrijorată.

— Te rog, zicea Norma şi încerca din greu în fiecare seară, dar ştia că Saint luase o hotărâre care nu putea fi clintită cu vorbe despre orele pierdute la şcoală sau la biserică.

Nu, ea rămânea acolo. Uneori îşi punea capul pe pieptul lui şi aştepta să simtă apăsarea pe obraz, pentru că n-avea încredere în monitorul care afişa liniile vieţii lui.

N-o să-mi iau ochii de la tine.

Repeta asta ca refrenul unui cântec ale cărui strofe nu mai contau. Era din nou al ei. N-avea să-l piardă. Şase zile şi şase nopți, când plecase de lângă el doar obligată de medici, el a respirat mecanic, cu pielea rece şi ochiul netulburat de isteria pe care o declanşase.

Norma i-a adus câteva schimburi de haine.

Saint a luat rochiile şi şi-a încrețit nasul, până când bunică-sa a venit cu salopeta.

— Trebuie să arăt exact ca ultima dată când l-am văzut, a zis fata.

Norma i-a pus mâna pe umărul scheletic.

În a doua noapte a fost declanşată alarma, iar Saint i-a privit pe doctori şi pe asistente dând năvală în salon şi dând-o pe ea afară.

Nu putea să moară acum.

Le-a zis şi doctorilor.

Bunică-sa a dus-o cu forța în sala de rugăciune, iar Saint a plâns când a îngenuncheat şi şi-a încleştat din nou mâinile.

— Îți întăreşte credința acum, că ți-ai regăsit prietenul, a spus Norma.

Saint a ridicat privirea spre ea.

— Dumnezeu a pornit focul. Iar acum vrea laude că l-a stins.

54

Patch n-a murit în noaptea aceea.

În sala de aşteptare, Saint şi-a întins haina pe două scaune, până când unui infirmier i s-a făcut milă şi i-a adus pături şi o pernă. A respirat aer dezinfectat, a băut suc de la

automat, dinții i s-au umplut de tartru, pielea s-a uscat şi îngrăşat.

A auzit discuții despre altă infecție. O perfuzie îi pompa în vene medicamente puternice după ce-l stabilizaseră, opriseră hemoragia internă, scoseseră aerul din plămân şi-i lăsaseră un tub ca să-l readucă la forma inițială.

După o săptămână a găsit-o pe Misty Meyer stând ca o fantomă în scaunul din cealaltă parte a patului, prea politicoasă să se holbeze la fata răvăşită care apăruse pe prima pagină a tuturor ziarelor locale pe o rază de 1 000 de kilometri. O numeau pe Saint eroină. Exact ca pe băiat.

Pe scaunul de lângă Misty erau flori, iar ea părea profund stânjenită din cauza lor.

— E treaz? a întrebat Misty.

Saint s-a ridicat în capul oaselor.

— Uneori.

— E...

Saint nu ştia ce urmează, dar a scutit-o pe fată.

— Nu mă lasă să-l văd.

— Dar n-o să moară, a spus Misty cu glasul frângându-se la ultimul cuvânt.

Stătea cu mâinile încrucişate în poală, cu pantofii cu baretă strânşi peste dresul alb.

— Nu! a răspuns Saint cu convingere.

— Chiar a fost fotograful?

Saint s-a frecat la ochii obosiți.

— Da.

— A folosit poza mea de la şcoală pe afiş?

Saint a încuviințat.

— Îți dădea fiori. Mi-a pus o grămadă de întrebări, a vrut să ştie despre chestiile în care cred. Dacă am iubit. Dar Patch...

— Poate că a scăpat şi a dispărut pe terenul ăla.

Locul lui Misty nu e în sala asta de aşteptare, la ora asta. E rezervată pentru cei care se luptă cu probleme, cei care sunt nesiguri şi cei care sunt disperați.

— Scria în ziar că s-ar putea să-l fi omorât tu când ai dat foc.

A şoptit cuvintele ca şi cum ar fi atârnat atât de greu, că ar fi putut să-i cadă din gură şi să spulbere şansele ca Saint să revină la normalitate.

— Mda.

— Dar n-au putut să-l găsească.

— Nu.

A mai stat o oră, dar Saint n-avea energie să vorbească, aşa că s-a întins, şi-a strâns genunchii la piept şi nu după multă vreme a adormit. N-a simțit când Misty a învelit-o cu pătura.

Când s-a trezit şi a văzut aşchii de soare, a văzut şi că în locul fetei era şeful de post Nix, a cărui pălărie era pe masă, lângă centură şi pistol, că avea cămaşa descheiată la gât, iar părul negru de pe piept ieşea pe-afară.

Spaima a făcut-o pe Saint să se ridice în şezut.

Nix a ridicat mâna, i-a spus să se liniştească şi că nu putuse să doarmă, aşa că venise în cursul nopții şi stătuse o vreme cu puştiul.

— Cum rezişti? a întrebat-o.

Ea n-a răspuns.

— Trebuie să stai de vorbă cu cineva... prin ce-ai trecut.

— Trebuie să-l văd pe Patch, pe nimeni altcineva.

— Ai făcut un lucru bun, copilă. Îmi pare rău că nu te-am ascultat.

Ca o introducere, Nix a sorbit cafea dintr-un pahar de carton, ca şi cum avea nevoie de imboldul cofeinei ca să spună cuvinte fără noimă despre cât de important era ce făcuse ea.

— Ce face doamna Macauley? a întrebat Saint.

— Încă nu-i pregătită. E doctorul Tooms cu ea. Doarme în scaunul din camera lor. Nu ştiu dacă-şi dă seama, cu toate pastilele alea.

— Patch o să fie la fel?

Nix s-a ridicat, s-a întins şi şi-a strâns lucrurile. Când a plecat, a mângâiat-o pe obraz.

— Niciunul dintre noi n-o să mai fie la fel, copilă.

În zorii celei de-a opta zile, când Saint a reuşit să treacă de asistentele din tura de noapte şi să se strecoare în pat lângă el, să-şi arcuiască trupul costeliv în jurul lui şi să se cuibărească bine, Patch s-a trezit.

Iar ea a ştiut multă vreme că era treaz, când ritmul respirației i s-a schimbat şi ea a avut revelația dezastruoasă că lumea lor se va tot deschide până n-o să mai fie acolo doar ei doi. În timpul ăsta a rămas aproape, şi-a înăbuşit lacrimile şi nu l-a lăsat să vadă cât de mult o distruseseră ultimele luni. Când în cele din urmă s-a uitat la el, a tras adânc aer în piept.

— Polițaii ți-au luat *Playboyul.*

55

Şeful de post Nix conducea.

Patch stătea lângă Saint pe bancheta din spate a maşinii de poliție.

Simțea cum îl priveşte, aşa cum făcuse toată săptămâna, căutând un semn, ceva care să-i dea de veste dacă mai era sau nu băiatul care venise la ea acasă să-i fure mierea.

Saint fusese acolo când el strigase numele.

Grace.

Îl strigase până veniseră asistentele şi apăsaseră pe un buton, până când amintirile se amestecaseră şi fuseseră împărțite alte cărți. Lumini în beznă, gândurile lui nu erau decât sclipirea unui chibrit într-o furtună. Când era întuneric deplin, îşi simțea oasele desprinzându-se în timp ce plutea pe râuri de miazănoapte. Nu-şi putea aminti ultimele ore petrecute împreună. Uneori o vedea pe asistentă şi o implora să oprească medicamentele, ca să poată înțelege şi el ceva, alteori se ruga să-i dea mai multe, ca să poată înota departe din nou.

— Trebuie s-o găseşti, a spus el.

Nix l-a privit în oglindă.

În ultimele trei zile polițiştii stătuseră cu el şase ore, îi luaseră declarații şi se uitaseră unul la altul ca şi cum ar fi ştiut că fata care fusese cu el era probabil moartă.

— Ne ocupăm, a răspuns el.

— Şi eu, a zis şi Saint de alături, cu mâna pe locul dintre ei, ca o ofrandă.

Patch ştia că-şi putea pune mâna peste a ei ca să-i dea înapoi prietenul pe care şi-l dorea. S-a întors şi a privit dintr-un loc prea adânc, cu mintea ca nişte fâşii de nailon întinse, dar care încă rezistă. Împletea amintirile la loc doar pentru ca medicamentele să le destrame din nou.

I-au luat declarații, i-au pus aceleaşi întrebări cu alte cuvinte. El a povestit despre Grace şi ce-şi aducea aminte, ceea ce era prea mult şi nu era destul, iar cei doi polițişti au schimbat priviri pe care nu le putea descifra.

După aceea, nu mai era în stare să vorbească, să mănânce sau să respire.

Asistentele îi băgau lanterne mici în ochi şi îi verificau pulsul cu cesulețele lor argintii. Şi-a scos tuburile din mână şi a privit cum se adună sângele şi picură până ce Saint a observat şi a strigat asistenta să vină să rezolve.

Un doctor i-a spus că e firesc să fie deprimat. Confuzie, stres. Să uite lucruri. Sistem imunitar slăbit.

— Avem nevoie de lumină ca să supraviețuim, a spus doctorul.

— Nu toți, a răspuns Patch.

A privit cum apare oraşul, dispărând şi revenind sub cerul albastru. Ultimele luni poate că ar fi fost o clipită, dacă n-ar fi fost ea.

— Are nevoie de mine, a spus el în timp ce pădurea trecea pe lângă ei, apoi s-a corectat: Am nevoie de ea.

A simțit-o pe Saint alături.

— M-a salvat. M-a scos de-acolo.

A spus aşa de mai multe ori. Genunchiul i-a tresărit, iar el s-a uitat la rotulă şi n-o putea opri, ca şi cum nu putea controla absolut nimic.

— Îți aduci aminte asta? a întrebat Nix şi i-a aruncat o privire.

Cerul era înnorat, coloanele ca oțelul conturând curbele munților. Saint îi cumpărase ochelari de soare de la magazinul de suveniruri, pentru că lumina îi făcea rău. Doctorul zisese că o să dureze o vreme. Timpul era din nou important.

Avea degetele pline de cojițe, ca şi genunchii şi coatele; deşi îl spălaseră, tot vedea urme de murdărie sub unghii.

Nix a înjurat când au intrat pe strada lui, văzând maşinile de la ştiri oprite pe alee. Vecinii i-au zâmbit de parcă ar fi fost vedeta locală, ca şi cum i-ar mai fi zâmbit vreunul dintre ei vreodată.

Şi-a tras gluga pe cap şi s-a ascuns, în timp ce Nix le-a deschis calea cu legitimația în mână şi i-a dus pe lângă casă până în curte.

Patch a văzut chipul maică-sii şi, deşi machiajul ascundea multe, când l-a îmbrățişat şi-a dat seama că deja cea mai mare parte a ei murise.

— Puiul meu! a strigat, iar Patch a rămas fără vlagă în brațele ei.

Femeia mirosea vag a parfum Sweet Honesty şi putreziciune.

— E tunsă iarba, a zis el.

— Acum vine domnul Roberts.

Femeia şi-a şters ochii şi nasul şi a râs blajin de primul lucru pe care-l observase el.

56

Dormitorul lui Patch nu mai era al lui.

Hainele, cuvertura şi tapetul. Comoda şi afişele, craniul şi oasele încrucişate. Pistolul cu cremene despre care Saint îi spusese că îl împrumutase şi îl adusese înapoi.

Pielea lui nu mai era a lui. Îl mânca, rănile pe care nu le lăsa să se vindece pentru că-i era teamă că n-o să lase nicio cicatrice.

În după-amiaza aceea, maică-sa intrase peste el când ieşea de la duş şi văzuse un trup pe care nu-l recunoştea, iar el văzuse în ea amestecul de teamă, tristețe şi un pic de dezgust. Femeia se mira, ca şi polițiştii, reporterii şi ceilalți copii. În câte feluri nu mai era el ca ei?

Mai târziu, când maică-sa s-a dus la culcare, a derulat harta pe care o găsise în pod. Harta acoperea toată țara suficient de detaliat, cu fiecare stat colorat, de la rozuri în Arkansas şi până în Louisiana până la cenuşiul de oțel al Michiganului şi cel mai îndrăzneț verde în Montana şi dincolo de ea.

— Ai putea fi oriunde, a zis el.

Afară a dat de o singură maşină de la ştiri şi a pornit pe strada lui, întrebându-se cum de poate fi noaptea atât de luminoasă.

La Palace 7 de pe Main Street a văzut copii de la şcoală stând la rând. A văzut cuplurile tinere şi familiile în geamurile de la bistroul lui Lacey. Privea printr-un obiectiv care avea să-i rămână ca şi cum ar fi trăit la 100 de kilometri de oricine altcineva.

Şi atunci a văzut-o.

În mijlocul grupului ei.

Era cât pe ce să treacă mai departe, să fugă de la locul crimei, când Misty Meyer a ridicat privirea.

Patch s-a îndreptat instinctiv spre ea, picioarele mişcându-se împotriva dorinței minții.

Misty şi-a tras mâna dintr-a lui Chuck şi a luat-o la fugă.

S-a lovit din plin de el în mijlocul drumului, şi-a înfăşurat brațele în jurul lui şi şi-a înăbuşit țipetele în umărul lui.

Patch n-a simțit durere în coaste, ci doar greutatea fetei, foarte vag, în timp ce ea îi tremura în brațe.

Maşinile treceau pe lângă ei claxonând îndelung, dar ei nu băgau de seamă.

Misty i-a cuprins fața în mâini şi a privit în el ca şi cum n-ar fi fost străini, de parcă şi-ar mai fi vorbit vreodată.

Purta o rochie albă şi sandale şi avea un parfum atât de dulce, încât Patch aproape că rămăsese fără suflare.

Încă o maşină a trecut în viteză pe lângă ei.

Atunci Chuck a luat-o din stradă, strângând-o de mână în timp ce o trăgea de-acolo. Ea s-a uitat în urmă, fixată pe Patch ca şi cum ar fi fost o fantomă pe care n-o putea vedea decât ea.

El a privit-o cum suspină, cum Chuck o duce în cinematograf şi apoi s-a întors şi a pornit încet prin oraş, dar a rămas în umbră şi a văzut viața mergând mai departe aşa cum ştia că avea s-o facă, aşa cum ştia că o făcuse.

N-a observat-o pe Saint în față la magazinul universal Green. N-a auzit-o strigându-l pentru că era doar o şoaptă. N-a băgat de seamă că s-a ținut după el la distanță, cu geanta pe umăr şi o praştie înăuntru, până când a ajuns în siguranță acasă.

A întins mâna după teancul de ziare adunat pe terasă.

Şi-a văzut de treabă fără să bage în seamă titlurile.

BĂIAT DIN ZONĂ DISPĂRUT

A pus paginile în geam una după alta, până când în camera lui n-a mai pătruns nicio urmă de Monta Clare. Apoi a închis uşa şi a umplut crăpăturile cu aşternuturi, a tras salteaua de pe cadrul patului şi a pus-o pe podea.

N-avea să le spună că voia să se întoarcă acolo.

Nu l-ar fi înțeles.

Abia când întunericul a fost deplin s-a culcat.

Şi a întins mâna pentru ca ea să i-o poată prinde.

57

Saint nu l-a văzut în prima săptămână.

Stătea în fiecare dimineață în fața casei vechi de pe Rosewood Avenue şi aştepta, uitându-se la fereastra lui acoperită, uneori strecurându-se în curte şi aşezându-se pe un scaun ruginit. Ivy ieşea şi o mângâia pe cap, îi spunea că băiatul doarme, că era obosit. Saint a stat ore întregi să facă o felicitare cu pirați, a schițat catargul şi corabia, desenând cu detalii greementul şi galionul cu imaginea lui, după care a hotărât că era ceva prea copilăresc şi a aruncat-o la gunoi.

A suferit la ore, a suportat zvonurile şoptite că Patch s-a întors desfigurat, că omul rău din pădure i-a scos şi al doilea ochi şi acum rătăcea orb.

Misty s-a apropiat de ea în clasă.

— Cum e? a întrebat.

Saint n-a răspuns, deşi ar fi vrut să mintă, să spună că Patch nu era încă pregătit să vadă pe altcineva în afară de ea, că ştia despre perioada cât lipsise, dar nu era locul ei să vorbească.

— Să-i fac un ştrudel? a continuat Misty.

Saint nu ştia ce e un ştrudel.

Jimmy Walters mergea cu ea în fiecare zi după şcoală, de multe ori culegându-i flori sălbatice, pe care ea le ținea stângaci în mână până pleca el şi apoi le arunca în curtea familiei Baxter.

— Mersi că mă laşi să merg cu tine, a zis el.

Ea a ridicat din umeri.

— Putem să mai mergem şi altă dată, a insistat el.

Ea s-a încruntat.

— Pot să vin să-ți văd castorul.

— Eşti pervers? a ripostat ea.

Jimmy s-a adunat şi s-a făcut roşu ca racul la față.

— N-am... voiam să zic în mlaştină.

— Şi unde ai vrea tu să-ți arăt castorul meu?

Jimmy a început să transpire şi şi-a lărgit gulerul.

— Voiam doar... Pot să te ajut să-l fotografiezi.

Saint şi-a umflat obrajii şi a scos apoi aerul.

Jimmy a privit spre cer, apoi spre pantofi.

Atunci Saint a început să râdă. Şi s-a uitat la fața lui, atât de deschisă, sinceră şi îngrozită, s-a prins cu mâinile de burtă şi a râs aşa de tare, că Jimmy nu prea putea decât să-şi şteargă transpirația de pe frunte şi să i se alăture.

Când s-au liniştit, Saint a închis ochii în soarele după-amiezii şi n-a reuşit să-şi aducă aminte când râsese ultima dată. Când zâmbise. Sau când simțise altceva în afară de agonie în ultimul an.

58

Saint a fost convocată la secția de poliție, unde a stat lângă Nix, care i-a prins mâna mică şi i-a strâns-o hotărât când i-a înmânat o diplomă şi un cec de 2 000 de dolari. Daisy Creason i-a făcut o poză. Bunica ei, care deja dădea pe dinafară de mândrie discretă, avea să cumpere o duzină de exemplare şi să le pună bine undeva.

Saint o pusese pe bunică-sa să încaseze cecul.

În următoarea zi de luni a ajuns puțin mai devreme şi a pus fiecare dolar într-un plic pe care l-a lăsat în cutia poştală a familiei Macauley.

A găsit o cutie lângă gunoi, iar înăuntru a văzut steagul lui, frumos împăturit. L-a scos şi dedesubt a văzut cufărul de comori şi dublonii cu strălucire galbenă.

Atunci a auzit cum se deschide uşa dinspre stradă şi s-a întors să-şi vadă prietenul.

A zâmbit.

Patch era îmbrăcat cu blugi şi un tricou bleumarin simplu. Era prea slab.

— Ce-i cu astea? a întrebat ea.

— Nu sunt pirat.

Saint a cercetat cu atenție gunoiul.

— Pistolul nu-i aici.

— Ăla a fost cadou.

Saint s-a înveselit un pic în sinea ei.

Au mers spre şcoală mai mult într-o tăcere pe care ea s-a străduit din răsputeri s-o întrerupă, vorbind despre misterul albinelor ei, despre cum a văzut un Olds lovind în spate un Chevy, iar cei doi şoferi au ieşit şi au început să țipe unul la altul. I-a spus că bunica ei nu mai fuma Marlboro şi trecuse pe Virginia Slims, că Sammy bețivul s-a încuiat pe dinafară şi a spart geamul galeriei de artă, iar după aia s-a trezit fără

să-şi mai aducă aminte nimic, aşa că i-a raportat şefului de post spargerea.

Abia dacă şi-a tras sufletul, dar când s-a oprit a observat cum mergea el, cumva mai fără zgomot, cu bărbia ceva mai jos, cu mintea departe de ea şi de aiurelile pe care le spunea.

Patch nu mai zâmbea.

A doua zi după ce se întorsese el, Saint se dusese cu Spyderul ei la bibliotecă şi împrumutase o carte despre traumă şi handicapuri psihologice. Ştia că nu e cazul să insiste, că el avea probabil coşmaruri, flashbackuri, poate chiar senzații fizice. Furie, ruşine. Citise toată noaptea şi acum era pregătită pentru orice ar fi avut el nevoie.

— Trebuie să fur o maşină, a spus el.

Saint nu era pregătită pentru aşa ceva.

59

Patch a trecut pe holurile şcolii cu capul plecat, iar privirea nu i-a părăsit nicio clipă podeaua lustruită. S-a aşezat în fundul clasei, cu totul mut în fața şoaptelor. Profesorii nu i-au pus întrebări şi nici nu s-au interesat de ce stă 50 de minute fără să ia pixul în mână.

Directorul l-a chemat şi l-a întrebat cum se simte şi apoi i-a vorbit despre război şi cum oamenii buni sunt făuriți din teamă şi curaj. Asta era ocazia lui.

A ieşit din biroul directorului şi din şcoală, iar pe Main Street i-a văzut pe domnul şi doamna Roberts îndreptându-se spre bistroul lui Lacey să ia prânzul. La ei acasă, a luat cheia de rezervă de sub covoraşul de la intrare, s-a strecurat în casa lor naivă şi a sustras cheile de la Aspenul lor

muştar. S-a aşezat pe scaunul de piele crem şi s-a uitat prin parbriz la casa lui.

Scosese Fairlane-ul maică-sii în alee de nenumărate ori, aşa că a băgat maşina în viteză şi a ieşit în stradă.

A mers până la biblioteca publică din Panora.

O doamnă în vârstă l-a privit pe deasupra ochelarilor, i-a zâmbit compătimitor şi l-a ajutat să folosească microfişele. Ecranul era mare, caseta era grea şi focusul puțin neclar. Timp de două ore a scotocit prin informațiile despre persoane dispărute din toate ziarele pe o rază de 1 500 de kilometri, ordonate după dată.

Erau mulți dispăruți care nu erau găsiți niciodată şi nici nu era nimeni acuzat. Uneori mai apăreau articole şi după o vreme, iar Patch a observat prețul plătit, părinți care nu mai puteau rămâne împreună în agonia comună, duceau mai departe infecția şi îşi otrăveau noii parteneri cât se bucurau de alinarea lor, singura durere pe care o cunoscuseră fiind atât de epuizantă, încât nu conta deloc.

Fetele erau mai multe decât băieții; proporția era de 50 la 1. Înfățişarea diferea, dar erau toate la fel. Tinere. Majoritatea prea tinere ca să-şi dea seama că aveau ținte desenate pe ele de la naştere, care nu făceau decât să devină mai evidente cu timpul, invizibile la început, prinzând formă în primii ani de viață şi devenind roşu-aprins la pubertate şi în adolescență.

Saint s-a strecurat pe locul de lângă el.

Patch simțea mai acut mirosurile acum.

Flori, noroi şi săpun de la drogherie.

— Traseul bunică-mii trece pe-aici, a zis ea.

Patch se uita la *The Morning Star.* Fata era Callie Montrose. În poza alb-negru neclară zâmbea, cu greutatea lăsată pe un picior şi şoldul împins în față. Totul la vedere, dar nimic ce să poată detecta.

— A fost răpită după mine? a întrebat el.

— Fata... Grace... când a ajuns?

Patch n-avea de unde să ştie.

— Callie Montrose. Ar putea să fie ea, a zis Saint.

El a scris numele ca şi cum l-ar fi putut uita.

A trecut la următoarea fotografie; acum se uitau la o fată cu trăsături asiatice, în vârstă de 13 ani. Câteva pagini mai încolo erau imagini de la înmormântarea ei.

— Ai venit în pădure în ziua aia, a spus el.

Ea a încuviințat.

— Ai furat Coltul lui bunică-tu?

Saint a dat din nou din cap.

— Te-ai făcut curajoasă cât am lipsit, a spus el şi s-a întors în sfârşit să se uite la ea.

— Eram... eram înspăimântată. Nu mai era loc pentru altceva.

— Povesteşte-mi despre Eli Aaron.

Iar ea i-a spus ce ştia deja, ce le ceruse polițiştilor să-i spună. Că bărbatul fotografia fete şi poate le urmărea pe cele care-i plăceau cel mai tare. Că încă scotoceau pe terenul lui, dar era atât de întins, că s-ar putea să nu termine niciodată. Erau urme de la mai mult de zece vehicule. S-ar putea să nu fi acționat singur. Fuseseră găsite trei cadavre, cu mătănii înfăşurate în jurul gâtului.

— Maşina din față e a familiei Roberts, a zis ea. Dacă-i dau cheile lui Nix şi zic că le-am găsit pe stradă, n-o să fie aşa rău. Poate o să creadă că a fost abandonată şi n-o să se străduie prea tare să afle cine a furat-o.

Patch a băgat mâna în buzunar şi a pus cheile pe birou.

Ea a respirat din nou.

— Acum am cameră foto, a zis şi s-a simțit corespunzător de neconvingătoare. Am pozat un huhurez. Vrei să vii să vezi?

El n-a răspuns.

— Adică, era mort, dar... a continuat ea, înrăutățind situația.

În cele din urmă, Patch a ridicat privirea spre ea.

— Când îl vezi pe Nix, ar trebui să-i spui că dacă n-o caută el pe fată, o s-o caut eu.

Şi atunci Saint l-a văzut.

Patch s-a ridicat.

— Şi o să ard totul în cale până o găsesc. Fără să stau pe gânduri. Nici măcar n-o să mă uit în urmă la cenuşă.

60

A găsit plicurile în compartimentul pentru gheață al congelatorului.

NOTIFICARE FINALĂ

Erau amenințări de recuperare a datoriilor, chemare în judecată şi evacuare.

În după-amiaza aceea a sunat la agenție şi a anunțat că maică-sa o să revină la lucru.

În noaptea aceea, cât maică-sa era în lumea ei, şi-a pus pantalonii de trening, un tricou vechi şi o şapcă de baseball, iar în micul garaj de lângă casă i-a găsit produsele de curățenie, după care a plecat cu cheile ei spre Main Street.

Fusese cu ea o dată sau de două ori, pentru că în unele nopți nu putea să adoarmă până nu pleca ea de-acasă şi nu voia să stea treaz şi să audă țârâitul greierilor de vară sau să tresară de fiecare dată când florile de trompetă-chinezească se loveau de geam.

A început în biroul de avocatură Jasper şi Coates, a ştiut să folosească mai mult spray de lustruit pe mahon, pentru că maică-sa bombănea că Ezra Coates vrea să vadă reflecția

fiecărei bancnote numărate. Toate suprafețele erau încărcate de dosare din care se revărsau secrete înăbuşite ale oraşului. A aflat că Mitch Evans dădea în judecată Missouri Ladder Company după ce suferise o căzătură despre care Patch nu putea decât să presupună că fusese în întregime din vina lui, şi că Franklin Meyer era implicat într-un apel pe care Patch n-avea nicio şansă să îl înțeleagă.

Ne uităm la alții care au probleme banale şi ne gândim cât ar rezista ei în copilăriile noastre.

A dat cu aspiratorul pe covor, a lustruit geamurile şi alama de la toate întrerupătoarele şi plăcile, a golit gunoiul şi a şters urina din jurul toaletei.

La miezul nopții s-a mutat la J. Asher Accountancy şi a stat sub turnuri de bibliorafturi cu ştampilele a numeroase companii. A turnat înălbitor nediluat în chiuvetă, pentru că îi fusese lăsat un bilețel care-i spunea că e înfundată. În chicineta micuță a mâncat un singur biscuit dintr-o cutie deschisă.

A şters praful de pe cornişe şi a curățat un şemineu dintr-un birou mai mare decât parterul de-acasă. A luat o fotografie înrămată de pe un birou şi s-a uitat la un băiat şi o fată cu ochi albaştri. N-a zăbovit asupra lor şi a golit doar scrumiera tatălui lor de chiştoace, norul de scrum ridicându-se în aer, pentru că n-a ştiut că trebuie să-l umezească înainte.

Patru birouri, un magazin de bricolaj, un birou de dactilografie. Era 4 dimineața când a ajuns la ultima oprire, cu brațele cumplit de dureroase.

Monta Clare Fine Art ocupa o clădire cu fațadă dublă de stuc, în capătul străzii principale.

Prin vitrinele mari de sticlă s-a uitat la o pictură cu câmpul de luptă de la Gettysburg, lipindu-şi aşa de tare fața de geam, că răsuflarea lui îi aburea pe cei măcelăriți, puştile

care fumegau şi steagurile zdrenţuite, 100 de umbre aplecate ca piesele de domino pe Culp's Hill.

Patch a tras adânc aer în piept şi a împins uşa grea care se deschidea în altă lume. Pereţi albi se ridicau până la liniile de lumină care cădeau strălucitoare şi fără umbre, estompând cadrele aurite din greu. A păşit cu grijă, pentru că nu voia să stârnească ecoul când s-a oprit în faţa unei serii.

Podeaua era din lemn închis la culoare, lustruită bine, iar totul era imaculat, astfel că nu-şi imagina că ar mai avea nevoie de curăţenie în următoarea sută de ani.

— Tu eşti băiatul care a salvat-o pe fata familiei Meyer, a spus Sammy.

Patch s-a întors.

Sammy se sprijinea într-un baston, deşi nu părea nici pe departe destul de bătrân ca să aibă nevoie de el. Avea cămaşa descheiată, o jachetă de tweed, era desculţ şi părul era o claie de bucle. Arătos, deşi avea un aer de înger căzut.

Manşetele erau suflecate, ca să lase să se vadă un ceas de aur greu. Ţinea în mână un pahar, iar faţetele de cristal reflectau lumina când agita brandyul şi-l fixa pe Patch cu un soi de amuzament în privire.

Patch s-a uitat dincolo de el, la un tablou care te bântuia, atât de mare că ocupa jumătate din peretele din fund. Şi-l imagina pe pictor folosind o scară ca să ajungă la pânză. De aproape, n-avea cum să vadă ce crea.

— Singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată, a răspuns Patch.

— Mai e timp.

— Nu pentru mine.

— Lumea are memoria scurtă când faci ceva bun şi lungă când o dai în bară.

— Deci...

— Deci fie faci mai departe bine...

— Sau nu-ți mai pasă ce crede lumea.

Sammy a zâmbit.

— Nu foloseşti chimicale să faci curat aici. Nu atingi niciun tablou. Nu ştergi de praf ramele. Nu respiri la un metru de ele.

Patch s-a uitat în stânga, la micul portret al unei fete care n-avea mai mult de zece ani, cu o expresie de surpriză sau poate teamă pe față, ca şi cum ar fi fost vreo diferență între ele.

— *Fata din Memphis.*

Sammy nu şi-a luat privirea de la ea.

— Addison Lafarge a pictat-o acum aproape 200 de ani. Fata urma să fie vândută unui negustor şi ştia, iar în ochii ei poți să vezi că urmează să fie lăsată fără copilărie.

— E...

— Nimic pe lumea asta nu e mai frumos decât sacrificiul, copile. Ai face bine să nu înveți şi tu asta.

Patch ştia înfățişarea aia şi uneori îşi făcea griji că acum o poartă şi el.

Şi-a făcut treaba cu mai multă grijă, a dat cu cârpa pe plinte şi a măturat murdăria imaginară; şi-a ținut respirația când a trecut pe lângă fetița care-i urmărea fiecare mişcare. Când a terminat, s-a aşezat turceşte. Printre scândurile podelei trăgea curentul, iar el şi-a pus degetele peste crăpături ca să nu mai lase aerul să treacă. În spatele lui era un tablou cu o corabie veche încremenită pe ape nemişcate.

Amintirea a venit pe neaşteptate.

— *Povesteşte-mi ceva despre pirați, a spus Grace.*

— *În 1701, Sam Thompson a capturat* Cursed Star*. A instalat pe ea 28 de tunuri. După două luni, a scufundat-o o furtună la Cape Cod. După mai bine de 200 de ani, i-au găsit epava. Poți să te duci să vezi vestigiile în Provincetown. Ar trebui să mergem cândva.*

— Dacă mai sunt aici.

S-a apropiat de ea şi i-a simţit lacrimile căzând fierbinţi pe umărul lui gol.

A întins mâna şi de data asta a bâjbâit cu grijă pe întuneric până i-a găsit obrazul şi lacrimile.

— Nu-mi place când plângi, a zis el.

— Atunci ia mâna şi pictează-mă când zâmbesc. Pe întuneric, zâmbim întotdeauna. Suntem la fel. Suntem bine, fericiţi şi strălucitori.

— Nu ştiu să pictez.

— Arta e sentiment, nimic mai mult. Ştii cum să simţi, Patch.

A găsit un set de creioane şi un carnet gol într-o cameră din spate şi le-a furat pe ambele.

Când în cele din urmă a răsucit cheia în uşa de-acasă, era prea obosit ca să doarmă, aşa că a stat şi a făcut schiţe.

Era fluidă şi rigidă şi o simţea undeva la marginea conştiinţei, dar nu reuşea să ajungă la ea.

Era ca o constelaţie pe care nu o putea cartografia.

Era frumoasă şi detestabilă, nor de furtună şi ploaie de vară. A desenat şi a desenat din nou, a aruncat şi a extins, a întunecat şi a luminat. Acestea aveau să fie primele schiţe. Le-a mototolit atât de strâns, că a simţit durere în încheieturile degetelor când le-a aruncat la gunoi.

Stelele dispăreau când s-a întins obosit pe saltea.

Alarma avea să-l trezească într-o oră, ca să plece la şcoală. O s-o închidă, pentru că prioritățile lui se schimbau în fiecare zi.

Şi-a strâns genunchii la piept.

Îi era dor de ea.

61

Abia după o lună de chiulit, mers cu autobuze, lipit anunțuri pe panouri în orăşele îndepărtate şi sunat la toate spitalele din Missouri a venit la el acasă şeful de post Nix. Puțin înainte de ora 8, Patch a deschis uşa, iar polițistul masiv a trecut pe lângă el şi s-a dus la bucătărie, a desfăcut o pungă de la bistroul lui Lacey şi a pus pe masă două brioşe cu scorțişoară. A lăsat jos încă o pungă şi a făcut semn cu capul spre ea.

Patch s-a uitat înăuntru, a văzut exemplarul lui vechi din *Playboy* şi a ridicat dintr-o sprânceană.

Nix a ridicat şi el o sprânceană.

Polițistul s-a aşezat.

S-a aşezat şi Patch.

— Mănâncă!

Patch a mâncat.

— Harkness a primit un telefon târziu şi s-a întors mult după ce închiseserăm. A zis că te-a văzut făcând curat la secție.

Nix a luat o îmbucătură mare.

— Aiurea. Nu sunt destul de mare ca să muncesc.

Linoleumul era rupt la toate colțurile, era scrijelit în jurul plitei şi se curba de parc-ar fi fost unt. Un ceas care nu mai mergea era atârnat lângă calendarul de anul trecut, ca şi cum maică-sa apăsase pur şi simplu pe butonul de pauză.

— Pari obosit, a zis Nix.

— Nu pot s-o găsesc.

— Nici eu nu pot să mai împiedic asistența socială să vină la tine. M-au sunat de la şcoală pentru că le-am zis să nu te piardă din ochi.

— O să mă duc la şcoală.

Nix a muşcat din brioşă şi n-a mai zis nimic până n-a înghițit.

— Ce mai face prietena ta?

Patch îşi arăta întru totul oboseala.

— E bine, atât cât se poate.

— Nu ajungi să ai mulți astfel de prieteni. Genul care ar face practic orice pentru tine.

— N-am nevoie de prieteni. Am nevoie să-şi facă poliția treaba.

Nix s-a uitat la el ca şi cum nu l-ar fi recunoscut pe băiatul care se întorsese.

— Tu şi viața ta. Şi dacă nu mai lucrez niciodată la vreun alt caz, tot mă ții tu ocupat.

— Găseşte-o pe Grace.

— Am vorbit iar cu poliția statală. Ai stat în beznă multă vreme. Asta îți solicită mintea. Organismul. Ştii ce e un miraj?

— Du-te naibii, Nix!

— Mintea ta cheamă ceva care să te ajute să mergi mai departe. Îți arată mântuirea atunci când nu există. Ar trebui să stai de vorbă cu doctorul Tooms.

— Nu poate să mă ajute.

— E cel mai bun om pe care-l cunosc. E...

Patch l-a întrerupt.

— E reală. E o fată pierdută. E treaba ta s-o aduci în siguranță. Să te asiguri că nu suferă. Să te asiguri că îşi trăieşte viața.

— Trebuie să încetezi până nu dai serios de belea.

— Spune-mi că e bine.

— Nu pot.

Patch l-a privit în ochi.

— Dacă nu e bine, atunci nu s-a terminat.

62

La prânz, Patch stătea singur pe un stejar căzut şi se uita la harta lui, când Misty Meyer a venit spre el purtând un pulover bleumarin peste o bluză pe gât albă şi părul blond strâns la spate. A scos o cutie mare din ghiozdan şi a pus-o lângă el.

— Nu erai aici de ziua ta. Când ai fost plecat.

A deschis cutia ca să scoată la iveală o monstruozitate glazurată, cu câteva protuberanțe deasupra.

— Mama mă trimite la cursuri de gătit în fiecare săptămână.

Patch s-a uitat la prăjitură, a văzut coroana înclinată şi crăpăturile adânci din ambele părți.

— Ah!

— Are un craniu şi oase încrucişate, a spus ea şi a zâmbit.

Patch s-a uitat la sfera neagră. Colorantul alimentar se scurgea într-o parte.

— *Chef* Pierre a zis că sferele mele sunt tot mai bune.

El s-a încruntat când a auzit, iar ea a scos din ghiozdan o paletă argintie şi i-a tăiat o bucată atât de mare, că a avut nevoie de ambele mâini ca să i-o dea.

Patch s-a uitat la dârele dense şi lipicioase, iar ea l-a privit atentă. El a muşcat şi a reuşit să înghită.

— Sare, a spus ea.

— Da.

— Îmi place banderola ta azi.

— Satin, a spus el şi a regretat pe loc.

— Unchiul meu lucrează cu pirați.

Fără să vrea, Patch a devenit puțin interesat.

— Ajută la prevenirea piratării drepturilor de autor.

Interesul lui a dispărut.

Misty s-a uitat la pachețelul lui, pâine cu unt şi un măr pe care-l culesese în drum spre şcoală din grădina familiei Baxter.

— Ții regim? Pot să-ți aduc pastile de la Christy Dalton. O să ai diaree, dar...

El a coborât privirea spre brațele osoase, iar ea s-a retras în grabă.

În după-amiaza aceea a furat hârtie din dulapul cu rechizite de la şcoală şi a făcut 20 de afişe care nu dădeau prea multe detalii. Doar o vârstă vagă, înălțime, greutate şi un nume.

Saint l-a ajuns la poarta şcolii şi au mers împreună în tăcere.

A rămas cu el, au urcat împreună în autobuzul bunică-sii şi s-a aşezat alături.

Pe drum, el a dormit pe pielea fierbinte a scaunului, iar capul lipit de geam a lăsat urme de transpirație, în timp ce Norma îl supraveghea ca şi cum ar fi fost ultimul din specia lui. Cât Patch dormea, Saint i-a privit mâna şi a vrut să o ia într-a ei, până a surprins privirea bunică-sii în oglindă şi a văzut-o clătinând uşor din cap.

Au bătut orăşelele din jur, de la Fallow Rock la Alice Springs şi Edgewood Canyon, trecând prin Coldwater Dam. Patch stabilise vârsta lui Grace undeva între 13 şi 17 ani, luându-se doar după fragmente din poveştile ei puse cap la cap şi un fel de cronologie pe care o făcuse el şi care nu prea avea noimă pentru nimeni altcineva. Ştia că atunci când erau în picioare, creştetul ei i se cuibărea sub bărbie. Că uneori părul ei îi atingea umerii, dar în alte amintiri venea pe piept. Era destul de subțire ca să-i simtă coloana şi să-i poată cuprinde încheietura mâinii.

În stație s-au uitat la panoul unde rămăsese o singură fotografie cu Callie Montrose.

— Tatăl ei e polițist şi tot nu reuşesc s-o găsească, a spus Saint.

— Aşa cum n-au putut să mă găsească pe mine.

Saint şi-a strecurat mâna într-a lui.

Şi a încercat să nu-l simtă cum tresare.

63

A doua zi, Misty a scos un recipient Le Creuset, apoi a luat tacâmuri de argint din ghiozdan şi i le-a întins în timp ce dădea deoparte capacul emailat.

— *Arroz de pato*, a zis ea.

El s-a uitat cu o spaimă crâncenă la aspic, scărpinându-se în cap şi făcându-şi de lucru cu banderola de pe ochi în timp ce ea-l privea mâncând.

— Simți gustul de *moulard*?

A încuviințat şi a jurat în sinea lui să afle ce e un *moulard* şi să-l pedepsească. A aşteptat până când ea s-a întors şi şi-a văzut prietenii, apoi şi-a şters limba cu o frunză de păducel.

În depărtare, doi copii se jucau cu o minge de fotbal, aruncând câte o privire spre Misty, ca să vadă dacă i-a observat. Nu era cazul, dar Patch a zărit-o pe Saint la fereastra clasei unde avea ora de matematică aplicată. L-a văzut şi ea şi i-a făcut semn, un O cu degetul mare şi arătătorul de la mâna stângă, după care a trecut printre ele arătătorul de la mâna dreaptă.

Patch şi-a mutat repede privirea, iar gândurile i-au fugit înapoi în subsol.

— *Ştii ce înseamnă când vrei să i-o tragi cuiva, a zis Grace.*

— *Nu.*

— *Gândeşte-te.*

Şi el s-a gândit. Multă, multă vreme.

— *Dumnezeule!*

— Ziarele au scris mult despre tine. Am făcut un album, a spus Misty, întrerupându-i gândurile.

Patch a început să-şi pună întrebări despre hobbyurile ei.

— Sau poate vrei să dai uitării toată nenorocirea asta şi uite cum vin eu să stau cu tine în fiecare zi...

Iar zâmbetul ăla.

Era un zâmbet în toată regula.

— Nu trebuie să faci asta.

— Păi, îmi place să gătesc şi toate cele.

— Nu-mi datorezi nimic, Misty.

Ea a privit cerul, iar ochii ei erau perfect asortați cu albastrul infinit.

— Nu prea dorm. Probabil că o să mă aleg cu o grămadă de riduri destul de curând. O să arăt ca o gofră. Cu încrețituri.

Şi-a dres vocea şi şi-a mutat privirea la el.

— Am fost la biserică şi m-am rugat pentru tine.

Lui îi venea să se ridice şi să plece de lângă fata care avea prea multe. Îi venea să plece pe porțile şcolii, să se ducă la secția de poliție şi să-i dea foc, să ardă până nu mai rămânea nimic din ea.

— Tacâmurile chiar sunt de argint?

— Da.

Şi-a propus să mimeze că se îneacă şi să strecoare furculița în buzunar.

A sunat clopoțelul, iar el şi-a adunat afişele şi s-a îndepărtat de clădire, chiulind de la ora de biologie.

Misty a stat pe gânduri o clipă, apoi a pornit după el.

64

În după-amiaza aceea, Misty Meyer a urcat cu el în autobuz, iar Norma n-a zâmbit şi nici n-a dat din cap, i-a lăsat să se aşeze şi nu le-a cerut bani de bilet.

S-au zgâlțâit pe drum, cu picioarele lipite în timp ce priveau câmpurile verzi prin parbrizul lat, drumul care trecea pe lângă firuța uscată şi îngălbenită din fața caselor de pe deal, cu caplamale prinse de platouri sfărâmicioase.

— N-am mai fost niciodată cu autobuzul, a zis Misty. De fapt, e doar o maşină lungă.

Norma s-a încruntat.

Au coborât la Branton, iar Patch şi-a scos afişele din geantă şi l-a prins pe primul cu piuneze de un stâlp de iluminat din pin.

Pe măsură ce mergeau se făcea tot mai cald, iar când au terminat s-au dus în stația de autobuz, s-au aşezat pe o bancă din cedru cu striații şi au stat cu tenişii pe pietriş. El a smuls o păpădie şi şi-a trecut degetele peste inflorescență, iar ea şi-a scos un suc din ghiozdan, a băut şi apoi i-a întins şi lui cutia. Ea a vorbit. El a aflat că ea colecționa globuri cu zăpadă. Nu avea frați, dar îi plăcea ideea să transmită cuiva înțelepciunea ei. Avea doi câini şi a crezut că sunt înrudiți până i-a prins împerechindu-se.

— Tot s-ar putea să fie înrudiți, i-a spus Patch.

— O să aflăm când se nasc cățeii. Două cozi, ochi lipsă, de-astea.

El şi-a dus mâna la banderola de pe ochi, iar ea a observat.

— Nu insinuam că tu ai fi produsul unei astfel de...

Patch s-a scărpinat în cap, iar ea şi-a muşcat buza de jos.

Au tăcut pe drumul de întoarcere, atrăgând din când în când privirea Normei, iar în Monta Clare au luat-o spre

malul lacului. Au stat întinşi acolo până s-a lăsat întunericul, iar Patch a privit stelele reflectându-se în apă.

— Tata nu poate vorbi despre asta. De fapt, nu s-a întâmplat nimic. Vorbeşte despre tine ca şi cum ai fi un erou şi un cancer. Te-ai întors mai înalt şi lumea zice că ai nevoie de soare ca să creşti, a zis ea pe un ton foarte sec.

— Plante.

— Eşti destul de drăguț, Joseph Patch Macauley. Adică, ai genele prea lungi. Poate pentru că organismul le-a dat pe toate unui singur ochi.

El s-a încruntat.

— N-are niciun rost la un băiat.

Misty a tăcut ca să audă valul de cicade.

Apoi a început să plângă.

Când i s-au zgâlțâit uşor umerii, el s-a apropiat şi, nu după multă vreme, îi ținea mâna moale într-a lui.

— Avem chestia asta între noi. Bărbatul ăsta şi chestia asta. Oamenii tot vor să ştie cum m-am simțit. Eram doar speriată. Şi te-am lăsat pe tine acolo.

El a privit undele în apa nemişcată.

— A trebuit să fugi. Nu exista altă variantă.

— Când mă ducea Chuck la film. Când mă chema Laurie Beth la salon. Îmi venea să urlu la ei, pentru că tu erai acolo, tu, persoana datorită căreia eram cu ei.

Patch nu i-a dat drumul la mână.

— Psihiatrul la care m-au făcut să mă duc bate cu creionul în birou şi se încruntă la mine. Şi vorbeşte despre cum ne construim idealurile pe baza greşelilor din trecut. Şi mă întreb ce e o greşeală. Un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l facem, nu? Dar dacă învățarea e clădită pe încercări şi erori, atunci nu pot exista greşeli, doar trepte care te duc într-un loc mai bun.

A condus-o în oraş şi s-au oprit vizavi de Palace 7, unde o aştepta gaşca ei.

— Dustin Hoffman e un dulce, a declarat ea în timp ce scotea o oglinjoară din ghiozdan şi-şi refăcea machiajul, ştergând petele de pe obraji.

L-a observat pe Chuck privindu-i şi şi-a imaginat viitorul lor. Atunci s-a văzut pe deplin pe sine, pata din trecutul lor, timpul pe care-l petrecuse ea cu el nefiind decât o penitență.

— Eşti bine? a întrebat-o.

Ea şi-a netezit rochia plisată, iar el s-a gândit la ea stând lângă Chuck, ținându-l de mână, râzând şi chicotind în timp ce mânca floricele şi în ochi îi sclipeau lumini.

Misty şi-a pulverizat pe încheietură parfum dintr-o sticluță.

— Aşa arată pentru mine vineri seara. Multă vreme, tu ți-ai petrecut serile de vineri într-un loc atât de rău, că nici nu mi-l pot imagina. Nopțile mele şi zilele mele. Fiecare îmbucătură de mâncare. Fiecare film la care m-am uitat sau carte pe care am citit-o. De fiecare dată când am râs sau m-a îmbrățişat mama. Totul, Patch, a fost furat de la tine.

El a privit-o întorcându-se să traverseze strada.

În clipa aceea ar fi vrut să-i spună să nu-şi mai piardă vremea. Nu furase mare lucru. El n-avusese nimic de la început.

65

— Care-i cea mai mare spaimă a ta? a întrebat Grace.

— Că n-o să mai văd vreodată ceva frumos.

— O să vezi.

— Că n-o să plec din Monta Clare. Că o să lucrez într-un loc şi mai întunecat decât ăsta.

— Nu există un loc mai întunecat, Patch.

— Undeva unde n-o să te mai am nici măcar... pe tine.

— *O să vezi totul. Toate locurile frumoase. O să le vezi pe toate. O să mă asigur eu.*

Patch s-a trezit înecându-se, cu cearşafurile adunate grămadă. Transpirat tot, s-a dus la baie şi şi-a botezat coşmarurile cu apă rece.

Chipul ei i-a revenit în minte.

A coborât scara în viteză, cu inima bătând să-i spargă pieptul în timp ce alerga pe străzi şi intra la Monta Clare Fine Art.

A găsit un top de hârtie în studio şi a pornit cu o paletă de culori, unde a amestecat totul, de la galben-aprins la albastru-verzui şi negru. Doar două pensule, un Goldenedge numărul 3 şi un Simmons 0, ambele puțin muşcate. Un set de acuarele Pelikan. Toate furate de la magazinul de caritate când le măturase podelele în urmă cu câteva ore. Le-a amestecat şi a netezit zonele îngroşate cu degetele.

Nu ştia cum să hidrateze pigmentul, să-l preseze cu o lingură, să estompeze înainte să selecteze tonurile mai închise. La şcoală învățase amestecul de bază. Mintea i s-a dus la domnişoara Frey care le prezentase maeştrii, le vorbise despre desenul în tuş şi efectele texturate, despre cubism şi postimpresionism. Nu ştia nimic despre delicatețea conturului, despre împărțirea între luminos şi întunecat până când totul era proporționat.

Patch ştia sentimentul şi nimic altceva. Ştia să închidă ochiul până când lumea lui era a ei şi apoi să se întindă prin ceea ce părea prea întunecat până când putea elibera tonurile vocii ei. Felul delicat în care rostea vocalele, căldura când se înfuria, răceala tăcerii ei. A ridicat mâna şi şi-a adus aminte urma blândă a pielii ei, curba buzei de sus, finețea maxilarului. A pipăit în jurul ambilor ochi, fruntea netedă deasupra lor, înălțimea imposibilă a pomeților. Şi părul ei, căldura blândă a cărării, profunzimea genelor.

Aşa a început s-o clădească spre exterior pe fiecare foaie. Nu s-a prea gândit şi nici nu i-a păsat de structură, în schimb a dedicat câte 30 de pagini fiecărui ochi, iar şi iar, până a putut vedea ce nu văzuse niciodată.

A trecut la păr, care era luminat uneori într-un roşu strălucitor, alteori de un castaniu-roşcat blând. Un blond care se combina cu alb, o culoare întunecată în care erau amestecate toate nuanțele lui de negru. Uneori lung şi curgător, alteori atât de scurt încât îi putea contura craniul.

Când zorii i-au întrerupt noaptea febrilă, s-a rezemat şi s-a uitat la cele 50 de desene pe care le făcuse. Dezgustătoare, abstracte, unele dintre ele doar schițe cu o ureche şi părul care cădea peste ea. Le-a strâns şi a început să le pună, încet, pe fiecare la locul ei. A durat mult, erau piesele unui puzzle care nu avea formă completă. El nu ştia nimic despre creație, despre cât de incomplet e de multe ori finalul. Abia îşi putea ridica brațul şi s-a aşezat înapoi pe podeaua tare, înconjurat de fragmentele unei străine. Şi-a smuls părul, şi-a zgâriat pielea şi a blestemat, apoi a luat fiecare foaie şi a mototolit-o în pumn.

66

În fața brutăriei a simțit miros de dulce când doamna Odell decora vitrina cu pâine de secară cu ceapă şi pâine neagră austriacă. În năuceala lui a auzit râsete anemice şi a văzut un grup, cu Chuck în frunte, care mergea pe Main Street şi-i rupea toate afişele.

A scrâşnit din dinți, a rămas în mijlocul drumului, impasibil la claxonul unui Jeep care a frânat, şi le-a strigat că sunt laşi.

S-au oprit şi s-au întors toți cinci ca o armată ordonată în gecile lor de şcoală, pe care generalul o conducea spre Patch.

— Faci mizerie în oraş, a zis Chuck atât de încet, încât Patch aproape că a râs.

Tot chipeş în felul lui anost, cu o şuviță de păr blond într-o parte, bronz şi constituție uniforme, cu cel puțin 12 centimetri mai înalt. Patch a aruncat o privire la prietenii lui şi s-a întrebat cum de se adunau laolaltă nişte oameni atât de asemănători şi săraci la minte. Poate pe terenul de fotbal sau poate că tații lor lucrau în bănci sau în asigurări, iar mamele lor se întâlneau dimineața la cafea şi puneau flori în vaze opalescente.

Chuck a ridicat câteva afişe.

— Asta-i iubita pe care-ai născocit-o, nu?

A aruncat o privire spre Monta Clare Fine Art şi a văzut că Sammy stătea sprijinit în uşă şi îi privea, iar lângă el a văzut tablourile din vitrină. Podeaua de lemn şi armata de fete dichisite cu pantofi de balet şi panglici colorate. S-a gândit la Grace când se învârtea şi ce zărise, pentru ea şi pentru ei.

— Cinci la unul, a remarcat Chuck.

Patch s-a uitat la el.

— Vrei să mai aduni vreo doi, ca să fie egalitate?

Nu era sigur cine l-a împins, dar a reuşit să rămână în picioare şi poate a fost o greşeală, pentru că ghiontul a fost urmat de o avalanşă de pumni şi şuturi. N-a simțit nimic când primea loviturile, doar a căzut pe trotuarul dur şi n-a făcut nicio mişcare să se apere. A simțit gust de sânge şi a văzut fluturarea numelui ei când afişele au căzut lângă el.

S-a gândit la Eli Aaron, s-a gândit că asta era o bătaie adevărată. Au dat puțin înapoi când au văzut că le zâmbeşte. S-a ridicat. S-a întins. Şi-a ridicat pumnii, a rânjit şi le-a făcut semn să se dea şi mai mult înapoi.

Patch n-a văzut-o pe fata care a păşit în fața lui până când n-a scos bagheta din pungă şi l-a pocnit pe Chuck atât de tare, că lovitura a răsunat.

Chuck şi-a dus mâna de ureche, cu ochii scăpărători.

Grupul s-a mişcat din nou, însă Misty le-a năruit avântul doar prin atitudine, cu ochii mijiți ca şi cum ar fi ales cine să fie următorul.

O reclamă la Coca-Cola s-a răsucit în timp ce Patch îşi aduna cu grijă afişele.

Misty purta blugi evazați, strâmți pe şolduri. Părul ei blond era legat şi-i stătea pe umăr ca un fel de şal luxos.

Vreo doi copii priveau de pe trotuarul de cărămidă roşie, în timp ce Chuck cântărea situația.

Au rămas acolo, fata frumoasă şi bogată, băiatul dispărut şi regele liceului din Monta Clare şi adepții lui.

S-au împrăştiat şi s-au îndepărtat încet.

Patch a băgat mâna în ghiozdan şi a scos o rolă de bandă adezivă.

Misty a ținut posterele cât Patch le-a lipit.

Au mers împreună de la un stâlp la altul.

— Părinții mei vor să vii la cină, a spus Misty, concentrându-se prea tare la ce făcea.

— De ce?

— Recunoştință. Sau poate vinovăție.

I-a întins bagheta ei, atât de tare încât el a tresărit puțin când s-a gândit la urechea lui Chuck şi şi-a făcut şi mai multe griji pentru dinții lui.

— Ți-am făcut asta pentru prânz.

— Are şi ceva sânge de-al lui Chuck pe ea.

— Zilele trecute nu mi-ai dat înapoi tacâmurile de argint.

— Ştiu.

67

Saint avea oră de pian în fiecare sâmbătă devreme, iar doamna Shaw țâțâia din buze când o vedea cum bâjbâie la *Claire de Lune*, cu stânga dând peste cap tremoloul, până i-a zis că ajunge şi a trimis-o afară ca să-şi limpezească gândurile.

L-a văzut pe Nix bându-şi cafeaua sub cireşul japonez de peste drum. El a ridicat mâna şi a zâmbit atât de trist, încât Saint şi-a adus aminte totul din ultimul an, s-a întors la locul ei şi a terminat ce începuse.

— Nu te grăbi. Uneori e vorba despre notele pe care nu le cânți, i-a zis doamna Shaw.

Luni, când Patch n-a apărut în clasă, Saint a cerut voie la baie şi a pornit pe podelele cu parchet tocit.

A tras cu ochiul în încăperile vecine şi a ignorat zâmbetul lui Jimmy Walters. L-a găsit pe Patch stând singur pe un coridor. Părea fragil, băiatul pe care-l pierduse, cu ochiul umflat căpătând deja o nuanță verzuie pe tenul delicat.

S-a aşezat pe un scăunel de plastic lângă el şi a ridicat privirea spre secundarul care se mişca marcând încă o oră din viețile lor. S-a întrebat dacă o să rămână pentru totdeauna în locul acela derutant dintre copil şi adult, dacă era întipărit pe pielea ei ca un avertisment că nu se poate conta pe ea şi nu poate fi dorită.

— E din cauza a ceea ce s-a întâmplat azi-dimineață? Am auzit despre Chuck.

Uşa directorului s-a deschis, iar el i-a condus pe Chuck şi pe tatăl lui afară. Chuck avea sânge închegat pe nas, iar ochii aveau deja în jur cercuri întunecate.

— Ce-a făcut? l-a întrebat Saint pe Patch.

Luke Bradley, tatăl îmbuibat al lui Chuck, s-a încruntat.

— Chuck a adus un trofeu la fotbal. Joseph l-a furat.

— De ce să-i furi trofeul? l-a întrebat Saint pe Patch.

— Ca să pot să i-o trag maică-sii cu el. Se pare că Luke nu se descurcă, a răspuns el.

— Dumnezeule! a zis Saint ca pentru ea, în timp ce tatăl lui Chuck a avut nevoie de o clipă să reacționeze.

Probabil că ar fi sărit la băiat dacă n-ar fi intervenit directorul Rodriguez.

Patch s-a uitat în urma lor.

— Frumoasă banderolă, a zis ea.

Patch a dus neatent mâna la steaua albastră.

— Hook-Handed Pete schimba culoarea stelei de câte ori lua o viață. Le-a folosit pe cele mai multe, pentru că era un om rău. După aia, într-o zi a scos pistolul şi l-a îndreptat spre cineva, dar era aşa de beat că glonțul a trecut pe-alături şi s-a oprit în inima unei fete pe care o chema Nancy Blue. Pete n-a mai luat viața nimănui şi câte zile a mai avut a purtat albastru, ca omagiu, şi a fost melancolic.

— Nu sunt pirat, a spus el în timp ce directorul îl conducea în birou şi-i spunea lui Saint să se întoarcă la oră.

A aşteptat singură jumătate de oră, iar când s-a deschis din nou uşa s-a ascuns după colț. Doar când a auzit paşii uşori a ieşit.

— Suspendare, a zis el.

Saint a ieşit din şcoală după el şi au mers împreună în tăcere până acasă la Patch. El n-a invitat-o înăuntru, dar ea tot a intrat şi a văzut-o pe Ivy dormind pe canapea, cu pătura trasă până la bărbie şi picioarele dezvelite.

A ieşit iar după Patch şi n-a spus nimic când el a deschis Fairlane-ul, a urcat la volan şi a pornit motorul.

A deschis portiera pasagerului şi s-a aşezat.

— O să dai de belea, a zis el.

— O să dăm de belea, a răspuns ea când se îndepărtau de casă.

68

Au traversat Monta Clare, iar ea n-a întrebat încotro merg. A deschis geamul; o vreme ploaia a căzut în valuri printre copacii nemişcați, până când străzile au devenit oglinzi. Patch conducea destul de bine, iar ea s-a întrebat de câte ori furase maşina veche în toiul nopții.

Multă vreme a riscat să arunce câte o privire spre el, să vadă care-i diferența, dar n-a reuşit doar după ce vedea în afară.

Abia după ce au ajuns la Eleven Valley Road, unde el a intrat pe un drum nemarcat şi a încetinit pe covoare de ace de pin uscate, Saint a simțit că-şi ține respirația când şi-a dat seama unde erau şi ce era în fața lor.

— Suntem la...

— Poți să aştepți în maşină.

Au coborât împreună, iar ea l-a urmat în tăcere pe lângă pâlcuri de stejar otrăvitor şi încrengături de ienupăr. El a cules conurile albastru-închis, dar s-a oprit brusc lângă ea ca să se uite în jos, la lacul White Rock.

— Monta Clare ar putea fi lumea noastră, nu? a întrebat ea.

Râuri de munte alimentau lacul cu ape umflate şi întunecate, care făceau valuri.

Au mers în tăcere până la ruinele carbonizate ale casei lui Eli Aaron. Polițiştii plecaseră de mult, dar banda galbenă încă delimita zona. Câinii scotociseră vreo 40 de hectare de teren, împreună cu o echipă de specialişti care dezgropase trei cadavre din locurile lor de odihnă zbuciumată.

Stătea neputincios pe pământul carbonizat, cu structura distrusă, mai aspru, mai expus eroziunii, respingând apa de care ar fi avut nevoie ca să se refacă. Saint se bucura că aici nu va mai exista niciodată viață.

— Ca s-o găsim pe Grace, trebuie să aflăm cum a ales-o. Şi cum a ales-o pe Misty. Şi pe celelalte, a spus Patch.

A scos o hârtie din ghiozdan şi a ridicat-o.

Saint s-a uitat cu atenție.

— Este o fotografie cu mătăniile, a zis el.

O furase când făcea curat la secția de poliție.

Saint s-a uitat la detaliile fine. Albastrul metalic, crucifixul iertării. Mărgele mai mari din loc în loc, cu florile marmorate atât de frumoase, încât ştia că trebuie să fi fost pictate de mână. A mijit ochii, dar n-a putut distinge ce era gravat pe ele.

— Pot s-o păstrez? a întrebat.

Avea s-o ducă mai încolo la bibliotecă şi să scotocească arhivele, fără să găsească nimic.

Casa nu mai era. Hambarele erau încă în picioare într-un semicerc de tufăriş neatins, iar Saint nu voia să meargă cu el, dar nici să-l lase singur.

— Nu ți-am mulțumit, a zis el.

— Nici nu era nevoie.

Patch şi-a băgat capul printr-o crăpătură între panourile curbate şi n-a văzut nimic, polițiştii luaseră aproape totul. S-a cățărat înăuntru, iar Saint l-a urmat şi şi-a murdărit pantalonii de funingine.

Au scormonit printre resturi.

Saint s-a lăsat în genunchi şi a văzut hârtiile putrezite, cu cerneala întinsă de ploaie şi apa din furtunurile pompierilor. Pagini din cărți, cu cotoarele încă intacte.

A distins câte un cuvânt ici, colo. Istorie. Artă. Ghid.

— Crezi că Eli Aaron trăieşte? a întrebat ea.

— Da. Altfel, Grace m-ar fi găsit până acum.

69

Au ajuns la primul mormânt aflat la mai puțin de 500 de metri de casă; pământul fusese excavat şi groapa nu fusese acoperită.

Patch a îngenuncheat lângă ea.

Saint s-a aşezat turceşte pe un strat de frunze cu revers argintiu.

— Elk Rock, Roberts Creek şi Cordova Park. Sute de hectare pe care n-avem cum să le cartografiem.

— Mă gândesc la fata moartă care a fost îngropată aici.

— Şi în jurul zonei ăsteia sunt alte sute de hectare şi câteva drumuri. Şi un milion de locuri unde te poți ascunde.

— Trebuie să fi avut prieteni, lucruri care-i plăceau. Poate creştea albine, a zis el, iar Saint a zâmbit înainte să-şi dea seama că nu pentru ea vorbise.

Patch a tras de gulerul tricoului.

— Şi nu mă refer doar la parcurile noastre... la statele noastre, a spus ea.

El se uita la mormânt, săpat adânc, cu pereții întăriți, un sepulcru care nu mai păstra ce-i fusese destinat.

— Nix îmi spune să mă opresc. Să-mi văd de... a început Patch.

— Nu sunt...

— Eli Aaron ştia, nu? Ştia de unde venea ea şi unde se îndrepta. Locul meu nu mai e aici. Nu mai...

Cuvintele lui au fost acoperite de țipătul unui sticlete.

— Lumea spune... lumea... ni se deschide larg. Dar poate că tu o închizi, Patch. Tu blochezi toate căile până nu mai rămâne decât una singură, care nu duce într-un loc bun.

— Îmi aduc aminte câte ceva. Uneori, în toiul nopții, îmi amintesc ceva ce a spus şi după aia nu mai pot să dorm. Poate fi ceva care să mă ducă la ea.

— Spune-mi mie şi o să notez. O să pun cap la cap tot ce ai. Mă pricep la... organizare, a zis ea şi a oftat ca pentru sine.

— Spune-mi că eşti convinsă că e reală.

Saint s-a gândit cum o descria el. Părul lung, părul scurt. Vocile. Faptul că nu exista nicio urmă.

— Cred că e reală.

Patch şi-a prins capul între mâini şi s-a îngropat atât de complet, încât Saint a întins mâna, dar n-a reuşit să-i atingă pielea, aşa că a lăsat-o deasupra, simțindu-i dogoarea disperării. Voia să-l vadă zâmbindu-i iar. Avea nevoie să-l vadă zâmbindu-i.

A ştiut chiar atunci că dăduse de belea.

Acelaşi gen de belea în care era şi el. Genul de belea din care probabil că n-o să scape niciodată.

— Te-am văzut cu Misty, a spus ea şi, Dumnezeule, a încercat să-şi păstreze tonul neutru.

Şi-a scos unul dintre tenişi şi a scuturat din el o pietricică.

— Îmi dă prăjitură, orez şi un fel de tocană. Vorbeşte despre oase de vițel, tofu şi tot felul de rahaturi de care n-am auzit niciodată.

— Te place.

— N-ai gustat din ce-mi aduce.

Saint ar fi vrut să meargă să caute pietre, să-i ia ochii cu cuarțul brut în timp ce el căuta galenă, pentru că în lumina potrivită spunea că străluceşte ca o comoară a piraților. Voia să stea lângă el şi să se uite la Mister Rogers şi Lady Aberlin, iar Joe Negri să-şi arate acordeonul. Şi să înghețe sub atingerea lui, atât de nemişcată încât dacă după o vreme ar înghionti-o, ea s-ar fisura. Voia să-l vadă din nou pirat.

— Şi acum vrea să mă duc la vila aia nenorocită la cină.

— Bunica a zis că poți să vii la noi... chiar şi în duminicile când face miel.

Cu toate că erau unde erau şi în jurul lor era ce era, Saint tot a simțit că roşeşte.

— Nu ştiu cum să... cu familia Meyer. O să-mi mulțumească, dar nu ştiu sigur ce înseamnă.

— Înseamnă că ai făcut ceva bun şi în viață uneori ai nevoie să ți se reamintească lucrurile bune pe care le faci. Pentru că uiți...

— Nix a zis că ai stat la secție în fiecare zi, ca să nu-i laşi pe polițişti să uite.

Saint şi-a făcut de lucru cu coada împletită şi nu s-a uitat la el, doar şi-a trecut limba peste dintele strâmb.

Patch s-a întins şi i-a acoperit mâna cu palma, iar ea a expirat ca şi cum şi-ar fi ținut răsuflarea un an.

— Dacă nu s-ar fi întâmplat exact cum s-a întâmplat, lumea n-ar fi ştiut despre Grace că e de-a dreptul genială, merită să se vorbească despre ea şi merită să fie găsită.

— O iubeşti? a întrebat Saint, iar trupul ei micuț s-a încordat.

Întrebarea a rămas plutind în aer.

Aerul, cauterizat.

Patch n-a răspuns.

70

Patch a luat cărți de la mica bibliotecă din Pecaut.

Artă Modernă; Peisaje urbane; Realizarea unui portret.

Le-a studiat în autobuze.

Linia 74 l-a dus în Lewisville, unde s-a plimbat pe strada principală şi a pus afişe pe toți stâlpii. Odată a încercat să lipească un afiş pe geamurile vopsite ale unei foste frizerii,

dar s-a ales cu ocări din partea unui polițist local. Omul s-a înmuiat când a văzut desenul; era cel unde Patch îi făcuse părul mai deschis la culoare şi maxilarul mai relaxat. Pe afişe era trecut numărul de telefon al secției de poliție din Monta Clare. Nix înjura din cauza numărului mare de apeluri care-i făceau să piardă vremea. Patch ar fi scris numărul lui, dar facturile erau neplătite de multă vreme şi Southwestern Bell le tăiase telefonul.

A mers cu autobuzul 50 la Le Masco, cu Saint lângă el cât a umplut orăşelul de afişe.

Trei autobuze până la Afton, o aşezare cu doar vreo 200 de locuințe, dintre care unele erau rulote. Butelii ruginite amenințau să cadă când băteau la uşi subțiri ca foaia de hârtie şi erau întâmpinați cu priviri goale.

A fost singur la Saddlers Clay şi Lenard Creek, Newton Bale şi în mai mult de zece colonii. A haşurat zone ale unei hărți atât de mari, că nu mai suporta s-o desfacă de tot.

— Ştii că nepoata mea n-a dormit cât n-ai fost aici, a spus Norma şi a ocolit o groapă.

— Ştiu.

— Bănuiesc că ştii şi că a chiulit de la şcoală acum câteva zile. E toată numai inimă. Şi e mai uşor să i-o frângi.

— Ştiu şi asta.

— Nu sunt foarte sigură că ştii, a zis ea pe un ton care nu era lipsit de blândețe.

La un radio mic se auzea cântând Sinatra, singura muzică pe care Norma o accepta în autobuz.

L-a lăsat la colțul cu Loess Hills.

— O să trec pe-aici la ora 16.

— Dar nu e pe traseul de întoarcere, a spus bătrânul din spate.

Norma s-a strâmbat.

— E autobuzul meu şi o să merg pe unde am chef. Dacă nu-ți convine, poate mergi mai bine pe jos.

În orăşelul Darby Falls s-a oprit în pragul casei unde stătea familia Montrose. Richie Montrose i-a dat drumul în casă, iar Patch l-a urmat într-un living ponosit, cu televizorul deschis pe un meci de baseball şi câteva zeci de cutii de bere goale aşezate într-un turn lângă el. Richie s-a aşezat şi l-a privit cu ochi roşii, cu puțină nedumerire şi lipsă de interes. Patch i-a văzut uniforma pe un scaun, împreună cu centura şi legitimația; şapca era pe podea.

— Tu eşti puştiul care mă tot sună?

Patch a încuviințat.

— Crezi că ai fost ținut împreună cu Callie a mea?

— S-ar putea.

— Trebuie să sper că n-ai dreptate. Trebuie să sper că... că n-a luat-o omul ăsta.

Richie nu şi-a desprins ochii de la meci.

— Pot să arunc o privire în camera ei?

— Sus, prima uşă pe stânga. Să nu pui mâna pe nimic.

Draperii şi cuvertură roz şi covor portocaliu-închis. Patch a rămas în mijlocul camerei, sub o lustră joasă şi s-a uitat la cât de ordine era, la comodă şi la cele două postere prinse pe perete. Bowie şi Hendrix şi nimeni de care să-şi aducă aminte să fi pomenit Grace. Pe raftul cu cărți era o fotografie înrămată, iar el s-a uitat la fața ei şi a încercat să-i recunoască forma, fruntea netedă, arcuirea sprâncenelor.

Eşti ea?

A respirat adânc şi s-a întrebat dacă şi-ar aminti-o. Pielea, părul şi uneori transpirația.

Şi atunci a auzit.

Patch a coborât încet treptele.

Richie Montrose era prăbuşit în fotoliu, iar în colț se învârtea un pick-up.

Patch a rămas în prag.

Şi a ascultat basul-bariton al lui Johnny Cash.

71

La şcoală, Misty i-a adus gulaş cu carne atât de tare, că Patch a mestecat o bucată aproape toată după-masa de l-a durut falca, în timp ce ea-i împuia capul cu tehnica ei şi cum o să-şi deschidă un restaurant în oraş.

— Semințe de chimen, a zis ea, ca şi cum ar fi răspuns unei întrebări pe care nu i-o pusese. Le zdrobesc de mână, nici măcar n-am nevoie de ustensile.

Patch şi-a scos o sămânță mare dintre dinți.

Cina cu părinții ei pândea ca un tir imens pe cea mai îngustă dintre autostrăzi.

Misty se uita la desenele cu Grace, tot mai multe, mai detaliate, mai rafinate. Un băiat posedat, el stătea pe buşteanul ferit de ploaie şi îi netezea pielea cu creionul.

Patch a cules ceva alb din tocană şi a exagerat cu plescăitul din limbă.

— Ce fel de brânză e asta?

— E curcan.

El şi-a plecat capul.

— E plata, a spus ea, trecându-şi peria prin claia de păr blond. Pentru că mi-ai salvat viața.

— Eu zic că suntem chit acum. Adică... gulaşul a fost foarte bun. Şi prăjitura. Şi chestia aia cu capete de peşte...

— Deci practic acum îmi eşti tu dator.

Când s-a întors acasă, l-a găsit pe doctorul Tooms în bucătărie.

— Unde-i...

— Doarme.

Patch s-a aşezat în fața lui şi i-a spus că îi e bine. Tooms i-a adresat zâmbetul acela trist, iar băiatul s-a întrebat ce i s-a întâmplat cât a lipsit el. Ochii lui strălucitori erau acum lipsiți de viață şi încercănați. Cămaşa atârna pe el, iar degetele băteau în masă ca şi cum nu s-ar fi putut relaxa.

— Îmi fac griji pentru tine.
— Sunt bine, a repetat Patch.
— Mă... mă întrebam doar dacă au început deja să-ți revină amintirile.

Tooms l-a privit cu atenție, cu ochii negri fixați pe el ca şi cum ar fi căutat vreun semn, ceva care să-i arate că băiatul se pierdea.
— Amintiri?
— Dacă poți să-ți aduci aminte mai multe despre bărbat.

Patch a ridicat din umeri.
— Păi, e Eli Aaron, nu? Dar nu l-am văzut niciodată. Nici măcar nu l-am auzit.

Tooms a oftat, apoi i-a vorbit despre terapie, hrană adecvată şi poate chiar nişte exerciții fizice uşoare.
— Ți-am văzut afişele în oraş, a zis doctorul. O să pun unul şi la cabinet.

Apoi s-a ridicat şi a dat să plece, dar s-a oprit lângă băiat.
— Ai scăpat, Joseph. Mi-e teamă că încă n-ai înțeles asta.

Patch s-a întors şi a văzut-o pe maică-sa în prag, cu o privire nedumerită până a reuşit să-l recunoască pe doctor. A scuturat pachetul ca să scoată o țigară şi i-a oferit şi lui una, dar Tooms a clătinat din cap şi i-a spus că n-a fumat niciodată, dar n-a zis-o ca pe un avertisment.
— Fata asta... n-ai idee cine e, a continuat doctorul.
— N-am ştiut. Dar poate că acum ştiu.
— Fata asta... a început Ivy şi şi-a ciufulit părul.
— Spune-mi, a insistat Tooms, aplecându-se către Patch.
— Cred că ar putea fi Callie Montrose. Dacă am... e posibil să fi fost fără cunoştință multă vreme?

Tooms a zâmbit cu o expresie îndurerată; privirea lui, de neînțeles pentru Patch.
— Am nevoie de o rețetă. Rămân fără Quaalude.

Ivy a prins cu blândețe în mâini fața lui Patch.

Băiatul s-a întors spre doctor, dar a văzut că era deja la uşă şi n-a privit înapoi.

72

În noaptea aceea a făcut curat, atât de obosit încât organismul lui se opunea din toate puterile la orice mişcare, blocându-i muşchii până îl dureau. A ajuns la galerie la ora 3. Îl durea spatele când s-a lăsat în genunchi să frece podeaua. Atunci a observat o carte pe masa de sticlă din mijlocul sălii. Grea şi mare; a răsfoit-o şi s-a oprit la o femeie întinsă pe spate în apă, strângând într-o mână nişte flori sălbatice. Patch a rămas cu privirile la ea, fascinat. Sălciile şi urzicile, nuanțele de verde, forma craniului.

— Ofelia. Ai citit *Hamlet* la şcoală? a întrebat Sammy.

Purta pantofi Oxford fără şosete şi avea gleznele bronzate. Pantalonii erau strâmți, ca şi vesta. Dedesubt, un fel de cravată cum Patch nu mai văzuse decât în cărți. În lumina potrivită, care era de fapt foarte slabă, Patch a decis că omul putea trece drept pirat. Poate un corsar din portul Saint Malo.

— Nu, a răspuns el.

— Mergi măcar la şcoală?

Patch n-a răspuns.

S-au întors amândoi când pe scară a coborât o femeie uşor îmbujorată. Ținea strâns o geantă.

— Atunci eu plec, a zis ea şi i-a zâmbit lui Sammy.

— Trăsura te aşteaptă, a spus el, iar afară era un taxi cu motorul la ralanti.

Patch a privit-o cum se îndepărtează încet, ca şi cum ar mai fi aşteptat ceva.

— N-o să mai faci curat aici, a zis Sammy când s-a închis uşa.

— Mă uitam doar la...

Sammy a privit în băutura pe care o avea în mână şi a vorbit într-o suflare, ca şi cum dezamăgirea aproape egala lipsa de surprindere.

— Nu poți să furi de la mine, copile. Ai auzit vreodată de onoarea hoților?

Patch rămăsese locului, cu mopul în spatele lui şi găleata lângă tenişi. Purta o banderolă neagră pe ochi şi un tricou plin de găuri.

— Eşti singurul de la care... de la care n-am luat nimic.

— Oamenii de pe-aici ştiu că sunt dator să apăr afacerile mici din Monta Clare. Nu-mi pasă deloc de nimeni altcineva. Am grijă de mine şi de interesele mele şi aşa fac de când eram un pic mai mare decât tine. Am învățat o lecție grea, la tine o să fie mai uşor.

— Ce am luat?

— Un top de hârtie. Te-ai documentat, ai aflat calitatea şi costul. Ai luat ceva ce te-ai gândit că n-o să observ. Slăbănoaga, nepoata lesbienei. Crede că eşti pirat.

— Nu sunt pirat.

Sammy s-a îmblânzit un pic, iar umerii i s-au lăsat când şi-a terminat băutura.

— Orice-ai fi, nu mai eşti problema mea.

— O să anunți agenția?

— Trebuie.

Patch a ridicat găleata şi a golit-o în chiuveta mică de lângă toaletă. Gândul i s-a dus la facturi, la banii care o să lipsească. O să răspundă la telefon maică-sa şi o să afle că a fost dată afară de la o slujbă la care nu se simțise destul de bine ca să se ducă. Poate că şi-a tăiat ultima cale de retragere. A simțit cum i se strânge stomacul.

— Majoritatea oamenilor ajung cel puțin o dată în viață într-un moment de răscruce.
— Du-te dracului! i-a zis Patch.
S-a oprit în uşă, şi-a deschis geanta şi a scos hârtia groasă pe care o luase, cu schițe ale lui Grace pe fiecare foaie.
Le-a aruncat spre Sammy şi n-a mai rămas să vadă cum zboară fragmentele amintirilor sale.

73

S-a trezit la St Raphael şi s-a oprit lângă nartex. În orele dintre apus şi răsărit, când oraşul dormea, se simțea cel mai aproape de ea. Chiar atunci, când stătea pe urmele lăsate de penitenți, a lăsat extenuarea şi eşecul complet să-l conducă în clădirea care nu-şi încuia niciodată uşile. Patch nu înțelegea o asemenea încredere nesăbuită.
Lumânările ardeau iar tăcerea avea o greutate atât de familiară, încât s-a dus spre primul şir de bănci şi s-a gândit să ceară ajutor, dar atunci l-a văzut pe bărbatul aflat pe cealaltă parte.
— Doctore Tooms.
Doctorul a mai rămas îngenuncheat o vreme şi doar când şi-a terminat treaba cu Dumnezeu s-a ridicat, a venit şi s-a aşezat alături.
Mirosea a sfeclă şi metal, iar chipul îi era tras.
— Te rugai, a zis Patch.
— Aşa e.
— E vreun preot aici?
Tooms a clătinat din cap.
— Dacă-i mărturisesc lui Dumnezeu toate lucrurile rele...
— Atunci, tot le vei fi făcut şi tot rele ar fi.

— Nu vreau iertare.

Patch s-a uitat spre iconostas, la relieful auriu şi crem şi la geamurile cu sfinți.

— Şi atunci ce vrei?

— Ajutor.

Tooms a zâmbit ca şi cum ar fi ştiut despre cererea asta şi care ar fi fost probabil răspunsul.

— Când eram acolo, citam din Scripturi ca să rămânem în viață. Şi acum îmi repet, dar pare foarte vag.

— Se spune că traducerea nu e literală. E un set de recomandări vagi care nu se potrivesc întotdeauna.

— Am dat-o-n bară, doctore T, a zis Patch disperat.

— Majoritatea oamenilor care vin la biserică au dat-o-n bară.

— Nu ştiu cum să repar lucrurile.

— Nu-i treaba ta să repari lucrurile, Joseph.

S-a gândit la clopotele din lăcaş, cum băteau în timpul liturghiei şi oamenii ştiau că trebuie să se concentreze la partea aceea, să blocheze orice altceva.

— De ce-ai venit aici? a întrebat Patch.

— Ca să cer iertare pentru lucruri despre care ştiu, în sufletul meu, că o să le fac din nou.

Patch l-a privit o vreme, deşi doctorul părea împăcat. Purta pantofi eleganți, plini de noroi. Cămaşa era puțin sfâşiată de-a lungul cusăturii.

— Dar tot ceri iertare.

Tooms privea fix crucifixul.

— Şi el tot nu mă bagă în seamă.

74

Saint l-a ajutat pe Patch să aleagă haine din cutia cu lucrurile lui taică-su.

A întors privirea când el şi-a scos tricoul, cu braţele încrucişate larg peste piept, protejându-se. A zărit în fereastră reflecţia lui, a cicatricii încă umflate, a unui trecut crestat atât de adânc, încât ea renunţase să mai încerce să concureze cu el şi se concentrase în schimb pe încercarea de a-l aduce cu totul acasă. Scrisese la Comisia federală pentru persoane dispărute, cu sediul în Nebraska. La Centrul naţional pentru persoane dispărute, din Texas. Stătuse pe palierul din casa înaltă când bunica ei era plecată cu autobuzul şi sunase la Aileen Plattas Foundation din Arkansas; îi spusese doamnei de-acolo tot ce ştia, adică aproape nimic. A găsit la bibliotecă şi alte agenţii cu nume mari şi şi-a dat repede seama că niciuna dintre ele nu era acreditată sau oficială, erau mai degrabă doar mici facţiuni ale unei societăţi pierdute, care încercau să ţină vii amintirile şi speranţa adunând informaţii şi împărtăşindu-le cu departamentele de poliţie din toată ţara.

— Nu trebuie să stai aici, a spus el.

Nu văzuse că ea purta o tunică nouă, cu galoane în aceeaşi nuanţă de maro cu ochii.

— Eşti agitat, a remarcat Saint ca să abată discuţia.

— Nu port cravată.

Saint i-a aruncat un papion roşu-aprins.

El şi l-a pus şi şi-a suflecat manşetele, iar părul i-a căzut în ochi. Ea a luat puţin din pomada tatălui lui şi i l-a aranjat la loc.

— Arăt ca un magician slinos, a zis Patch.

— De parcă ar exista şi altfel de magicieni.

I-a îndreptat nodul papionului aşa cum îi arătase cândva bunică-su.

— Mi-a fost dor de tine, Saint. Când am lipsit. Mi-a fost dor de tine.

Ea s-a întors, ca să nu vadă el cât de mult aşteptase să audă cuvintele astea.

Au mers împreună până în capătul străzii principale, iar la magazinul universal Green ea a ales un buchet de culoarea piersicii şi l-a plătit cu banii tot mai puțini din vânzarea mierii, pe care-i ascunsese cândva prea bine.

— Nu vreau să mă duc.

— Nu fura de la bogați, l-a avertizat ea.

I-a văzut reticența când se îndepărta printre arborii lalelei arcuiți în sus, spre casele mari.

— Îmi place bluza ta.

S-a întors şi l-a văzut pe Jimmy Walters. Purta o cămaşă şi pantaloni eleganți, iar părul îi fusese pieptănat brutal cu cărare de o mamă pe care Saint o văzuse o dată curățându-i băiatului obrazul cu o batistă umezită cu salivă.

— Nu prea te mai văd de când s-a întors Joseph, a comentat el.

Saint a încuviințat.

— M-am rugat să se întoarcă, a adăugat el încet.

— Şi eu, Jimmy.

S-a uitat în ochii lui prea albaştri şi sinceri, ca şi cum n-ar fi văzut niciodată ceva rău. În clipa aceea tânjea să vadă lumea prin ochii lui, convinsă că era mai simplă şi mai curată, că era mai uşor să vezi totul bun.

— Nu ți-am mulțumit niciodată, a spus ea.

Jimmy s-a întors spre ea, iar Saint a observat că avea genele la fel de întunecate ca şi părul şi pielea la fel de palidă ca a ei.

— Pentru ce?

Ea i-a privit buza ca un arc de Cupidon în timp ce vorbea, a remarcat firele fine de deasupra ei.

— În ziua aia... dacă nu i-ai fi spus lui Nix încotro plecasem.

— Atunci te-ai fi descurcat foarte bine şi fără el.

Saint a zâmbit auzind minciuna şi a simțit un val de recunoştință când el a plecat şi a lăsat-o singură.

S-a întors la casa înaltă, şi-a pus salopeta, şi-a pictat fața în verde, maro şi negru şi a simțit cum se agață de ea copilăria în timp ce mergea greoi prin tufăriş şi se aşeza pe o pătură groasă în iarba înaltă.

S-a uitat prin obiectivul Nikonului la casa lui Tooms.

S-a gândit la Patch.

Cu fiecare zi, pierdea tot mai mult din el.

75

Poate că Patch s-ar fi întors, dar a văzut-o pe Misty stând în capătul unei alei şerpuite, silueta amenințătoare a unei case coloniale albe împingându-l în umbră.

Purta o rochie roşie simplă şi poate că într-o altă zi, într-o altă viață, l-ar fi înjunghiat chiar acolo, în stradă.

Misty nu l-a privit din cap până în picioare şi nici nu i-a remarcat papionul, cămaşa şifonată şi pantalonii lustruiți la genunchi.

El i-a întins florile, iar ea le-a luat.

— Stă aici de o oră, îngrijorată că n-o să vii.

— Mamă! a zis Misty, aruncându-i o privire maică-sii.

Doamna Meyer era înaltă şi severă şi a venit direct la Patch, căruia i-a strâns mâna uşor. Apoi l-a cântărit într-un fel în care fata ei nu-l cântărise.

— Îți plac florile, Joseph? l-a întrebat în timp ce-l conducea spre casă.

A vorbit despre coada-şoricelului, iarba-fiarelor şi ruji-galbene. A arătat spre o zonă năpădită de vernonia. Bordurile erau înflorite în culorile verii, prea strălucitoare pentru seara aceea de toamnă, de parcă familia Meyer era destul de bogată ca să le vadă tot anul, ca şi cum n-ar fi cunoscut paloarea iernii din locul lor aflat atât de sus.

Patch s-a uitat la tot ce-i arăta doamna Meyer, a ascultat poveşti despre copaci bolnavi pe care i-au adus înapoi de pe marginea prăpastiei, ca să poată menține peisagistica în jurul celei mai vechi case din oraş.

Domnul Meyer i-a întâmpinat în uşă şi a scuturat prea tare mâna lui Patch, ca şi cum prin acest simplu act încerca să transmită că şi el ar fi luat un cuțit în burtă pentru viața unei fete care nici măcar nu ştia cum îl cheamă.

Franklin Meyer avea aproape 1,90 şi purta pantaloni bej şi o cămaşă cu trei nasturi descheiați. L-a măsurat pe Patch din cap până în picioare, dar şi-a păstrat zâmbetul cu dinții mari şi albi.

Doamna Meyer a târât-o pe Misty în bucătărie ca să caute o vază, în timp ce Franklin l-a condus pe Patch într-un living sobru.

I-a întins un pahar cu ceva maro, iar Patch a sorbit şi aproape că s-a înecat din cauza arsurii.

— Nu-i spune lui Mary că ți-am dat aşa ceva.

Iar zâmbetul ăla – Patch s-a întrebat dacă ar putea zâmbi aşa toată seara înainte ca muşchii să-i cedeze şi să se lase ca şi cum bogătanul ar avea un atac cerebral.

Într-o sufragerie cu draperii grele şi tapet de mătase, scaune de arțar şi porțelanuri grele, Patch a suferit timp de cinci feluri de mâncare, uitându-se când şi când la Misty ca să vadă exact cum se mănâncă homarul. A ciugulit din el, pentru că nu voia să stropească pe cineva cu unt topit sau să distrugă vreo farfurie de colecție.

Misty a vorbit despre concursuri de înot şi alergare, în timp ce părinții ei s-au învârtit în jurul lui, Franklin abordând teme sportive, iar Mary vorbind despre arte ca şi cum n-ar fi ştiut nimic despre publicul ei. *Tristan und Isolde*, *Otello* şi *Tosca.*

— Misty vrea să intre în politică, a spus Franklin pe un ton neutru.

— Pentru că ai fost atât de mândru de mine când am făcut campanie pentru Jane Roe, a ripostat Misty, după care s-a întors către Patch şi a zâmbit. Am ajuns pe prima pagină în *The Tribune.*

— Aia e religie, nu politică, a comentat doamna Meyer.

— Mda, am uitat. În ce biserică s-a desfăşurat *Roe v. Wade*? a zis Misty.

Doamna Meyer s-a întors către Patch şi l-a întrebat dacă a fost vreodată la Chicago sau Boston, a mai băut un pahar de vin şi şi-a tamponat obrajii încinşi cu un şervețel când el a răspuns că n-a ieşit niciodată dintre granițele statului.

Patch a întrebat despre *Lacul lebedelor*, prinț şi Odette.

Doamna Meyer s-a luminat toată, l-a luat de mână şi l-a dus în altă cameră, unde s-a apucat să scotocească în sertarul unui birou de stejar.

— New York State Theater, acum aproape şase ani.

A găsit o broşură cu programul şi i-a întins-o.

— Cynthia Gregory a fost divină, deşi bineînțeles că lui Franklin i s-a părut lipsită de inspirație.

Patch s-a uitat la imagine, la literele îngroşate şi la distribuție.

— Au şi o listă cu oamenii care au cumpărat bilete?

— N-aş prea crede, a răspuns doamna Meyer, căutând mai departe în sertar. Am păstrat cotoarele... ce amintiri minunate!

A trecut la Dr Coppélius şi a vorbit despre Franz şi păpuşa lui, dar Patch n-a mai auzit nimic, gândindu-se cum s-o găsească pe Grace.

Şi la final, când sunt reuniți în moarte, o să fii primul care se ridică să aplaude şi să fluiere.

Îi preluase controlul tuturor gândurilor.

76

Misty l-a condus într-o curte care părea să nu se mai termine, nesfârşită, ca şi cum familia Meyer n-ar fi avut niciun fel de limită.

În curte era un fel de piscină acoperită, o pagodă cu flori şi bănci de piatră, cu fața către sculptura unei femei fără brațe. S-au aşezat în nişte leagăne în umbra argintie a munților împăduriți.

Sandalele ei erau în iarbă, iar gambele i se îndoiau uşor când se mişca. Patch şi-a imaginat genul de petreceri pe care le dădeau şi genul de băieți cu care ieşea ea. Nu că-i ura, doar că nu îndrăznea nici măcar să încerce să-i înțeleagă.

— Vrei să vii o dată să mă vezi la dresaj? a întrebat ea.

— Nu ştiu ce înseamnă.

— Îmi învăț calul să danseze.

— De ce?

Ea a ridicat din umeri şi au rămas tăcuți multă vreme.

— E greu, nu?

— E un cal de dans, Mist. Nu-i uşor să-l faci să se poarte împotriva firii.

Misty a clătinat din cap.

— Vorbeam de partea asta, de după.

El nu i-a spus că fusese greu şi înainte, doar că în alt fel, mai simplu de gestionat.

— Nu l-am văzut niciodată pe tata plângând, a spus ea.

Patch s-a uitat la formele ei geometrice, conuri, sfere şi cilindri şi s-a întrebat pe care le-ar găsi şi la Grace.

— În ziua aia, când au venit la secția de poliție şi mi-a văzut fața... şi mai târziu, când credeau că dorm pentru că doctorul T îmi dăduse pastile. Stăteam pe trepte şi vedeam cum i se zguduie umerii când mama şi-a lipit obrazul de spatele lui.

El n-a zis nimic, ştia că rolul lui fusese deja jucat.

— N-a fost nimic, Patch. Nu în comparație cu...

Poate că lumea ei perfectă se fisurase la un moment dat, dar nu era nici pe departe distrusă. În clipa aceea se bucura.

— Ai terminat, Misty. Ai stabilit o legătură şi sunt recunoscător şi toate...

— Dar?

Misty avea de pierdut nesfârşit de mult.

— De fiecare dată când vii şi stai cu mine. Când vorbeşti cu mine. Când mă bagi în seamă. Sunt doar mementouri că lucrurile nu sunt în regulă în lumea ta.

Ea a clătinat din cap.

El avea vopsea sub unghii.

— Atunci ce să fac? a întrebat ea, cu voce stăpânită.

— Tu mănânci homar. Şi stai în leagănul tău.

Ea l-a cercetat din priviri, foarte frumoasă.

— Şi după aia?

Patch a oprit leagănul.

— Şi după aia te întorci pe partea ta de stradă, Misty.

Băiatul a mulțumit familiei Meyer. I-a spus noapte bună lui Misty.

Şi a ştiut că luni, când o să se aşeze pe stejarul căzut, ea n-o să vină să stea lângă el.

77

Patch se sprijinea de arcada de cărămidă, cu broşura-program strânsă în mână şi îşi trecea un deget peste litere.

Lacul lebedelor.

Ştia că Grace călătorea, că era suficient de cultivată să meargă la spectacole de balet, suficient de educată să ştie despre aproape orice. Genul ăsta de fată dispare şi lasă un gol în urmă. Ştia că trebuie să existe o înregistrare, părinți, prieteni, o şcoală.

A văzut unul dintre posterele lui pe un panou, alături de afişe cu persoane căutate, oferte de lecții de pian şi servicii de grădinărit sau de meşteri buni la toate şi o cameră de închiriat. Scrisul era deja decolorat de soare, numărul de la secția de poliție din Monta Clare atât de şters, că nu putea citi ultimele două cifre.

Nu l-a simțit pe bărbatul de lângă el până nu l-a tras de-acolo.

— Vino! a zis Sammy, rostind chinuit cuvântul.

În aerul înghețat al galeriei.

Într-o cameră de lucru albă, Sammy s-a aşezat în spatele unui birou pe care erau întinse foile furate de Patch, netezite ca să se vadă toate schițele.

Sammy l-a privit o clipă, s-a încruntat la cămaşa lui, apoi la papion.

— Exersezi numere de magie?

Patch a blestemat-o în tăcere pe Saint.

— Schițele astea... a început Sammy, cu o mână pe abdomen şi cu buclele căzute peste ochii verzi. Tu le-ai făcut?

— M-am gândit că poate pui una în vitrină.

— Sau pot să mânjesc geamul cu rahat. Eşti o problemă, copile.

Avea dinții drepți şi albi şi unghiile lucioase ca şi cum ar fi fost la salon. Mirosea vag a colonie, ghimbir şi cidru fiert. Patch l-a privit în ochi şi n-a văzut acolo decât încredere, acceptare şi o credință în sine violentă.

— Poate. Dar nu sunt problema ta.

Sammy şi-a dat scurt ochii peste cap, un gest pe care Patch bănuia că e nevoit să-l facă des.

— Ştii despre mine? a întrebat Sammy.

O întrebase o dată pe Norma despre Sammy, când erau în autobuz.

Oamenii beau aşa ca să-şi aducă aminte sau ca să uite. Aş zice că în cazul lui Sammy sunt adevărate ambele.

— Lumea zice că eşti bețiv.

— Sunt.

— Şi un gigolo.

— Ştii măcar ce înseamnă asta?

Patch a clătinat din cap.

— Un gigolo e o curvă masculină.

— Îmi dau seama, a spus Patch, iar Sammy aproape că a zâmbit.

Pe birou era întinsă o selecție de pensule, iar Sammy a luat una dintre ele.

— Kolinsky Sable. Fermitatea perfectă, una dintre cele mai rare fibre. O să țină la ulei la fel de bine şi în 50 de ani. Aş vrea să spun acelaşi lucru şi despre părul tău, copile.

Patch a blestemat-o din nou în tăcere pe Saint.

Sammy a ales altă pensulă.

— O pensulă cu cap oval.

Apoi alta.

— Limbă de pisică.

A fluturat mâna deasupra celorlalte pensule.

— O pensulă lată, un liner, două subțiri şi una rotundă. O varietate de mărimi, o să foloseşti un 6 pentru cel mai fin păr, un 14 pentru zonele de piele.

Sammy a deschis încuietoarea unei cutii de cedru cu adâncituri în ea şi a întors-o către Patch.

— Uleiuri Sennelier. E un magazin lângă Musée d'Orsay, preferat de Matisse, Ernst, Monet şi Picasso însuşi. Ulei de şofrănel care nu se îngălbeneşte, rămâne pe pânză 100 de ani fără să se decoloreze sau să lucească. L-aş strica pe tine.

Patch n-a spus nimic.

— Pânză Old Holland.

Sammy a luat un teanc micuț şi l-a lăsat să cadă pe birou cu un bufnet uşor.

— Sută la sută in belgian. Două straturi de grund. Unii ar zice că e mai bună Daveliou cu trei straturi. Dar unii zic şi că trebuie să te duci duminica la biserică.

Şi-a umplut paharul până în buză.

— Pentru portrete, pictezi cu ulei. Pe pânză. La lumină naturală. Pensule din păr de porc. Ventilație. Terebentină dacă vrei să mă gazezi...

— Clar vreau...

— Ulei de nucă, dacă nu. Ulei de in, dacă trebuie neapărat.

Patch a scotocit în ghiozdan după hârtie, ca să ia notițe. Când a găsit, a scăpat pe jos pensulele.

Sammy le-a cercetat ca şi cum i-ar fi fost complet străine.

— Le foloseşti ca să cureți scurgerile, nu?

— Ai zis semințe de terebentină?

— Dumnezeule! Am şevalete pentru expunere care ar fi potrivite. Şi o cameră în spatele ăsteia. Lumină dinspre nord. Difuzia e totul, poți să vii aici şi să înveți asta sau poți să produci acelaşi rahat sub 5 000 K. O să vedem în timp.

— Nu înțeleg, a spus Patch.

— O să pictezi aici.

Patch a clătinat din cap.

— Nu iau...

— N-o să iei. Astea sunt un împrumut. La un moment dat, o să înveți o meserie, probabil în vreo fabrică sau închisoare şi o să-ți plăteşti datoria, pentru care o să țin o evidență detaliată. Un bărbat adevărat îşi plăteşte datoriile.

— Nu pot...

— Te-am întrebat eu ceva?

Patch a clătinat din nou din cap.

Sammy a ieşit, iar Patch l-a urmat.

A descuiat o uşă ascunsă în spatele unei sculpturi masive, o bucată de piatră zimțată înaltă de cinci metri, cu fața de un negru curbat şi neted.

Camera era albă. Podeaua, pereții şi tavanul. Pustie, cu excepția unui şevalet. Fără scaun. Nimic în afară de o fereastră, uşor umbrită de un fel de hârtie.

— O să-ți dau o singură cheie. O să lucrezi aici când ai chef. N-o să vorbeşti nici cu mine, nici cu altcineva care vine aici. O să laşi studioul exact cum e acum. O să-ți pui lucrurile într-un dulăpior pe care o să ți-l dau.

Patch s-a uitat în jur.

— De ce faci toate astea? De ce n-ai spus agenției că am furat?

Sammy s-a rezemat de tocul uşii şi o clipă s-a uitat la Patch ca şi cum l-ar fi cunoscut, ca şi cum ar fi ştiut de chinul tăcut al fiecărui minut care trecea. Apoi s-a scuturat, s-a uitat dincolo de el şi şi-a lăsat privirea peste fata promisă.

— Fac în fiecare zi o plimbare pe Parade Hill ca să țin minte de ce n-am părăsit oraşul ăsta de nimic acum o veşnicie. Ai salvat-o pe fata lui Meyer. Şi pentru asta o să-ți fiu veşnic recunoscător. Vrei să ți-o găseşti pe Grace a ta?

Patch a încuviințat.

— Atunci dă-i viață.

— O să vii să mă cauți? a întrebat Grace.

— N-o să fie nevoie. O să plecăm de-aici împreună. Şi n-o să plecăm niciodată unul de lângă celălalt. Pentru că nimeni n-o să-şi dea seama. Nimeni n-o să ştie cum ştim noi.

— O să creadă că ştiu, Patch. O să creadă că îşi pot imagina. Şi o să-şi lase capul într-o parte în semn de simpatie. O să ne oblige să mergem la psihiatri care au stat în biblioteci de fițe de la facultăți de fițe şi au citit poveşti ca a noastră. O să citeze din Charcot şi Freud, William James şi Pierre Janet. O să citească aceleaşi cărți ca mine. Şi o să tragă aceleaşi concluzii. În cele din urmă.

El a prins-o de mână.

— Ce concluzii?

— Că oamenii ca noi există într-o stare de criză. Că doar printr-o minune o să murim de moarte bună. O să ne apucăm de băut sau droguri şi n-o să avem relații apropiate pentru că o să ținem prea multe secrete față de ceilalți.

— N-avem nevoie de nimeni altcineva.

— Ba da. Doar că încă nu-ți dai seama. Preocupări nesănătoase. O să trăim la extreme, pentru că mijlocul este locul unde-şi petrec timpul cei sănătoşi.

— O să fim bine? a întrebat el şi n-a putut opri cuvintele să-i iasă de pe buze.

— Nicio bucățică din noi.

Amintirea l-a smuls dintr-un somn uşor.

Avea un gol în stomac. Îl învăluia extenuarea. Ştia că n-o mai putea ține aşa multă vreme. Urma să se rupă ceva.

A folosit cheia lui şi când a împins uşa aproape că se aştepta să audă alarma. Sammy stătea în apartamentul de deasupra, dar Patch avea pasul destul de uşor.

În camera din spate a aprins o lămpiță şi a văzut dulapul industrial recondiționat, iar înăuntru a găsit uleiurile şi

pensulele; în mijlocul camerei era şevaletul şi o pânză întinsă în aşteptare.

A petrecut o oră familiarizându-se cu ele.

Purta bocanci de pădurar pentru că, deşi erau cu două numere prea mari, erau aproape noi. Îndesase ziare în vârf ca să nu-i alunece din picior şi-şi învelise ambele călcâie în vată, ca să nu facă băşici. Cu o zi înainte umblase zadarnic aproape 18 kilometri prin Ellis County, până într-un parc de rulote, după ce citise că n-avea nici curent, nici linii telefonice şi-şi imaginase că acolo ar putea să se ştie despre o fată dispărută.

Pe sticlă era un strat subțire de umezeală când a găsit un creion tocit şi a început să schițeze. Hârtia era groasă şi simțea fiecare trăsătură adâncindu-se în ea.

Mâna îi tremura când a luat pensula.

— Ține-o de capăt.

Sammy avea costumul, cămaşa şi cravata de aseară şi-l privea, dar n-a spus nimic altceva.

După o oră, Patch a văzut o femeie trecând şi zăbovind la uşă, după care a ieşit în stradă, iar înainte să plece a aruncat o privire plină de dor spre balconul de sus.

— Asta era văduva Sampson? a întrebat Patch când l-a văzut pe Sammy.

— Am auzit un zvon că i-a tras-o lu' bărba-su până l-a omorât, a zis Sammy, fără cămaşă şi desculț.

Avea în mână o sticlă de vin, care se vedea verde pe fundalul pielii lui bronzate.

— E adevărat?

— Păi, încă sunt aici, nu? Sincer să fiu, sunt puțin dezamăgit.

— Cred că aproape tot oraşul e dezamăgit.

Patch pictase opt tuşe în nuanțe de maro şi roşu. Părul ei roşcat-închis. A subțiat cu acetonă şi a conturat ochii lui

Grace. A întunecat liniile discrete cu ocru, alb de titan, după care a pierdut-o o clipă.

S-a întors şi s-a plimbat înainte şi înapoi, apoi a acoperit fereastra cu pânza pe care a găsit-o într-un dulăpior. Abia când întunericul a fost complet s-a oprit şi a regăsit-o.

A auzit uşa deschizându-se şi închizându-se, iar când a scos în sfârşit pânza şi s-a întors la lucru a observat o ceaşcă de cafea pe podea. A băut-o şi inima i-a gonit nebuneşte în următoarele două ore.

La fereastră vedea scara de incendiu din oțel a clădirii de alături, cu scheletul mâncat de rugină, şi a luat culoarea aceea şi i-a pictat părul.

A folosit vopseaua cu prea multă zgârcenie.

Ştia că e o nebunie.

Totul era o nebunie.

A înjurat.

— Răbdare, i-a zis Sammy din prag.

— N-am timp de răbdare.

79

În trei săptămâni, Grace a lui a apărut.

Sammy venea şi pleca, o dată i-a povestit despre Caravaggio la orele mici ale dimineții, vorbind în paharul cu brandy ca şi cum ar fi recitat o piesă de teatru unui public captiv format dintr-o persoană. A venit o femeie nouă, iar Sammy a trimis-o sus şi a rămas cu Patch, care lucra în timp ce-l asculta, de la schiță la gravură, de la Caravaggio la lucru la seara lui hedonistă.

În noaptea următoare, altă femeie a fost ignorată în timp ce Sammy îi povestea lui Patch despre Frans Hals.

— Şi cu aceleaşi mâini avea să se ducă mai târziu acasă şi să-şi bată nevasta.

Şi Paul Gauguin.

— Să foloseşti absintul ca băutură de zi şi să păstrezi vinul pentru seară.

Patch a observat nota de venerație din glasul lui Sammy.

De fiecare dată puțin mai priceput, fiecare tuşă încă părând o insultă față de pânză, o ruşine pentru pensulele folosite s-o creeze. Sammy bea indiferent de oră sau zi. O dată a dat gata patru sticle de vin înainte de un vernisaj de seară şi era atât de beat, încât s-a dus în pat când vizitatorii formaseră o coadă în stradă, aşteptând o oră în ploaie înainte să plece mormăind înjurături.

Iar când Sammy a crezut că făcea progrese, Patch a luat pânza şi a rupt-o în două.

— Nu e ea. Încă nu e ea.

De-a lungul unei toamne blânde şi al unei ierni grele care a înăbuşit totul în afară de culoare în cămăruța aceea, Patch a început o viață cu un scop stringent. Dormea în studio pe o canapea micuță care apăruse în prima zi a anului nou, cu o pătură groasă şi o pernă mică aşezate frumos pe ea. Sammy n-a pomenit noul aranjament, iar Patch s-a asigurat că e doar o fantomă prin clădire şi nu le deranjează pe musafire. În unele nopți, maică-sa băga de seamă, iar el i-a spus că stătea la Saint. În cele mai multe dintre nopți, nu observa nimic.

A mers greoi pe gheață în ianuarie, şi-a scuturat zăpada ca un câine ud înainte să-şi scoată bocancii şi să lucreze doar în ciorapi, câteva ore înainte şi după şcoală. Avea degetele bandajate acolo unde pensulele îl roseseră atât de tare încât abia mai putea ține creionul.

A trecut pe lângă Misty pe hol, privirile li s-au întâlnit, iar el a trebuit să se lupte cu pornirea de a-i spune că se gândea de multe ori la ea, că se bucura când o vedea

alergând pe pistă, râzând cu prietenele sau că părea să se fi împăcat cu Chuck. El avea să fie doar un mic semn în istoria vieții ei, care nu mai era suficient de adânc să-i afecteze ritmul perfect.

În weekend se plimba cu Saint. Ea venea la el acasă cu farfurii cu mâncare şi-i spunea că se duce de cealaltă parte a câmpurilor Baker ca să fotografieze şirurile înghețate de culturi însămânțate. Mergeau mai mult în tăcere, deşi uneori ea îi povestea că şi-ar dori ca bunică-sa să renunțe la condus autobuzul după o coliziune minoră în cel mai înalt punct de pe Masterton Avenue. Patch nici nu observa când ea se dădea cu o nuanță deschisă de ruj, avea o haină nouă sau îşi ondula părul. N-a observat că purta aparat dentar, ochelari noi cu rame mai subțiri, că mai crescuse cu cinci centimetri şi în sfârşit hotărâse să poarte sutien.

La primele semne de primăvară, Sammy i-a spus că trebuie să renunțe la curățenie şi să înceapă să-l ajute la galerie. Tonul lui nu prea lăsase loc de negociere, iar după o săptămână Patch primise pantaloni noi, două cămăşi elegante şi o pereche de pantofi de piele. Datoria creştea, deşi pe termen scurt Patch reuşea să câştige suficient ca să plătească facturile şi chiria. Sammy a cumpărat un grătar mic şi frigea pe balcon bucăți de carne bune, asezonate cu şofran şi cardamom, şi insista ca Patch să ia cina cu el, prefăcându-se că nu observă când băiatul învelea câte una în şervețele ca să o ia pe furiş acasă, pentru maică-sa.

Uneori apărea şi Saint la galerie şi stătea lângă vitrină, sperând să-l zărească înăuntru, până când Sammy o gonea cu o privire fixă.

— Fata aia... a zis el, iar Patch n-a înțeles absolut nimic.

Sammy a făcut o excursie în Cuba în săptămâna de după ridicarea restricțiilor şi s-a întors cu o cutie de trabucuri şi pielea şi mai bronzată. I-a povestit lui Patch despre o coliziune între vechi şi nou.

— Salsa, copile. Îți zic, toată excursia am avut scula întărită.

În camera întunecată, Patch inhala terebentină până când a început să-i curgă uşor nasul, iar capul tânjea după aer rece şi curat. Uneori făcea cafea pentru femeile care veneau în vizită şi stătea cu ele.

— Sammy vorbeşte despre mine? l-a întrebat o blondă tânără cu ochii plini de aşteptări.

— Tot timpul, a răspuns Patch când l-a zărit pe Sammy coborând scara, văzând-o pe blondă şi retrăgându-se în grabă.

— Ştii dacă are de gând să se însoare într-o bună zi?

Patch a încuviințat.

— Şi tot spune că vrea copii.

Ultimul comentariu a adăugat o penalizare de 100 de dolari în contul lui.

Sub această tutelă tăioasă, Patch a pictat fundaluri, a schițat tonurile de bază ale pielii ei, a pus straturi, a accentuat, a făcut greşeli şi a întins culorile. Cu contururile lui, Grace a căpătat dimensiuni până când chipul ei plutea limpede pe pânză. A învățat să facă schițe întâi cu un creion gros 4H, de la trăsături grosiere la detalii, dificile cu pensula lui subțire, dar a câştigat încredere şi tehnică. A schițat în linii mari trăsăturile întunecate, portocaliu-închis şi cobalt, mijind ochii când lucra, în timp ce zonele deschise au rămas neatinse, culoarea pielii ei în nuanțe mai reci, cu pigmenți întinşi cu pana. I-a dat luciu părului lăsând la vedere un strat de culoare diluată, întins cu mişcări largi, lejere, iar ea s-a ivit din noapte cu o nestatornicie care i-a tăiat suflarea, uneori o străină şi alteori atât de riguroasă, atât de *ea,* încât Patch se întorcea cu spatele, pleca, încuia uşa şi nu se mai întorcea o zi întreagă, atât de mare era chinul.

Sammy nu l-a lăudat. Talentul lui era în formare, dar indiscutabil. Patch nu-l considera un dar. Un dar trebuie

primit. El muncise din greu ca să ajungă la competență. Încet şi greu.

Când străfulgerări de vară binecuvântau orăşelul Monta Clare, după zece luni şi nenumărate eşecuri, când Reggie Jackson a lansat încă o pasă în orbită pe televizorul micuț, Sammy a intrat în cameră şi i-a luat pensula din mână.

— Ai terminat, a declarat el.

Patch a făcut un pas în spate şi s-a uitat cu atenție.

— Indiferent dacă e ea sau nu, tabloul e terminat, a decretat Sammy.

80

În mica secție de poliție, Sammy a aşezat pictura pe biroul lui Nix.

— *Grace numărul unu.* Fă câteva copii.

Poate că Nix ar fi zis ceva, poate s-ar fi descărcat de nebunia întregii poveşti, dar când s-a uitat la tablou, l-a captivat cu totul. În lumina dură n-a văzut nimic produs de imaginație; era o înregistrare atât de limpede şi detaliată, încât părea o fotografie. Dacă n-ar fi cunoscut sursa bântuită a tabloului, Nix ar fi crezut că o fată îi pozase vreunui maestru îmbătrânit.

Multă vreme n-a făcut nicio mişcare, stând fascinat şi privind chipul.

— Tu l-ai făcut?

Patch a încuviințat.

Lângă el, Sammy părea de-a dreptul plictisit de venerația din ochii polițistului.

— Ea e? a întrebat Nix.

— *Grace numărul unu*, a spus băiatul.

Nix a apucat portretul cu mare grijă şi a ținut capacul greu al copiatorului vechi deasupra lui, ca să nu-l atingă.

Patch s-a uitat atent, ştiind mecanica implicată, pentru că citise despre imprimarea cu pigment, încărcarea negativă şi fotoconductori. Când maşinăria a scos imagine după imagine, a luat una şi a fost mulțumit de ce rămăsese.

Nix a făcut 50 de copii.

— Să le trimitem peste tot. Să trimitem câte una la departamentele de poliție din toate statele, a spus Patch.

Sammy a scos o butelcuță din buzunar şi a sorbit din ea.

— Aşa o să fac, a zis Nix, încă uitându-se la fată. O să mă asigur că ajunge unde trebuie.

Patch s-a întors la galerie şi s-a aşezat, s-a uitat la Grace a lui şi s-a pierdut în cele mai curate contururi.

În uşă a apărut Misty, pe care a observat-o doar pentru că parfumul ei dulce s-a strecurat peste izul chimic din aer şi l-a scos din transă.

Era îmbrăcată într-o rochie verde, cu părul strâns cu o panglică albă, şi stătea printre cadavrele împrăştiate a 100 de Grace. Misty s-a oprit în fața pânzei finale.

— E aşa de... e foarte frumoasă.

Patch a coborât privirea spre picioarele ei, îngropate în lacul de pânze.

— Ar trebui să fie pe perete... în vitrină sau aşa ceva. Într-o mare galerie.

A îngenuncheat, a ridicat fetele pierdute şi a răsfoit printre ele, diferențele fiind aproape invizibile, dar Patch ştia că progresele lui prudente aveau s-o aducă într-o bună zi mai aproape, până va fi convins că a văzut-o în fața lui, i-a auzit vocea şi i-a simțit vârful degetelor descoperindu-l în întregime.

— Sunt foarte multe, a remarcat Misty.

La ultimul bilanț, Patch îi datora lui Sammy fix 1 000 de dolari. Patch nu era sigur de calcule, ştia doar că o tuşă rebelă putea cumva să mai adauge ceva la sumă.

A pus pensula jos cu blândețe, s-a întors şi a văzut în cele din urmă fragilitatea fetei care stătea lângă el, tuşele fine şi umbrele accentuate. A văzut-o pe Misty în amestecuri, pielea din titan, ocru roşiatic ars şi alizarină. Ochii, albastru de Prusia. Părul, pictat cu nuanțe întinse, îmblânzite cu siena înainte de straturile luminoase.

— Te văd la şcoală. Şi-mi lipseşti, a spus ea.

Patch s-a uitat la ea şi a văzut cadmiu accentuat cu violet de Windsor şi albastru-aprins.

— Te uiți la mine cum nu se mai uită nimeni, a adăugat ea şi i s-au înroşit obrajii.

Avea un plic în mână. I l-a întins, apoi s-a întors şi a plecat.

El a rămas în prag şi a privit-o cum se îndepărtează.

Atunci Patch a ştiut.

Putea folosi toate culorile pe care le avea ca s-o picteze pe Misty Meyer şi tot nu s-ar fi apropiat suficient de realitate.

81

Au mers cu maşina la Castor River Shut-Ins şi, prin obiectivul Nikonului ei, Saint a fotografiat granitul roz. I-a făcut bunică-sii capul mare vorbind despre formațiunea aceea în timp ce priveau un Saint-Bernard atât de frumos care mergea prin apă spre lacul unei cascade, încât Saint a folosit o rolă întreagă de film până au ajuns la vâltoare.

Acolo bunică-sa a luat-o de mână şi au mers împreună pe poteca lină prin zona protejată Amidon Memorial. În pădurea de esență tare, Norma a încetinit puțin pasul.

— Cât de tare trebuie să-mi fac griji pentru tine?

Saint a ridicat privirea şi i-a văzut îngrijorarea, ochii albaştri apoşi, părul rar care încărunțea pe zi ce trece.

A schimbat filmul şi a pozat un pin cu ace scurte, muşchi şi un stejar. Lângă lichenii care luceau verde-închis, bunică-sa a oftat.

— Nu-l poți salva, a spus ea.

— Ba pot.

Saint a îndreptat obiectivul spre apa atât de clară, încât mai târziu avea să vadă umbre de zglăvoace şi bibani.

— Saint!

Fata şi-a coborât în sfârşit obiectivul.

— Sunt bine, bunico.

— Tot lasă mesaje pe robotul nostru telefonic. Uneori în toiul nopții. Bate câmpii despre vreun vis pe care l-a avut, un cuvânt pe care îşi aduce aminte că l-a spus fata.

— Eu i-am zis că poate. O să păstrez casetele şi într-o bună zi o să mă ducă la ea.

— Să te ducă la ea? Eşti... nici măcar nu mai zâmbeşti. Nu la fel. Viața lui nu-i şi a ta.

Saint a tras adânc aer în piept.

— E cel mai bun...

Norma a privit cu atenție în jur.

— O să ne întoarcem la primăvară să vedem florile sălbatice.

— De ce nu-l placi?

Norma a închis ochii. Unii spuneau că e severă, după cum îşi tundea părul scurt, după felul ciudat în care se mişca la înălțimea ei. Brațele subțiri erau musculoase, iar când Saint era mică întrebase dacă într-o bună zi o să ajungă şi ea înaltă şi puternică, iar Norma zisese că da.

— Când am... dacă mă uit acum la el cum mă uitam atunci, nu văd acelaşi lucru, Saint. Şi ştiu că n-o să... şi

pentru tine vreau totul. Şi n-are cum să-mi pară rău pentru asta.

— Nu e drept, a zis Saint abrupt.

Nu voia să plângă şi încerca din toate puterile să se abțină.

— Observ pietricele şi lucruri care i-ar plăcea. Dar lui nu-i mai plac.

Norma a privit cascada.

— Am dat peste doctorul Tooms în oraş. A zis că te tot vede acolo, uitându-te la casa lui. Uneori şi seara târziu.

— A mințit în seara aia, a izbucnit Saint.

— A...

— Am auzit un țipăt. Am văzut sânge pe mâinile lui. Şi când s-a dus Nix, se spălase.

— L-ai găsit pe făptaş, Saint. Ai salvat viața prietenului tău. Nu-i datorezi...

— Nu-i vorba despre vreo datorie.

— În doi ani o să te duci la facultate şi o să te întorci de Crăciun, iar eu tot o să conduc autobuzul. Dar o să zâmbesc, în fiecare zi o să zâmbesc când o să mă gândesc la tine la facultate. Şi o să mi se frângă puțin inima când o să mă gândesc la Joseph, serios. Dar tu eşti a mea. El, nu.

— N-are pe nimeni. N-are destul.

— Umblă după cai verzi pe pereți. Fata asta nu e reală. O văd în ochii lui Nix, ce dracu', o văd şi în ochii tăi.

Saint a strâns aparatul foto în brațe.

— O să i-o găsesc.

— Şi între timp o să te pierzi pe tine.

Au mers spre casă în tăcere.

În fața casei înalte, Saint a găsit invitația în cutia lor poştală.

S-a uitat în susul şi în josul străzii, ca şi cum s-ar fi aşteptat să sară cineva din vreo curte şi să dea gluma pe față.

— Ce e? a întrebat Norma în timp ce se aşeza în fotoliul ei şi privea fumul care se ridica din coşuri.

— Misty Meyer împlineşte 16 ani. E o petrecere diseară.

Norma n-a comentat că era al 12-lea ceas, dar Saint ştia şi că atunci când te gândeşti la cineva în ultimul moment, tot înseamnă că te gândeşti la el.

— Te duci, a spus Norma.

— N-am nicio rochie frumoasă.

— O să fie şi Joseph acolo.

Saint a clătinat din cap, deşi nu ştia. Acum nu-şi mai petreceau împreună timpul decât vânând.

— O să te duci şi dacă e Joseph acolo, presupun că o să-i aduci aminte.

Saint s-a uitat fix la foaia de hârtie, la scrisul elegant şi cuvântul *cordial.*

— Ce să-i aduc aminte?

Norma i-a luat mâna mică în mâna ei şi a strâns-o cu putere.

— Că n-a pierdut totul cât a lipsit.

82

Prin fața lui au trecut două fete cu bluze țărăneşti.

Părul le cădea în bucle pe umeri, aveau blugi evazați şi nişte tocuri amețitoare, umplând aerul cu parfumuri furate de la mamele lor.

Patch stătea pe bordură lângă geanta lui în timp ce Monta Clare, apăsat de soare, se îndrepta spre sfârşitul zilei. Băieții de pe trotuar purtau jachete şi cămăşi înflorate, deschise ca să lase la vedere fâşii de piele palidă, cei mai mulți cu părul lung.

Vreo 12 reclame se răsuceau în vânt. Hanes Jewelery şi Rewalt Autos; Braybart Coffee, roşul, albul şi albastrul de la Pepsi-Cola. Mai multe fete în rochii, zâmbind alături de băieți crispați, hotărâți să facă seara asta să conteze într-un mod care-i încânta şi-i îngrozea în acelaşi timp.

În fața biroul administrației locale s-a sprijinit de harta cu zonele inundabile şi a rămas acolo până s-a lăsat complet întunericul şi s-a aprins lumina de la biserică.

În buzunarul blugilor avea invitația pe care i-o adusese Misty, promisiunea lui neaşteptată că se va duce fiind un regret care-i rămăsese ca un nod în gât pe măsură ce se apropia ziua.

Avea cu el o cutiuță, iar înăuntru un glob cu zăpadă pe care-l văzuse în vitrina unui magazin de artizanat când punea afişe în Wellbray Creek. În glob era un orăşel miniatural acoperit de zăpadă, atât de delicat şi detaliat, încât se uita la el în fiecare seară înainte de culcare. Îl costase un dolar. Deplânsese risipa.

Lângă uşă, băieții din grupul lui Chuck îşi treceau de la unul la altul o sticluță cu tărie. Înăuntru, de grinzi erau atârnate steguleațe, iar baloane în culori strălucitoare pluteau în sus spre un glob disco din care se reflectau fâşii înguste de lumină.

Grupuri de fete dansau, cu picioarele mişcându-se la unison, şi în clipa aceea el se întreba ce pierduse. Şi ce pierdea Grace.

Patch aproape că reuşise să treacă prin mulțime când cutia i-a fost smulsă din mână.

A auzit râsete. Discuții despre hainele lui, despre tenişii vechi, despre lungimea pantalonilor. A încercat să meargă mai departe, dar a fost blocat, a încercat s-o ia înapoi, dar a fost împins la pământ.

Şi, pentru cea mai înghețată clipă, a simțit cum îi e trasă banderola de pe ochi.

Atunci s-au stins râsetele şi poate că a fost ceva în felul în care a ridicat privirea spre ei care le-a oprit cu totul, iar cineva i-a aruncat-o înapoi. Şi-a tras-o repede peste cap şi a pus-o la loc.

Şi atunci cutia a fost aruncată către el.

Patch a auzit sticla spărgându-se când a atins podeaua.

A rămas îngenuncheat când l-au lăsat singur.

În clipa aceea tânjea să fie înapoi în beznă. Lângă ea.

83

Saint stătuse o oră în magazinul de pe Main Street al domnişoarei Kline, care ținuse deschis şi după program pentru că văzuse rugămintea din ochii Normei când fata dispăruse în cabina de probă cu o rochie midi din catifea crem, cu mânecile umflate.

— Arăt ca o minitartă, s-a auzit Saint din spatele draperiei.

Domnişoara Kline a luat un halat multicolor.

— O să arăt ca mama sărbătoritei. Ar fi drăguț.

Un model roşu abstract, psihedelic.

— Mi-e puțin greață.

În cele din urmă, o rochie lungă cu roşu şi albastru şi un decolteu în V adânc.

— Vindeți şi țâțe cu care să umplu chestia asta?

Domnişoara Kline i-a aruncat o privire Normei, care se uita nostalgică spre uşă.

S-au hotărât la o rochie neagră cu flori şi guler alb.

Saint a mers țanțoşă spre casa înaltă.

— E un pic cam lungă, a remarcat Norma când Saint a ridicat poalele ca să nu se târască pe podea.

— Sunt eu un pic prea scundă, a ripostat Saint fără chef.

A scotocit prin cutia cu farduri a bunică-sii şi s-a strâmbat.

— Cred că astea s-au stricat.

— Fardurile sunt ca vinul, a început Norma, oprindu-se când Saint a ridicat un fond de ten din 1955, în care componentele se decantaseră.

După zece minute, Norma a adus-o pe doamna Harris, vecina lor de peste drum. Saint i-a privit cocul ca un stup de albine, ochii albastru-deschis şi cutia industrială de farduri, apoi i-a aruncat bunică-sii o privire panicată.

— Linişteşte-te. Doamna Harris face aranjamentele pentru domnul Nathaniel.

Ochii lui Saint s-au mărit îngroziți.

— Domnul Nathaniel... de la casa funerară din Monta Clare?

Doamna Harris a împins-o cu mână grea pe un scaun.

— Dacă pot să aduc la viață un cadavru, pot să mă descurc şi cu tine.

— Şi acum circul e complet, a comentat Saint.

— Vrei să fac ceva cu coada asta?

— Da. Las-o naibii în pace.

— De-asta nu-mi place să lucrez cu viii.

După 20 de minute şi câteva înjurături, a coborât. Bunica ei a făcut vreo zece poze în timp ce Saint se lupta cu dorința de-a închide aparatul foto.

84

A atras privirile la petrecere când a ocolit pe la marginea ringului de dans, a găsit masa pentru cadouri şi l-a pus şi pe-al ei acolo. Un pulover roz pe care-l tricotase cât lipsise

Patch, puțin cam larg pentru ea, probabil că lui Misty o să-i fie puțin mic.

— E aici?

Saint s-a întors şi a rămas fără grai când a văzut-o pe Misty îmbrăcată într-o rochie albă care abia îi ajungea la genunchi şi cu pantofi cu toc asortați. Avea unghiile făcute, părul ridicat în bucle şi doar o urmă de fard la ochi, ceea ce-i spunea lui Saint că probabil nu fusese dichisită de o machieuză de cadavre.

— Nu ştiu, a răspuns ea.

Misty s-a uitat în jur, atrăgând privirile tuturor băieților din clasa lor şi a celor mai multe dintre fete.

— La mulți ani! a zis Saint.

Misty a zâmbit, dar era un zâmbet gol.

— Deci n-a venit cu tine?

Saint a clătinat din cap. Apoi a înțeles. Şi atunci a simțit cum sala de festivități a bisericii rămâne fără aer. A ştiut de ce o invitase Misty.

— Nu-l lua tu, a spus ea şi a simțit roşeala în tot corpul, ruşinea pentru cuvintele pe care le rostise.

Misty a coborât privirea spre ea.

— Ştiu cum sună. Dar tu... tu poți să ai... ai deja pe toată lumea.

Saint a privit fulgerarea luminilor şi s-a uitat la familia mare a lui Misty.

— Nu sunt sigură ce...

— Te rog, Misty. Dacă e de milă, dacă e vreun fel de obligație, atunci...

N-a apucat să termine de spus ce începuse pentru că s-a auzit o melodie lentă şi, pe acordurile de chitară, Chuck a luat-o pe Misty de mână şi a tras-o spre mijlocul ringului, unde îi era locul.

Prin uşile deschise, Saint l-a văzut îndepărtându-se încet de ele.

Dacă s-ar fi simțit bine poate că l-ar fi strigat, dar stând acolo, cu rochia şi machiajul, se simțea aşa de aiurea că n-a putut decât să se uite mai departe când Misty l-a împins pe Chuck şi a ieşit în aerul cald al serii.

— Arăți minunat.

Saint s-a întors şi l-a văzut pe Jimmy. Purta un sacou şi pantaloni eleganți şi avea la gât cravata lui taică-su.

— Nu ştiam că vii şi tu.

Jimmy a ridicat din umeri.

— Mama se ştie cu familia Meyer.

Saint s-a întors.

— Saint! Vrei să dansezi?

Ea a clătinat din cap.

Jimmy a zâmbit, iar zâmbetul lui era cald şi blând.

— Când lipsea Joseph... şi ți-am spus că mă rugam pentru el... voiam, sigur, să se întoarcă în siguranță. Dar la fel de mult voiam şi să fii tu bine. Aveam nevoie.

— De ce?

El nu şi-a desprins ochii albaştri de ai ei şi de data asta nici n-a roşit, nici nu şi-a ferit privirea.

— Te văd, Saint. Văd cum îți pasă. Văd cum închizi ochii câteva secunde înainte să râzi. Văd că încerci să-ți ascunzi dinții când zâmbeşti. Dar nu-i nevoie, pentru că eşti... pentru că ai un zâmbet perfect.

— Jimmy...

— Ştiu că... ştiu că nu pe mine m-ai alege. Dar dansează cu mine!

Saint s-a mai uitat o dată în spate, afară, unde Misty se îndrepta către Patch.

Şi l-a luat de mână pe Jimmy.

85

— Ai întârziat, a zis Misty.

Patch s-a întors.

— Eu...

— Eram îngrijorată că n-o să apari.

— Ce-ai primit de ziua ta?

Stăteau unul lângă altul şi se uitau spre sala unde muzica devenea mai lentă şi se formau perechi.

— Crezi că o să fie întotdeauna atât de greu? a întrebat ea.

El i-a văzut pe părinții ei, tatăl cu spatele drept şi brațele țepene, iar mama elegantă în rochia lungă şi cu perle mari la gât. S-a întrebat cum era să ai viitorul pictat aşa, să ai lumea ta perfectă atât de închisă. Poate că ştia deja. Doar că în alt mod.

— Mi-e teamă că n-o s-o găsesc niciodată, a spus el şi aproape că nu suporta să rostească un asemenea adevăr.

— Poți să cauți în continuare. Dar s-ar putea să nu mai vezi ce e în fața ta.

Patch n-a ridicat privirea.

— Poate ce ai pățit... tu nu eşti ca ei, Patch. Toată lumea e... nimeni nu te cunoaşte. Nu te cunoaşte cu adevărat.

— Cântecul ăsta, a spus el în clipa aceea, sub cerul perfect din orăşelul lor mic şi perfect.

Deşi ea l-a prins de mână, picioarele lui nu s-au mişcat şi au rămas încremeniți.

— Crezi că e adevărat că doar dragostea poate să-ți frângă inima? a întrebat Misty.

Luna era prea strălucitoare; pe cer erau prea multe stele.

Uneori, Patch îşi dorea să le ascundă pe toate.

— Dacă lumea ta trebuie să se dezintegreze, a zis ea.

Şi-a trecut brațul lui pe după talie şi şi-a pus brațul ei pe umărul lui. Şi-a scos încet pantofii şi şi-a lăsat picioarele goale să se cufunde în iarbă.

N-ar fi fost prima dată când dansa cu o fată.

I-a inspirat parfumul.

— Nu mi-ai zis ce-ai primit.

Misty a ridicat spre el ochii atât de albaştri şi de adânci, încât Patch a ştiut că probabil o să se înece.

— Exact ce mi-am dorit.

— Şi ce era?

— Să dansez cu băiatul care mi-a salvat viața, a răspuns ea într-o şoaptă abia auzită.

Inimile frânte
1978

86

Misty aştepta autobuzul 42 în fiecare zi după ore.

Iar când Patch a coborât – puțin peste 1,80 acum, cu salopeta legată la brâu, un tricou alb care sugera muşchii de dată recentă şi părul blond legat sub o şapcă închisă la culoare –, a traversat în fugă strada principală, i-a sărit în brațe şi şi-a încolăcit strâns picioarele în jurul taliei lui. Ei doi, singuri în sărutul lor, celelalte fete privindu-i.

La 16 ani renunțase la şcoală şi se angajase la Bell Lewis Company, schimba patru autobuze în fiecare dimineață până la marginea puțurilor, unde îşi lua vesta şi casca şi muncea alături de bărbați care aveau de două ori vârsta lui. Prima dată când coborâse prin roca de dolomit până în mină

se sprijinise de un stâlp şi se uitase în sus, la încăperea săpată, de două ori cât o sală de sport de liceu. Prezentarea locului de muncă fusese rapidă şi dură. Stătuse cu bărbați care încărcau minereul în camioane de transport, se apropiase prea mult de concasor şi când ajunsese înapoi la elevator, îi țiuiau urechile. A avut nevoie de vreo două zile ca să se învețe cu mirosul, cu umezeala şi frigul. Alte câteva până a reuşit să-şi aducă aminte să se închine în fața plăcuței cu Sfânta Barbara înainte să coboare. Patch petrecea opt ore pe zi în subteran, uneori într-o întunecime marcată doar de licărul minereului şi amintirile lui cu Grace. Foraj, explozie şi cărat. Bărbații bombăneau despre prețurile oțelului în timp ce-şi mâncau sandviciurile unul lângă altul pe bănci de lemn, sub pâlpâirea becurilor portocalii.

— Ai o fată? l-a întrebat unul dintre ei la sfârşitul primei săptămâni.

Patch a încuviințat.

— Da, am o fată.

Trecea prin viață ancorat de o fată care devenea rapid cea mai frumoasă domnişoară. În timp ce adolescența întipărise pe mulți dintre colegii ei de clasă coşuri şi unghiuri ciudate, Misty trecea cu o grație şi o hotărâre imposibile peste acel val distrugător.

Şi-au petrecut ierni albe hoinărind prin păduri; în dimineți frumoase de primăvară au sfidat lacul rece şi au mers prin curentul de adâncime, uneori întinşi pe spate şi plutind. Prima dată când Misty a rămas în costum de baie, Patch şi-a mutat privirea, iar când s-a uitat din nou a văzut-o dându-şi ochii peste cap. Încrederea ei în sine la bucătărie a crescut, chiar dacă nu şi îndemânarea, iar el a înghițit sportiv, cu noduri, minuni ca iepure *bourguignon*, kebapuri de crab şi un fel personal cu chili atât de iute, încât şi-a petrecut mare parte din toamnă asudând.

Au văzut la televizor cum un viscol a creat haos în New England. Misty şi-a împins tălpile goale sub piciorul lui, ca şi cum ar fi putut simți frigul prelingându-se din televizorul VIR. Familia Meyer privea relația lor înfloritoare cu un fel de amuzament, părinții fiind convinşi că fata îşi va achita datoria destul de curând.

Patch îşi petrecea diminețile de sâmbătă la galerie, privind încruntat cum Sammy deplângea ziua în care Larry Flynt a fost împuşcat în Georgia. *Ne-a dat foarte multe. Foarte, foarte multe.*

În toamna lui 1978, Misty şi-a luat permisul de conducere, iar în iarna aceea au traversat tot statul până în oraşul Petra din Marion County, un orăşel parcă dintr-un glob cu zăpadă. Au mers pe autostrăzi albe până au văzut ridicătura de la Cupler Windmill. Patch a lăsat-o pe Misty la căldură în Mercedesul ei şi s-a întâlnit cu o doamnă pe nume Carol Birch, a cărei fată dispăruse cu patru ani în urmă. Găsise datele ei de contact în *Marion County Herald* şi îşi scriseseră. S-au înfofolit în haine de iarnă şi au luat-o pe străzile înghețate de lângă Nine Fork Canal. Cât i-a povestit lui Patch despre fata ei, au privit două lebede dând frumusețe lacului. Pe fată o chema Melinda şi nu exista nimic care să sugereze că era sau nu Grace. Carol aducea cu ea un sentiment anume de groază, de parcă patru ani ar fi aşteptat în spatele uşii bătaia aceea aducătoare de suferință. Patch se întreba dacă speranța era tipul lui de pedeapsă, uneori mai rea decât siguranța, decât drumul lung şi înfundat către vindecare.

A plecat cu o fotografie a Melindei, făcută pe fundalul unui apus în Mount Vernon. Au mers înapoi aproape în tăcere, iar când a ajuns acasă, Patch a prins poza pe panoul din dormitorul lui, în timp ce Misty a urcat pe acoperişul plat. Patch a urmat-o şi s-au ținut de mână aşteptând să

răsară stelele, iar el să-i poată povesti despre grecii antici şi legendele lor nemuritoare.

— Cum e în mină? a întrebat ea şi i-a luat brațul ca să-l pună în jurul ei.

— E bine, Mist.

— Mi-e teamă că o să-ți cadă un bolovan în cap.

— Port cască.

— Le dai şi celorlalți băieți din brioşele mele?

Patch s-a gândit la prăjiturile care putrezeau sub brecii şi a încuviințat.

— Bine. Aşa-ți faci prieteni, Patch.

În timp ce Misty trecea dintr-o clasă în alta la şcoală, el vâna indicii pe tot cuprinsul statului. Majoritatea nu duceau nicăieri. Uneori, oamenii nu veneau sau nu-i răspundeau la telefon, alteori simțea durerea aceea în stomac care-i spunea că n-o s-o găsească, poate că ea deja nu mai era.

87

Într-o dimineață senină s-a întâlnit în Huntersville cu o altă mamă şi a mai primit o fotografie, apoi a stat cu Misty în spatele bazilicii. Ea era îngenuncheată, iar el se uita la coloanele albastre şi tavanul înstelat.

— Mi-e greu să mă rog acum, a spus ea.

— De ce?

— Am primit deja destul.

Şi l-a sărutat.

Când s-au desprins, ea nu i-a dat drumul mâinii. N-avea să-i mai dea drumul niciodată.

Misty n-a observat că el compara mătăniile atârnate de cuierele din fier forjat pentru halate de pe uşă cu amintirea

lui despre cele ornamentate cu care îşi îngropa Eli Aaron victimele. Nu exista nicio clipă în care s-o uite.

Şi-a petrecut mult din timpul liber la biblioteca publică, croindu-şi drum prin zece ani în egală măsură chinuitori şi prosperi. Trecea peste ştiri pe care se întreba cum de le ratase: un viscol în Buffalo, Harvey Milk şi primarul George Moscone; o pană de curent în New York; un film SF cu săbii de lumină; un rege mort şi 75 000 de oameni în stradă care-i jeleau vocea şi felul indecent în care se mişca în fața publicului.

Şi-a extins căutarea la statele din jur şi şi-a sporit colecția de nume şi chipuri. A făcut copii după toate la un copiator aflat la două orăşele mai încolo, apoi a avut grijă să le pună pe biroul lui Nix. Şeful de post nu-i mai băga în seamă suferința; nu făcea decât să ia copiile şi să le pună în sertarul biroului.

Sammy perfecționa marinade complicate şi în fiecare duminică seară făceau împreună un grătar pe balconul mare care dădea spre Main Street. Patch bea un suc în timp ce Sammy vorbea despre *Rădăcini* şi Kunta Kinte.

— Înțeleg ritualul tribal al trecerii şi toate cele, dar chiar trebuie să-ți taie prepuțul? a întrebat Sammy, cu o mână protectoare peste vintre.

— Azi-dimineață te-a căutat o femeie. A zis că o cheamă Nina, a spus Patch.

Sammy s-a ciupit de puntea nasului.

— N-o fi citit biletul.

— I-am luat numărul.

— Şi eu chiar i-am trimis un bilet în care îi mulțumeam pentru servicii, dar îi explicam clar că nu mai e solicitată în patul meu.

Patch a aşteptat să-l vadă râzând.

Sammy n-a râs.

Cu Misty erau discuții ezitante despre banchetul de absolvire. Nu ceruse direct să fie invitată, dar de fiecare dată când treceau pe lângă magazinul domnişoarei Kline de pe Main Street se oprea să se uite la rochia galbenă din vitrină, cu detalii din dantelă şi bolero, oftând aşa de tare că până la urmă el şi-a adunat curajul s-o ducă la Elion Point, unde a făcut tot ce era de aşteptat din partea lui, iar ea l-a îmbrățişat suficient de strâns ca să provoace daune.

S-a străduit să aibă grijă de maică-sa, să-i ridice rețetele, să-i pregătească micul-dejun şi cina şi să fie al naibii de sigur că Misty nu trecea niciodată pragul casei. Din ce făcea la mină, obligând-o pe Misty să ia bani de benzină şi împăcându-l pe proprietarul maică-sii cu o sumă suficientă din restanțe, puținul care-i rămânea nu acoperea facturile. Nu o dată suna maică-sa în fiecare lună la galerie ca să spună că s-a întrerupt curentul, iar el găsea frigiderul scurgându-se şi un sentiment tot mai puternic de nelinişte.

Uneori trecea pe lângă Saint în oraş, iar ea îi zâmbea puțin şi el îi răspundea. Îl alina gândul că avea să-l lase cu totul în urmă în curând.

Şi aşa exista într-o stare modificată, la jumătatea distanței între a trăi şi a nu trăi, a merge mai departe şi a lâncezi.

Dacă drumurile deveniseră țipătul lui în pustiu, picturile deveniseră nordul real, talentul lui fiind atât de uluitor, încât Sammy nu-l mai îndruma, doar se retrăgea în spate şi privea, reflectând în tăcere.

A pictat-o pe fata din Birch, apoi pe fata din Huntersville; a lucrat câteva luni la fiecare portret, iar când era gata, îl punea pe Sammy să plătească transportul şi-l trimitea mamelor. După o săptămână, Carol Birch a făcut drumul lung până în Monta Clare, a oprit maşina în fața galeriei, l-a luat în brațe şi a plâns.

Apoi Patch a pictat-o pe Callie Montrose.

În detalii atât de fine şi măiestrite, încât localnicii au stat în faţa vitrinei de la galerie toată ziua în care l-a expus Sammy. Nimeni n-a stat mai mult decât Nix, care a rămas pironit acolo, cu părul tuns un pic mai scurt acum şi chipul blând încă profund tulburat.

Tabloul a fost apoi livrat cum se cuvine lui Richie Montrose, care l-a trimis imediat înapoi.

— Ce-o să faci cu el? a întrebat Nix într-o după-amiază, când Patch spăla vitrina galeriei.

— Sammy zice că putem să-l atârnăm aici până e găsită. De ce nu l-a vrut tatăl ei?

Nix nu şi-a desprins privirea de la fată.

— Uneori doare prea tare.

88

Patch îşi petrecea tot mai mult timp în casa mare de pe Parade Hill. O dată, mama lui Misty i-a dus la Lakeland Mall. Mamă şi fiică l-au condus într-un magazin universal unde au scotocit prin şiruri întregi de cămăşi Oxford, pulovere de lână în carouri şi pantofi eleganţi lustruiţi.

Misty a ales grămezi, le-a îndesat în braţele vânzătorului şi i-a spus lui Patch că erau un cadou timpuriu de Crăciun. El a refuzat ferm; Misty era aproape înlăcrimată când au plecat cu mâna goală, iar maică-sa arăta ca şi cum Patch picase un test pe care nu acceptase niciodată să-l dea. A încercat să nu se considere un proiect al lor, o extensie a acţiunilor de caritate ale doamnei Meyer.

A venit primăvara lui 1979, iar bunica lui Saint a făcut ultima dată traseul cu autobuzul. Ar fi vrut să continue, dar Departamentul auto avea reguli stricte legate de vârstă şi

consecințe inevitabile. Norma i-a bodogănit, apoi l-a bodogănit pe Patch, care venea cu ea în fiecare dimineață. A amenințat să-i dea în judecată, a avut o întâlnire la biroul de avocatură Jasper & Coates, unde i-au spus că nu avea argumente. Norma a amenințat să-i dea şi pe ei în judecată.

Patch a ajuns să ştie totul despre Misty Meyer. Cum râdea când îşi punea el şapcă de lână. Celelalte fete au început să-l observe şi ele, poate datorită companiei celebre, consensul fiind că acum era bărbat într-o mare de băieți, poate din cauza banderolei de pe ochi sau a faptului că-şi riscase cândva viața ca să o salveze pe a altcuiva. Orice-ar fi fost, cocktailul s-a dovedit suficient de amețitor ca Anna Blythe, Christy Dalton şi Heather Baxter să-şi joace cărțile la interval de câteva zile una de alta, făcându-şi apariția la galerie sub privirile unui Sammy nedumerit. Misty le-a trimis la plimbare cu un baraj de înjurături atât de vulgare, încât păcătosul Patch aproape că a tresărit.

— Nu te pui cu bursucul melivor, a zis Misty, în timp ce Heather îşi stăpânea cu greu lacrimile şi se retrăgea.

— Sunt destul de sigur că asta înseamnă că tu eşti mierea, i-a şoptit Sammy lui Patch, care avea o privire înspăimântată.

În unele zile luau bicicleta ei roşie Sting-Ray şi mergeau pe serpentinele spre Pike Creek, iar soarele desena un orizont frumos în timp ce ea stătea pe ghidon.

Făceau plajă lângă lac, unde el şi-a adunat curajul să-şi scoată banderola de pe ochi, pentru că bumbacul îl irita şi-l deranja, însă briza i l-a aruncat în apă. Misty şi-a ridicat rochia şi a intrat în lac după ea, apoi a venit cu apa şiroind şi i-a pus-o la loc pe cap, după care l-a sărutat.

Vorbeau des despre Grace, dar niciodată în termeni care s-o facă pe Misty să se simtă amenințată. Patch ştia că ea se întreabă cum ar putea să concureze cu o fată aproape fantomatică.

Şi după ce el urmărea încă un indiciu care nu ducea nicăieri şi se retrăgea într-un loc în care ea nu-l putea ajunge, ştia că Misty îşi face griji, deşi probabil că simțea şi uşurare după eşecurile lui. Şi aşa se închidea cercul vicios.

Au avut prima ceartă într-o după-amiază rece de mai. Ea cumpărase bilete la un film la Palace 7. El primise un telefon de la o doamnă din Loess Hills care-i văzuse afişul. În sufletul lui ştia că nu e nimic, dar tot se dusese. Misty se montase singură, iar lipsa lui completă de reacție nu făcuse decât s-o enerveze şi mai tare. Când autobuzul s-a pus în mişcare, l-a urmărit şi a dat cu piciorul în el atât de tare, încât taică-su a trebuit să trimită un cec companiei municipale de transport.

— E focoasă, a spus Patch.

Sammy a ridicat paharul.

— Exact ca maică-sa.

Stăteau pe balcon, cu fața către Main Street.

Sammy mai slăbise puțin şi o punea pe seama faptului că se întâlnea cu trei femei în acelaşi timp.

— Ultima a trecut pe-aici şi am rămas fără niciun fluid. A trebuit să mimez orgasmul. Şi mai zice lumea că sunt misogin!

Patch a terminat încă un tablou, chemând imagini din fiecare cuvânt pe care-şi putea aminti că-l rostise ea.

— Deci asta-i casa? a întrebat Sammy, privind cu atenție pictura.

Casa albă, în lumina blândă a dimineții, tuşe lejere învârtejite alături de picături de culori neamestecate. Nuanțe de galben ale unei pajişti în spate, începutul unui deal rotunjit. Sentimentul locului era copleşitor, detaliul, construcția casei unde stătea familia lui Grace.

— Să ştii că arăt tablourile tale, a zis Sammy.

— Cui?

— Coaielor mele ciufulite. Unor cumpărători, tâmpitule!
— Nu sunt de vânzare.
Sammy şi-a umplut paharul şi a băut puțin din el.
— Nu mă face să-ți aduc aminte ce-mi datorezi.
Patch şi-a dres vocea, cu ochiul îndreptat oriunde, numai la Sammy nu.
— Ştii că există o şcoală de artă în St Louis. Îmi închipui că dacă sunt suficient de bun, atunci o să vadă mai mulți oameni tablourile. Trebuie să fie un lucru bun, nu?
Sammy i-a făcut semn că nu-l bagă în seamă, vărsându-şi cu ocazia asta nişte bourbon pe antebraț.
— Nenorocirea aia de şcoală de artă e năpasta creației. La fel de bine poți să iei pensulele alea de 100 de dolari şi să te ştergi cu ele la...
Patch a ridicat mâinile în semn de capitulare.
— Şi blonda? N-o deranjează că lucrezi în mină? a întrebat Sammy calmându-se.
— O să termine şcoala. Urmează facultatea. Şi chestia asta o să ajungă la final.
— Şi până atunci?
Patch şi-a lipit cutia rece cu suc de tâmplă şi a închis ochiul.
— Ce dracu' fac, Sammy? Mă prefac că sunt normal. Am o fată. Mergem la filme şi luăm burgeri şi eu mă prefac că nu e o pierdere evidentă de timp. Fiecare clipă ar trebui dedicată găsirii ei. Şi în loc de asta, eu...
— Apeşi butonul de pauză, copile.
Patch a încuviințat deşi ştia că o pauză e, prin definiție, ceva temporar.

89

Saint cânta *Liebestraum nr. 3*.

Mâinile ei mici zburau peste clape, cadența rapidă îi brobonise fruntea şi era atât de concentrată că nu şi-a dat seama că bunică-sa intrase în cameră.

Ploaia de primăvară transforma străzile-n oglinzi, caleidoscoape care reflectau bolta de flori albe de trillium.

Când se apropia de jumătatea piesei, la seriile de octave dinaintea arpegiilor, bunica s-a apropiat, ceva nemaiauzit când repeta.

Saint a aruncat o privire şi a văzut plicul mare pe care-l ținea în mână.

— Are timbru de Hanover, a spus Norma.

Începuse să poarte ochelari, cu dioptrii mai mici decât ale fetei.

Saint a redus ritmul şi a cântat acordul suspendat. Apoi i-a spus bunică-sii să-l deschidă.

Mâinile Normei tremurau, nu de nerăbdare, ci pentru că nu le putea împiedica.

Pensionarea o îmbătrânise peste noapte.

— Dumnezeule! Ai intrat, Saint. Ai intrat!

Saint a lovit tunător în clape.

Norma a rămas până la capăt şi a aplaudat uşor când s-a terminat piesa.

— A fost perfect, a zis ea.

— Mi-am pierdut contragreutatea, a răspuns Saint, uitându-se la mâna dreaptă ca şi cum ar fi trădat-o într-un fel.

— Ai intrat la Dartmouth, Saint.

— Nu vreau să te las singură.

Norma şi-a lipit fruntea de ea.

— Fetiță toantă.

— Eşti... tu eşti tot ce-am avut vreodată.

— Haide, te duc să sărbătorim cu o înghețată la Lacey.

Saint s-a întors la pian.

Avea să mai încerce o dată.

Nu ştia cum să renunțe.

90

În weekenduri lucra la biblioteca publică din Panora, unde îşi lăsa bicicleta rezemată de balustrada neagră, iar ea se cufunda în muncă de parcă ar fi fost o lebădă pe lac.

Se ocupa de cereri şi împrumuturi şi chiar simplificase sistemul învechit de fişe. Iar în momentele de linişte, care erau multe, căuta.

A trimis scrisori către 100 de judecători de instrucție în tot atâtea jurisdicții, a vorbit cu 37 de recepții de spital pe o rază de 1 600 de kilometri de la casa lui Eli Aaron. A dat descrierea fetei din tablou, trecând peste protestele ei şi ale bunică-sii.

— N-are de unde să ştie cum arată fata, a zis Norma într-o după-amiază, când mâncau brioşe cu lămâie la Lacey.

Saint nu răspunsese şi se uitase vizavi, unde tocmai oprise autobuzul 42, iar el coborâse în brațele deschise ale lui Misty.

Ştia de la Norma că Patch se ținea de planul lui, căutându-i pe părinții adolescentelor dispărute şi luând notițe într-un dosar roşu, în timp ce mergea dimineața spre minele St Francois. Saint a petrecut un an căutând în înregistrările publice şi de stat. S-a concentrat pe certificate de deces. Era ceva migălos şi riguros, deşi multe puteau fi eliminate doar pe baza vârstei. A pornit de la premisa fără nicio bază că Grace putea fi cu trei ani mai mare, pentru că-i oferea mai mult spațiu de lucru, aşa încât a căutat licențe

profesionale. Pentru asistente medicale, terapeuți, avocați şi medici. Când a găsit persoane care s-ar fi putut potrivi, le-a notat şi a început să scotocească în viețile lor. A dat aproape 300 de telefoane care au nedumerit femei, mame, tați şi bunici. Şi-a îmbunătățit abordarea, astfel încât să înceapă cu întrebări mai uşoare, dar nu după mult timp ajungea la „Cunoaşteți un băiat pe care-l cheamă Patch?”. Uneori rămâneau la telefon pentru câteva informații de context, alții îi închideau pur şi simplu.

A încercat şi să solicite înregistrări federale, dar având doar un nume de botez de la care să pornească, a renunțat rapid.

Şi-a pierdut interesul pentru doctorul Tooms după un an în care-i supraveghease casa. Orice ar fi ascuns atunci, era convinsă că nu era vorba de Grace.

Patch tot mai suna în toiul nopții şi umpluse trei casete cu pălăvrăgeala lui. În unele înregistrări era febril, dezorientat şi confuz. În altele vorbea despre cum mirosea Grace sau cum ar fi arătat o dimineață de iarnă în subsolul unde fuseseră ținuți. Îşi amintea lămâie pe pielea ei, răsuflarea mentolată. Pomenea despre cum arată cerul la Baldy Point, cum se revarsă lacul Altus-Lugert la baraj şi porneşte ca un torent pe Fork Red River. Saint acoperea în fiecare noapte telefonul cu o pătură, ca să n-o trezească pe bunică-sa. Era o nebunie. Era legătura ei cu el.

Nu rămăsese în urmă la şcoală, ajunsese printre primii din clasă, nu se băga în discuțiile entuziaste despre facultate şi balul de absolvire. Nu-şi mai împletea părul lung, doar îl lega la spate şi în principal ignora moda şi tendințele trecătoare. Păr tapat, cu straturi, blonduri platinate. Purta salopetă de catifea şi privea cum Misty era orbitoare cu gulere rotunde şi decolteuri de dantelă.

Într-o bună zi, când s-a trezit, a văzut o potecă de trandafiri care ducea de la uşa din faţă până la Jimmy Walters, care avea în mână un buchet generos.

— Vrea să te invite la bal, a spus Norma de lângă ea.

— Ştiu.

— Am auzit că Patch merge cu Misty, a adăugat bunică-sa, ca şi cum ar mai fi fost nevoie să spună.

— Am auzit şi eu.

Norma s-a îmblânzit.

— Am auzit şi că Sammy expune tablourile lui în weekendul viitor.

— Ah!

— Dă-i o şansă lui Jimmy. Pentru mine. Şi-ţi promit că, dacă nu merge, o să-mi asum toată responsabilitatea.

91

Saint şi-a petrecut săptămâna următoare dând telefoane şi târând-o pe bunică-sa în orăşele îndepărtate. Din Camden County în Dade, Jasper şi Ozark a întrebat, a ţinut discursuri şi s-a milogit de-a dreptul, până când câţiva reporteri locali au fost de acord să vină să-l vadă pe băiatul-pirat care pictase viaţa unei fete ce s-ar putea să nu fi existat niciodată. Pentru cei nehotărâţi a folosit faxul de la bibliotecă să trimită copii ale tablourilor, iar ei au fost atât de impresionaţi de talentul lui, încât au acceptat să scrie ceva.

În micul birou din Monta Clare al *Tribune*, Saint a stat cu reporterița Daisy Creason, care şi-a pus picioarele pe masă şi muşca dintr-un creion în timp ce se uita la afiş.

— Asta-i fata? Adică, ar putea fi, a zis ea şi s-a încruntat.

— Dacă publici, o să-l fac pe băiatul-pirat să nu te mai bată la cap, a mințit Saint.

Daisy a dat din cap repede.

În seara decisivă Saint a ajuns cu o oră mai devreme şi l-a văzut prin vitrină pe Patch măturând podeaua, în timp ce Misty agăța felinare de o bară improvizată pe care o montase Sammy. Lucrările erau atârnate pe toți pereții, vreo şase, fără variații de strălucire.

Saint a aşteptat în curtea bisericii şi când a apărut în sfârşit şi Norma, mergând încet, a întâmpinat-o la poartă şi au intrat împreună.

— Vine şi mama lui? a întrebat Norma.

Sammy şi-a fixat privirea în paharul cu brandy.

— N-are rost să vină nimeni. Tâmpitul a hotărât că nu vinde niciun tablou. Şi am pe cineva care vine din oraş.

Saint s-a ascuns în capătul întunecat al galeriei care începea să se umple de localnici, câțiva reporteri şi oameni din oraş pe care nu-i recunoştea. Părinții lui Misty erau în centru, în seara aceea mulțumiți că fata lor alesese să fie curtată de un pictor atât de promițător.

Nu l-a observat pe Jimmy Walters până nu i-a simțit colonia, uşoară şi proaspătă.

— Am un dihor, a zis el pe post de introducere.

— Şi presupun că vrei să-i fac cunoştință cu castorul meu.

Jimmy a roşit, dar a reuşit să şi râdă. Purta o cămaşă de satin care i se lipea de piept. Saint îl vedea uneori alergând pe lângă calea ferată veche.

Băiatul şi-a dres glasul.

— Inima dihorului bate de 250 de ori pe minut.

După tremurul din voce şi petele întunecate de sub brațe, Saint a bănuit că nici el nu era departe.

Uneori îl lăsa să meargă cu ea când se ducea în pădure cu aparatul foto. În general ştia să nu vorbească, deşi îi simțea înflăcărarea ca pe o strangulare, nevoia lui de a fi

ceva care să primească atenția ei. Nu ştia de ce-i pasă lui, de ce vedea în ea ceva ce ea ştia că nu există.

— Saint!

Ea s-a întors.

— Ştiu că nu te uiți la mine cum te uiți la Patch. Dar uite, eu te invit la bal, el nu.

Jimmy a zâmbit din nou şi s-a întors la maică-sa, care se uita fix la Callie Montrose.

Saint s-a uitat în jur după el, apoi a văzut uşa din spate deschisă şi l-a găsit stând singur pe terasă, sub cerul nopții acoperit de stele atât de strălucitoare, încât umpleau propria pânză.

— Eşti faimos acum.

Patch a ridicat privirea şi a zâmbit pentru prima dată în seara aceea.

— Bună, Saint!

— Bună, copile!

Patch s-a ridicat şi, o clipă, a crezut că o s-o îmbrățişeze, dar el s-a aşezat la loc pe balustradă.

— Sam e ofticat pe mine.

— E un bețivan idiot.

— Ce-ai mai făcut, Saint?

Ea şi-a dat părul după ureche. Purtase aparat dentar un an şi jumătate, iar când a zâmbit, el n-a băgat de seamă că acum avea dinții drepți. Saint era încă mică, fața ei arăta că ar putea fi mult mai mică şi încă avea pistrui pe nas, deşi acum purta rame mai subțiri.

— Am fost... am fost aici.

Patch a zâmbit, iar ea a încercat să nu-i simtă zâmbetul până în stomac, în durerea din piept.

— Lucrezi într-o mină.

— Nu pot să vând tablourile.

Saint a ridicat privirea spre cer.

— Cu cât văd mai mulți oameni ce vezi tu... le agăți aici sau poate le trimiți în drumul lor, poate că ajung pe peretele potrivit, la momentul potrivit şi se întâmplă ceva.

Patch s-a uitat spre luminile din Monta Clare.

— Nu e real, nu? N-are cum să fie asta viața mea, Saint.

Ea s-a uitat în spate pe geam, unde Misty era cufundată în conversație, deşi ochii ei îl căutau prin încăpere.

— Totuşi, te-ai ales cu fata, Patch.

— Câteodată, stau întins noaptea pe întuneric şi n-o mai pot găsi.

Saint ar fi vrut să-i spună că ea caută încă. Că atunci când se uită la el, ştie că n-o să renunțe niciodată.

— Mama e înăuntru?

— S-ar putea. E multă lume, ştii?

El n-a crezut-o. A zâmbit.

— Crezi că ar trebui să vând tablourile?

— Ai putea să arăți lumii o parte din viața ei. Şi să vezi cu ce te alegi.

Înăuntru, Patch l-a găsit pe Sammy la bar şi au schimbat câteva vorbe.

Saint a găsit-o pe Norma singură în fața tabloului cu casa albă.

— E foarte frumoasă.

Sammy l-a prezentat pe Patch unei doamne pe care o chema Aileen, care stătuse aproape o oră uitându-se la scena din stradă, *Strada principală a lui Grace.* I-a spus că era o minune, că tabloul ar sta în biroul soțului ei ca o fereastră către un loc mai frumos. Sammy i-a spus un preț, iar ea i-a strâns uşor mâna şi i-a mulțumit mult, apoi a scos carnetul de cecuri. Prima lui vânzare.

Saint a ieşit o clipă şi l-a văzut pe doctorul Tooms vizavi.

— Nu intri?

El a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Băiatul e bine?

Tooms şi-a încordat privirea ca să-l distingă pe Patch în mulțime.

— Încă o caută pe fată.

Doctorul s-a întors.

— Doctore Tooms, îmi pare rău. Pentru ce am făcut.

— Îl căutai pe prietenul tău.

— Aşa e. Dar tot îmi pare rău.

— Fata din tablou. Grace. Sper s-o găsească. Merită să fie găsită.

— Toate merită.

Saint s-a întors şi a văzut că se uita la tabloul cu Callie Montrose.

— Frumos, a spus ea, deşi când a întors capul, doctorul Tooms plecase către biserică.

A petrecut multă vreme mutându-se de la un tablou la altul, cu Norma la brațul ei. S-a oprit din nou la casa albă şi a rămas țintuită de podea.

— Seamănă cu locul unde a crescut mama. În poza aia pe care o ai tu.

— Mult mai mare.

— Totuşi, mă duce cu gândul la ea.

— Ai făcut ceva bun pentru băiatul ăla, Saint.

După o oră, toate tablourile în afară de două aveau bilețele roşii pe ele. Patch stătea de gardă la *Grace numărul unu* şi, deşi un bărbat din St Louis oferise o sumă decentă, iar Sammy înjurase copios, Patch nu voia să vândă.

Încă o oră şi băutura se împuținase. Nix a venit târziu şi a rămas cu ochii pe Callie Montrose.

— Cât? a întrebat el.

— N-are preț. Zice că nu poate s-o vândă, a răspuns Sammy.

Nix a zâmbit, i-a făcut semn cu pălăria lui Patch şi a ieşit.

— O să-ți dau banii înapoi, a spus Saint zâmbind larg.

— Tu nu ceri niciodată nimic, a zis Norma.

— Ți-am cerut odată pentru albine, bunico.

Saint a sărutat-o pe obraz şi a strâns-o în brațe.

A doua zi aveau să primească un singur tablou.

Saint avea să atârne casa albă deasupra pianului şi să se uite la ea când cânta.

Afară l-a găsit pe Sammy aprinzându-şi un trabuc.

— E genial, a zis Saint.

Sammy s-a uitat prin vitrină la *Grace numărul unu.*

— Nu e, încă nu e. Prea multe retuşuri. Băiatul nu ştie când să renunțe.

92

Soarele de după-amiază târzie era prea orbitor, iar pădurea din Monta Clare era necruțătoare în frumusețea ei. Saint şi-a îndreptat obiectivul spre o căprioară aflată în depărtare, cu un picior ridicat, şi şi-a înclinat capul când a tras un cadru. Căprioara a aşteptat o clipă şi apoi a plecat, ca şi cum ar fi ştiut. O tangara roşie o privea de deasupra. Bunică-sa îi spusese cândva că pasărea era simbolul răbdării, al universului care îți spune că eşti îndrumat, iar calea ta a fost stabilită de mult.

În timp ce trăgea filmul şi se întorcea pe potecile bătute, inspira parfumul verii şi se simțea mai aproape de starea de calm decât se simțise multă vreme. Visele urâte despre care nu spusese nimănui, chipul lui Eli Aaron care o bântuia, începuseră încet-încet să se estompeze.

A scos rola mică de film din aparat.

Când stătea la rând la drogherie ca să dea filmul la developat, a observat doi băieți care stăteau agitați la raionul din cealaltă parte.

— Prezervative.

S-a întors şi a văzut-o pe Ivy Macauley în spatele ei. Trasă la față, cu ochii roşii.

— Balul de absolvire, a comentat ea, dându-şi ochii peste cap spre băieți, care studiau rafturile cu priviri înspăimântate.

— Mă bucur să te văd, a spus Saint.

Ivy a întins mâna şi i-a atins blând obrazul.

— Arăți ca... aş zice ca înainte. Arăți cum arăta copila de care-mi aduc aminte.

Saint a zâmbit.

— Mergi diseară? a întrebat-o Ivy.

— Da.

Saint s-a gândit la Jimmy Walters, cum o mai invitase de vreo cinci-şase ori până când, duminica trecută, trădase biserica şi-i spusese da. Mama lui zâmbise la fel de larg ca fiul ei.

— Merge şi Joseph. Şcoala a zis că poate.

Saint s-a gândit la Patch purtând o cămaşă elegantă bleu şi aproape că a zâmbit. Apoi s-a gândit la Misty la brațul lui. Se potriveau. Cumva, în ciuda tuturor aşteptărilor, Saint îi privea şi se gândea că se potrivesc foarte frumos. Şi-a spus că acum putea face asta.

— Nu reuşesc să-mi aduc aminte dacă ți-am mulțumit, a spus Ivy.

— Mi-ai mulțumit.

Ivy a privit-o în ochi, a părut s-o citească, dar a zâmbit doar, pentru că orice ar fi zis sau n-ar fi zis fusese îngropat adânc.

— Faci copii şi nici nu-ți dai seama că totul tău devine prea mare.

— I-ai văzut tablourile?

— Mă întreb de unde i se trage. Nu de la cineva din familie. Îmi place ideea darului de la Dumnezeu.

— Şi mie.

— Când devii mamă, n-ai cum să exersezi înainte. Doar pentru că poți, pentru că eşti în stare, nu înseamnă că te şi pricepi. Şi dacă nu te pricepi, nu-i doar viața ta...

I-au privit pe băieți alegând, apoi cel mai înalt s-a uitat în jur, a văzut-o pe Ivy cu ochii pe el şi a lăsat jos cutia. Au şters-o amândoi în stradă.

— Se pare că o să rămână cineva însărcinată diseară, a comentat Saint.

Ivy a râs şi şi-a trecut mâna prin părul acum platinat, cu rădăcinile negre şi îngrăşate.

— Voiau să facă o înmormântare sau aşa ceva. Atunci. Acum nu mai pot scăpa de amintiri. Părintele Adams voia să-mi îngroape băiatul fără să aibă un cadavru. Să pună un sicriu gol în pământ, ca eu să pot merge mai departe. Sau poate el. Ca să nu mai trebuiască să ne pomenească în fiecare săptămână, adică. Uneori mă gândesc că atunci era real şi ce-i acum e visul. De parcă aş fi moartă şi ăsta-i un fel de purgatoriu.

Au atras câteva priviri.

— Dar tu eşti reală, Saint. Tu mi-ai adus băiatul acasă.

— Mda, Ivy. A venit acasă, a zis Saint încet.

— Aşteptarea de-aici, a continuat Ivy, cu mâna tremurând un pic. Tot nu pot să dorm fără pastile. Coşmarurile naibii mă urmăresc.

Saint s-a tras într-o parte ca s-o lase pe Ivy în față.

Ea s-a dus la tejghea, iar Saint a încercat să nu asculte când fata i-a spus că nu-i mai poate da alte pastile. Că nu mai avea rețetă valabilă.

— Sună-l pe doctorul Tooms şi verifică, a insistat Ivy.

Fata i-a zis că-i pare rău.

— N-am nevoie de scuze, am nevoie să dorm, ce naiba!

Ivy a prins-o pe fată de mână şi a adăugat:

— Te rog!

Fata şi-a smuls mâna când Ivy s-a îndreptat şi a plecat înjurând.

Saint a adunat hârtiile pe care le aruncase fata. S-a uitat la numele tipărit pe rețetă.

Martin Tooms. Parafa personală.

Nu era sigură dacă era curiozitate sau instinctul care n-o părăsea niciodată. A stat şi s-a uitat la pagini în timp ce fata şi farmacistul s-au dus afară după Ivy. Antibiotice cu spectru larg. Analgezice. Somnifere.

S-a uitat în jur, apoi a strecurat foile în buzunar şi a plecat.

A aşteptat până a ajuns acasă, a urcat la etaj şi a văzut rochia albastră cu tivul sfâşiat atârnată în camera ei.

A scos rețeta din buzunar, s-a aşezat pe pat şi şi-a ținut răsuflarea cât a verificat când începuseră rețetele.

A verificat de două ori.

A simțit cum îi clocoteşte sângele în vine.

9 septembrie.

Ziua de după ce fusese răpit Patch.

93

Franklin Meyer i-a întins lui Patch un pahar greu de cristal plin cu brandy, şi-a turnat şi el unul şi au ieşit pe terasa de piatră.

În depărtare se vedea lucrând un grădinar. O pasarelă de lemn trecea printre copaci spre o suprafață de apă în care se afla o arteziană mare. Un şir lung de lavandă parfuma aerul, iar soarele tocmai începuse să coboare când s-au aprins felinarele ascunse.

În spate se ridica stucatura albă, cu acoperişuri înclinate cu ardezie albastră şi şipci de cadru înflorate la fiecare dintre cele 14 ferestre şi frontoane.

Franklin l-a condus la o masă lungă din sticlă fumurie şi s-au aşezat pe fotolii de răchită cu perne. O clipă s-au bucurat de băuturi şi de sunetul apropierii înserării.

— Deci asta e seara cea mare? a întrebat Franklin îndoind un picior.

Purta o cămaşă albă cu trei nasturi descheiați.

— Da, domnule.

Franklin s-a uitat la costumul lui Patch, bleumarin, cu croială scumpă, împrumutat de la Sammy. Îi era puțin mare, dar era departe de cele bleu şi crem şifonate pe care le văzuse pe drum spre ea.

Pe alee se afla o limuzină cu motorul la ralanti, iar lângă ea un fotograf stătea în maşina lui, aşteptând semnul să coboare şi să surprindă cea mai frumoasă fată din oraş în seara balului de absolvire.

Franklin a zâmbit.

— Nu prea seamănă cu ce-i în filme, nu? Tot uit cine-i place ei acum... băiatul cu perciuni.

Gândurile lui Patch au fugit la Danny şi T-Birds, Sandy şi Pink Ladies. Fusese silit să reziste la cinci spectacole deja. În sâmbăta de dinainte prinseseră matineul, după care Misty stătuse bosumflată cât îşi mâncase burgerul şi cartofii prăjiți, până când Patch cedase şi prinseseră şi spectacolul de seară. Nu doar că-l prinseseră; Misty cântase la fiecare melodie şi pe deal, la întoarcere, se declarase devotată fără speranță lui Patch, cu o voce cumplit de răguşită, în totală contradicție cu restul.

— Cum e la muncă? Eşti la Bell Lewis, da.

— E bine.

Ultimul lui schimb. În adânc. De la podea la plafon erau 1,70 metri, aşa că-şi petrecea cele nouă ore ale schimbului aplecat. Când se îndrepta, aproape că-i dădeau lacrimile.

— E muncă cinstită, Joseph. Muncă importantă. Inima țării...

Vocea i s-a stins.

— Balul de absolvire, a reluat el, cu o notă de melancolie, ca şi cum copilăria lui Misty ar fi trecut prea repede. Ştii că ne-am dorit mai mulți copii. Un fiu. Presupun că toți bărbații gândesc aşa la un moment dat. Dar n-a fost să fie. Aşa că, vezi tu, Misty înseamnă totul. Şi nu e doar un comentariu oarecare, Joseph. Misty e tot ce avem.

— E o fată deosebită, domnule.

— Ai gustat ce găteşte?

Patch a încuviințat.

Au privit amândoi în depărtare, cu încruntături identice pe frunte.

— Voi doi v-ați apropiat. Sigur, Misty o să plece la Harvard în câteva luni.

— Da, domnule.

Era ceva şi discutat şi nespus, pândind ca un marfar care venea spre ei. Patch ştia că pagubele o să fie majore, dar ştia şi că era la orizont încă de când ea se aşezase pe stejarul căzut. Misty schimba discuția de câte ori apărea subiectul. El şi-o imagina acolo, cu ținute bine croite, printre fete ca ea şi băieți cu totul diferiți de el.

— Spune că nu vrea să plece, a continuat Franklin.

A scos un trabuc mare, i-a oferit unul şi lui Patch, care însă a clătinat din cap. L-a aprins şi a împrăştiat fumul cu mâna liberă.

— Sincer să fiu, am crezut că o să treacă.

Sincer să fie, şi Patch crezuse la fel.

— Înțeleg de unde vine. Voi doi... e ceva romantic. Nu sunt prea bătrân ca să înțeleg. Ca şi cum ar fi fost scris în stele.

— Toți credeți că eu am salvat-o pe Misty. Dar ea e cea puternică.

Franklin a zâmbit.

— Însă trebuie să ştii că se simte...

— Obligată.

Domnul Meyer a ridicat mâna liniştitor, deşi Patch a rămas calm.

— Uneori, când eşti în poziția mea, când ai aşa de mult... e uşor să fii considerat egoist... fățarnic şi încrezut şi, mă rog, tot ce credeam eu despre tata. Suntem custozii unei averi de mai multe generații. Treaba mea de bază e să n-o pierd, poate chiar s-o cresc puțin. Să păstrez locul.

Patch a mai aruncat o privire în spate, spre casă, unde se vedeau lumini prin geamuri. Fumul care se ridica leneş dintr-un coş, cenuşiul zăbovind deasupra înainte să se împrăştie. O fereastră de la etaj deschisă, de unde se auzea muzică. O chitară lejeră, promisiune de copilărie care trăieşte şi cai sălbatici.

Iar el aştepta ce ştiuse dintotdeauna că o să vină într-o bună zi.

— Trebuie să ne dorim mai mult pentru copiii noştri, Joseph. Altfel, îi limităm doar să ne oglindească pe noi. Nu aşa vine progresul. Ne străduim. Fata mea e genială din multe puncte de vedere, dar cel mai mult ca dorință de a revendica tot ce poate. Orice pas greşit pe care l-am făcut mama ei şi cu mine va fi reparat de Misty.

Patch a privit în pahar, care reflecta zece tonuri de culoare în timp ce-l ținea în lumina felinarului îngropat printre copaci. S-a întrebat dacă persoana care l-a făcut ştia că era un obiect perfect. S-a uitat în jur la lumea lor şi a văzut multe lucruri perfecte. Şi un singur lucru care n-avea să se potrivească niciodată acolo.

— O să vorbesc cu ea, a spus el încet.

Franklin a zâmbit blând şi l-a privit, în sfârşit.

— Nu cred că o discuție e suficient în stadiul ăsta. A evitat un dezastru în dimineața aceea... încerc doar s-o ajut să mai evite unul.

Patch a zâmbit, nu pentru că nu înțelegea, ci pentru că înțelegea.

Cu asta, Franklin a băgat mâna în buzunar, a scos cecul şi l-a pus pe masă.

— O să-ți fiu recunoscător până la moarte, Joseph. Pot să-ți dau multe, dar fata mea nu e printre ele.

S-a ridicat şi i-a pus mâna pe umăr lui Patch, apoi s-a întors în casă.

Nuanțele amurgului au început să muşte din ziua aceea liniştită de vară.

Au stat la picioarele scării monumentale când a coborât Misty. Patch a rămas în lumina blițului, orbit nu de străfulgerări, ci de o fată pe care n-avea cum să îndrăznească s-o păstreze. O rochie lungă în aceeaşi nuanță de galben ca bentița din păr. A venit la el şi i-a luat mâna.

Părinții ei li s-au alăturat.

N-o mai văzuse niciodată pe Misty zâmbind atât de larg.

— Arăți foarte bine, a spus ea şi şi-a trecut mâna prin părul lui.

— Îmi furi replicile.

Nimic nu se potrivea la ei. Nimic nu funcționa între ei. Ea îl iubea deplin şi absolut.

94

Casa lui Tooms era întunecată, iar luna nu era decât o panglică albă.

Saint stătea în fața casei, în rochia de bal.

Fusese la salon, iar părul îi cădea în valuri castanii. Se machiase cu grijă, se parfumase uşor şi îşi încheiase cu grijă pantofii cu baretă.

— Arăți bine, Saint. Părul tău e... zisese Norma.

— Periat.

— Şi machiajul e...

— La locul lui.

Norma a renunțat, n-avea şanse să câştige.

Apoi Saint a plecat cu zece minute înainte să bată la uşă Jimmy Walters, cu un zâmbet şi un buchețel de flori.

A traversat zona cu vegetație şi s-a oprit pe zidul de cărămidă, de unde se vedea o suprafață de peste 400 de hectare.

S-a gândit la fată, la Grace.

Poate că era pe undeva. Poate respira sau poate era îngropată atât de adânc, încât nici câinii n-aveau s-o găsească.

La fermă, a intrat printr-o fereastră de la parter şi s-a mişcat prin beznă, cu rochia târându-se pe podea.

În bucătărie erau cutii de conserve. Supă Campbell, fasole cu carne de porc Van Camp, lapte condensat şi sos Sloppy Joe Hunt.

Mâncarea la conservă nu expiră.

Orice, numai mâncare pentru câini nu.

Nu ştia ce caută, dar era prea extenuată fie şi să simtă înțepătura fricii.

Pe fereastră, departe, dincolo de pădure, se vedea lumina de la casa bunicii ei.

A văzut sus uşa către pod.

Şi atunci a auzit.

A tras de lanț şi a văzut scara coborând.

— Doctore Tooms! a strigat ea.

Şi apoi a auzit din nou, aproape, în spatele ei.

S-a întors, cu muşchii încordați, şi şi-a înăbuşit un țipăt.

95

Au băut punci aromat în sala de la şcoală, care fusese decorată. De tavan erau atârnate steguleţe, în mijloc atârna un glob sclipitor, iar lumina se reflecta peste cuplurile care se mişcau lent pe ringul de dans. Chuck şi grupul lui stăteau împreună şi aruncau din când în când priviri spre un băiat care era acum cu un cap mai înalt decât toţi. Fetele îl priveau pentru că nu mai era unul dintre ei.

— Acum trebuie să dansezi cu mine, a spus Misty.

— Ştii că nu pot să dansez.

Chiar atunci cântecul s-a stins, iar cel care i-a luat locul i-a făcut inima să stea în loc. A oftat şi a deschis larg ochii.

Misty şi-a lăsat puţin capul într-o parte şi a stat bosumflată până când Patch a luat-o de mână şi a dus-o pe ring. S-a făcut loc, iar ea l-a prins de spate şi s-a lipit de el.

I-a luat mâna şi i-a ridicat-o, apoi s-a rotit încet în faţa lui şi a cântat că inima ei nu era prima inimă frântă.

A înclinat capul spre el implorând, cerşind.

Morocănos, el i-a spus că ochii lui nu erau primii care plâng.

— Ochiul, l-a corectat ea.

El s-a încruntat şi ea a râs.

Misty a şoptit cuvintele, s-a dedicat cu atâta disperare, încât el a ridicat-o de la pământ şi a rotit-o în braţe, cu mâinile ei încolăcite pe după gât.

— Te iubesc! a spus ea.

Cecul atârna greu în buzunarul lui. Mai greu chiar şi decât inima.

— Fir-ar să fie, copilă! a zis Nix coborând arma.

A ajutat-o să coboare.

— Intrare prin efracție, a continuat el, cu silueta masivă luminată lângă fereastră.

— E Tooms.

— Iar începi.

Saint şi-a coborât privirea spre rochia ei sfâşiată. S-a gândit la Jimmy Walters în timp ce trecea dintr-o cameră în alta şi începea să deschidă dulapuri şi să scoată haine din ele.

— Ajunge! a spus el, dar ea a trecut pe lângă el şi s-a dus în altă cameră.

Inima îi bătea nebuneşte în timp ce golea sertare direct pe covor.

A dat să treacă iar pe lângă el, dar de data asta a oprit-o cu un braț puternic în jurul taliei.

— Ia naibii mâna de pe mine!

El a ținut-o ferm, n-a spus nimic şi n-a reacționat la înjurăturile ei.

Şi atunci Saint n-a mai putut să-şi oprească lacrimile.

Frustrarea ultimilor ani, a pierderii prietenului ei, a străinului care se întorsese la ea. Cum nu mai zâmbea. În cele mai multe zile, nici n-o observa pe stradă. Frustrarea din cauza lui Patch şi a lui Misty. A lui Jimmy Walters.

A plâns de frustrare.

Nix a ținut-o în brațe, nu i-a spus că totul o să fie bine, şi o clipă l-a iubit pentru asta.

— Îmi pare rău, a spus el, iar ea ştia că vorbeşte serios.

Afară i-a întâmpinat lumina lunii.

Saint a respirat şi s-a calmat.

— Când era plecat, te-am văzut la biserică. Pentru asta te-ai rugat, copilă. Bucură-te de victorie.

Ea s-a uitat la casa lui Tooms.

Nix şi-a dres glasul.

— Să-ți păstrezi credința... când faci meseria asta. E ceva ce n-am reuşit niciodată. Dumnezeu e prima strigare şi ultima şansă, de la botez până pe patul de moarte. Între ele ne e testată credința. Banalitatea. Oricine poate să cadă în genunchi când are o criză, dar s-o faci când totul e stabil...

— Am făcut o promisiune. Mă gândesc la ea în fiecare zi, a spus Saint şi nu ştia de ce îi împărtăşeşte lui aşa ceva în noaptea aceea.

Nix s-a uitat la ea.

— I-am promis lui Dumnezeu că n-o să păcătuiesc. Dacă-l aduce înapoi pe Patch.

El nici n-a râs, nici nu şi-a bătut joc.

— O să faci tot ce poți. O să-ți primeşti aplauzele şi o să mergi mai departe. Norma îmi spune că te duci la Dartmouth.

— Grace e pe undeva.

— Şi tu eşti aici. Şi ratezi balul de absolvire. Hai, te duc eu.

Saint era cât pe ce s-o ia înapoi, când a oprit încă o maşină de poliție, din care a coborât polițistul Harkness.

— Nu-i ni'ca, a zis Nix şi i-a făcut semn să plece, dar Harkness a întârziat o clipă ca să-şi aprindă o țigară.

Saint s-a oprit în față, ținându-i pe polițişti în locul nebunesc în care trăia ea.

— Ştiu că a făcut ceva rău. Vă rog. Imaginați-vă doar o clipă că mai e o fată pe undeva. Încă o pereche de părinți. Imaginați-vă, pentru că ar trebui să fie acum pe undeva, în rochia ei de bal, zâmbind la poză. Şi...

— Am percheziționat deja casa, a zis Nix.

Harkness a traversat aleea cu pietriş şi s-a oprit în fața unei stive de lemne de foc.

— Ce-i? a întrebat Nix venind după el.

Harkness s-a încruntat.

— Veneam pe-aici în copilărie. E o cărare care duce în spatele terenului Adler, făceam curse prin porumb, ne rătăceam şi ne speriam.

A început să mute lemnele.

Saint s-a aplecat şi l-a ajutat.

— Era o pivniță de depozitare. Chiar aici, sunt sigur.

Farurile maşinii luminau muntele de lemne, frunze şi mâl din jgheaburi.

Până au ajuns la stratul de jos, transpirau din greu, iar rochia ei era mânjită.

— N-avem mandat, a spus Nix.

Atunci Harkness s-a oprit.

Saint s-a rugat, a zis că ar putea fi ceva, dar a văzut în ochii lor că se terminase, că mergea pe urma ultimei cauze pierdute.

Nix a condus-o la maşina lui şi a lăsat-o să stea în față, iar Harkness a pornit motorul.

Cele două maşini de poliție au pornit pe drum.

Saint şi-a zis că Nix avea dreptate, prietenul ei se întorsese acasă. Oricât de distant era ce rămăsese din el, era înapoi în Monta Clare. Şi ea îi mulțumea lui Dumnezeu în fiecare seară.

— Vrei să te duci să te schimbi? Pot să te duc eu la bal, a zis Nix.

Bal. Saint s-a gândit la Grace. S-a gândit la Callie Montrose.

Poate că ele n-aveau pe cineva ca ea, n-aveau pe nimeni care să lupte cu suficientă forță.

Saint a deschis portiera în clipa în care Nix a frânat.

L-a auzit înjurând când a tulit-o înapoi spre lemnele de foc.

A căzut în genunchi şi a ridicat de pe jos plăci de lemn putrezit, aşezate ca o acoperire.

— Fir-ar al naibii, copilă! a strigat Nix.

Ambele maşini au întors şi au venit înapoi, oprind în V, cu razele farurilor încrucişate pe ea.

Şi pe uşile vechi de lemn pe care le dezgolise.

Saint a împins uşile duble ca să le deschidă.

Scara ducea în jos, într-un întuneric şi mai adânc.

A început să coboare înainte să apuce ei s-o ajungă din urmă.

Treptele se clătinau puțin, lemnul era moale, iar cadrul se curba şi scârțâia.

Harkness a îndreptat lanterna în jos.

Le dădea suficientă lumină.

Şi atunci Saint a țipat. O mână peste gura ei.

Harkness s-a întins pe burtă, pentru că nu voia să rişte să coboare scara. A luminat toată scena.

— Dumnezeule!

O singură saltea.

Şi o grămadă de sânge.

97

Patch şi Misty au urcat înapoi dealul, iar ea şi-a scos pantofii şi i-a luat în mână, plângându-se că o dor picioarele până când el s-a aplecat puțin ca ea să i se urce în spinare.

Când au ajuns acasă la ea, s-au oprit în față şi au privit Monta Clare; terenul cobora atât de abrupt, de parcă oraşul căzuse din cer şi făcuse un crater în care se cuibărise.

Ea îl ținea de mână, cu capul pe umărul lui.

— E tare frumos.

— Aşa e. Dar lumea e mare, Mist. Cel puțin aşa se zice.

— Mda, dar uneori oamenii pleacă să caute ceva ce au deja.

— Boston. Oraşul, toți oamenii ăia deştepți. Poți să te plimbi pe Freedom Trail... Adică, ai putea să plăteşti pe cineva să te ducă în spate pe ultimul kilometru, dar...

Ea n-a râs.

— Faneuil Hall e frumos, aşa e. Poți să te plimbi cu bărcile cu lebede, le-ai văzut? Au şi Old North Church, apa şi piața Copley. Şi ştii că la muzeu au *Grainstack.* Sammy a zis că merită văzut. Şi toate astea, până să ajungi la piața Harvard.

— Ce faci? a întrebat ea.

— Am văzut o carte la bibliotecă. Voiam să ştiu cum e... unde te duci.

Misty a coborât privirea spre buchețelul de flori.

— Nu mă duc. Am hotărât deja.

— Prostii.

Ea a ridicat capul, deja cu flăcări în priviri. El a întins mâna să-i atingă obrazul, dar ea s-a întors.

— Nu poți să dai cu piciorul la aşa ceva.

— Vorbeşti ca ai mei.

— Poate că au dreptate.

Misty a râs.

— Îi urăşti pe ai mei.

Patch şi-a băgat mâinile în buzunare.

— Nu-i adevărat, doar că... suntem foarte diferiți.

— Ce-i cu tine? De ce eşti aşa?

— Doar... nu ştiu cum o să meargă lucrurile.

— O să meargă pentru te iubesc şi mă iubeşti.

Atunci şi-a dat seama, aşa cum nu-şi mai dăduse seama până atunci, ca şi cum muzica şi dansul ar fi minimalizat-o.

El s-a întors, încadrat de o lună prea grea, de lumina stelelor care nu era dorită.

— Nu poți să te compari cu ea, a spus Patch.

I-a simțit mâna pe umăr.

— Nu vorbeşti serios. Zici aşa doar ca să mă duc la Harvard.

Patch a simțit o durere surdă în piept.

— Dacă vorbeşti serios, dacă asta vrei să spui, de ce nu poți să te uiți la mine?

— Ea are nevoie de mine. Tu, nu. Du-te şi fii tu, cea adevărată, la Boston. N-o să mai fii nevoită să faci pe proasta.

— Nu e...

— Eu nu ți-am răspuns, a zis el scrâşnind din dinți. Când mi-ai spus că mă iubeşti. Eu nu ți-am răspuns. Pentru că eu...

Misty l-a împins, iar el a făcut un pas înainte. Ea l-a împins din nou, iar el s-a întors. Şi ea i-a tras o palmă.

— Nu te desparți tu de mine.

Încă un brânci şi Patch a căzut pe jos.

— Nu pot să concurez cu ea, pentru că nu e reală. E o nenorocită de stafie. Ştie toată lumea. Grace nu e reală.

Pantalonii lui era rupți în genunchi.

— Eu hotărăsc că s-a terminat. Cineva ca tine nu părăseşte pe cineva ca mine.

Misty s-a oprit în clipa aceea, uluită de propriile cuvinte, distrusă de ele.

— Sincer, Mist. Să nu-ți pară rău pentru asta.

Părinții ei au ieşit în alee. Maică-sa a strâns-o în brațe şi a încercat s-o ducă în casă, dar fata s-a uitat înapoi la Patch, care rămăsese pe jos, s-a zbătut să se elibereze şi a pornit în fugă spre el.

Patch s-a ridicat, iar ea s-a aruncat spre el şi l-a prins de cămaşă.

Franklin a luat-o de-acolo.

Patch a plecat din viețile lor. Nu s-a uitat în urmă.

Hoții şi vardiştii
1982

98

Au mers pe Route 9.

La o benzinărie aflată departe de orice alt loc, Saint i-a luat o declarație unui bătrân care lucra la pompe şi apoi a urmărit o înregistrare de la o cameră de supraveghere atât de neclară, că n-a putut distinge mare lucru în afară de o siluetă încețoşată care scosese o armă şi plecase cu mai puțin de 100 de dolari.

Nix se uita la terenurile virane şi casele ridicate pe jumătate.

— Se zice că am ieşit din recesiune. Au dispărut vreo două milioane de locuri de muncă. După cum văd eu, încă n-au reapărut. Toată vorbăria de-atunci despre petrol şi Bretton Woods.

Într-un bistro cu banchete roşii cu pielea crăpată şi umplutura ieşită se învârtea un ventilator, huruia un aparat de smoothie, iar şoferii de camion beau nenumărate cafele şi se uitau la ziare de ieri, ca şi cum ar fi fost tot timpul cu un pas în urmă.

— Te-ai descurcat bine, a zis Nix.

Saint purta uniforma bleumarin, cămaşa era cea mai mică măsură pe care o aveau, dar mânecile scurte tot îi ajungeau undeva între cot şi încheietură.

— Să iei o declarație nu înseamnă să prinzi un...

— Lucrurile de bază, a spus el şi a muşcat dintr-un sandvici cu brânză. Nu există mâncare mai bună pe lumea asta.

Saint a băut din suc.

Nix şi-a şters mustața cu un şervețel.

— Ce mai face bunica ta?

— La fel.

— Nu-i nicio ruşine să porți insigna.

— Ştiu.

Nix şi-a mai pus un pliculeț de zahăr în cafea.

— Ai mai auzit ceva de puşti?

— Nu.

— Tot mai umblă şi caută?

Patch cumpărase spre sfârşitul deceniului casa unde stăteau cu chirie, oferindu-i maică-sii genul de siguranță pe care o căutase în cea mai mare parte a vieții. Saint n-a întrebat de unde veniseră banii.

După balul de absolvire îl privise coborând din autobuzul 42 în fiecare seară, cu salopeta legată la brâu, cu părul lung strâns cu o bandană, cu maxilarul puternic. Uneori, le vedea pe fete urmărindu-l, şuşotind şi chicotind. O vreme a văzut-o şi pe Misty, şi mai frumoasă, dacă e posibil, stând la distanță de grupul ei şi câteodată aruncând priviri spre băiatul care cândva îi salvase viața şi apoi îi frânsese inima. După absolvire, Saint a auzit că Misty şi-a luat un an în care să călătorească, să stea departe de Monta Clare şi amintirile pe care i le trezea. Bunică-sa i-a spus că prima iubire era cea mai gravă boală terminală.

— Am mai depus o cerere de vizită la Tooms, a zis Saint.

— Nu vrea să vadă pe nimeni.

— Dar tu te duci acolo în fiecare weekend.

Nix a ridicat din umeri.

— Am nevoie să-l văd. Am nevoie să-l privesc în ochi.

— Poate că n-o să ştim niciodată de ce.

În toamna aceea, Martin James Tooms respinsese acuzația de ucidere a lui Callie Montrose, la încheierea unui an de pregătire a procesului, în timpul căruia procurorul exercitase presiuni, iar economiile lui Tooms se clătinau. A pierdut ferma, dar a păstrat tot timpul o tăcere deloc demnă, care o făcea pe Saint să se roage în fiecare duminică să-l vadă mort.

Saint stătuse alături de Nix şi procuror când trecuseră în revistă toate detaliile, iar ei îi promiseseră să-l împiedice pe băiatul Macauley să apară la porțile închisorii înarmat cu un pumnal şi jurământul să-l eviscereze dacă nu-i spunea unde e fata. Promisiune pe care n-au reuşit s-o țină şi s-a întâmplat de atâtea ori, încât polițiştii din Ellis County n-aveau de ales şi-l arestau pe Patch, îl țineau la secție peste noapte şi-l eliberau la răsărit.

Patch i-a scris aproape 60 de scrisori lui Marty Tooms; Saint le-a citit pe toate înainte să le predea. Uneori bătea câmpii pe pagini întregi despre viața lui şi direcția în care zicea lumea că se îndreaptă. Alteori se ruga, se milogea, se oferea să meargă să discute cu judecătorul Heinemann şi să-i ceară mântuirea răpitorului înainte de pronunțarea sentinței. Iar în zilele negre îl blestema, făcea speculații despre genul de iad care-l aşteaptă, despre cum trebuie să se fi asociat cu Eli Aaron ca să comită asemenea orori.

Au lucrat împreună la o declarație despre impactul traumei. Saint scria în timp ce Patch vorbea despre groaza pură care-l ținea treaz în fiecare noapte, cum îşi punea întrebări despre Grace, sperând din tot sufletul să nu fie reală. Ea nu-i schimba cuvintele şi nici nu punea sare pe rană; pe trei pagini a detaliat ce pățise: viața lui de dinainte, viața de-acum şi ce ar mai putea urma. O viață de terapie, de dormit pe podea în beznă. De urmărit fantoma unei fete care, dacă era pe undeva, era probabil moartă sau îşi dorea să fi fost moartă.

Tooms n-a vorbit nici măcar cu avocații lui, care s-au hotărât să-l declare nebun exact din motivul ăsta. Judecătorul a remarcat nivelul de planificare a faptei şi a respins prompt propunerea.

Dosarul a devenit mai solid când s-a dovedit că mostrele de păr prelevate din ruinele casei lui Eli Aaron corespundeau cu cele ale lui Marty Tooms. Saint şi procurorul au făcut legături care nu erau prea greu de făcut. Şi apoi a fost sângele.

De pe salteaua din depozitul subteran al lui Tooms au fost prelevate opt mostre.

Toate opt îi aparțineau lui Callie Montrose.

Saint s-a uitat spre stânga când Nix a clătinat disperat din cap, apoi a închis ochii ca să nu mai vadă nimic.

În spatele lor, în galerie, tatăl lui Callie Montrose a țipat, a blestemat şi a dat din picioare când a fost scos din încăpere de aceiaşi polițişti alături de care lucrase cândva.

Singurul moment în care a arătat Tooms vreo emoție a fost când a fost întrebat despre locul unde se află cadavrul lui Callie, astfel încât tatăl ei să aibă măcar mângâierea vagă că-i oferă un loc de odihnă veşnică.

Tooms a rămas tăcut, dar a lăcrimat.

Au fost scoase înregistrări, iar juriul a fost informat că Marty Tooms şi-a scris rețete pentru el, cu cantități mari de analgezice şi somnifere, pe care i le-a dat lui Eli Aaron, iar acesta le-a folosit ca să-şi controleze victimele. Saint i-a privit pe cei 12 bărbați şi femei ştergându-şi lacrimile.

În noaptea de dinainte de pronunțarea sentinței, Patch l-a urmărit pe judecătorul Heinemann până la casa lui în stil colonial din Elion County. Judecătorul a chemat poliția. În timp ce aştepta să fie luat pe sus, Patch a rămas afară, sprijinit de uşă şi vorbind despre Grace, spunând ce fel de fată era, povestind despre viața pe care ar fi trebuit s-o trăiască. N-a ştiut dacă judecătorul sau cele două fete ale lui

l-au auzit, însă a doua zi Marty Tooms a fost condamnat la moarte. O pedeapsă care a făcut valuri în tot statul, pentru că Heinemann avusese întotdeauna tendințe liberale. Saint a privit cum reporterii speculau că e doar o stratagemă, iar sentința avea să fie comutată în închisoare pe viață dacă Tooms dezvăluia unde se află Callie Montrose şi fata despre care se zvonea că ar fi dispărut. Saint s-a minunat de Patch, care se ținuse de cuvânt.

Avea să pârjolească orice şi pe oricine în calea lui.

99

— Norma a crezut că e doar o toană când ai renunțat la o facultate din Ivy League, a zis Nix.

— Şi tu ai crezut, a replicat Saint.

— Un an la birou înainte să începi măcar instrucția. Nu că ai fi ascultat.

— Şi tot m-ai făcut parteneră.

Nix s-a încruntat.

— Parteneră? Eşti un recrut pe care-l supraveghez, nici măcar n-ai legitimație încă. I-am promis Normei că o să am grijă de tine.

Începuse din prima zi să cerceteze viața lui Marty Tooms. Şi nu se oprise până în iarna următoare când, într-o după-amiază înghețată, în timp ce îl priveau pe Reagan depunând jurământul şi criza ostaticilor din Iran se apropia de final, Patch a traversat statul cu Fairlane-ul pe urma unui indiciu atât de lipsit de perspective încât nici măcar nu-i dăduse detalii; a rugat-o doar să mai treacă pe la maică-sa, care rămăsese în pauza aceea plină de încordare, în timp ce lumea se învârtea în jurul ei.

Saint a bătut la uşă şi a rămas acolo o vreme, apoi a bătut şi în geam, dar n-a văzut pe nimeni înăuntru.

Poate că instinctul a dus-o pe lângă casă şi în curte. A mers până la terasa din spate, s-a uitat prin uşile de sticlă din podea până în tavan şi a văzut-o pe Ivy Macauley întinsă pe podeaua bucătăriei.

Decesul a fost declarat la sosirea medicilor.

Patch a primit vestea cu calm.

N-a plâns la înmormântare. Mama lui murise cu mult timp în urmă.

A doua zi a lăsat în urmă Monta Clare.

— Te-ai întrebat vreodată cum au ajuns Tooms şi Eli Aaron să lucreze împreună? a zis Saint. Am săpat cât de mult am putut în urmă. Tooms a stat toată viața în Monta Clare. Facultatea de Medicină la Universitatea din Missouri. Poate că s-au cunoscut acolo, dar n-am avut senzația că Aaron ar fi avut astfel de educație.

Nix şi-a privit mâinile, liniile din palmă.

Ea a pescuit cu furculița gheața din suc, apoi şi-a adus aminte unde era şi a pus-o la loc.

— Presupun că oamenii răi au un talent să se găsească unii pe alții. O condamnare la moarte, dar fără cadavru.

— Toți ne alegem cu moartea până la urmă, a zis el.

— Şi Grace?

— Ai citit dosarul. Raportul psihiatrului. Spune-mi ce crezi tu.

Nix i-a făcut semn chelneriței, care i-a umplut cana cu cafea şi i-a şi zâmbit.

Saint şi-a făcut de lucru cu solnița.

— Ca prietenă a lui sau ca polițist?

Nix s-a uitat la ea ca şi cum n-ar fi avut de ce să pună întrebarea.

Ea a tras aer în piept.

— A invocat-o din locul întunecat din mintea lui care-i spunea că e un băiat de 13 ani închis într-o cameră cu un monstru care i-a făcut Dumnezeu ştie ce. N-a făcut evaluarea aia. Nu sincer.

— Ştii asta, şi totuşi ai ratat balul de absolvire ca să urmăreşti un doctor local. Ai renunțat la locul tău, un loc pe care l-ai câştigat la una dintre cele mai bune facultăți din toată țara. Şi vrei să-mi spui că n-ai făcut-o ca s-o găseşti pe fata asta?

Saint s-a uitat la un cuplu aflat la bar.

— Ai ascultat casetele cu interogatoriul. Le-ai ascultat de mii de ori, a adăugat Nix.

Ea s-a gândit la ele, la înregistrarea discuțiilor cu poliția statală, cu Nix, cu psihologul. Scopul lor fusese să schițeze un tablou, să recupereze amintiri limpezi care i-ar putea conduce la fată. Nu i-a zis lui Nix că făcuse copii, că vorbele lui Patch o trimiteau într-un somn neliniştit în fiecare noapte.

— Detalii, a spus Nix.

— A dat o grămadă de detalii, pentru că toate discuțiile erau încă proaspete în mintea lui. Şi când îşi mai aducea aminte ceva, suna la mine şi-mi umplea mesageria vocală. Am păstrat casetele. Păstrez totul.

— Dar detaliile se modifică. O dată vorbeşte tărăgănat, data viitoare are accent de Bronx. Crede că e o blondă din Texas, uneori o roşcată din Virginia de Vest. E mai mare. Uneori e de vârsta lui. E dură...

— Întotdeauna e dură. Asta nu se schimbă niciodată.

— E dură pentru că i se pare lui că el nu e. Tulburare de identitate disociativă. Asta-i atunci când...

— Deci acum el e fata?

O familie a coborât din maşină în parcare. Femeia ducea în brațe un bebeluş, iar Saint i-a privit până au intrat.

— Nivelul ăsta de traumă... Nu înseamnă că a inventat.

— Hai să zicem că nu. Spune-mi de la ce putem porni. O mulțime de cazuri, o mulțime de oameni care fac lucruri rele. Sunt de un milion de ori mai mulți ca noi. Şi asta presupunând că noi suntem toți buni. Dacă-i dai unui om o legitimație şi o armă nu înseamnă că îi dai şi codul moral ca să le folosească aşa cum trebuie. Măşti, Saint. Un costum şi cravată. Un halat de laborator şi o uniformă medicală. Sunt doar costumații.

— Deci toți suntem imperfecți, a spus ea în timp ce el a scos o bancnotă de zece dolari ca să lase un bacşiş decent.

— Unii dintre noi acordă mai multă importanță imperfecțiunilor. Dacă suntem zece la sută răi, asta înseamnă că suntem buni?

Afară, în lumina soarelui, Saint a pus mâna pe capota maşinii de poliție.

— Depinde cât de rău e procentul ăla.

— Sub impulsul momentului, împuşc mortal un bărbat din cauza unei datorii la jocuri de noroc. Sunt mai rău decât bărbatul care-şi brutalizează nevasta în fiecare săptămână? Legea spune că da.

— Legea e o prostie.

Nix a râs.

— Acum începi să vorbeşti ca un polițist.

Lângă bistro erau câteva magazine cu obloanele trase, iar pe un geam vopsit a văzut un afiş decolorat.

FATĂ DISPĂRUTĂ

— Mergi mai departe, Saint. Nu-i treaba noastră să ne ocupăm de ce-a rămas.

— Şi dacă e pe undeva?

O pală de vânt a împins norii până i-a acoperit şi pe ei umbra.

— Dacă e, e moartă.

— N-ai de unde să ştii.

— Dar ştiu că băiatul oricum n-ar crede.
— E nobil.
— Aşa e. Acțiuni nobile... nu se termină întotdeauna cu bine. Dar oriunde ar fi băiatul, sper din toată inima că nu se bagă în belele şi mai mari.

100

Patch stătea la coadă la First Union Bank.

Clădirea era maiestuoasă şi decrepită. Coloanele de marmură pline de vinişoare întunecate susțineau un tavan cu vopsea coşcovită şi porneau dintr-un covor cenuşiu atât de rărit, încât se încrețea ca valurile care se ridicau dedesubt. Un şir de palmieri areca ale căror frunze erau maronii de praf.

În spatele lui stăteau o femeie şi fiica ei; în față, un bătrân strângea în mână un carnet de cecuri şi câteva bancnote de 20. Prin geamurile mari se vedea aerul fierbinte învârtejindu-se în depărtare deasupra Munților Stâncoşi, cu vârfurile acoperite de zăpadă şi încețoşate de răsuflarea oraşului, ca un fum care aştepta să fie expirat. S-a întrebat dacă era tabloul, dacă Sammy îşi storsese creierii să schimbe ce era pur şi simplu frumos în ceva mai mult.

Celica lui din 1972 era parcată la trei străzi mai încolo.

Împachetase puținul pe care-l avea şi plecase din Monta Clare cu o oră înainte de răsărit, deschisese geamul şi auzise huruitul slab al unui avion în timp ce ieşea din singurul orăşel în care trăise vreodată.

Traficul nu fusese aglomerat până în Des Moines, observase trecerea timpului după lumina schimbătoare, după valurile chihlimbarii din Kansas. Era cu gândul la Misty când a ieşit de pe autostradă şi a intrat pe drumuri cu

două benzi, când a ieşit de pe beton şi a intrat în Flint Hills şi preria cu iarbă înaltă luxuriantă. A parcat în Cottonwood Falls şi a mers alături de fermieri şi familiile lor spre centrul cu case din cărămidă, unde s-a uitat în vitrinele galeriilor izolate.

După câțiva kilometri s-a oprit la Chase State Fishing Lake şi a mers pe mal spre limbile de pământ înnămolite unde pescarii scoteau specii hibride de şalău şi peşti de apă caldă. A cunoscut un cuplu, Drew şi Sally, care stăteau ținându-se de mână pe o bancă pe malul dinspre nord şi care i-au arătat poze cu fiica lor, Anna May, care îşi lăsase viața în urmă acum opt ani. N-avea cum să fie Grace.

I-a lăsat cu o promisiune, iar ei la rândul lor l-au lăsat cu o fotografie a fiicei lor, atât de prețioasă, încât Sally a mai ținut-o strâns o clipă când i-a întins-o.

La mai puțin de 50 de kilometri a găsit un loc potrivit, şi-a despachetat şevaletul şi pânza şi, urmărind încet lumina nordului, a pictat-o pe Anna May pe fundalul unui ținut care nu se schimbase de 1 000 de ani, cu spiritele triburilor Kansa şi Osag impregnate în țărână.

A vorbit cu Mitch şi Sally, care în loc să ceară tabloul, s-au întrebat dacă nu-l putea expune pe undeva. Unde să poată fi văzut. Unde fiica lor n-avea să fie uitată.

După o lună, a ieşit de pe Sacred Heart Trail şi, într-un mic oficiu poştal, a ambalat cu grijă pânza şi a scris pe spate *Anna May* şi data la care fusese văzută ultima oară. Le-a trimis înapoi părinților fotografia, împreună cu un bilet în care le spunea că tabloul va fi la Monta Clare Fine Art, unde Sammy va face tot ce poate ca să-l scoată în evidență.

A rămas pe autostrada 35, imun la luminile din Oklahoma City. A dormit în maşină, a deschis geamul către cerul nopții texane, învelit în stele. A mâncat crupe la bistrouri de pe marginea drumului, o masă pe zi, pentru că

puținii bani pe care-i avea îi dădea pe benzină. Se spăla în băile bistrourilor şi îşi umplea sticla cu apă tot acolo.

La o săptămână după ce începuse expediția în Texas, nesfârşită în timp ce se târa kilometru după kilometru, se oprise doar ca să discute cu două familii pe care le găsise căutând prin arhivele ziarelor. În Corpus Christi văzuse pentru prima dată în viață oceanul şi stătuse o zi întreagă privindu-i încrețiturile şi respirând aer sărat atât de uscat şi fără cusur, încât, când găsise o fâşie pustie, se dezbrăcase şi mersese până departe, îl sunase pe Sammy şi-i spusese exact cum părea apa.

— Nu mă mai suna! zisese Sammy, deşi era primul telefon pe care i-l dăduse.

Timp de opt săptămâni le pictase pe Lucy Williams şi Ellen Hernandez, pe plaja aceea. Maşinile dădeau cu spatele până aproape de drum, în timp ce camionetele îşi deschideau benele şi familiile ridicau umbrare şi-şi petreceau ziua într-un lux retras.

Patch le aducea înapoi pe cele dispărute cu tuşe exersate ale pensulei, întorcându-se în oraş când termina, cu pânzele strânse sul.

— Eşti pirat? l-a întrebat un băiețel când a trecut pe lângă el în oficiul poştal, unde intrase să-i trimită lucrările lui Sammy.

— Am fost, a răspuns el, punându-şi zâmbetul şi în cuvinte.

În seara aceea s-a plimbat prin portul plin de viață în timp ce soarele cobora şi împrăştia culori peste ocean. Şi atunci a văzut bărcile.

Patch şi-a pierdut toată noaptea cu ochii la punțile strălucitoare, bărcile rapide, catamarane şi iahturi. Estacadele duceau la mici insulițe, iar în timp ce căpitanii îşi ghidau vasele către chei, Patch a sărit o barieră mergând cu mâinile în buzunare şi un zâmbet larg pe chip.

Pufăitul zgomotos al motoarelor, turnul de observație cu fațada din sticlă, o oglindă a minunilor. Ochiul lui s-a fixat pe carena dublă a unei ambarcațiuni cu fundul plat care plutea cu o asemenea eleganță, încât gândul i-a zburat la Misty. A pornit încet spre ea şi a privit-o ancorând, în timp ce un băiat nu mai mare decât el a sărit desculț pe platforma de lemn ca s-o lege la țărm.

Patch l-a cercetat cu atenție, convins că s-ar putea să fie cel mai norocos copil pe care-l văzuse vreodată.

Când soarele apunea, debarcaderul era un cor de oameni, fiecare stând pe puntea lui, cu băuturi în mână. Nu era sigur dacă era din cauza apei sau poate a legănării uşoare, dar când a observat o femeie cu nuanța potrivită de păr, spălând cu furtunul carena unei bărci cu pânze, a simțit durerea aceea surdă, nu chiar durere propriu-zisă, doar o senzație că avea s-o caute până în ziua morții şi că o să se simtă întotdeauna incomplet fără să ştie dacă ea e bine.

Timp de zece luni se plimbase din stat în stat, căutând şi cele mai vagi legături, cel mai neclar indiciu că urmărea ceva viu, apoi trecea mai departe. Trăia cu o singură geantă de lucruri, cumpăra doar ce considera esențial. Alerga când putea şi făcea vreo 200 de flotări în fiecare dimineață.

Citea ziarele pe banchetele din spate ale autobuzelor, vedea fotografii color ale unor militari prea tineri să fie trimişi într-un loc pe care nu l-ar fi putut arăta pe harta lumii, să lupte sub un soare cu totul străin împotriva unui inamic pe care se pregăteau intens să nu-l înțeleagă. Morțile erau victorii. Patch îi ştia pe copiii aceia ca tatăl lui, o istorie nu atât condamnată să se repete, ci doar condamnată.

S-a întâlnit cu zece familii care căutau zece fete dispărute şi uneori erau ostile, pentru că le jeliseră deja şi nu voiau să le mai jelească încă o dată. Alteori stătea de vorbă cu mame pustiite care strângeau în mână pozele şi zorzoanele lor şi şi

sperau, dar erau şi îngrozite că Grace a lui ar putea fi fata lor.

În Kansas a stat o săptămână la o mică fermă împreună cu un tată. Patch şi-a dat seama după câteva ore că nu căutau acelaşi suflet pierdut, dar omul l-a presat, pentru că apropiații lui nu aveau destulă putere să vorbească despre fată. Au stat pe un leagăn pe terasă, cu un pahar de bourbon, şi au privit preria în amurg. Uneori, exista suficientă frumusețe ca să aline durerea.

A lucrat o lună la o fermă din Louisiana, la sfârşitul sezonului, când norii erau atât de jos şi atât de grei, încât avea senzația că aproape îi poate atinge. Iar duminicile dădea ocol lacului Martin, pentru că găsise în arhive poza unei fete care ar fi putut fi Grace şi care dispăruse în timp ce tatăl ei pescuia. Omul murise de mult, dar Patch se gândea că poate o să simtă ceva când mergea prin mlaştină, tăia potecile şi privea egretele, broaştele-bou şi ibişii.

După o lună a ajuns pe coasta Texasului şi s-a întâlnit cu un bărbat pe Galveston Strand, s-au plimbat pe dig, iar când bărbatul i-a arătat o poză, în umbra de la Moody Gardens, Patch s-a gândit la propria sănătate mintală. Căuta o fată despre care nu ştia de unde e, dintr-o vreme atât de îndepărtată, încât nu era întâmpinat decât de cei mai disperați.

Apoi banii s-au împuținat, iar el l-a sunat pe Sammy, care a bombănit despre muşcătura recesiunii, a blestemat inflația, şomajul şi creşterea economică lentă şi a bălmăjit o poveste despre un cuplu care voia să cumpere un tablou cu o fată dispărută şi făcuse o ofertă derizorie, aşa că trebuise să-i dea afară din galerie cu un baston, doar ca să facă uitată insulta. Venise Nix şi amenințase că-l arestează, iar el răspunsese cu o invitație la duel.

Şi aşa, în banca aceea din Tucson, Patch îl aştepta pe bătrân să termine, ca să înainteze până la tejgheaua de mahon, să scoată un pistol de la centură şi să-l îndrepte direct spre funcționar.

A trecut o clipă până acesta a înțeles, până i s-a şters zâmbetul de pe buze şi frica a intrat în acțiune. Ventilatoarele grele învârteau aerul stătut, iar fruntea funcționarului s-a brobonit de sudoare, care a început să se prelingă pe nas.

— Umple geanta, a zis Patch.

Purta blugi, un tricou închis la culoare şi ochelari întunecați, iar părul era strâns la spate cu o bandană.

Bărbatul s-a uitat în jur ca să prindă privirea unui agent de pază adormit, dar a hotărât că viața lui nu merită deranjul.

Mama cu fetița erau destul de departe în spate, iar când s-a întors, Patch s-a uitat în ochii fetei şi i-a zâmbit, iar mama i-a zâmbit şi ea.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, i-a spus funcționarului.

Bărbatul şi-a şters sudoarea. Purta cămaşă cu mânecă scurtă, o cravată bleumarin cu ac de aur şi ceas electronic.

— Am soție şi doi copii.

— Pistolul nu e încărcat.

Patch a luat geanta şi a ieşit în stradă, a urcat în maşină şi a plecat.

În urma lui nu s-a declanşat nicio alarmă şi nicio urmărire.

A doua zi, în *The Post*, funcționarul avea să susțină că Patch l-a amenințat că-i omoară pe el, soția şi pe cei doi copii ai lor. Până atunci, Patch era sub cerul liber din Utah, unde avea să caute o fată, ştiind în fundul sufletului că nu era ea. Pe drum avea să doneze toți banii, mai puțin câteva

sute de dolari, organizației de caritate Destiny Missing Persons.

101

Au cinat cu Norma, care a ignorat-o în cea mai mare parte a timpului pe nepoată-sa şi i-a zâmbit în schimb lui Jimmy Walters, în timp ce-i umplea farfuria cu friptură de porc, cartofi prăjiți şi legume la abur.

— Atâta învățat trebuie să-ți facă foame, a zis Norma în timp ce ungea o chiflă cu unt şi i-o punea lângă farfurie.

Saint îşi plimba cartofii prin farfurie în timp ce Jimmy îi povestea Normei despre studii şi weekendurile în care dădea o mână de ajutor la grădina zoologică din Culpepper.

A ținut-o tot aşa, povestindu-i despre un lup cu răpciugă canină, o țestoasă cu varicelă şi un hipopotam care avusese nevoie de o extracție dentară.

— Pare greu, a remarcat Norma.

El a clătinat din cap.

— Grea e determinarea sexului la un pârş.

— Sunt destul de convinsă că pot să te arestez pentru aşa ceva, a zis Saint.

Jimmy i-a zâmbit, dar nu şi Norma.

Au încheiat cina cu un chec cu unt şi Norma i-a tăiat lui Jimmy o bucată cel puțin dublă față de a lui Saint. Iar când au terminat, după ce Norma i-a mulțumit lui Jimmy că spusese o rugăciune atât de frumoasă înainte de masă, Saint a ieşit după el şi au plecat amândoi pe Main Street.

S-au oprit să se uite în vitrina de la Monta Clare Antiques, unde el i-a arătat un ceas de perete cu cameră de nuc, un scaun englezesc cu rezemătoare pentru cap din

perioada regelui Carol şi un shaker de cocktail de un litru şi jumătate.

— Mi-aş putea cheltui tot salariul într-o oră, a spus el uitându-se la un glob pământesc Costello cu culorile şterse şi atât de uzat, încât Saint nici măcar nu putea distinge detaliile.

N-ar dura mult, şi-a zis ea, dar şi-a muşcat limba fiindcă ştia că plăteşti ca să înveți medicină veterinară şi să şi lucrezi în weekenduri. Şi pe termen lung, când avea să fie veterinar calificat, o să aibă un salariu decent.

Sub copertina de la magazinul de bricolaj Jimmy a prins-o de mână.

— O să fie mai bine cu bunică-ta.

— Doar dacă-mi predau legitimația şi mă întorc la şcoală.

— Şi ar fi chiar aşa de rău?

A rămas cu privirea la vitrine, s-a uitat la un cuplu care trecea, la turnul înalt al bisericii.

— Adică tot o să trebuiască să renunți într-o bună zi, când o să avem o familie, a continuat el.

Purta un pulover bej, pantaloni albi şi pantofi cu botul pătrat, pe care ea încerca să nu-i bage în seamă. În majoritatea serilor mâncau cu mama lui în fața unui perete cu fotografii ale lui Jimmy, care arătau în detaliu cât de puțin se schimbase de la grădiniță încoace. Deşi lat în spate şi arătos, nu era decât cu câțiva centimetri mai înalt decât Saint. Lumea de la biserică zicea că sunt un cuplu drăguț.

— M-a întrebat mama dacă nu vrei să vii la noi duminică seara. Face faimoasele ei Sloppy Joes.

Le mâncase de cel puțin zece ori până acum şi încă încerca să înțeleagă de ce erau faimoase.

— Sigur, Jimmy.

El a strâns-o de mână, apoi a sărutat-o uşor pe obraz.

— Te iubesc, a zis el.

— Şi eu, a răspuns ea.

— Ai putea să-ți pui rochia verde pe care ți-am luat-o.

Saint s-a gândit la rochie, cum îi atingea gleznele şi cum se închidea până la gât.

— Nu prea mult machiaj, ştii cum e mama, a adăugat el, făcând-o să-şi dea ochii peste cap şi să izbucnească în râs.

După ce a condus-o acasă, Saint s-a retras în dormitorul de la mansardă, a luat exemplarul ei din dosarul lui Joseph Macauley şi a răsfoit leneş paginile. S-a oprit la Eli Aaron şi mătănii. Vizitase toate bisericile pe o rază de 150 de kilometri, toate magazinele chinezeşti, magazinele de suveniruri, de bijuterii şi o librărie catolică, vorbise cu o duzină de preoți care se scărpinaseră în cap şi susținuseră că există un milion de tipuri de mătănii, fiecare puțin diferit, fiecare aducând aceeaşi promisiune. Şi a mai reluat o dată ce aveau. Fotografii cu şase fete. Una dintre ele, Misty Meyer. Una dintre ele, Callie Montrose. A mers iar pe urmele lui Eli Aaron printr-o duzină de state unde făcuse fotografii la două duzini de şcoli. Nu putea să asocieze nume cu celelalte fete. Marty Tooms lucrase cu el. Poate că uneori le ademenea Tooms. Alteori le răpea Aaron.

Era haotic şi nu se potrivea deloc.

A adormit cu dosarul pe piept. Ca în fiecare seară.

102

Îl chema Walter Strike. Venise cu un baston şi şchiopăta, şi i-a povestit lui Patch despre strămoşii lui, patrioții din Revoluția americană şi un guvern secesionist care vorbea despre o independență feroce.

Fundalul munților se întindea către Virginia cu o dispoziție atât de țâfnoasă, încât Patch simțea spiritul de

luptă al bărbatului în timp ce mergeau prin umbra cu modele a palmierilor pitici.

— Cândva credeam că n-avem nevoie de nimeni, a spus Walter.

Patch şi-a netezit părul sub şapcă şi şi-a înfundat adânc mâinile în buzunare.

— Polițiştii nu pot face destul. Eloise a mea avea 15 ani şi s-au purtat ca şi cum ar fi fost majoră. Ca şi cum n-ar fi fost copil.

Au trecut pe lângă o femeie cu patru copii care se încurcau pe lângă ea vorbind o limbă rapidă, zgomotoasă şi dulce.

— Gullah, a explicat Walter, a salutat-o cu capul pe femeie şi le-a zâmbit copiilor. Prietenii zic că a fugit cu unul dintre ei, dar eu ştiu că n-ar face aşa ceva.

Patch asculta atent poveştile, încercând s-o construiască pe Grace din amintirile lor şi lipsindu-i întotdeauna materialele necesare.

— Soția mea încă sare din pat când auzim o maşină încetinind noaptea. Ca şi cum se aşteaptă s-o vadă venind, poate puțin amețită, să zdrăngănească dulapurile cât îşi face un sandvici, cum avea obiceiul. Să-şi pună discurile mele cu Johnny Cash şi să înceapă să se văicărească.

A râs.

Şi-au petrecut după-amiaza la Middleton Place, în Ashley River Plantation, nişte grădini atât de elegante, încât Patch s-a întrebat cum ar fi posibil să se întâmple ceva rău aici. Walter i-a povestit despre ziua în care a dispărut Eloise, cum polițiştii au mers pe o potecă atât de lungă, că ducea în mlaştinile cu apă neagră.

Au încetinit lângă un foişor şi au stat în urmă cât şi-a făcut un cuplu poze, mireasa îmbujorată în rochia ei albă simplă.

Niciunul dintre ei n-a spus-o. Fiica lui Walter, Eloise, era probabil moartă. El n-avea s-o vadă căsătorindu-se şi nici n-o să-i vadă zâmbetul, n-o să dea nimănui mâna ei, n-o să vadă lacrimile soției lui la nuntă.

— Am un băiat, Coop, care s-a pierdut când Eloise... Acum lucrează într-o bibliotecă. Trăieşte în tăcere, pentru că lumea şi-a pierdut sunetul şi gustul şi... e greu.

Ziua se stingea şi a cântat şi ultima pitulice de Carolina.

— Ce anume? a întrebat Patch, încet, ca şi cum i-ar fi fost teamă.

— Să spui adio. Câți oameni ca mine ai văzut?

Patch s-a gândit la panourile din subsolul lui vechi. Chipurile. Harta cu semne la Wild Basin, Kitt Peak, Chesapeake. Şi aşa mai departe. Ştia numele de botez ale unei duzini de voluntari care-şi dedicau viața găsirii persoanelor dispărute.

— Prea mulți, a adăugat Walter.

— Nu destui.

Bărbatul a întins o mână, i-a ținut mâna puțin mai mult şi apoi l-a tras pe Patch lângă el.

— Ştiu că ai mai auzit asta şi probabil că o s-o mai auzi. Ai o singură şansă... nu pare drept, dar ținteşte bine şi e suficient. N-o să uit niciodată că ai venit să mă vezi, doar să aud pe cineva rostindu-i o vreme numele a însemnat totul. Dacă înveți atunci când greşeşti, poți savura dățile când nu greşeşti.

103

A doua zi dimineață, Patch a intrat într-o sucursală South Atlantic Bank, i-a pus pistolul în față unui băiat nu cu mult mai mare decât el şi şi-a umplut geanta. Când a

intrat pe autostrada 95, l-a urmărit un polițist aproape cinci kilometri înainte să-l depăşească. Patch şi-a închipuit că dacă-l prind, o să aibă un singur regret. A apreciat că stătea mai bine decât majoritatea.

A dat aproape toți banii la Harvey Robin Foundation, care era prezentă în câteva state din sud şi avea o activitate neobosită şi vitală.

După ce s-a întâlnit cu alte două familii, le-a pictat pe fetele lor şi i-a trimis pânzele lui Sammy, n-a prea dat telefoane, nu s-a gândit la casă, pentru că nu ştia unde era casa lui. Încă avea casa din Monta Clare, se gândea s-o vândă, dar ştia că era singurul lucru care-l mai lega, că-i oferea cea mai slabă legătură cu oraşul unde începuse totul.

După o lună a plecat din Silverton în Red Mountain Pass, prin Calf Creek Falls, până a ajuns la canionul Bryce. Picioarele lui stârneau praful, iar pensula lui rareori părăsea pânza; s-a întâlnit cu părinți, bunici şi prieteni care nu puteau să se împace cu ce se întâmplase. S-a uitat la filme de amator neclare în camere de relaxare goale, a stat pe canapele şi şi-a încordat auzul ca să audă vocile fiicelor şi i-a stat inima de fiecare dată când n-a reuşit s-o localizeze pe ea.

Dimineața devreme a sunat-o pe Saint, a aşteptat piuitul mesageriei vocale şi a povestit o amintire atât de clară, că i-a clătinat îndoielile.

— *Oricine din lume are o voce unică, doar a lui, a spus Grace, care era întinsă lângă el, cu picioarele în dreptul capului lui.*

Vocea venea din întuneric, dar din apropiere.

— *Ca o amprentă? a întrebat el.*

— *Lungimea şi tensiunea coardelor vocale. Profunzimea plămânilor. Camera de rezonanță a fiecăruia.*

— *Uneori cred că ştii prea multe.*

— *Mă alină.*

— *Ce?*

— *Țipetele pe care le aud. Ultimul strigăt în lumea asta. Atât de personal, că nu va mai fi auzit niciodată.*

A urmat un traseu de la râul Colorado spre Sedona, de la peisaje aride la peisaje luxuriante, de la dune la pini. Iar la Phoenix a intrat pe Apache Trail.

A privit răsăritul în timp ce mergea prin Munții Stâncoşi şi autostrada de un milion de dolari urca, iar la Mesa Verde s-a oprit la o bisericuță, a intrat la slujba de dimineață, şi-a plecat capul şi şi-a rostit iertările. Când platoul a ajuns la el, a îndesat sute de dolari în el; femeia de alături i-a luat brațul şi l-a strâns cu recunoştință, ca şi cum n-ar fi ştiut nimic despre bandit şi pata de pe fiecare bancnotă.

Lângă biserică era o femeie aşezată pe un şezlong, care lucra un macrame de agățat pe perete. Mai avea câteva în coş, iar lângă ele, pe o masă, erau întinse zorzoane şi rozarii.

Patch s-a uitat repede printre ele.

— Un lanț de trandafiri, a spus femeia.

Avea pielea întunecată, iar părul alb i se ițea de sub basma. Şorțul era decolorat şi ochii înfundați în orbite, iar vederea asupra lumii era îngustată.

— Numără rugăciunile, a răspuns el.

— Şi ne amintesc cele trei mistere pe care nu le poți învăța din istorie. De la bucurie la glorie. De la naşterea lui Hristos la Înviere. Băiatul meu a fost îngropat cu rozariul lui.

— De ce? a întrebat el, apoi s-a repliat şi i-a oferit condoleanțe.

— Le punem pe cei morți şi apoi tăiem rozariul, ca să împiedicăm să vină şi altă moarte.

— Bucuria şi gloria. Sunt doar două. Ai zis că-s trei.

Femeia a mijit ochii în soarele orbitor.

— Suferința. Suferința şi moartea.

— Cei morți. Ce se întâmplă dacă mătăniile rămân netăiate?

Ea şi-a făcut cruce şi şi-a văzut de lucru.

104

Saint a răspuns la telefon.

O femeie care făcea trotuarul din St Louis, cu voce aparent tânără, dar Saint n-a lăsat garda jos. Nu şi-a dat numele, a zis doar că era o fată nouă care era agresată, nu putea să aibă mai mult de 16 ani şi poate semăna puțin cu un desen şters pe care-l văzuse pe un afiş când trecea prin Alice Springs. I-a zis pe ce stradă avea să lucreze în noaptea aceea; în sine, nu era ceva obişnuit, deşi Saint s-a uitat la ceas şi s-a gândit la Jimmy şi la mama lui, care o aşteptau ca să se poată aşeza la masă împreună. Şi-a luat cheile şi a ieşit.

O oră până a început să vadă blocurile, Gateway Arch şi felinarele albe de pe Herald Street. Oamenii ieşeau din baruri, zgomotoşi şi răguşiți.

Pe North Street nu ardeau luminile. Maşinile erau parcate cu fața spre drum, iar clădirile din spatele lor erau dărăpănate. Cablurile electrice cădeau de pe acoperiş ca nişte intestine deznodate. Câțiva bărbați stăteau împreună şi au privit-o trecând, toți cu ochii pe ea când a parcat sub un felinar defect.

Şi-a verificat arma, ca întotdeauna, şi i-a văzut pierzându-şi orice interes şi întorcând-se la jocul lor, când din umbră a apărut o fată. Spre 20 de ani, în ciuda machiajului gros. Fusta îi aluneca pe fund; ochii erau tineri, dar Saint nu putea decât să-şi imagineze ce văzuseră.

A coborât geamul, iar fata a aruncat o bucată de hârtie în maşină. A mers mai departe şi a dispărut în spatele unei uşi metalice atât de deformate că nu s-a închis în urma ei.

Saint a găsit adresa de pe foaie la vreun kilometru şi jumătate de oraş.

Chiar atunci, în timp ce se uita la casa veche aflată pe colțul dintre Fairshaw şi Brooklyn, a avut o senzație atât de puternică, încât îi tremurau genunchii când a coborât.

A anunțat prin stație şi a dat suficiente detalii pentru dispecerat.

N-a vrut să observe că la etaj nu era lumină, nici să vadă silueta unei tinere care a trecut pe lângă fereastră sau bărbatul masiv care o urmărea.

Muzica era dată tare.

În spate, strada s-a luminat în albastru.

Poliția locală a preluat controlul, în timp ce Saint s-a cufundat în scaunul ei cât era făcută arestarea.

Au scos-o pe fată din clădire.

Saint i-a urmat pe polițişti până la secția din St Louis.

Fata, Mia, avea 16 ani şi intrase într-un grup din care nu reuşea să mai iasă.

Saint a rămas în parcare până în zori, când au ajuns părinții emoționați ai fetei, au luat-o în brațe şi au plâns.

Saint a plecat spre casă în lumina soarelui.

Era prima dată când Patch salva o fată dispărută.

105

Sub un cer cenuşiu atât de rău-prevestitor încât ar fi trebuit să-şi dea seama, Patch a intrat la Merchants National şi n-a observat agentul suplimentar de pază postat

la uşa laterală, retras în spatele unui ziar. Când a scos pistolul, n-a văzut că şi bărbatul a scos o armă.

Funcționarul de la ghişeu a îndesat bancnotele într-un plic, apoi a ridicat o dată privirea, uitându-se peste umărul drept al lui Patch, în timp ce-i dădea banii.

Împuşcătura a sunat ca o pocnitoare sau un artificiu.

Geamul despărțitor s-a spart.

Țipetele l-au făcut să se arunce pe podea împreună cu ceilalți.

S-a târât pe covor în timp ce în jurul lui se dezlănțuia iadul. A început să sune o alarmă; sistemul antiincendiu l-a stropit şi i-a spălat panica; s-a oprit în spatele unui birou şi a respirat adânc.

S-au auzit țipete când agentul de pază a înaintat, cu mâna tremurând pe armă în timp ce trăgea.

Patch nu ştia nimic despre trecutul acestui om, dar ştia că pistolul lui Model 36 avea şase gloanțe şi numărase deja cinci focuri de armă.

Aşa încât când a auzit a şasea pocnitură în biroul din spate, s-a ridicat în picioare şi a fugit spre uşă.

Până atunci fusese un joc. O redistribuire a bogăției spre locurile unde era mai necesară.

A trimis banii prin poştă la organizația de caritate Forever United. Bancnotele erau încă ude când a lipit plicul.

106

Patch a început iar să respire abia după trei zile, când a dat de răcoarea din Washington D.C.

Au luat cina devreme, într-un restaurant atât de elegant, încât Patch nu se putea hotărî dacă 77 mâzgălit în meniu

lângă fileul mignon era prețul sau numărul de ani cât stătuse la maturat.

A făcut semn unui chelner şi a încercat să comande o Cola şi un sandvici de 30 de centimetri.

— De ce faci aşa de fiecare dată când te scot să mâncăm într-un loc frumos? a întrebat Sammy, iar Patch şi-a muşcat buza de jos.

Sammy a comandat două sticle de Chateau Palmer, i-a cerut chelnerului să-i dea dopurile, apoi i-a dat unul lui Patch şi pe unul l-a ținut el.

— Peste 30 de ani o să-l găseşti pe undeva şi o să-ți aduci aminte că ziua în care l-ai băut a fost ziua când un lobbyist tâmpit din Washington a plătit 10 000 de dolari pentru una dintre fetele tale pierdute.

— Trimite banii...

— Jumătate familiei, jumătate vreunei organizații obscure pentru persoane dispărute. Ştiu, băiete.

Patch a luat un cruton, l-a strâns între dinți şi i-a cerut lui Sammy o brichetă.

Sammy a oftat.

— Toți vor să ştie ceva despre tine. Colecționarii. Le ofer puțin... doar cât să simtă gustul. Piratul erou care-şi jeleşte dragostea pierdută. La naiba, m-aş gândi să le cumpăr eu dacă ar fi mult, mult, mult mai bune.

Patch a ridicat paharul şi s-a prefăcut că poate simți aroma de fructe negre, taninurile.

— Buchet persistent, a zis Sammy şi a pocnit din buze.

— Nu cum bei tu.

În timp ce mâncau pui bio şi cartofi în aspic cu şalote, au vorbit despre artă şi progresele pe care le făcea Patch; toate lucrările pe care le trimitea erau atât de valoroase acum, încât Sammy trimitea un curier ca să le ambaleze şi să le livreze.

— Avem nevoie de încă o expoziție. Oamenii trebuie să le vadă pe fetele astea, a zis Sammy în timp ce-l bombănea pe bucătarul-şef că exagerase cu condimentele *vadouvan.*

Patch purta o cămaşă neagră descheiată la primii trei nasturi şi cei mai eleganți tenişi pe care-i avea şi care nu erau chiar aşa de eleganți.

A atras atenția unei chelnerițe, interesat de unghiul maxilarului ei, de S-ul claviculei, de nuanța de roşu din părul ei.

— Am o prietenă în New York şi e...

— Mă duc spre New England, l-a întrerupt Patch.

Sammy a oftat din nou şi a mai comandat o sticlă, roşu în obraji.

— Şi de unde iei bani? Plăteşti impozit pe o casă în care nu stai. Ar trebui să vinzi *Grace numărul unu* şi să...

— Mama a visat să aibă casa aia.

Sammy i-ar fi putut spune ce ştia deja, dar n-a făcut decât să-şi îndrepte din nou atenția asupra farfuriei.

— Am văzut-o pe Saint.

— Tot nu-mi vine să cred că e polițistă.

— Facem jocul ăla în care tu te prefaci că nu ştii de ce?

Sam avea părul despărțit de o cărare dreaptă, era bine bronzat şi avea dinții albi.

Patch nu l-a băgat în seamă, concentrându-se asupra chelneriței.

— Are un prieten.

Patch a zâmbit.

— Jimmy Walters.

— Fătălăul ăla de băiețel de mămică bisericoasă nenorocit.

Patch a oftat.

— A criticat-o pe Callie Montrose. A zis că are bluza decoltată în tablou. Cred că a folosit termenul *indecentă.*

— Dar o iubeşte pe Saint.

— Ce legătură are iubirea? Altfel, i-am tras-o lui Trisha Mason.

Sammy s-a uitat în pahar cu remuşcări.

— De la lăptărie?

— Presupun că voi fi nevoit să-mi găsesc alt loc de unde să-mi iau Gruyère...

A clătinat din cap ca şi cum n-ar fi fost vina lui şi a vorbit mai departe despre un furnizor din oraş, însă Patch nu-l mai asculta.

S-a uitat spre cuptorul cu lemne deschis, spre bucătarii cu şorțuri maro şi bărbații în costume din jur.

— ... nenorocitul a încercat să-mi vândă Jack uscat maturat. De parcă n-aş şti ce pH are şi nu i-aş fi spus deja că voiam să-l topesc peste ghinde Bellota.

Când a trecut chelnerița pe lângă ei, Patch a întins brațul şi a prins-o de mână.

Ea s-a răsucit, gata să înjure un bărbat influent care nu-şi poate ține mâinile la locul lor, când i-a văzut chipul şi a zâmbit.

— Cum te cheamă? a întrebat el.

— Melissa, a răspuns ea şi i-a zâmbit din nou.

Patch i-a observat dinții, felul cum forma cuvintele şi şi-a pierdut interesul imediat ce a dispărut senzația de familiaritate.

— O să fii arestat dacă agăți aşa fetele, l-a avertizat Sammy.

— Glasul experienței.

— Îmi plăceai mai mult când spălai pişatul din toaleta mea.

Sammy a cerut o a patra sticlă, iar Patch s-a rezemat de spătarul scaunului şi s-a lăsat cuprins de căldura locului.

— Vrei desert? a întrebat Sammy.

— Ceva cu miere.

Sammy şi-a comandat *ricotta brûlée.*

— Şi un borcan cu miere de Manuka pentru poponarul de Winnie de Pluş.
— O mai vezi pe Misty Meyer?
— O văd pe maică-sa.
— Ce mai fac?
Sammy a zâmbit amețit de băutură.
— Cea care a scăpat. Misty e la Harvard.
— Totul e bine.
— Nu totul. Fata e şi barmaniță.
Patch a ridicat dintr-o sprânceană.
— Pun pariu că părinților ei le place. Nu că ar avea nevoie de bani.
— E un loc care se cheamă Boatman. Acolo se ducea maică-sa să bea pe vremuri. Aş zice că după ce a rezistat cu tine, i s-a mai lărgit orizontul. Familia aia...
— Îi ştii bine?
Sammy a dat din mână.
— Nimeni nu ştie bine pe nimeni, copile.
Când au plecat şi ultimii clienți, iar Sammy a amenințat să adauge nota în contul datoriei lui Patch, chelnerița a trecut pe lângă el şi i-a strecurat în buzunar numărul ei de telefon.
— Zi-mi că o să-l şi foloseşti, a spus Sammy.
Când a ieşit, Patch a aruncat bilețelul la gunoi.
Era cât pe ce să se îndrepte spre maşină ca să se culce şi să scape de amețeală, când Sammy l-a înghesuit într-un taxi. A privit străzile trecând în viteză pe lângă ei, până au oprit în fața unei clădiri în stil *beaux arts* atât de mare, încât Patch a amețit când a ridicat privirea spre ferestrele în arcadă.
Un uşier era cât pe ce să păşească înaintea lor când l-a văzut pe Sammy, s-a tras într-o parte şi şi-a scos pălăria în fața lui Patch, care a făcut o plecăciune adâncă.
— Nu face plecăciuni, ce naiba! a şuierat Sammy.

Patch l-a luat de braț când s-a împleticit spre lift. Au urcat până la ultimul etaj, unde Sammy stătea în penthouse.

L-a ajutat să ajungă în pat. Sammy s-a întins pe spate şi a lăsat camera să se învârtă, în timp ce Patch se uita la opulența din jur.

— Cum de ai aşa de mult?

— Pictură, a bălmăjit Sammy.

— Ai pictat?

— Am cumpărat un tablou. Eram puțin mai tânăr decât eşti tu acum. Rothko. Am văzut dispoziția lui acolo unde alții nu vedeau decât culoarea.

— Ai cumpărat un tablou de Mark Rothko?

— Eram sărac. Un copil sărac, ca tine.

— Nu te porți ca şi cum ai fi fost un copil sărac. Ai fost la Harvard.

— Am fost la Harvard să mă văd cu o fată. Labagiii ăia oricum n-aveau ce să mă învețe.

— Corect. Şi erai aşa de sărac, încât aveai bani să cumperi opere de artă.

Şi-a lipit fruntea de geam şi a privit cu uimire monumentul.

— Mi-am vândut sufletul unui om bogat. Dragostea pierdută... nu există durere mai intensă.

Patch s-a întors să se uite la el.

— Nu înțeleg.

Sammy a răspuns dintr-o suflare.

— Când bogații au o problemă, aruncă în ea cu bani ca s-o facă să dispară.

— Înțeleg perfect.

— Vezi în minibar.

Patch a luat o sticluță de Johnnie Walker şi până să ajungă înapoi la pat, Sammy sforăia zgomotos.

S-a uitat pe fereastră, peste luminile oraşului, către țara de dincolo de ele.

Şi s-a gândit cât de mult se lărgise lumea lui.

A privit luna plină strălucind deasupra oraşului şi a închis ochiul când amintirea l-a lăsat fără suflare. I-a format numărul de telefon, a aşteptat să intre mesageria şi a vorbit despre vârful norilor, despre Misty Moon şi *Ten Sleeps.*

N-avea nicio noimă.

Avea s-o găsească.

Mai degrabă murea decât să renunțe.

107

L-a găsit pe Jimmy aşteptând pe terasa bunică-sii, întins pe leagăn şi învelit cu haina. Saint lucrase peste program, răspunsese unui apel împreună cu Harkness şi se dusese până pe Eastern Avenue, unde luase foc o maşină aproape de locul unde fusese răpit Patch. Saint îşi trecuse lanterna pe jos ca şi cum ar fi putut vedea încă sângele lui intrând în pământ.

A rămas în picioare şi l-a privit dormind.

Fusese să-l vadă a doua zi după balul pe care-l ratase, şi-o cam luase de la maică-sa când o condusese în casă, unde costumul lui Jimmy era deja în husa de plastic de la firma de închirieri, o privelişte care încă îi mai aducea uneori un nod în gât.

El era cu şase luni mai mare şi ştia cele mai multe lucruri despre cele mai multe animale. Vota cu republicanii pentru că aşa vota şi taică-su, mergea la biserică pentru că mergea şi maică-sa şi avea o credință care o uluia până şi pe bunica ei.

Stătuse în dormitorul lui din copilărie şi observase lenjeria frumos împăturită şi patul proaspăt strâns. Mama lui bătuse la uşă şi le adusese fursecuri cu fulgi de ovăz. El era genul de băiat ce avea să devină genul de bărbat care are nevoie să fie îngrijit.

— Nu există alt gen de bărbat, a zis Norma într-o seară, când mâncau pui la grătar şi priveau apusul spre St Francois.

Patch era alt gen, îşi spunea Saint, pătându-şi bluza cu sos barbecue.

— Joseph e diferit pentru că el n-a avut o femeie care să facă de toate pentru el, a continuat Norma, citindu-i gândurile în timp ce-şi ştergea bluza cu un şervețel. Aşa cum nu ştie nici el să aibă grijă. Cum să păstreze o prietenie. Cum să fie bărbat.

— Femeile îi învață pe bărbați să fie bărbați? a întrebat Saint.

— Bineînțeles. Cum altfel crezi că învață?

Jimmy o sărutase, dar nu făcuse altceva. Şi nu fusese genul de sărut cu gura deschisă cum văzuse la Patch şi Misty, genul de sărut care ducea la genul de sex pe care îl vedea în filme şi care o făcuse cândva să roşească, dar acum o făcea să-şi pună întrebări în legătură cu înțelegerea pe care o făcuse cu Dumnezeu. Şi cel mai mult când a purtat rochie, a băut două pahare de vin şi şi-a pus palma pe pieptul musculos al lui Jimmy, împingând-l uşor spre patul în care dormea ea. Respira neregulat când s-a desprins din sărut şi a ieşit să ia aer.

În vinerea următoare a dus-o la Palace 7 să vadă un film. Actorul din rolul principal era atât de chipeş în costumul lui bleumarin, încât Saint s-a trezit atingându-l stângaci pe Jimmy până să apuce el să treacă de uşă. El a aşezat-o jos şi i-a spus că nu crede în sexul înaintea căsătoriei.

— A trecut pe-aici aseară şi mi-a cerut mâna ta, a zis Norma.

Saint a tăcut o clipă.

— Dar n-am decât...

— Ieşiți împreună de ceva vreme. Ştii cum e Jimmy, cât ține la tine.

Saint a sorbit din cafea, cu mintea la tânăra prostituată.

— Păcatul e ceva real?

Norma stătea în fața ei.

— Am văzut aseară o fată care a făcut multe... şi ştiu că Dumnezeu nu e răzbunător şi aşa mai departe, dar clar ea nu poate fi judecată.

Norma a rămas tăcută o clipă.

— E fata pe care o caută Joseph?

Saint a clătinat din cap.

— Toți ne străduim, Saint. Unii oameni se sprijină pe alții. Unii oameni îți dau un imbold când ai nevoie. Ştii ce gen e Jimmy?

Saint a clătinat din nou din cap.

— Uneori să fii obişnuit e mai mult decât suficient, a zis Norma.

— Vrea să aibă o viață ca a părinților lui.

— Par fericiți.

— Ce i-ai răspuns?

— Că nu pot eu să-i dau mâna ta şi nu poate el s-o ia. E a ta şi doar tu poți s-o oferi.

— Îmi pare rău că nu m-am dus la facultate, a spus Saint cu o urmă de provocare în priviri.

Norma a venit în spatele ei şi i-a pus mâna pe umăr.

Saint şi-a lăsat capul într-o parte şi i-a simțit căldura pielii.

— Ce-ar trebui să fac?

— Aş zice să faci ce-ți cere inima, dar într-acolo se află nebunia. Crezi în soartă?

Saint a stat puțin pe gânduri şi apoi a încuviințat.

— În ziua aceea, când ai luat arma bunicului tău şi te-ai dus în pădure...

Saint încă vedea durerea pe chipul bunică-sii.

— Îmi pare rău...

— Dacă Jimmy nu i-ar fi spus lui Nix unde te duceai, dacă nu ar fi ținut la tine suficient ca să-i spună, atunci poate că aş fi rămas fără tine. Şi Ivy ar fi rămas fără băiatul ei.

— Deci îi sunt datoare?

Norma a clătinat din cap.

— Nu. Dar zic că e un plan măreț pentru toți, iar Jimmy Walters e parte din planul tău.

— Cum ştiu dacă-l iubesc?

— Când vine vorba de căsătorie, dragostea e doar un musafir o dată în viață. Respectul şi bunătatea, astea sunt adevăratele temelii. Dacă e să fiu sinceră, cred că ar trebui să te măriți cu el.

— Jimmy e un om bun, a spus Saint, înghițind un nod şi simțind cum i se adună lacrimile în ochi. Dar nu e...

— Ştiu.

108

După dezastrul de la Merchants National Bank, Patch şi-a vândut maşina şi a petrecut o lună cărând mărfuri. La 4 dimineața îşi trăgea pe el un hanorac cu glugă şi se ducea să încarce carne congelată în camioane care aveau s-o transporte în cealaltă parte a statului.

În timp ce mergea, zorii îl urmăreau ca o aducere-aminte că mai devreme sau mai târziu timpul îl va împinge mai departe. Închiriase o cameră la ultimul etaj al unei case

vechi şi plătise avansul cash, pentru că bătrâna se uitase la el ca şi cum ar fi ştiut ce soi de om e.

Zilele deveneau tot mai lungi şi mai grele şi abia când se întuneca de-a binelea, când lipea bandă adezivă ca să nu mai lase să pătrundă lumina felinarelor din stradă şi punea câte cinci foi de ziar pe geamuri, când scotea totul din dormitorul micuț, strângea covorul şi dădea jos afişele cu nuferi, îşi trăgea salteaua pe podea, închidea ochii şi dormea. Nu ştia în care nopți avea s-o găsească, dar erau tot mai puține acum.

A observat două fete care aveau părul aproape cum trebuie, care vorbeau aproape cum trebuie. Fete care veneau de pe treptele unor şcoli legendare, beau în barurile facultăților şi curând se plictiseau de acelaşi gen de băieți de colegiu. Îi aruncau priviri şi confundau sclipirea din ochiul lui cu ceva care s-ar fi reflectat asupra lor. El le sonda trecutul, nu găsea acolo decât simetrie şi se strecura din camerele lor de cămin înainte să se crape de ziuă.

După o zi lungă s-a întors acasă şi şi-a găsit geanta pe terasă. Bătrâna i-a spus că nu-i place cum şi-a rearanjat camera.

Timp de o lună îşi amânase căutarea pentru că ştia că puținul noroc rămas nu trebuia biciuit atât de tare, astfel că s-a dus la un debarcader din Gloucester, s-a oprit la fiecare vas de pescuit şi a întrebat dacă n-au nevoie de cineva pentru lucruri pentru care şi-ar fi permis să angajeze oameni acum, când crescuse prețul homarilor.

A curățat alge de pe cabluri metalice, sânge, măruntaie şi tendoane. A pus capcane, a ciopârțit momeală şi a măsurat homari de la ochi până la coadă. A scotocit, a scos cochilii noi, a crestat femelele reproducătoare şi le-a legat cleştii celor ghinionişti.

— Uşor, băiete! a zis căpitanul când se legănau peste valuri.

Stătea lângă consola centrală şi ținea cârma, urmărindu-i pe oamenii căpitanului cum ridicau capcanele galbene de pe fundul apei, în timp ce seara înnegura valurile. În spate, coasta New England ascundea oraşe şi munți după plaje cu nisip alb.

Unii dintre oameni îl insultau din cauza banderolei de pe ochi, ca şi cum s-ar fi prefăcut că e pirat. La început se aşezase pe copastie, cu gâtul uscat de aerul sărat şi cu dureri în obraji de atâta zâmbit. Şi după aceea, când au ajuns la debarcader, a descărcat şi a început curățenia, în timp ce căpitanul a întins mâna spre răcitor şi a scos berile.

Patch a rămas la bord şi a băut singur, privind soarele care apunea.

Noaptea dormea pe o fâşie de plajă înconjurată de stânci, cu cămaşa rulată ca să facă o pernă pe nisipul fin. Obosit după ziua de muncă, nu mânca nici pe departe suficient şi păstra puținul pe care i-l dădea căpitanul, fiindcă ştia că în scurt timp avea să plece spre ea.

109

După două săptămâni, doi dintre marinarii mai tineri l-au târât cu ei. Cabina mirosea a colonie ieftină şi disperare, iar ei îşi treceau de la unul la altul o sticlă de Jim Beam şi făceau speculații despre atracția studentelor pentru bărbații adevărați.

80 de kilometri într-o remorcă veche şi în două ore a văzut apărând luminile din Boston.

S-au târât pe JFK Street, Patch îmbrăcat în blugii vechi şi bocanci de piele atât de decolorați că nici nu-şi mai putea aduce aminte exact ce culoare ar fi trebuit să aibă. În primul bar irlandez i-au zâmbit două fete, una a venit la el, a făcut

conversație şi i-a pus mâna pe piept în timp ce ea-şi dădea părul pe spate şi râdea la ceva ce el nu-şi aducea aminte să fi spus.

— Rahat, tre' să-mi fac rost de-o banderolă de ochi, a zis unul dintre băieți când au ieşit în stradă şi au pornit mai departe.

Într-un bar care se chema Boatman a cercetat fețele tuturor fetelor şi s-a întrebat dacă stătea vreuna cum ar fi putut să stea ea, dacă zâmbea cum ar fi putut să zâmbească ea. A prins frânturi de discuții şi a auzit forma cuvintelor ei, tonalitatea râsului ei. Grace era peste tot şi nicăieri.

S-a aşezat singur pe un scaun la bar, a văzut doi polițişti trecând pe lângă el, teama lui fiind rațională, dar fără motiv. Lumea lui era mică. Nu-l cunoştea nimeni.

Când şi-a făcut loc prin mulțime, a auzit o voce puțin mai puternică decât restul, fiind limpede că fata avea probleme. A aruncat o privire, a văzut un cuplu care avea un fel de ceartă, fata înaltă şi blondă cu spatele spre el, în timp ce bărbatul cu care stătea i-a pus mâna pe fund.

Fata l-a împins ferm în piept, dar el a râs şi a tras-o mai aproape, în timp ce ea încerca să se desprindă din mâinile lui.

Patch a văzut câțiva dintre prietenii bărbatului râzând de ce se petrecea.

Bărbatul era înalt şi lat în spate; părul deschis la culoare era dat într-o parte. A observat ghiulul, ceasul de aur. Aproape ajunsese la ei când fata s-a tras din nou în spate, reuşind să se elibereze. Patch a tras un pumn greu.

S-a terminat repede.

Bărbatul masiv era grămadă pe podea, iar fata încă se împleticea când Patch s-a aplecat şi a prins-o în brațe.

Abia atunci a reuşit, în sfârşit, s-o vadă.

Ea a ridicat privirea spre el, cu gura întredeschisă.

Amicii bărbatului s-au adunat.

Lângă el, Patch şi-a văzut echipajul, cu pumnii pregătiți şi zâmbind.

O sticlă a zburat pe lângă capul lui şi s-a spart de masa de alături.

În haosul unei bătăi de vineri într-un bar, Patch a ridicat-o de jos pe Misty Meyer şi a dus-o în răcoarea unei seri perfecte din Boston.

110

Misty l-a ținut de mână şi l-a condus prin poarta chinezească ai cărei lei supravegheau Beach Street şi Surface Road.

— Tot ce e sub cerul ăsta e pentru oameni, a zis ea peste umăr.

— Şi ce-i deasupra? a întrebat el, pierdut în zgomotul din Chinatown, mirosuri, lumini şi forfotă.

A privit desenele de pe ziduri, miile de panglici.

Pe o stradă vizavi de parc s-au aşezat pe nişte lăzi răsturnate şi au băut sake cald din ceşti de lemn, ea îmbujorată când şi-a trecut degetele peste încheieturile umflate ale degetelor lui.

Şi-a scos şapca şi i-a pus-o ei, zâmbindu-i larg; ochii ei erau tot prea mult. Arăta altfel, dar Patch nu-şi dădea seama în ce fel, şi totuşi aproape tot restul era la fel; poate că era din cauză că nu erau în Monta Clare; Misty părea mai pământească şi, dacă era posibil, chiar şi mai imposibil de atins.

— Arăți tot ca şi cum ar fi 1975, a remarcat ea.

El s-a uitat la blugii ei decolorați şi bluza de mătase, la pantofii cu toc şi machiajul discret.

— Dar ai făcut muşchi, a zis ea, împungându-l în braț.

— Lucrez pe o barcă.

Ea s-a luminat la față.

— O corabie de pirați?

— Prădăm golful Casco de homari.

Misty a râs, un sunet care l-a dus în trecut.

Lângă ei se roteau reclame cu neon. Un salon de înfrumusețare la subsol, dincolo de o evacuare de incendiu cu grilaj, gunoiul îngrămădit în strălucirea tot mai puternică a felinarelor de pe stradă.

Au evitat-o pe Grace, motivul pentru care el plecase, părinții ei şi neplăcerile lucrurilor pe care le împărtăşiseră, şi pentru câteva clipe de extaz au fost doi tineri care aflau cele mai luminoase părți ale celuilalt într-un oraş care radia fără limite.

Au băut, iar ea a devenit un pic mai gălăgioasă, un pic mai pasionată când i-a povestit despre cursuri, seminare şi profesori.

— Adică, oamenii ca tata au votat cu el fiindcă ştie că n-o să am probleme să-mi găsesc de lucru. Îşi doreşte ca stratul ăsta izolator să devină mai solid. Ar fi trebuit să-i vezi fața când i-am zis că servesc la bar, că vreau să-mi câştig banii. Cum ai făcut şi tu când ai renunțat la şcoală. Noua Dreaptă nu-i ceva chiar aşa de nou, Patch. Adică ne-a scos din recesiune aruncându-ne în datorii. Reducerea impozitelor pentru veniturile mari funcționează doar dacă există o transpunere reală, nu?

El a sorbit din sake, sperând şi rugându-se ca ea să nu aştepte vreun răspuns din partea lui.

— Ți s-a părut inteligent? Am luat-o dintr-o carte, a zis ea.

— Eşti la Harvard, Mist. Nu sunt convins că trebuie să simplifici, nici chiar pentru mine.

Cât mai erau în stare să meargă, ea l-a condus printr-un şir de străzi şi i-a arătat diverse privelişti.

El a târât-o înapoi până la o cântăreață din Bay Village care încălzea întunericul cu chitara şi sufletul pe care-l punea în voce.

Oraşul şi-a încetinit ritmul pentru ei, iar el s-a întins şi şi-a pus mâna pe mijlocul ei. I-a luat cealaltă mână şi au rămas față în față.

— Parcă nu dansai, a spus ea şi s-a apropiat mai mult.

Chitarista a zâmbit şi a cântat ca şi cum simțea pământul mişcându-se în mâinile ei.

Misty a tras adânc aer în piept, de parcă era pe punctul să se înece, dar voia să rămână conştientă.

S-au mişcat împreună, iar ea şi-a apăsat obrazul pe pieptul lui.

— Nu mi-ai frânt doar inima.

— Îmi pare rău.

— Ai ales-o pe ea în locul meu.

— Toată lumea o să te aleagă pe tine. Toată lumea.

— Dar nu şi tu.

El s-a aplecat şi şi-a lipit capul de al ei.

— Uită-te la noi aici, Patch. În lume.

Deasupra lor stelele străluceau, aşa cum era menit să se întâmple.

În jurul lor oamenii se opreau şi se uitau, pentru că muzica era frumoasă sau poate pentru că ştiau că tinerii care dansau împreună erau smulşi dintr-un fel de carte de istorie tragică.

Patch a ridicat-o cu blândețe, cu mâinile ei în jurul gâtului în timp ce o rotea încet. În depărtare, a auzit sirene şi s-a întrebat dacă aşa o să se sfârşească.

— Nu ştiu cum să te uit, a şoptit ea în urechea lui, iar cuvintele ei şi-au săpat drum în creierul lui şi şi-au făurit propriul loc acolo, ca să fie chemate în caz că ar fi existat momente de îndoială, momente de slăbiciune care-i

spuneau că s-ar putea să fie bine, peste toate cele, peste ce făcuse şi ce avea să facă, s-ar putea să fie destul de bun.

— Închide ochii, Misty. Şi când îi deschizi din nou, o să fiu plecat. Şi o să trăieşti... viața asta al naibii de frumoasă. O să te duci la cursuri şi o să vorbeşti cu alți tipi care au ceva de zis, care au opinii şi idei. Curând o să-mi uiți chipul şi sunetul vocii. Pentru că o să-ți dai seama că n-am avut niciodată prea multe de zis. Nimic.

Ea a clătinat vehement din cap. Patch ura s-o vadă plângând.

111

După aceea, l-a condus de-a lungul beznei râului Charles, iar Eliot House i s-a părut atât de măreață, că a rămas cu ochii la ferestrele albe solemne, iar când ea l-a târât în cele din urmă pe podeaua cu pătrate şi pe scările cu lambriuri către camera ei, era amețit la gândul că Misty stătea într-un asemenea loc.

Ea l-a sărutat şi el i-a răspuns.

I-a scos tricoul, s-a dat înapoi şi s-a uitat la el, cu ochii urmărindu-i subțirimea; cicatricele purtate pentru ea. El a rămas în umbra şifonierului, de parcă oriunde se afla, deplângea spațiul pe care-l ocupa în lumea ei.

În orele dimineții s-a trezit, s-a strecurat din patul unde ea dormea şi s-a uitat pe fereastră la cerul care parcă ardea peste râul Charles. A luat un creion şi hârtie de pe micul ei birou şi i-a schițat silueta, în detalii pe care ştia că n-avea să le uite niciodată.

Când şi-a scris numele şi a pus desenul jos, a văzut de la geam curba cupolei şi, dincolo de ea, parcul JFK.

Ca şi cum ar fi furat din viața lui Misty, a urmărit priveliştea şi s-a oprit unde ştia că a stat cândva Grace, paşii lui peste paşii ei.

Atunci a ştiut că n-o să se întoarcă la căpitan.

Atunci a ştiut că lucrurile o să meargă tot mai rău şi poate niciodată mai bine.

112

Dimineață s-a aşezat la pian în halat, ochelarii ei erau pe capacul pianului şi suportul partiturii ridicat dezvăluia scrisul auriu simplu. Afară bătea un vânt puternic care rupea codițele frunzelor îngălbenite până erau eliberate şi cădeau, iar Saint se întreba dacă există ceva care are parte de o moarte mai frumoasă.

— Ce-i asta? a întrebat Norma.

Saint nu s-a întors ca să observe că bunica ei purta o rochie bleumarin şi o pălărie cu flori de grozamă, ca şi cum nu se putea hotărî dacă să sărbătorească sau să jelească.

— E cântecul unei broscuțe cu suflet introspectiv, a răspuns Saint şi a privit anotimpul ca şi cum ar fi fost ultimul, ca şi cum n-avea să mai fie niciodată atât de remarcabil.

— E trist.

— Ba nu. E pentru iubiți şi visători.

Saint se uita la tabloul cu casa albă în timp ce cânta şi se gândea cum degetele lui strângeau delicat pensula, cum respira el când aducea culoare în viața ei. În noaptea de dinainte stătuse în hol şi ascultase telefonul sunând, îşi înfrânase pornirea de a răspunde şi îi ascultase în schimb vocea pe casetă în timp ce vorbea despre o goană după aur, o vară în Regatul din Colorado. O trezise pe bunică-sa şi o

făcuse să promită că o să păstreze înregistrările după ce se mută ea.

Saint şi Norma au luat micul-dejun împreună pentru ultima dată. Fusese luată hotărârea ca Saint să se mute în căsuța de pe Alexander Avenue, un dar de la mama lui Jimmy când părinții lui plecaseră din Monta Clare ca să-şi petreacă bătrânețea în căldura Floridei. O casă unde aduceri-aminte despre toate lucrurile petrecute înainte cântau atât de zgomotos, încât ea îşi uitase propriile ritmuri. El i-a spus că aveau s-o decoreze împreună, că o să meargă la magazinul de bricolaj din Monta Clare şi vor alege culorile care-i plac ei şi vor reface complet baia şi bucătăria.

Saint s-a îmbrăcat într-o rochie de culoarea fildeşului, cu corsaj de dantelă, simplă şi fără pretenții, dar când a coborât treptele care scârțâiau, zâmbetul bunică-sii i-a spus că a făcut suficient pentru el, biserică şi oamenii din oraş care se vor înghesui să o vadă pe polițista începătoare care se căsătorea cu veterinarul începător.

— Credeam că o să-ți faci coadă împletită, a spus Norma.

— Nu azi.

Voise să ia o maşină, dar Jimmy nu fusese de acord cu cheltuiala, aşa că bunica şi nepoata au plecat pe jos spre biserică, mergând încet ca să admire o dimineață care era pe sfârşite.

Câțiva vecini au ieşit şi au zâmbit, o fetiță le-a făcut semn cu mâna şi a bătut din palme. Când au ajuns la intersecția cu Rosewood Avenue, Saint a tras adânc aer în piept.

Biserica era un cenuşiu şters, în mai multe nuanțe; turlele se înălțau şi, în fața lor, Saint a luat-o de mână pe Norma în capătul aleii şerpuite pe care mersese de mii de ori până acum, plină de anticipare, teamă şi, cel mai mult, uşurare.

— Sunt lacrimi de fericire? a întrebat Norma şi i-a şters cu grijă obrajii.

Apoi a îngenuncheat şi a folosit aceeaşi batistă ca să-i şteargă noroiul şi iarba de pe balerini. A rămas acolo, cu genunchiul pe pământul umed şi a ridicat privirea spre nepoata ei, proiectată pe fundalul unei biserici către care priviseră în perioadele cele mai bune şi cele mai rele ale vieții.

— O să fie blând cu tine. Promit, a zis Norma.

113

Înăuntru era jumătate din oraş, iar când a venit momentul, bunica a condus-o în fața ochilor lor şi ea a stat față în față cu el, îmbrăcat în costum la două rânduri, cu revere de satin şi cravată oliv cu model.

Saint a făcut tot ce-a putut să zâmbească, să-şi rostească jurămintele, să facă promisiuni de perspectivă dintr-un loc cu vedere limitată. Şi abia când fusese spus şi făcut aproape totul a făcut greşeala fatală să privească în spatele navei.

Patch stătea singur şi o clipă i-a întâlnit privirea.

A luat mâna lui Jimmy. Când au răsunat aplauzele, iar el a condus-o pe culoar, Saint s-a uitat din nou după Patch. Şi a văzut că dispăruse.

Afară, unde începuse să plouă în timp ce fotograful se pregătea, iar localnicii se adunau să arunce cu confetti, Saint s-a desprins din mâna soțului ei şi s-a întors pe alee.

— Hei! a strigat ea.

Şi a răsuflat înainte să se întoarcă el.

— Cum ai...

Patch a zâmbit.

— Sammy.

— Corect.

— Nu rămâi la petrecere.

El a clătinat din cap.

În scurt timp, părul ei s-a pleoştit din cauza ploii, dar au stat acolo multă vreme, atât de familiari şi atât de străini.

— Pare...

— O să fie veterinar, a spus ea.

— Întotdeauna ți-au plăcut animalele.

Ea a zâmbit şi s-a întrebat dacă el o vedea tot pe fata cu dinții strâmbi şi salopeta ruptă în ambii genunchi.

— Se poartă frumos cu tine? a întrebat Patch.

Saint ar fi vrut să-i spună că Jimmy a zis că n-au loc pentru pianul ei. Că uneori ea îi pregătea cina şi el uita să-i mulțumească. Şi că nu era nebunatic în vreun fel bun. Voia să-i spună lui Patch că lui Jimmy nu-i plăcea că ea e polițist. Că voia să facă imediat copii şi când o să-i aibă, se aştepta ca ea să renunțe la viața ei şi să înceapă o viață de mamă. Şi cel mai mult voia să-i spună că-i e frică. Era o polițistă care făcuse multe lucruri curajoase. Dar îi era frică.

— Se poartă bine cu mine.

El a luat-o în brațe, iar ea i-a simțit puterea şi căldura când mâinile lui au apăsat-o pe şale, iar pieptul i s-a lipit de al lui.

— Mi-e dor de tine, i-a şoptit ea la ureche.

— În fiecare zi, a răspuns el.

— Sunt tare multe de spus, Patch.

— Dar nimic n-o să schimbe mare lucru, a zis el şi i-a şters lacrimile.

— O să fii bine, copile.

Şi apoi s-a întors la biserică, unde a găsit-o Norma, care a dus-o într-o cameră unde i-a şters fața şi i-a aranjat părul şi puținul machiaj pe care-l purta.

— Eşti frumoasă, a spus Jimmy.

— Mulțumesc.

— Mi-era teamă că o să porți coada aia împletită de când eram copii, a adăugat el râzând. Unde ai fost?

— A trebuit să-mi iau rămas-bun de la cineva.

Saint a reuşit să zâmbească la poze, a reuşit să strângă mâini şi să pupe obraji şi a făcut conversație cu toată lumea care a umplut sala de ceremonii a bisericii până seara.

Abia când s-a golit ringul de dans şi s-au stins reflectoarele, iar Jimmy a luat-o în brațe, a simțit un mic fior de uşurare că Patch a plecat înainte de recepție.

Micul grup s-a adunat la margine şi a zâmbit în timp ce boxele au pârâit când au răsunat primele note.

— De ce ai ales cântecul ăsta? a întrebat Jimmy în timp ce se legănau uşor.

— Îmi place.

Saint s-a mişcat împreună cu el şi nu l-a privit, preferând să închidă ochii strâns.

A cântat în şoaptă despre Mona Lise şi Pălărieri Nebuni şi cum în New York nu creşteau tufe de trandafiri.

114

Nix stătea cu undița în apă şi fața umbrită de pălăria de soare. A scos somn şi şalău şi avea juvelnicul atât de plin, că a aruncat vreo doi peşti înapoi în apă, cât îşi bea berea rece.

— Voiai să mă vezi, a spus Saint.

— Şi ai venit până aici. Ar trebui să fii în luna de miere.

— Am primit mesajul. Am venit.

Soarele cobora peste Glenn Hook Reservoir, încălecat peste Calder County şi Winton. Saint a privit peştişorii care săreau din apă, în timp ce ea arunca momeală între şiruri de stuf şi vedea bibanul negru urmărind scrumbia.

— I-am spus Normei că poate aştepta până te întorci, a zis Nix.

— N-am... n-am plecat nicăieri. Facem economii să reparăm casa. Şi se apropie examenele lui Jimmy.

Nix venise cu autorulota şi o parcase pe terenul de campare de lângă Crook City Causeway.

— Deci de ce ai nevoie? a întrebat Saint când el a dat să-i întindă o bere, dar ea a clătinat din cap.

Nix a pus berea înapoi în lada frigorifică.

— Hai să stăm puțin de vorbă.

În ultimii ani, Saint lucrase şapte zile din şapte; avea o senzație vagă de trecere a timpului doar din schimbarea anotimpurilor şi nimic altceva. Privea muşcătura aspră a iernii, dar nu simțea frigul. Călca în picioare stratul verde din pădure primăvara şi se arunca în banalități, patrule şi intrări prin efracție, amenzi de parcare şi delicte.

A coborât privirea spre banda simplă de aur de pe deget şi s-a gândit la noaptea nunții. Cum Jimmy ejaculase înainte să apuce ea să se dezbrace. Şi cum se înfuriase şi ieşise din camera lor ieftină de motel ca să fumeze o țigară în maşină. Când se întorsese, adormise, iar ea se uitase în tavan şi-şi văzuse în minte viața şi conturul greşelilor. În zori, el s-a urcat peste ea şi i-a gemut în ureche. Se terminase aproape imediat. Ea crezuse că s-ar putea să doară. Crezuse că măcar o să simtă ceva.

— Îți place viața de femeie măritată? a întrebat Nix.

Ea a răsucit verigheta cu o măsură prea mare pentru degetul ei subțire.

— E bine.

— Şi pun pariu că Norma e fericită.

Saint a zâmbit.

— Voia să mă mărit cu Jimmy. Crede că e un om bun.

— Crezi că ăsta e motivul?

Saint s-a întors spre el, iar Nix şi-a netezit mustața.

— Dacă te-ai măritat cu Jimmy, poate asta înseamnă că n-o să se mai teamă aşa de tare de Joseph.

— Ce vrei să spui?
— De câte ori ai făcut ceva nechibzuit, de fiecare dată când ai luat-o pe arătură, a fost din cauza lui, a zis Nix şi a zâmbit.
— Bunica mă protejează.
— Eşti tot ce are. Şi meriți să fii protejată, Saint.
Ea a roşit uşor.
— Îl iubeşti pe băiatul ăsta? a întrebat el şi nu s-a uitat în ochii ei, pentru că nu era simplu s-o întrebe asta.
— Iubirea e un musafir.
El a râs, dar nu fără blândețe.
— Ei, atunci sper că în curând o să vină să stea mai mult.
— Tu n-ai fost căsătorit niciodată.
Nix a sorbit din bere.
— Se zice că o viață... o ocazie. Dar eu cred că o singură viață e făcută dintr-o duzină sau mai multe roluri şi responsabilități. Pot să enumăr versiuni ale mele ca prieten şi duşman. Greşelile sunt devieri care-ți aduc aminte care-i calea cea dreaptă, Saint. Să iubeşti şi să fii iubit e mai mult decât poți să te aştepți, mai mult decât suficient pentru 1 000 de vieți obişnuite.
— Nu ştiu dacă e adevărat.
— Sper ca într-o bună zi să ştii.
Saint a alungat nişte muşte.
— Nu ți-ai dorit niciodată copii?
— E o responsabilitate. Îi admir pe cei care şi-o asumă. Au în plan să aducă o persoană pe lumea asta.
— Nu e întotdeauna un plan.
— Un milion şi jumătate de întreruperi de sarcină anul trecut. La fiecare clinică ai câte un strigoi cu o opinie şi o pancartă.
Saint şi-a mutat privirea spre apă.
— E direcția potrivită.
— Prea puțin, prea târziu pentru unii.

— S-ar putea să fie cea mai îngrozitoare lună de miere pe care a avut-o cineva.

Nix a râs din toată inima.

— Când eram mic, am avut un câine. Iubeam potaia aia de parcă ar fi fost om. Poate mai mult. Pare ciudat?

Ea a încuviințat, iar el a râs din nou.

— În oraş sunt femei care vor să iasă cu tine, a spus ea.

— Poate cu ideea. Eu, cel adevărat, mi-am pierdut inima acum 30 de ani.

Saint a zâmbit.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ce se întâmplă întotdeauna. Unul îl lasă pe celălalt singur.

Şi-a ridicat berea spre apă, iar ea n-a putut să-şi imagineze o femeie care l-ar părăsi.

— Încotro o iei după asta?

El a tras firul, l-a aruncat din nou, s-a aşezat şi a băut.

— Un drum lung până la Severy City. Poate că o să pescuiesc în caiac. Am pus ochii pe peştii-lună.

— Bunicul pescuia biban.

Nix a fluierat şi apoi a zâmbit larg.

— Râul Alabama. Toată primăvara în nord, poate cel mai bun biban pe care l-am pescuit vreodată.

Saint n-a zis că Nix părea mai trist de-atunci. Nu putea spune de ce, doar că pentru el fusese scris ceva de neşters în ziua în care dispăruse Joseph sau poate în ziua în care Marty Tooms îşi pierduse restul vieții. Ca şi cum n-ar fi putut nicicum să înțeleagă lucrurile pe care nu le pusese sub semnul întrebării până atunci. Cum a trăit un ucigaş în oraşul lui.

— Uneori cred că am ajuns departe, a zis ea.

— Şi alteori, că n-am făcut nici măcar un pas.

— Mă gândesc la Callie Montrose. Am auzit că tatăl ei s-a pensionat anticipat. Am auzit şi că a făcut ceva necazuri nu demult.

Nix şi-a lipit sticla de frunte.

— Poate că toţi ar fi trebuit să ne oprim atunci. Să închidem şi să ne ducem acasă. Richie Montrose o să-şi ducă zilele pe fundul unei sticle de whisky. Nu pot să spun că-i găsesc vreo vină.

Când aerul s-a mai răcorit, s-a lăsat pe spate şi s-a uitat cum dispare lumina.

— Te caută FBI-ul, a spus el. M-a sunat cineva pe nume Himes. Ceva executiv. Vor să mergi cu avionul în Kansas City şi să discuţi cu ei.

— Bine.

Nix şi-a aprins un trabuc.

Au rămas acolo până când cerul a colorat apa în liliachiu.

La maşină, l-a îmbrăţişat strâns. Nu cunoştea om mai bun decât şeful de post Nix.

115

Jimmy ciugulea din puiul pe care-l pregătise ea.

— E destul de rău că nu pot să dorm noaptea fiindcă îmi fac griji pentru tine în Monta Clare.

Avea cearcăne negre. În weekenduri nu se bărbierea, iar obrajii şi gâtul îi erau presărate cu tuleie negru-albăstrui. În cele mai multe nopţi învăţa până târziu, surprins de propriile limitări. Avusese note bune la şcoală. Nu-şi pusese niciodată sub semnul întrebării viitorul, capacităţile, credinţa în sine şi în faptul că totul avea să fie bine. Era unul dintre lucrurile pe care le admira cel mai tare la el.

— N-ai de ce să-ţi faci griji pentru mine.

— Eşti soția mea.
— E cariera mea, Jimmy. Pentru mine e important.
El a luat o gură de apă.
— Nu crezi că ştiu de ce o faci?
— Vreau să fac ceva important, a răspuns ea şi şi-a băgat mâncarea în gură, dar n-a putut s-o înghită.
Tapetul din spatele lui fusese scos de pe perete, dar lăsat în grămezi umede.
Saint s-a ridicat şi a dat să strângă masa.
El a tras-o în poala lui, iar ea a zâmbit.
— Ne avem unul pe altul. Avem credința. Aş face orice pentru tine.
— Ştiu. Şi eu aş face orice pentru tine, Jimmy.
— Numai să vii la bal nu.
A ciupit-o de şolduri şi ea a râs, a râs şi el, apoi a sărutat-o.
— Nu te duce în Kansas. Abia am reuşit să accept ideea că sunt însurat cu o polițistă.
— Jimmy, eu...
El a întins mâna spre sânii ei.
— Ar trebui să mai încercăm... diseară. Acum.
— Vasele...
— Poți să le speli după aia.
A tras-o de mână şi a dus-o la etaj.

116

Saint şi-a lipit fața de geam, în timp ce stomacul i se strângea în ritmul motoarelor Boeingului 720.
Nu mai zburase cu avionul până acum, refuzase politicos băuturile şi nu făcuse caz de fumul gros de la o duzină de

ţigări, deşi bărbatul de lângă ea părea hotărât să-i încețoşeze vederea.

Din fericire, a durat mai puțin de o oră până să aterizeze şi să pună piciorul în Kansas City.

O maşină a dus-o la un sediu federal, unde s-a alăturat celor 73 de agenți şi 43 de membri ai personalului tehnic care acopereau districtul de vest din Missouri şi tot statul Kansas. A trecut de controlul de securitate, a urcat în lift şi a coborât într-un iureş zgomotos. Oameni care vorbeau la telefoane în birouri cu pereți cenuşii de pâslă, ca şi cum perspectiva ar fi fost ceva peste sarcinile la ordinea zilei.

Pe un panou erau chipuri, nume şi infracțiuni, de la crimă la droguri şi evadări din închisoare. Recompensele erau de ordinul milioanelor. S-a gândit la Nix, la secția de poliție din Monta Clare, şi a simțit un nod de emoție în stomac când a fost condusă într-un birou cu pereți de sticlă.

A făcut cunoştință cu Himes, cu 20 de ani mai mare şi cu o titulatură atât de lungă, încât a pierdut şirul după *executiv.* Pe perete erau atârnate plăcuțe, fotografii înrămate cu el şi diverşi demnitari pe care ea nu-i cunoştea. I-a făcut un scurt istoric, de la Eberstein la Bonnie Parker şi Clyde Barrow. Saint se întreba de câte ori o spusese, câți începători stătuseră pe scaunul ei, cu ochii mari şi ambiții arzătoare.

S-a concentrat asupra masacrului din 1933, patru oameni ai legii ucişi de Adam Richetti şi Charles Floyd, când Frank Nash era transferat înapoi în închisoarea Leavenworth. A trecut apoi la Olle Embry, şi-a băgat un şervețel în cămaşă, a rupt în două un sandvici în covrig şi i-a oferit ei partea mai mică.

Saint a clătinat din cap.

— Cu meseria asta, mănânci când poți. Nu ştii niciodată când eşti solicitat.

— Cu tot respectul, domnule, tot nu ştiu ce caut aici. Vorbiți despre cum e să fii agent, dar eu sunt cu doi ani mai mică decât vârsta minimă.
— Putem recruta din orice...
— Deci îmi oferiți un post? Cred că s-ar putea să fi făcut o greşeală. Ştiți, eu sunt nouă...
Himes a lăsat covrigul jos, s-a ridicat şi şi-a scuturat firimiturile de pe pantaloni.
— Noi nu facem greşeli. Nu e un post... mai degrabă o repartiție. Şi poți să începi...
— Presupuneți că vreau.
El a zâmbit.
— Ți-am cerut dosarul. Ai ceva palmares. Cazul Eli Aaron. Am văzut poza.
Saint ştia despre ce fotografie e vorba. Fusese publicată pe prima pagină în *The Post.* Stătea, mică, în fața flăcărilor casei lui Aaron, cu obrajii înnegriți de funingine. După câteva ore avea să-l găsească pe Patch şi să-i salveze viața.
— Şi ai absolvit prima din an. Ai refuzat facultățile din Ivy League.
— E ceva ce nu ştiți despre mine?
— Eşti căsătorită.
— Da.
S-a gândit la Jimmy, cum plecase de-acasă înaintea ei, nu-i urase noroc pentru că el nu voia s-o lase să plece.
Himes a luat iar sandviciul, a muşcat din el şi o bucățică de salată i-a rămas atârnând în colțul gurii.
— Majoritatea am fost căsătoriți la un moment dat. Tu încă studiezi. Cursuri prin corespondență. Licență principală în psihologie, secundară în ştiințe comportamentale.
Nu mai spusese nimănui în afară de Jimmy că făcea cursuri, şi asta doar pentru că el îi găsise lucrările.
— De ce? a întrebat el.
— Exact din motivul ăsta. Mă interesează „de ce”.

— N-are nicio legătură cu o fată dispărută. Pe nume Grace.

A aruncat un dosar pe birou, iar ea l-a deschis, a văzut cadavrul sau mai degrabă lipsa lui, doar nişte oase.

— Găsite lângă Tensleep Creek. Mai sus de Misty Moon Lake.

— Dar...

El i-a dat pagina. Ea a cercetat-o din priviri şi apoi s-a fixat la fotografie. A simțit cum îi îngheață sângele în vine şi rămâne fără aer în plămâni.

Mătăniile.

— Angela Rossi. Nu putem stabili exact data decesului. Dar e una de-ale tale, nu?

Saint s-a gândit la Eli Aaron.

Himes s-a şters la gură cu dosul palmi.

— Putem să te ajutăm. Şi cred că ai fi valoroasă pentru echipă.

— Să fac ce anume?

El a aruncat un alt dosar pe birou între ei.

Scrisul îngroşat, negru.

JAF BANCAR

— Nu înțeleg, a zis ea.

Prima pagină. Imaginea era neclară. Un bărbat care purta şapcă de baseball şi ochelari de soare.

— Cât a luat?

— Câteva mii de dolari.

Himes i-a întins încă trei pagini.

— Şase bănci deja. De la Lawton la Austen şi Kingsville. Aproape că a fost împuşcat la Merchants National.

Saint a răsfoit paginile cu interogatoriile cu funcționarii, care spuneau toți aceeaşi poveste. Era calm şi politicos.

— S-ar putea să nu fie acelaşi, a zis ea, pentru că locurile faptelor erau departe unele de altele.

— Este.

— Cum?

— Are aceeaşi armă.

Saint s-a încruntat.

— Îmi pare rău, dar tot nu văd legătura. De ce m-ați adus până aici cu avionul când, cu tot respectul, sunt cât se poate de lipsită de experiență? Aveți oameni aici, probabil oameni care ştiu măcar câte ceva despre jafurile bancare. Şi...

— Scoate un pistol cu cremene cu un singur foc, a zis Himes, sprijinindu-se de spătarul scaunului şi privind-o atent. Probabil o replică. Foarte neobişnuit.

Ritmul cardiac i-a devenit puțin mai rapid. O armă de pirat.

Vânătoarea
1983

117

A inspirat profund oraşul, s-a dus la teatru şi a văzut o adaptare nefericită după *Hamlet*, apoi s-a dus singură la un restaurant şi a mâncat pui la grătar. Mergea acasă în fiecare weekend cu avionul ca să-l vadă pe Jimmy, care nu vorbise mult de când picase examenele.

Când îi spusese că o să-şi petreacă următoarele săptămâni şi unele weekenduri în Kansas, el protestase. Când i-a spus de ce, dăduse cu pumnul în frigider, singura victimă fiind mâna lui, pe care Saint i-a bandajat-o.

— Se înfurie, a zis Saint.

— Furia e teamă îndreptată în direcția greşită, a răspuns Norma.

— Adică îi e teamă de frigider? N-ai zice, dacă-l vezi fără cămaşă. Acum are sânii mai mari ca mine.

Norma şi-a muşcat buza şi i-a întors spatele.

Saint a început să facă sport, să alerge la prima oră, bătând străzile dimineața până şi-a mărit viteza şi distanțele. A găsit un salon în estul oraşului şi şi-a adăugat puțin blond la nuanțele ei de castaniu. A privit moda schimbătoare, păr lung, umeri cu pernuțe şi pantaloni de nailon. A văzut culori aprinse şi ținute sport, parcă toate tendințele subliniau că ea se oprise cu zece ani în urmă.

Duminica, la colțul din Bleaker Park era o piață volantă, iar Saint îşi petrecea timpul alegând verdețuri, întorcând frunzele şi țâțâind, când le vedea culoarea, într-un fel care ar fi mulțumit-o pe bunică-sa. Cântărea bamele în mână şi găurea pepenii roşii ca să le verifice interiorul, iar apartamentul ei perfect curat se umpluse curând de mirosuri bogate de cămin. Gătea suficient pentru o lună, mânca singură la o masă rotundă şi când termina, începea curățenia îndelungată. Faptul că avea propriul spațiu îi oferea alinare şi confort şi, dacă era să fie dureros de onestă, ar fi remarcat că principalul motiv era absența lui Jimmy. Uneori suna şi-i răspundea robotul; alteori îl întreba ce-a făcut peste zi, iar el rămânea mai mult tăcut şi nici măcar n-o întreba cum îi mersese ei.

Seara se aşeza pe canapeaua ei nouă, trăgea jaluzelele, stingea lumina şi punea caseta în casetofon.

Asculta vocea tânără a lui Patch în înregistrările interogatoriilor.

Mi-e dor de ea.

Glasul lui răsuna în tot apartamentul ei.

Târgul fusese destul de simplu. Saint avea să-l caute pentru că Himes zicea că l-a mai găsit o dată, când nu reuşea nimeni altcineva. În schimb, ea putea folosi resursele vaste al FBI ca s-o caute pe Grace.

Avea să se instruiască împreună cu echipa lui Himes.

— Jefuirea băncilor e o treabă serioasă, zicea el în fiecare dimineață, fără să zâmbească, în timp ce mânca o brioşă cu tărâțe.

La prânz, Saint a întrebat până la urmă de ce se agita Himes aşa de mult să găsească un om care nici nu lua atât de mulți bani.

— Unele cazuri te afectează. Am o fată. Sper că, dacă o să dea vreodată de necaz, să existe un băiat ca Joseph Macauley s-o ajute.

Saint şi-a ridicat privirea din sandvici.

— Şi?

Himes a înmuiat un cartof prăjit în sosul barbecue.

— Dacă îl prindem acum, mai are o şansă. Până acum a avut noroc. Dacă nu-l prinzi, o să-l omoare cineva.

118

Saint a condus aproape 140 de kilometri pe autostrada 177, pe lângă excursionişti care mergeau prin iarba înaltă, ca să ajungă la tribunalul din Chase County, o clădire din piatră de calcar, cu acoperişul roşu. Şi-a parcat berlina în față la First Kansas Bank şi i-a văzut pe localnicii din Cottonwood Falls holbându-se la ea.

A fost condusă într-un birou din spate, unde s-a întâlnit cu o fată care n-avea mai mult de 19 ani. Un zâmbet larg şi păr castaniu des, ecuson pe care scria DAWN şi unghii vopsite îndrăzneț în roşu, ca şi buzele.

— Te superi dacă mănânc de prânz cât vorbim? a întrebat Dawn, despachetând un sandvici atât de subțire, că n-avea cum să aibă prea multe în el.

A muşcat şi s-a încruntat.

— Se lipeşte de cerul gurii, aşa că s-ar putea să mă mai bâlbâi.

Un bărbat înalt s-a întors cu o casetă pe care i-a dat-o lui Saint, i-a aruncat o privire lui Dawn şi a ieşit.

— Vrea să ies cu el, a zis fata. Familia lui are o fermă pe care el o s-o moştenească. Mirosul ăla nenorocit de vaci.

— Poți să-mi spui ce s-a întâmplat? a întrebat Saint, privind-o în ochi şi încercând să mențină contactul vizual.

Dawn şi-a pus sandviciul jos şi a zâmbit.

— Ei, ăla era un băiat cu care aş ieşi.

— Un jefuitor de bănci?

Dawn şi-a dus teatral mâna la piept.

— N-a furat nimic, în afară de inima mea îndurerată.

Saint şi-a dat ochii peste cap.

— Adică, a trecut deja ceva vreme, dar mă gândesc în fiecare zi. A intrat şi eram singură, ceea ce nu-i neobişnuit pentru o dimineață de miercuri. Şi a venit la tejghea şi a zâmbit... şi nu era un zâmbet obişnuit. Adică a luminat totul în jur. Avea şapca asta, un soi de beretă kaki, cred.

— Şi ce-a zis?

— A zis că o să jefuiască banca, a răspuns ea zâmbind larg.

— Nu ți-a fost frică?

— Puteai să vezi că era un om decent şi să ştii că-mi dau seama cum sună asta. Nici măcar n-a scos pistolul, doar şi-a deschis puțin haina. Şi arma asta era... era frumoasă, gen. Şi blugii erau strâmți şi...

Saint a ridicat mâna.

— Şi ce-a mai zis?

— Am deschis sertarul cu bani şi nu erau prea multe bancnote, aşa că îmi căutam cheia de la celălalt şi el s-a

uitat dincolo de mine, la poza de pe perete. O vezi? E cu părinții mei şi cu mine, când eram mică, în ziua când au preluat banca de la bunica. Şi băiatul ăsta... a început să-mi pună întrebări.

— Ce te-a întrebat?

— I-am spus că a fost greu, să ştii. Suntem o familie de bancheri şi n-avem decât bani din zonă, iar comunitatea fermierilor, abatoarele şi islazurile produc, dar nu cumpără nimeni. Prețul grâului şi toate cele. Fermierii din Kansas nu mai hrănesc lumea.

Saint a văzut primele semne de tristețe dincolo de teatru şi aiureală.

— M-a ascultat cât am vorbit. Şi... ştii cum sunt băieții, cum se uită la țâțele tale...

Dawn a aruncat o privire la pieptul lui Saint şi a tresărit puțin.

Saint a oftat.

— Vreau să zic că băiatul ăsta mă asculta. Şi avea pielea aşa, un fel de auriu, şi părul era puțin blond, dar mai închis, şi pun pariu că după ochelarii ăia negri ochii erau...

— Deci i-ai dat banii şi după aia ai sunat la 911?

Încă un zâmbet, de data asta cunoscător, gândit.

— Asta-i chestia. N-a luat nimic. A lăsat bancnotele pe tejghea şi a plecat.

— A lăsat banii?

— Şi pe mine.

Încă un oftat.

— Nici nu l-aş fi reclamat, dar ştii, se verifică înregistrările de la camerele de securitate.

Saint a mers după Dawn într-un mic birou unde un bărbat înalt introducea o casetă în aparat.

— Eşti cât pe ce să priveşti începutul unei poveşti de dragoste, a avertizat-o Dawn.

Când l-a văzut, Saint n-a putut să nu zâmbească. A întins mâna şi abia s-a abținut să nu atingă ecranul. Cu inima grea, cu gura uscată când şi-a dat seama. Ştiuse, dar să-l vadă aşa...

— Ce dracu' ai făcut, băiete? a întrebat ea încet, pentru sine.

119

A dormit la un motel de la autostrada 33. Payne County şi kilometri întregi de verde întrerupt de depozite cu cupole albe de petrol nerafinat şi intersecții subterane de conducte, a făcut o baie atât de fierbinte încât respira aburi.

Afară, în maşina răcită, motorul pârâia. Se simțea deja cam ca un negustor ambulant care vindea o iluzie de siguranță.

Telefonul era lângă ea, cu firul întins când a format numărul.

— Bună! a zis ea.

— Bună! a răspuns Jimmy.

— Ce mai faci?

— Fac.

— Poți să repeți examenul.

El n-a răspuns, iar ea parcă-l vedea stând în fotoliul lui. A întrebat de animale, de părinții lui şi dacă a mâncat. Saint auzea *SportsCenter*, auzea cum deschide o cutie de bere.

— Mi-e dor de tine.

— Atunci vino acasă.

— Casa şi noi. Aşa te-ai gândit?

— Ți-ai găsit o biserică, Saint?

— Caut încă.

Nu căutase încă o biserică în Kansas la care să se ducă.

El a pufnit.

— Te iubesc foarte mult. Şi ştiu că te-am dezamăgit. Şi pe părinții mei, şi pe bunica ta. Dar o să...

— N-ai dezamăgit pe nimeni. O să fie în regulă, Jimmy. Trebuie să te concentrezi şi...

— Nu crezi că am învățat suficient de mult? Sau poate e din cauză că stau în pat fără să dorm şi-mi fac griji pentru soția mea, de ce nu e acasă.

— Jimmy!

O vreme a ascultat şi a aşteptat. Apoi a auzit tonul rece.

Telefonul a sunat după un minut.

Apelurile ei erau transferate oriunde mergea, în principal ca bunică-sa să dea de ea. Norma căzuse, zicea că nu-i grav, dar Saint îl rugase pe Nix să treacă pe la ea când nu putea Jimmy. Stătuseră pe terasă şi băuseră atât de mult brandy, încât Norma a mai căzut o dată.

— Jimmy?

— Era un pirat pe care-l chema François l'Olonnais.

Saint s-a aşezat.

— Era rău de tot. Avea o ură aproape nebună pe spanioli. Şi eu ştiu ce înseamnă nebunia.

Saint s-a silit să nu zâmbească.

— Într-o zi a capturat o corabie spaniolă şi i-a scos căpitanului inima care încă bătea, apoi a mâncat-o. Şi a cruțat un membru al echipajului, ca să poată povesti ce a văzut. A mai navigat poate încă zece ani înainte să fie capturat de tribul Kuna. L-au sfâşiat în bucăți. Se zice că unele dintre bucăți au fost mâncate.

— Adorabil.

— Karma are o oarecare poezie, nu?

Saint a închis ochii în timp ce apa se scurgea de pe ea.

— Ce mai faci, băiete?

— Am senzația că mă apropii de ea, Saint.

Ea a respirat adânc. Durea.

— Unde eşti? Porți vestă antiglonț cu litere galbene şi şapcă de baseball sau e doar pentru filme?
— Ți-a zis Sammy.
— Mi-e bine să ştiu că eşti acolo, de partea legii, Saint. Cum se poartă Jimmy cu tine?
— E... e bine.
— Ştii că meriți să ai toată lumea la picioare, nu? Dacă spune cineva altceva, îi trag un pumn în gură.
Saint a zâmbit, aproape că îi venea să plângă.
Robinetul picura.
— Am fost azi în Cottonwood Falls. La First Kansas Bank.
Multă vreme nu s-a auzit decât pârâitul liniei telefonice.
— Aşa, a spus el, iar Saint şi l-a imaginat într-o cabină telefonică de la capătul lumii, cu fruntea lipită de geamul rece şi privind golul atât de vast, încât n-avea de unde să ştie dacă pluteşte sau cade.
— Dawn te-a făcut să zâmbeşti? a întrebat el.
— Trebuie să încetezi.
— Mda.
— Nu poți să fugi veşnic, Patch.
— Nu fug. Caut. Şi le dau şi altora mijloacele să caute. Rețeaua se lărgeşte de fiecare dată. Nu doar pentru ea. Pentru fiecare Grace pierdută.
— Mănânci?
Şi l-a imaginat dându-şi ochii peste cap.
— Da, mami. Chiar săptămâna trecută am mâncat un mistreț.
Ea s-a ridicat şi s-a aşezat din nou, pârâiaşele s-au adunat, dar mintea îi era în luminiş, la trupul mic care se agăța hotărât de viață. Bunica ei ar fi spus acum că el avea un nou scop.
— Am văzut-o pe Misty.
— Cum e?
— E... perfectă, ştii tu.

— Îmi aduc aminte.
— Mi-a zis că vrei să vorbeşti cu mine.
— Am întrebat-o pe mama ei... mi-a zis că Misty te-a uitat de mult, dar am făcut-o să promită, pentru orice eventualitate.
— Ca să te asiguri.
— Trebuie să te văd. Trebuie să vorbesc cu tine față în față.
— Sunt convins, doamnă agent federal!

Tăcere.

Apoi a vorbit, de data asta mai încet, mai puțin sigur, Patch pe care doar ea avusese ocazia să-l vadă când erau copii.
— Deci asta e. Tu... tu eşti cea care mă caută.

Saint a îndepărtat receptorul, pentru că nu avea încredere în vocea ei.
— Ştii că nu pot să vin să te văd, Saint.
— De ce, băiete?
— Se zice că sunt pirat. Şi tu eşti omul legii.

Multă vreme, Saint şi-a reglat respirația după a lui, iar când a vorbit a închis pleoapele ca să acopere lacrimile.
— Când o să fie vremea, o să te prind.
— Ştiu.
— O să mă omoare.
— Ştiu şi asta.

120

La ceva mai mult de 1 600 de kilometri depărtare, Patch trecea pe lângă vilele opulente din Charleston, se oprea în fața fiecăreia, privea detaliile, şi le imagina în culorile potrivite, poate înainte să fi fost modificate. A sunat la poartă şi a străbătut aleea, inspirând parfumuri cereşti. A

fost întâmpinat de o menajeră care i-a spus că aici locuia de aproape un veac aceeaşi familie binecuvântată.

— Am primit o scrisoare de aici acum câțiva ani. Scrisă de părinții unei fete pe nume Mya Levane.

Menajera l-a scos în grabă în stradă şi a închis uşa în urma ei. I-a spus că trupul fetei fusese găsit cu şase luni în urmă.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Femeia s-a înmuiat un pic, a zâmbit şi i-a pus mâna pe braț.

— Nimic din ce-ai vrea să afli, fiule.

El i-a vorbit puțin despre Grace; ea l-a oprit şi i-a zis că nu Mya era fata lui, că ea era peste graniță, în Mexic, la vremea aceea.

După o oră, a intrat la Bank of South Carolina. A plecat cu 1 000 de dolari, a păstrat 200 şi a dat restul unui grup de persoane fără adăpost de lângă râul Ashley. O fată nu mai mare de 14 ani l-a îmbrățişat şi nu i-a dat drumul multă vreme.

A mers cu autobuzul în noapte, printr-un peisaj care s-a schimbat din apusul care arunca flăcări peste lanțul Blue Ridge într-un cer înstelat care gonea orice urmă de viață de pe dealurile luxuriante.

N-a dormit, şi-a ținut doar mâna pe cicatrice, iar gândurile i-au fugit în urmă, de la o viață la alta. Când reflecta farurile camioanelor singuratice aflate în trecere, ochiul lui vedea prin obiectivul unui băiat de 15 ani, ca şi cum n-ar fi dus povara spectrală a vânătorii, junghiul înfometat a unui milion de ore fără rezultate. S-a întrebat cum o să se termine. Care o să fie ultima scenă, când va cădea cortina, cei interesați deja plecați. Gândurile i s-au oprit la Eloise Strike, la tatăl ei, Walter. Ceva, poate forța bărbatului, îi spunea că s-ar putea să caute aceeaşi fată. Era o intuiție. Era tot ce avea.

121

Uşile grele au fost descuiate, spațiul dintre ele suficient pentru doi oameni.

Gratiile tăiau razele soarelui în timp ce aştepta pe podeaua ceruită, în genul de tăcere pe care nu şi-o imaginase posibilă într-un asemenea loc. Saint s-a înfiorat, s-a adunat, apoi a fost condusă într-o încăpere lungă şi îngustă, unde nu se aflau decât o masă şi două scaune.

Tooms aştepta, cu cătuşe la mâini şi la picioare.

Totuşi, zâmbea.

— Voiai să mă vezi? a întrebat Saint.

Scrisoarea venise la casa înaltă, iar Norma o sunase imediat.

Tooms slăbise mult. Avea pielea cenuşie. Când l-a privit în ochi, nu l-a văzut pe bărbatul care o ridicase cândva în brațe când căzuse de pe bicicletă.

— Am primit scrisorile tale, a zis el.

— Le-ai ignorat.

— Viitorul începe azi, sigur.

Deasupra, lumina era prea dură, de la becul protejat cu grilaj negru. A tras în piept mirosul captivității, dincolo de transpirație, detergent şi oțet.

— Eşti polițistă, a spus el şi a reuşit să zâmbească. M-am gândit totdeauna că ai fi un doctor bun.

— De ce?

Saint i-a privit gura cât vorbea, mica tăietură de la buza de sus şi semnul de pe gât.

— Am aflat că te-ai căsătorit cu Jimmy Walters. Țin minte când mâncați de prânz sub stejar. Întotdeauna zâmbeai. Parcă ar fi altă viață. Casa mea...

— Nu mai e.

Probabil că ştia, dar Saint tot a surprins o tresărire.

— Amintirile stau în oameni, nu în locuri sau lucruri.

— Voiai să mă vezi, a repetat ea.

— Îmi scrie Joseph.

— Ştii unde e?

El a clătinat din cap şi a închis ochii. Când i-a deschis, Saint a văzut ceva.

— Spune-mi, a zis ea încet, ca şi cum avea să rămână între ei.

— Văd timbrele. Călătoreşte. Ultima a venit din Baton Rouge. E în sud acum.

Uneori, noaptea, Saint închidea ochii şi-l vedea pe o plajă, poate cu copii de vârsta lui, o fată la braț.

— O caută, a spus ea susținându-i privirea. Nu doar o caută... moare fără ea.

— Am vrut să-i fie bine.

— Îți dai seama cum sună?

— Ai avut vreodată sentimentul că trăieşti viața altcuiva? Că plăteşti pentru greşeli pe care nu-ți aduci aminte să le fi făcut?

— Fata dispărută. Grace.

— Pe-atunci veneau la mine toate dosarele lui medicale, pentru că eram medic de familie. Mama lui probabil că nu era aptă să aibă grijă de el. Era datoria mea să sesizez. Cântăresc deciziile astea. În fiecare noapte în care nu dorm.

— Nu poate să meargă mai departe până nu află. Dă-i viața înapoi. Ai luat deja destul.

Tooms s-a uitat la ea, rugând-o din priviri, din glas.

— Nu pot să-mi spăl sângele de pe mâini.

— Spune-mi unde e. Pentru Patch. Eliberează-l. Bunica spune că toți suntem capabili de compasiune. Nu-i prea târziu nici pentru tine.

— N-o să renunțe sub nicio formă?

Saint a simțit atâta disperare, atâta durere, încât a clătinat din cap.

El a tras adânc aer în piept şi a început să vorbească.

Dacă ar fi ştiut, s-ar fi pregătit, poate că şi-ar fi ținut răsuflarea, ar fi scrâşnit din dinți, nu s-ar fi prăbuşit pentru Patch, n-ar fi ieşit în fugă din încăpere, pe lângă directorul închisorii şi oamenii lui, rezistând doar până a ajuns afară, unde a vomitat în noroi.

122

De la ritmul sfârşitului de vară şi prin flăcările toamnei, Saint i-a urmărit mişcările ca şi cum Patch ar fi fost un pion într-un joc pe care n-avea cum să-l înțeleagă.

Şi-a împărțit timpul între biroul alveolar din Kansas, moteluri tot mai ponosite şi berlina ei bleumarin, acum plină de ambalaje şi cutii de la o duzină de prânzuri mâncate pe drum. Nix îi zisese să rămână în formă, aşa că indiferent unde se afla, se trezea în fiecare dimineață la 5 şi alerga, fie prin pădurile din Wichita care-i aduceau aminte de Monta Clare sau pe străzile oțelite din centrul Dodge, „Iadul de la câmpie”; avea întotdeauna pistolul la ea.

După ce sunase, Patch dispăruse cu totul. Saint lucra cu echipa lui Himes, câştigând abilități şi statut; avea simțurile atât de ascuțite, încât Himes o împingea înainte.

Stătea într-o maşină fără însemne în fața unui bloc de locuințe cenuşiu, la 45 de kilometri de oraş. Urmărise un bărbat din Missouri de la Lee’s Summit, prin Kansas City şi până la Odessa. Micky Hubert intrase la Summit Ridge Credit Union, fluturase un Smith & Wesson de 9 mm în fața funcționarului şi plecase cu puțin peste 3 000 de dolari. Îi scăpase pe toți, mai puțin 700 de dolari, când urcase într-o

dubiță care îl aştepta şi al cărei număr reuşise să-l observe o doamnă din salonul de vizavi. 5 000 de dolari de la Central Bank of Midwest şi 2 000 de la Bank of Odessa.

Urmărise numărul de înmatriculare până la un apartament, petrecuse câteva zile supraveghind locul în ture şi se întreba dacă toate cazurile ei o să fie atât de simple precum cel cu Hubert şi un alt bărbat care urca în aceeaşi dubiță.

Nici măcar nu i-a crescut pulsul când a văzut o berlină tăindu-le calea, a scos pistolul şi i-a cerut lui Hubert să coboare şi să se întindă la pământ. Era îmbrăcat în halat, iar în buzunarul lui a găsit un teanc de bancnote marcate. Hubert era eliberat condiționat în urma unei condamnări cu circumstanțe agravante pentru jefuirea unei bănci.

— Ce mama dracului putea să facă altceva? i-a zis Saint lui Himes, care a clătinat din cap auzindu-i limbajul, dar a fost de acord cu ideea.

A pregătit dosarul pentru un bărbat din Southhaven care jefuise banca la care lucra ca agent de securitate, dar a ratat arestarea, pentru că Biroul Federal pentru Alcool, Tutun şi Arme îl ridicase cu o zi înainte în parcarea unui 7-Eleven.

— Nenorociții ăştia n-au contrabandişti de băutură de urmărit? s-a revoltat Saint, iar Himes a încercat s-o placheze cu un croasant.

S-a îndepărtat şi mai mult de Monta Clare, de viața pe care se presupunea că ar trebui s-o ducă, de Jimmy. Uneori treceau zile întregi fără să îi audă vocea. Mama lui Jimmy a sunat-o şi i-a zis că-şi face griji pentru fiul ei. I-a spus că Jimmy nu venea la biserică şi că el nu era învățat să dea greş, poate era şi puțin din cauza lui Saint, pentru nu se putea concentra în timp ce nevasta lui nu era la domiciliul conjugal. Când s-a întors, Jimmy a alternat între atent şi morocănos, pasionat şi rece. A văzut străfulgerări ale

băiatului care o iubise, ale bărbatului tot mai sătul de femeia care devenea.

A intrat în ritmul unității, dormea cu dosarele lângă pat şi lua fiecare caz personal, ca şi cum fiecare dolar era furat din contul ei. A presat un dealer ridicat de colegii de la etajul inferior, care i-a dat numele altor şapte care puseseră ochii pe Standard State Bank din Independence. A obținut oameni şi buget şi, sub ochii lui Himes, a organizat două dube de supraveghere şi a instalat microfoane în camera din spate a unui bar de pe Southwest Boulevard. În noaptea de dinainte n-a dormit, simțind în stomac durerea rece pe care o căutase. Au fost prinşi toți şapte, iar ea a ajuns pe pagina a doua din *The Kansas City Star.*

— Jumătate de milion de dolari salvați şi ei au pus pe prima pagină porcăria de golf, a zis Saint.

— Cel mai aproape de la...

Saint i-a aruncat o privire, iar Himes s-a întors la burgerul lui.

123

De Ziua Recunoştinței s-a dus două zile acasă şi a stat în spatele bisericii în timp ce bunică-sa asista la slujbă.

Cât Jimmy se uita la un meci de fotbal în casa înaltă, ea a fript un curcan, a făcut piure de cartofi, a caramelizat cartofi dulci şi a pus la cuptor o mâncare cu fasole verde, a pregătit porumb şi chifle, a amestecat merişoare cu zahăr brun şi suc de portocale. A pus masa şi au prânzit împreună în fața muntelui de mâncare.

— Vrei biscuiți cu unt? a întrebat ea.

— Dacă mănânc o zecime din ce-i deja aici, probabil că o să mor, a răspuns Norma şi i-a aruncat o privire lui Jimmy,

care avea ochii roşii ai unui om care băuse câteva beri înainte de prânz şi câteva pahare de vodcă în timpul mesei.

Se îngrăşase şi dădea vina pe Saint, care nu era acolo să-i gătească, aşa că trebuia de cele mai multe ori să comande mâncare.

Norma a scos din priză radioul înainte să se termine ştirile şi şi-a luat paharul de brandy pe terasa din spate; Saint s-a înfăşurat într-o pătură şi s-a aşezat alături, cu capul pe umărul bunică-sii, care încălzea aerul înghețat cu fumul de trabuc şi învârtitul paharului.

— Nu suni, a zis Norma.

— O să sun mai des.

— Vino într-un weekend şi te duc la înghețată la Lacey.

— Sunt prea mare pentru înghețată.

— Îmi fac griji pentru tine.

— Sunt înarmată, bunico.

— Îmi fac griji pentru Jimmy şi ce se-ntâmplă cu el. Egoul masculin e...

— Fragil.

— O suferință. Ştiu cum să găsească binele în ei, decența şi respectul, dar uneori îşi pierd direcția.

— Iubirea e un musafir.

Norma i-a luat mâna.

— Te-ai măritat cu el fiindcă ți-am zis eu?

Saint n-a privit-o în ochi.

— Nu fac nimic din ce-mi zici tu să fac.

La lumina stelelor, a văzut silueta stupului. Şi-a adus aminte vremurile acelea ca şi cum fiecare moment ar fi fost o perlă de vară, perfectă şi fără pată, cu lumină până târziu, care apărea devreme, nemailăsând loc pentru întuneric.

— Abia dacă era noapte când eram mică.

Norma a zâmbit.

— Probabil că plăteşti un preț... să fii înconjurată de toate relele. Mă rog pentru tine. Ştii bine.

— Ştiu.
— El ne dă unelte să fim mai buni, să clădim mai bine. Şi dacă ne întoarcem şi folosim uneltele astea ca să-i ciopârțim pe alții, să stricăm orice bine a fost clădit, atunci ne putem întoarce şi să-l acuzăm că n-a făcut clădirea pentru noi.

Saint a luat paharul Normei şi a inspirat căldura şi mirodeniile.

— Mă rog pentru Joseph, a spus bătrâna.

Erau multe scrise în fiecare rid de pe chipul ei, multă durere şi tristețe ascunse cu totul de cel mai larg zâmbet pe care-l văzuse vreodată.

— Trebuie să-l văd, a replicat Saint.

Norma purta un pulover mov vechi pe care i-l tricotase cândva Saint.

— Aş vrea să nu-i fi spus ziarele Patch cu ani în urmă. Păstrez tăieturile. Când au zis că eşti o eroină.

— Nu eram.

— Taci.

Norma şi-a luat paharul înapoi.

— Când țineai albinele, ieşeam în fiecare dimineață înainte să te trezeşti, ca să le caut pe alea moarte şi să le iau de-acolo. Prietenele lor se adunau şi mă atacau.

Saint a zâmbit.

— Şi ştii de ce o făceam? Pentru că ți-ar fi stricat ziua. Pentru că tu iei problemele... greşelile de proiectare... foarte personal.

— E un copil încă.

— Atunci tu ce eşti? Ştie ce-i bine şi ce-i rău. Şi...

— Şi?

— Ştie să picteze. Doamne, băiatul ăla ştie ce e frumosul.

Saint a ridicat privirea.

— N-ai văzut?

L-au lăsat pe Jimmy să doarmă pe canapea. Saint şi-a pus ghetele ei vechi îmblănite.

Au trecut pe lângă un grup de case în stil colonial, iar în ferestrele lor Saint a văzut scene de Crăciun parcă desprinse dintr-o carte poştală. Copaci înalți, candelabre şi nuanțe blânde de luminițe de Crăciun le-au însoțit în timp ce mergeau pe Main Street.

Un singur magazin nu avea niciun fel de decorațiune, pentru că nu avea nevoie, iar Saint a zâmbit când a văzut noul lui tablou în geam.

A stat multă vreme la fel de pierdută ca fata din tablou, incapabilă să se mişte.

Sammy a venit la uşă, îmbrăcat în smoching, cu papionul lărgit.

— Agent special Saint Brown.

— Cum îți mai e, Sam?

— Mi-e cald şi-s bogat.

Norma s-a îndepărtat încet.

Cei doi au rămas o vreme în tăcere, privind culorile.

— Nu poți să-l laşi în pace? a întrebat Sammy pentru o clipă lucid, ca şi cum ar fi ştiut care-i greutatea întrebării.

— Ştii unde e, Sammy?

El n-a spus nimic.

— Poate pun pe cineva să arunce o privire la impozitele tale, să vedem dacă ți se împrospătează memoria.

Sammy a clătinat dezamăgit din cap.

— Dai cu tunul în vrăbii?

— Ştii unde e?

Sammy a dat din cap spre fata din rama grea aurită.

— O cheamă Eloise Strike şi de multe ori seara, când mă duc la culcare, îi văd fața cum închid ochii. Ştii unde e, Saint?

Ea nu şi-a desprins privirea de la chipul fetei.

Sammy a vorbit încet, fără nicio urmă de provocare în ton.

— Anna May. Summer Reynolds. Ellen Hernandez. Ştii unde e vreuna dintre ele?

— Nu, Sammy. Nu ştiu unde e niciuna dintre ele.

— Atunci mai bine le căutați pe ele întâi, tu şi restul. Şi după ce le găsiți pe fete, îi căutați şi pe strigoii fără suflet care le-au luat. Şi dacă mai rămâne ceva din voi, atunci să vă duceți după băiat. Dar sper să fiu mort de mult când o să se întâmple.

— Ştii unde e, Sammy?

El s-a uitat la pânză. Refuzase 30 000 de dolari de la un colecționar din Deerbank, care traversase jumătate de țară doar ca s-o vadă.

— Nu ştiu.

Şi se uita în continuare la tablou.

— Dar dacă ai şti... dacă ai şti... aş fi ultima persoană căreia i-ai spune.

El a încuviințat şi poate că i-ar fi spus că-i înțelege durerea, dar ea n-avea nevoie de compasiunea lui. S-a dus după bunică-sa la St Raphael, în cimitir s-a oprit o clipă lângă mormântul lui Ivy Macauley, după care a intrat în biserica rece, unde a aprins o lumânare şi s-a aşezat lângă Norma pe banca din față.

— Ultima dată te-ai rugat aici, a zis bunică-sa.

— Eram la fel de disperată ca acum.

— Nu e nevoie să te simți niciodată aşa.

Saint a închis ochii.

— Dar stau aici şi nu simt decât frică. Nu aud decât tăcere.

— Cei răi sunt puțini, dar de multe ori strigă mai tare decât cei mulți. Nu confunda tăcerea cu slăbiciunea.

Şi aşa, lângă bunica ei, s-a predat.

A închis ochii şi s-a rugat la Dumnezeu să nu-l prindă pe Joseph Macauley.

Iar când i-a deschis, s-a întors spre bunica ei.

— Sunt însărcinată.

125

Oamenii veneau şi plecau. Autostopiştii se alegeau cu un drum cu un şofer prea blând pentru traseul ăsta. Un cuplu în vârstă bombănea încet, fierbând de furie pe interlop. Patch a închis ochiul în Hamilton County şi l-a deschis în luminile nocturne ale unui vas cu zbaturi din Tennessee. Când s-a crăpat de ziuă, a văzut o femeie călare, cu soarele în spatele ei.

Încă un autobuz şi a ajuns la Stillwater, iar de-acolo s-a aglomerat atât de tare, încât Patch i-a cedat locul uni fete care nu era destul de mare să ducă viața care creştea în ea.

A mers cinci zile, străbătând trei state şi mai mult de 12 ținuturi. În Oklahoma City a stat toată noaptea într-o autogară, a găsit un telefon şi a format.

— Mă gândeam la Callie Montrose, a zis el.

— Mda, a răspuns Saint.

S-a sprijinit de geam şi l-a simțit rece prin cămaşă.

— Era ca noi, nu? Aceeaşi vârstă. Ar fi putut să aibă un prieten ca mine. Şi să-şi petreacă timpul împreună, să vâneze şi să tragă cu arme de jucărie în pădurile albe.

— Te implor să te opreşti. Devii nechibzuit, băiete.

— Şi Marty Tooms a omorât-o. Pentru ce?

— Nu ştiu.

— Şi Eli Aaron. Toate fetele alea, exact ca tine, exact ca Grace.

— Trebuie să te văd. Trebuie să te văd la față, să vorbesc cu tine şi să-ți spun ceva.
— E de bine?
— E...
— Eşti însărcinată? Ai fi cea mai bună mamă, Saint. Mai bună ca a mea, ştii tu. O să creşti un copil bun.
— Şi tu eşti un copil bun.
— Nu sunt, Saint. Oricum ai privi în urmă, înainte şi după, am fost tot timpul pe marginea prăpastiei, întotdeauna pe punctul să cad. Tu m-ai ținut, da. Tu şi Misty. Dar întotdeauna urma să cad.
— Eşti prietenul meu, Patch.
— Sammy zice că sunt un escroc. Dar ca şi cum n-ar fi un lucru rău. Doar că e mai greu pentru oamenii din jurul tău să-şi dea seama că sunt escrocați.
— Mă escrochezi, băiete?
— Cred că poate pe Misty am escrocat-o. Am lăsat să se întâmple pentru că era frumos. A fost frumos să văd ce vedea ea. Măcar pentru o vreme. Ai găsit ceva pe mătănii?
— Nu încă. Mai caut. Caut.
— Mulțumesc, Saint.
— Să nu-mi spui niciodată asta.

Patch a închis ochiul şi deşi a auzit şi altceva în vocea ei, poate un dor sau un avertisment, a mai ascultat-o o vreme. Ea i-a povestit despre Monta Clare, Norma şi Nix. Apoi el i-a spus noapte bună. Şi ea nu şi-a putut găsi cuvintele să-i răspundă.

Patch nu ştia că, la celălalt capăt al firului, Saint îi localizase apelul.

A trecut pe jos de granița oraşului.

Avea o hartă acoperită cu scrisul lui şi s-a aşezat pe o bancă în fața catedralei St Joseph.
— Eşti pirat?

S-a uitat în stânga şi a văzut o femeie spre 90 de ani, cu pălăria de soare lăsată pe ochi.

— Am fost. Acum am nevastă. Pe Grace.

A zâmbit.

— Stăm în vest, într-o căsuță, dar cu mult teren.

— Mă bucur că ai pe cineva.

— E tot ce-mi trebuie. Am ştiut de la bun început.

— Când ştii, ştii.

— Ştiu şi că pirații purtau banderole pe ochi ca să li se adapteze vederea la lumină şi întuneric deasupra punții şi dedesubt în timpul raidurilor.

Şi-a pus palma pe mâna lui şi a strâns-o uşor.

— Deci acum eşti în lumină, dar ai venit din întuneric.

În după-amiaza aceea a jefuit MidFirst Bank.

Saint a ajuns după un sfert de oră. Lațul se strângea.

126

Centrul Derry Younger. Genul de nume incert care nu făcea mare lucru să-l țină ascuns.

O clădire cu etaj zugrăvită într-o nuanță de roz şi cu acoperişul verde pătat. În altă zi, Saint ar fi dat poate peste pancarte, eventual şi vreo doi bărbați care să revendice femeile şi trupurile lor ca nişte violatori susținând o cauză nobilă. Trupul tău, alegerea mea.

Înăuntru şi-a spus numele, s-a aşezat şi n-a ridicat privirea să le observe pe celelalte.

La 300 de kilometri de Monta Clare, de Jimmy şi burta lui umflată, ochii obosiți şi apogeul dezamăgirilor lui. Uneori Saint făcea curat în căsuță, dar Jimmy nici nu-şi ridica picioarele de jos ca să facă loc aspiratorului.

Îi făcuse programare la doctorul Caldwell. Se gândise că poate avea nevoie de pastile ca să-şi refacă echilibrul după ce picase examenele. Nu se dusese.

— Doare?

S-a uitat la adolescenta de lângă ea.

Ar fi vrut să-i spună fetei că bănuieşte că da, la un moment nedorit din viitor, când o să privească în urmă din altă perspectivă şi n-o să mai simtă coarda atât de întinsă. Coarda care o lega de el şi viața aceea în care ea nu era eroina principală, nici măcar un rol secundar nu avea. Poate că avea să doară de Crăciun. Sau când va rămâne însărcinată vreo prietenă.

— O să fii în regulă, a răspuns Saint.

S-a uitat la ştirile Canalului 9 pe un ecran mic alb-negru, cu polițiştii care-i urmăreau pe James şi Linwood Briley şi alți şase condamnați la moarte care evadaseră de la centrul corecțional Mecklenburg.

— O evadare din închisoare are ceva romantic, a zis fata. Ucigaşi în libertate, ah, ce palpitant!

Fata a râs, iar Saint s-a întrebat ce fel de viață avea.

— Nu ştiu cum am ajuns aici, a adăugat fata.

Saint a zâmbit, dar bănuia că ştia. Cum ştiau toate.

— E vreo diferență între o greşeală şi un regret? a întrebat fata.

— Dacă înveți din greşeală, e mai puțin regret.

— N-o să mai fax sex niciodată.

— Asta-i ideea.

Saint şi-a auzit numele strigat.

A dat formularul la recepție. În spatele recepționerei obosite a văzut o poză cu un şir de oameni, în ziua deschiderii clinicii. Doctorul Tooms stătea puțin mai departe de ceilalți şi nu zâmbea.

Saint a rămas cu ochii la el cât era îndrumată înăuntru.

127

L-a găsit pe Jimmy dormind pe canapea.

La televizor era un meci de hochei, fără sonor.

Trei sticle goale pe măsuța de cafea. Nu făcea curat când era ea plecată, aşa că şi-a petrecut cea mai mare parte a primei zile împreună strângând prin casă. I-a şters urina de pe linoleumul din baie. I-a spălat cămăşile cu pete galbene la subraț. Îi sugerase să ia pe cineva care să-i ajute, să vină să spele şi să calce o dată pe săptămână, dar el nici nu voise să audă.

Saint şi-a dus o mână la abdomen şi s-a uitat cum se ridica şi cobora pieptul lui.

A strâns cutiile de la mâncarea comandată, nu s-a împiedicat de miros şi resturi. A golit scrumiera şi nu s-a întrebat când a început iar să fumeze. Draperii crem cu un imprimeu floral de toamnă. Un televizor cu carcasă de lemn plin de reviste şi câteva dintre cărțile ei. Un videocasetofon, un casetofon şi o lampă pe care nu-şi aducea aminte s-o fi cumpărat-o.

Bucătăria avea dulapuri crem şi mânere emailate. Ea voise albe, dar Jimmy zisese că aşa îi aducea aminte de bucătăria maică-sii.

A tresărit când a simțit o mână pe spate.

— Credeam că dormi, a zis ea.

El era îmbrăcat în trening şi avea ochii sticloşi ai bețivilor.

— E bine când eşti acasă.

Saint a făcut sandviciuri pentru amândoi, deşi era târziu.

El s-a aşezat la masă, a privit-o şi nu a zis nimic când i-a pus farfuria în față.

Rigipsul era nezugrăvit pentru că fusese ocupat, dar ea nu ştia cu ce. L-a întrebat ce-a făcut în ziua aceea şi el i-a povestit cum a venit un grup de elevi în vizită la zoo, iar

unul a vomitat aşa de mult, că a trebuit să-i aducă două găleți. Saint şi-a împins deoparte sandviciul.

— L-ai prins pe iubitul tău? a întrebat el.

Ea a băut din suc.

— Nu e...

El a ridicat mâna.

— Glumeam.

— Ai trecut să vezi ce face bunica?

— O să trec.

Şi tot aşa. Până a auzit bătaia în uşă şi în loc să-l invite pe Nix în casă, s-a hotărât să iasă şi s-au aşezat alături pe treptele din față.

— Ți-am văzut maşina, a spus el.

— Mă bucur că ai venit.

Nix a zâmbit, îi lipsise zâmbetul lui. În ochii lui a văzut mândria, dar şi scurgerea anilor. Indiferent ce spunea, cum încerca să predice despre cum e să-ți pese suficient şi apoi să te deconectezi, cazul Macauley îl afectase profund.

— FBI, a zis el şi a fluierat încet. Ceva despre puştiul Macauley?

Ea a clătinat din cap şi a simțit cum rămâne fără suflare, încă durea.

— Daisy a scris un articol despre galerie, despre fata nouă din vitrină. Ți-ai închipuit vreodată că poate să iasă ceva bun din ceva atât de rău? a întrebat ea.

— Poate ceva frumos. O înțelegere. O conştientizare. Dar nimic bun, copilă. Prețul e prea mare.

Felinarele de pe stradă au pâlpâit şi în depărtare s-au auzit clopotele bisericii. Saint şi-a amintit o vreme când mulțumirea sufletească se aşternea peste ea în fiecare seară, ca o pătură.

— Am trecut pe la Norma.

Saint i-a pus mâna pe braț.

— Nu suportă prea bine. Ideea că eşti plecată, a zis Nix.

— Ştiu.
— A zis că femeile care-s agenți FBI o să devină probabil sterpe înainte de 30 de ani din cauza stresului.
— Sterpe?
— Ca Mojave. Nicio şansă să depui ouă.
— Să depun? Parc-aş fi un amărât de animal.
Nix a întins mâna să-şi ia o țigară, iar ea a remarcat un uşor tremur pe care nu-l observase înainte.
— Am dat-o în bară, şefu'.
— Toți am dat-o în bară, Saint.
Ea a clătinat din cap pentru că el nu putea înțelege şi s-a bucurat că n-a întrebat-o.
— Cum repar lucrurile?
— Nu poți întotdeauna. Dar stai o clipă şi adu-ți aminte unde ți-e nordul. Am sentimentul că ştii deja.
S-au oprit lângă maşina lui de poliție.
— De ce-ai trecut pe-aici?
— Nu doar bătrâna doamnă îți simte lipsa, a răspuns el şi a îmbrățişat-o.
— Am fost să-l văd pe Tooms.
— Şi?
Saint l-a privit în ochi, a zâmbit şi a clătinat din cap.
Nix mirosea a trabuc şi apă de colonie şi poate a tot ce fusese înainte.
— Ce să fac? a întrebat ea.
— Fă ceva care să conteze. Sau ceva care să însemne totul pentru tine.

128

— Am rămas însărcinată.

A trecut o clipă până să reacționeze Jimmy, iar ea a rămas cu ochii la televizor, pentru că nu suporta să vadă mai mult.

El s-a ridicat şi a traversat camera, luminat tot de zâmbet.

— Am fost la clinica din oraş.

Atunci, el s-a oprit. Fără să ajungă la ea.

— Am fost acolo şi am scăpat de el. Îmi pare rău. Dar trebuie să fiu cinstită. Pentru că dacă nu suntem cinstiți...

Nu se aşteptase la lovitură.

În timpul instrucției, Saint făcuse un stagiu în programul de raportare a infracțiunilor şi unul de asistență pentru victime. Fusese ucenica unei agente pe nume Dana Cowell timp de trei săptămâni cât se poate de chinuitoare. Nopți petrecute la camera de gardă, privind cochilii de femei condamnate la o viață de şoc veşnic. Uneori erau ochi învinețiți şi buze umflate, urme albăstrui şi roşii de palme. Alteori erau droguri şi alcool, mai des abuzuri sexuale. A văzut nivelul subuman al bărbaților, cei care luau prea mult fără să-şi dea seama cât de puțin lăsau în urmă. Şi a văzut prețul pe care-l plătea Dana, care-i spusese odată că toți bărbații trebuie să-şi disipeze vinovăția chiar înainte să fie comisă infracțiunea. Capacitatea era suficientă. Încrederea era cel mai greu de câştigat.

Ca atunci când Jimmy a trântit-o la podea într-o izbucnire de furie oarbă, iar ea s-a ghemuit.

Ca atunci când şi-a continuat rafala de pumni şi şuturi.

Saint a închis ochii şi a dat peste chipul lui Patch.

Şi printre lacrimi l-a strigat să-i vină în ajutor. Aşa cum făcea când erau mici.

129

S-a trezit cuprins de o transpirație rece şi a țipat în beznă când ea i-a spus s-o picteze.

Că stătea pe un țărm nordic.

A întins mâna după telefon şi a format numărul.

Patch a încercat să-şi domolească respirația cât aştepta să pornească robotul telefonic.

— Bună!

S-a uitat țintă la receptor, ştiind foarte bine vocea de la celălalt capăt şi totuşi, o clipă, i-a fost prea ruşine să vorbească.

— Joseph?

— Bună, Norma!

A auzit-o oftând şi şi-a imaginat-o stând trează în timp ce oraşul dormea în jurul ei. Încă îi putea vedea foarte limpede chipul, zâmbetul şi, mai des, încruntătura.

— Te rog, Joseph. Predă-te.

— Nu pot, a răspuns el şi ştia că ea îi poate auzi durerea din glas.

— Eşti un băiat bun.

Şi el a auzit durerea din glasul ei.

— Voiam să...

— Spune-mi, Joseph. Ce voiai?

El a înghițit un nod.

— Voiam să fiți voi familia mea. Tu şi Saint. Voiam...

— Nu-i prea târziu. Întoarce-te şi te duc la înghețată la Lacey.

Patch a zâmbit.

— Mi-e dor de amândouă.

— Îi frângi inima nepoatei mele.

Lui i s-a stins vocea. Şi-a încolăcit pe deget firul telefonului, a clipit ca să-şi alunge lacrimile şi a încercat, fără succes, să răspundă la ceva ce ştia că e adevărat.

— Îmi pare rău.
— Trebuie s-o eliberezi, Joseph. Saint nu mai are nevoie de tine.

130

Saint stătea în micul ei apartament şi se uita la hartă.

Era mare, acoperea jumătate din podea, păşea cu grijă în jurul ei, în picioarele goale. Nu dormise şi nu mâncase, doar se urcase în maşină şi se întorsese în Kansas, unde făcuse un duş fierbinte şi nu îndrăznise să se uite în oglindă.

— N-ai venit şi pe la mine? o întrebase bunică-sa la telefon în seara aceea.

Norma nu putea să-i vadă ochii tumefiați, buza spartă şi tăietura de la ureche. Cum o durea când se aşeza, când vorbea, ca şi cum Jimmy i-ar fi smuls dinăuntru toate lucrurile care o alcătuiau.

Încă avea gust de sânge în gură.

— A trebuit să mă întorc la lucru.
— Nu prea pari în apele tale.
— Mă paşte o răceală.
— Munceşti prea mult.
— Ştiu, bunico.

Saint şi-a privit unghiile scurte, practice. Avea în geantă rimel, luciu de buze şi un parfum discret pe care şi-l cumpărase de ziua ei.

S-a gândit la copacul ei din curtea Normei, cum stătea cândva sub coroana lui desfrunzită şi lăsa ploaia să-i păteze haina. Unde îşi pusese cândva mierea în borcane, îşi făcuse temele şi visase că vin şi alți copii, ca să-i poată uimi cu ce ştia. A încercat să-l vadă cu ochii minții, dar acum ştia că

nimic n-o să fie la fel. Nicio amintire n-o să fie neîntinată, pentru că drumul ei o dusese foarte departe de casă.

Ştia despre disonanța cognitivă. Ştia că asocierile negative pot fi dezvățate şi poți rupe legăturile dintre ele. Ştia foarte multe.

— Eşti bine? a întrebat Norma.

— Sunt.

— Când treci pe-aici, te duc la o înghețată la Lacey.

Saint a zâmbit şi a simțit o durere ascuțită în maxilar, unde dintele încă i se clătina.

— Sunt prea mare pentru înghețată.

131

Saint n-a ieşit din apartament două săptămâni. A vorbit cu Himes şi i-a zis că-l urmăreşte pe pirat. A ascultat ore întregi de interogatorii, a răsfoit transcrieri şi casete de la robotul telefonic al bunică-sii şi i-a refăcut traseul ca şi cum ar fi existat vreo metodă într-o mare de nebunie. A mâncat puțin, a dormit pe canapea, a găsit mângâiere în vocea lui Patch, stingând toate luminile şi dând tare casetofonul micuț de lângă televizor.

— *Mi-a povestit despre cerul de la Baldy Point, cum se revarsă peste baraj lacul Altus-Lugert şi porneşte ca un torent pe North Fork Red River.*

— *Crezi că e de prin părțile alea?*

— *Ştiu doar că le-a văzut. Ştie locuri de care n-am auzit niciodată. Cum aş putea să ştiu toate astea dacă nu era reală?*

Saint şi-a tras genunchii la piept, şi-a luat pixul şi a marcat pe hartă punctul din Oklahoma.

— *Mi-a spus cum stă soarele peste Fort Sumter înainte să coboare în golful Charleston. În White Point Garden poți să simți parfumul de piersici şi violete. Ştii că e bântuit, nu? Au spânzurat 30 de pirați în mlaştina de alături. Stede Bonnet. Până şi despre pirați ştia mai multe ca mine.*

Saint a marcat şi punctul acesta din South Carolina.

A mâncat supe din conservă. Se întorsese, era cu mintea în Monta Clare, iar Patch avea din nou 14 ani.

— *A făcut în aşa fel încât să pot vedea aşezări miniere, clădirile acelea victoriene elegante. Auzeam tropăitul bizonilor, vedeam priveliştea de pe treptele înalte ale sediului legislativ.*

Următoarele cinci zile a cernut firimiturile amintirilor lui Joseph Macauley, a ascultat poveşti din Cottonwood Falls până în New York, din New England până în Montana. A făcut semne pe hartă şi a desenat trasee.

La 13 zile după ce începuse, a ascultat ultima casetă, a verificat locul de unde trimisese ultimul portret şi a desenat cercul cu roşu îngroşat.

— *Mi-a spus că poți să vezi mult din univers de deasupra oraşului Tucson. Codul întunecat al cerului din Pima County... Kitt Peak, care ne face să ne simțim mai mici, ştii tu. Nu ştii. Nu ştii nimic, pentru că te uiți la mine de parc-aş fi un copil nebun, când ar trebui să fii afară şi s-o cauți.*

Crezuseră că ordinea lui era întâmplătoare.

S-a plimbat puțin de colo-colo, apoi a luat telefonul şi l-a sunat pe Himes.

— Piratul. Vede ce-a văzut şi Grace. Cred că ştiu încotro se îndreaptă acum.

După o săptămână, la umbra frumoasei biserici misionare San Xavier del Bac, traseul a dus-o peste ținuturi cu dune întărite, terase stâncoase şi aflorimente, nuanțele de portocaliu şi cenuşiu ale cactuşilor saguaro.

A văzut prin vânătăi şi sânge, a auzit în țipete şi strigăte, a simțit mirosul apei de colonie a lui Jimmy şi a deschis geamul ca să-l lase să iasă.

A condus berlina peste terenul dantelat cu argintiu despre care învățase în şcoală, viața zgomotoasă de frontieră, minerii, fermierii şi Salt River. S-a cazat într-un mic hotel din oraşul San Carlos, vizavi de Chase Bank. Timp de trei zile a stat la fereastră, unde soarele era estompat de copertina decolorată. A scrâşnit din dinți, a dormit în reprize scurte în fotoliul vechi, uneori a văzut chipul lui Jimmy atât de realist, încât s-a frecat la ochi până n-au mai rămas decât culorile. A vorbit cu Norma şi i-a spus că e ocupată când bunica a citit printre rânduri şi a vrut să ştie ce se petrecea cu ea.

Apoi, în pustiul unei dimineți de marți, când a ieşit din baia aburită, stația a revenit la viață. A coborât în fugă scările şi a ieşit în stradă.

Saint a ajuns mult înaintea polițiştilor locali, a vorbit cu un funcționar zguduit, care i-a spus în mare povestea obişnuită, numai că de data asta bărbatul îl urmărise pe băiat până în față, îl văzuse urcând într-un Chevy decrepit şi îndreptându-se spre Apache Trail cu nici cinci minute în urmă.

S-a urcat şi ea în maşină şi a accelerat, a schimbat vitezele şi a deschis geamul către folclorul care învăluia lanțul muntos Superstitious. A strâns mâinile pe volan când drumul şerpuia şi urca pante atât de abrupte că i se revolta stomacul.

Stația i-a pârâit când a trecut pe lângă un vas cu aburi pe Canyon Lake, dar a închis-o, cu ochii la drum. Trecând prin *Cartierul Tortilla* şi spiritul proscrişilor, partea lină a drumului se termina la Fish Creek Hill şi a mers mai departe hurducându-se şi încetinind doar puțin, în ciuda coborârilor abrupte şi a parapetelor lipsă.

La 15 kilometri în pustiu a ieşit de pe drum şi a oprit pe pământ, în spatele unei camionete.

El stătea în razele soarelui, cu lumea desfăşurându-i-se în față şi cu spatele la ea, care rămăsese suficient de deoparte.

— Drumul coboară cu peste 300 de metri în față. Câteva serpentine, a zis el şi apoi s-a întors.

Pentru prima dată după mult timp, Saint a privit chipul frumos al băiatului pentru care renunțase la tot.

Părea mai înalt, bronzat, cu părul bătând în auriu. Când i-a zâmbit, a avut nevoie de toată voința să nu zâmbească şi ea. Absolut toată.

— Bună, Saint!

Ea şi-a scos calm pistolul, cu mintea la ce învățase.

— Bună, băiete!

El a privit țeava armei, iar zâmbetul i-a fost înlocuit de o asemenea tristețe, încât ea aproape că a cedat din nou.

— Îmi place când îmi spui băiete. Îmi dă impresia că mai e timp.

— Mai e.

— Mă apropii. Eloise Strike. Cred că s-ar putea să fie Grace a mea. Numele şi privirea din ochiul ei. Tatăl ei ascultă Jimmy Cash.

— Exact ca tatăl lui Callie Montrose. Şi alți o sută de milioane, a replicat ea simțind răceala cuvintelor, dar el tot zâmbea.

În depărtare, dealurile verzi erupeau prin fețele portocalii ale formațiunilor stâncoase, iar cerul era o izbucnire atât de

limpede, încât Saint aproape că nu putea respira de admirație.

— Vezi familiile alea de lângă lac, Saint?

— Sigur.

— Copii cu hărți după care caută comori, caută tombac. Văd zâmbete. Poate că nu le-am văzut înainte. Am nevoie s-o văd zâmbind. Doar o dată. Şi după aia o să merg mai departe, o să mă dau la fund şi n-o să mai sâcâi pe nimeni. Am doar nevoie să văd zâmbetul pe care-l tot auzeam. Dacă zâmbeşte doar o dată pentru mine, atunci o să ştiu, da?

— Trebuie să te rețin, Patch.

El a privit dincolo de ea.

— N-am luat mai mult decât le lipseşte. Organizațiile astea, Saint. Care n-au destul. N-o vor găsi dacă n-au destul.

— Nu aşa merg lucrurile, băiete.

Soarele îl poleia.

— Te-am văzut cu câțiva kilometri în urmă... drumul ăsta... a zis el şi s-a scărpinat în cap, iar cămaşa i s-a ridicat şi a lăsat la vedere muşchii supli ai abdomenului.

Purta o banderolă albastră pe ochi.

Saint a făcut tot ce-a putut să nu vadă băiatul, să nu vadă cum alergaseră împreună în ziua când o învățase să ia urma căprioarelor. Insigna o ardea.

El a făcut un pas spre ea.

— Te rog, a spus Saint.

Atunci el i-a văzut fața mai de aproape.

— Iisuse!

A rostit cuvintele cu mare grijă, cu multă îngrijorare.

Iar ea a descoperit că nu-l poate minți.

— I-am spus lui Jimmy că am făcut avort.

El a privit-o, vânătăile şi umflăturile încăpățânate, oricât încercase ea să le dea înapoi cu gheață, ca şi cum pielea i-ar fi fost prea fragilă.

— Şi ți-a făcut asta?

Ea a văzut întunecimea din el şi a ridicat o mână ca să-l aducă înapoi.

— Am meritat-o. Distribuția datoriilor. Asta ține lumea noastră în echilibru.

— Saint...

Mâna lui s-a aşezat cu blândețe pe ceafa ei. Ea n-a simțit decât căldură.

S-a lipit de el, a închis ochii şi pentru prima dată de atunci s-a simțit aproape de ceva, de casă.

Au rămas împreună, l-a lăsat s-o țină în brațe şi s-a gândit la ce făcuse, a plâns la pieptul lui. Deasupra se rotea un vultur, iar când a țipat, Saint l-a împins pe Patch.

— Trebuie să te întorci şi să-ți duci mâinile la spate.

Nu i-a tremurat glasul.

— Drumul se strică. Nu poți să conduci cu viteză, cel puțin dacă ții vreun pic la viața ta. Tu meriți doar ce-i mai bun, Saint.

— Întoarce-te şi pune mâinile la spate.

— Nu pot să fac aşa ceva.

— E moartă.

Patch a privit-o.

— Tooms a ucis-o. Mi-a spus. A îngropat-o în parcul natural Thurley. Nu vrea să spună mai mult.

— Minți.

Lacrimile se scurgeau pe obrajii lui Saint.

— Te rog, Patch.

— Nu pot s-o părăsesc din nou. N-o s-o părăsesc.

— Te rog, a şoptit ea. Dacă nu sunt eu, o să fie altcineva. Cineva care nu te vede cu adevărat, ci doar lucrurile pe care le-ai făcut şi s-ar putea să le mai faci.

— Eşti destul de puternică. Fă ce ai de făcut.

El a zâmbit din nou, dar de data mai puțin, iar pe fața lui a văzut ce multe pierduse. S-a gândit la Misty şi la copiii din

clasa lor care se duseseră la facultate, la slujbe, familii şi la tot ce merita şi el.

— Te rog, Doamne, nu mă obliga să fac asta, a şoptit ea.

Atunci el s-a întors şi a țâşnit spre maşină.

Saint şi-a ținut răsuflarea.

Şi a apăsat pe trăgaci.

Soarta
1990

133

Saint stătea în lumina soarelui în ciuda gerului, iar cristalele care sclipeau peste tot semănau cu nişte nestemate în cea mai strălucitoare dimineață. Conducea un Bronco vechi de un an, atât de mare încât bunică-sa îi zisese că arată ca o stafidă în vârful unui camion-monstru, dar făcea treabă bună pe strada lor albă acum, când se înregistrau căderi record de zăpadă.

Complexul corecțional James Connor se afla în mijlocul unor câmpuri de soia supravegheate, o clădire joasă, care să nu poată fi văzută de pe autostradă.

Încuietorile grele s-au deschis şi a apărut el.

Ea a zâmbit.

A zâmbit şi el.

Patch şchiopăta puțin. Glonțul îi trecuse prin coapsă, ciupindu-i osul, dar ocolind toți nervii şi vasele de sânge

importante. Chirurgul zisese că a avut noroc. Patch ştia că norocul ăsta era născut din orele petrecute de ea în poligon, nimerind ținta cu ochii închişi.

— Bună, Saint!

— Bună, băiete!

El şi-a deschis brațele, ea s-a apropiat, şi-a lipit capul de pieptul lui şi l-a strâns până când el a cerut îndurare. Era îmbrăcat cu o bluză kaki, avea părul tuns scurt şi ochiul tot strălucitor.

Ea se parfumase, era puțin machiată şi-şi schimbase ochelarii cu lentile de contact.

Au mers mulți kilometri pe autostrada 44, Patch privind camioanele şi benzinăriile pe lângă care treceau, turnuri de apă înclinate şi fierul silozurilor îndepărtate proiectat pe un cer palid, decolorat. Când şi când se uita la el şi-şi înfrâna pornirea de a-l întreba dacă e bine, pentru că nu ştia cum poți să-ți petreci şase ani într-o cuşcă şi să pleci fără vreo urmă.

Au prânzit într-un bistro cu clienți neîngrijiți lângă Will Rogers Turnpike, unde au comandat burgeri şi cartofi prăjiți, iar ea n-a putut să nu se gândească la toate lucrurile importante şi neînsemnate pe care le ratase. El slăbise puțin, dar tot era atât de chipeş încât chelnerița le-a zâmbit când le-a adus comanda.

— Ce mai face Norma?

— E tot acolo.

Saint încercase să-l viziteze de mai mult de o duzină de ori, deşi Patch refuzase s-o vadă, îi returnase scrisorile, deşi ea tot îi scria. Peste 100 de pagini de nimic, de povestit despre viața ei mică, despre cum avansase la rangul de agent special supraveghetor, ceea ce nu însemna mare lucru în afară de faptul că-şi permitea un apartament mai mare. Cum se transferase, lucrase doi ani la departamentul antifraudă, închisese un caz important, se ocupase de zeci

de puneri sub acuzare şi proceduri judiciare. Cum urcase pe treptele de piatră şi intrase în tribunalul de pe State Avenue, unde privise un judecător tânăr pronunțând sentințe care aveau să-i ducă pe mulți la moarte în închisoare. Cum a ştiut că făcuse un lucru bun, dar nu simțise decât o detaşare rece.

A scris despre cum s-a gândit să-şi ia un animal de companie, poate o pisică Maine Coon sau Ragdoll, dar se hotărâse la un acvariu mic. Cum cânta din nou la pian. Privind în urmă, nu era surprinsă că el nu-i răspunsese.

La câteva sute de metri de granița Kansasului au intrat într-un viscol care le-a încetinit înaintarea către Missouri.

— Te-am văzut în ziar, a spus el.

— Şi eu te-am văzut în câteva.

Patch a zâmbit.

— Mi-au zis pirat.

— Aşa e.

— Crimele Gower. Lucrezi la omucideri acum?

— Da.

Nu-l presase prea tare pe Himes, doar îi spusese că voia să facă ceva important. El şi-a dat seama că voia să rămână legată de fata dispărută moartă.

— Era un televizor, a zis Patch, iar ea i-a aruncat o privire, deşi el se uita la nămeții de zăpadă. Am ajuns să văd, ştii? Hubble lansat în înaltul cerului. Câțiva au strigat când a căzut Zidul în Germania.

— Cum aşa?

— Deținuților nu le plac zidurile, Saint.

— Corect.

— M-am gândit puțin la Monta Clare, la Misty şi... la naiba, eram aşa de tineri, nu? Când s-au întâmplat toate eram toți foarte tineri. Îi văd pe băieții ăia cum pleacă în Irak, ca şi cum n-am fi învățat nimic din...

Ea a frânat din cauza unui tractor, ştiind că în mintea lui şi-a găsit tatăl.

— Şi după aia stăteam acolo când reporterul a intervenit de la un tribunal... bărbatul era în cătuşe, cu Biblia în poală. Ne uitam cu toții pentru că se schimba ceva, ştii tu. Oameni care ziceau că sunt nevinovați, ceea ce majoritatea erau, apoi tăceau. Tommie Lee Andrews.

Saint n-a reuşit să împiedice îngrijorarea să i se citească pe chip.

— ADN, a adăugat el.

Ea a rămas tăcută multă vreme.

— Putem să ne întoarcem, a mai zis Patch.

Saint şi-a dres uşor glasul.

— Ți-am spus odată că n-are cum să se aleagă nimic bun din toate astea.

— Ferma Tooms mai e măcar în picioare?

— E nelocuită. N-o cumpără nimeni, după ce s-a aflat. Terenul e al băncii.

El s-a rezemat de spătar şi o clipă a avut 14 ani şi Nix îi aducea de la spital, iar speranțele lui atârnau de un fir de păr.

— Culoarea a dispărut, a spus el, iar ea l-a aşteptat să continue. Când mă uit în urmă. Ştiu că au fost veri, dar nu-mi aduc aminte o perioadă în care să nu fi fost frig, când să nu fi fost iarnă. I-am scris iar lui Tooms.

— I-ai scris şi judecătorului, a intervenit ea, pentru că Heinemann o sunase. Rareori depune o victimă mărturie în favoarea făptaşului.

— Aproape la fel de rar cum depune mărturie un polițist în favoarea unui jefuitor de bănci, după ce l-a împuşcat.

Saint a zâmbit.

— Dacă moare, Tooms o ia cu el, a zis Patch.

— Nu ştie unde a îngropat-o.

— Aiurea!

— Dacă nu găsim nimic nou, ce-o să se întâmple? a întrebat ea, iar el a auzit că şi-a ţinut puţin răsuflarea.
— Un fir de păr. Ceva care să ne dea o şansă. Eloise Strike. Tatăl ei, Walter, mi-a scris cât eram în închisoare. A zis că soţia lui a murit, nu mai are niciun motiv să nu reia căutarea.
— Ce o să găsească?
— Poate că nimic. Poate că asta îl împiedică să moară şi el. Speranţa e...
— Speranţa înseamnă aşteptări. Oricine îţi spune mai puţin se minte singur.
În timp ce intrau în Monta Clare, el s-a uitat la străzi ca şi cum s-ar fi aşteptat să se fi schimbat ceva.
— Bunica s-a ocupat de curte... şi am vopsit tocurile geamurilor vara trecută, a zis ea încet când au oprit pe Rosewood Avenue.
El i-a luat mâna mică în mâinile lui.
— Ce ai zis la proces şi restul, după toate prin câte ai trecut. Cum m-ai mutat mai aproape. N-aş fi rezistat într-o închisoare din Texas.
— Charles Vane a dat foc unei corăbii din flota lui şi a trimis-o spre forţele guvernatorului Rogers într-o bătălie violentă. Sânge de pirat. Lupţi până în ultima clipă.
Patch a zâmbit.
— Luptăm până la capăt, băiete.
— Îmi furi replicile.
Saint a ridicat privirea spre casa veche încă în picioare, singura pată pe strada aceea, în oraşul acela.
— Ce s-a-ntâmplat cu el? a întrebat Patch.
— Ce se întâmplă cu toţi piraţii.
— Nu-mi prea plac şansele mele, Saint.
A coborât din maşină, apoi s-a oprit şi s-a întors.

— Edward Low. Înspăimântător. Unii cred că a fost spânzurat în Franța. Dar una dintre variantele poveştii spune că a scăpat în Caraibe şi a sfârşit pe plajă, în paradis.

Ea a rămas în capătul aleii şi i-a simțit fiecare şchiopătat cât el se îndrepta spre uşă.

— Patch!

El s-a întors.

— Ce-am spus despre speranță... încă sper că o să-ți găseşti paradisul. Cu totul şi cu totul.

134

Iarna a curățat cu hotărâre Monta Clare; cerul alb întâlnea vârfurile albe ale copacilor, iar oraşul trăia într-un glob unde fulgii de zăpadă pluteau indiferent de oră.

În prima săptămână n-a ieşit din casa veche, doar a dat deoparte cearşafurile care protejau mobila de praf şi a deschis larg toate ferestrele ca să intre aerul atât de înghețat, că începuse să poarte paltonul de gabardină al lui taică-su, şapca cu urechi şi mănuşi fără degete.

— Cu ce dracu' semeni? a întrebat Sammy când a intrat în casă şi a decantat în două pahare o sticlă de Glen Grant pe care o păstrase.

S-a uitat în jur la livingul ponosit.

— E-al naibii de anost aici, dacă aş avea pistol mi-aş zbura creierii doar ca să colorez decorul.

— O să aduc Smith-ul lui taică-meu şi...

Sammy s-a aşezat pe un scaun de grădină din răchită şi l-a făcut zob, înjurând când s-a prăbuşit şi dând din picioare în timp ce făcea spectacol din a-şi ține paharul drept. Patch a râs atât de tare, încât a trebuit să se ducă în curte să-şi aline durerea de stomac.

— Trebuie să-ți cumperi nişte mobilă.

Şi a scos din buzunar un cec, pe care l-a pus pe blatul de bucătărie.

— Am vândut un tablou.

Patch a dat să protesteze, dar Sammy a ridicat o mână cu care l-a blocat, cu degetul mijlociu ridicat, în caz că mai rămânea loc de discursuri.

— Ai zis că te ocupi de casă. Impozite.

— Ce ai vândut?

— Calmează-te. N-am vândut niciuna dintre fete. Am vândut gheața.

Patch a închis ochiul şi l-a văzut: două siluete fără formă, singura lumină de pe lac fiind cea a lui Sirius, în timp ce zeci de culori cădeau în ploaie în jurul lor, de la cel mai viu verde-smarald la cel mai rece cobalt, deşi cei doi se puteau vedea unul pe celălalt.

— Cine a cumpărat-o?

— Tot femeia aia din Jefferson City. Am avut şapte ofertanți.

— Crezi că într-o bună zi o să-l pot răscumpăra?

— Nu. Pictezi altul.

Patch a clătinat din cap.

— Atunci măcar vino să-ți iei corespondența.

— Sigur, Sammy.

— Şi rahatul ăsta, a zis Sammy arătând din cap doi saci mari pe care-i adusese înăuntru. Casete video. Ştiri înregistrate în ultimii şase ani.

— Cine le-a făcut?

Sammy a dat din mână.

— I-am tras-o fetei de la channel 7. Arhive. A trebuit s-o scot la cină. Dumnezeule!

— Mulțumesc pentru sacrificiu.

Sammy s-a ridicat, s-a frecat la noadă şi a afurisit resturile scaunului şi pe Patch.

— Cum a fost închisoarea? Ai curul intact?

Patch s-a încruntat.

— Ai primit pachetul pe care ți l-am trimis de fiecare Crăciun?

— Gardienii au luat brânza.

— *Beaufort d'été.* Prințul brânzeturilor Gruyère. Şi sashimi?

Patch a clătinat din cap.

Sammy şi-a aruncat mâinile în aer, într-un gest de disperare.

— Nenorocita de Wagyu atunci?

— Ştii că nu te lasă să-ți gătești singur...

— Nenorocitul de director. I-am furnizat ospețele şase ani la rând. Acum aproape că-mi pare rău că ți le-am adăugat la datorie.

— Aproape.

Sammy a băut trei pahare.

Patch l-a condus până la uşă.

Sammy şi-a dres glasul.

— E bine să...

— Ştiu.

— Vorbesc serios. Oraşul ăsta fără...

— Mda.

135

Patch ieşea la plimbare când oraşul se liniştea şi zăpada moale îngheța bocnă. Evita Main Street, îşi ținea capul în jos şi respira aerul curat atât de profund, încât pieptul îi ardea de răceală. În închisoare stătuse cu un bătrân pe care-l chema Terrence Roots în săptămânile dinaintea eliberării; ar fi făcut integral sentința de 14 ani dacă Saint n-ar fi venit la audierile pentru eliberare condiționată, elegantă în costumul

ei, impresionantă cu titulatura. Patch nu ieşise din celulă, dar Roots i-a explicat totul şi apoi l-a pregătit pentru reintegrare, ca şi cum urma să treacă printr-o atmosferă atât de neospitalieră, încât ar fi fost probabil să caute alinare în revenirea la închisoare.

A fost învățat să-şi caute mentori, relații de bază, să localizeze resurse şi să-i ajute pe alții. Roots i-a vorbit despre dezvoltarea unor rutine zilnice, ca şi cum cele 2 000 de zile de rutină nu i-ar fi ajuns. Să caute ajutor, să evite problemele. Patch încuviința când trebuia, scria ce trebuia scris, nu i-a zis omului şi nici judecătorului sau ofițerului supraveghetor că nu e cazul să-şi facă griji pentru el, că scopul lui murise în chinuri în primul an, când zăcea treaz în fiecare noapte pe pat, întindea mâna şi nu putea s-o găsească pe ea. Îi jelise moartea în tăcere şi total.

Saint suna în fiecare seară, iar el îşi făcea destul timp să-i spună că era bine şi zâmbea când vorbea, pentru că unul dintre colegii de celulă era de acord că de fapt poți să auzi un zâmbet.

A curățat aleea, a tăiat o potecă în gheață şi apoi a început s-o spargă cu tocul bocancului.

Saint i-a umplut congelatorul cu mâncare şi instrucțiuni clare cum să încălzească fiecare fel. A mâncat pui prăjit, pateuri cu somon, drob, cotlet de porc înăbuşit şi budincă de banane.

Sammy a apărut cu altă sticlă, de data asta un Martell Very Old Pale 1950. A turnat două pahare şi le-a băut pe ambele, apoi a deschis o sticlă de Courvoisier pentru Patch şi a terminat singur Martellul.

— N-ai cum să-i simți gustul ca lumea cu limba ta de ceară din închisoare.

Era atât de beat, că Patch l-a ajutat să ajungă înapoi la galerie, prima lui excursie pe Main Street, care nu se schimbase aşa de tare de când plecase. Câteva magazine

fuseseră înlocuite cu modele mai noi, pe care nu le cunoştea. Şi-a tras gulerul în sus şi a intrat pe uşă în timp ce Sammy s-a prăbuşit într-un fotoliu masiv şi şi-a pierdut cunoştința.

Abia când a aprins luminile puternice le-a văzut.

Fiecare fată pe fundalul de cărămidă, înrămate şi atârnate cu o asemenea grijă şi talent, că multă vreme nu s-a mişcat, n-a făcut decât să se uite ca şi cum ar fi fost dragate dintr-o epavă demult scufundată a amintirii. S-a plimbat de jur împrejur, temându-se să nu stârnească ecou, ca şi cum ar fi avut din nou 14 ani. Sammy nu le despărțise, nu lăsase loc pentru tablouri pe care le putea vinde. Patch a trecut de la Anna May la Lucy Williams, Ellen Hernandez şi Mya Levane. Doar la Eloise Strike s-a oprit şi a privit-o în ochi, căutând-o pe Grace a lui. Iar la Callie Montrose a întins mâna şi a fost cât pe ce să-i mângâie părul.

Două ore s-a plimbat printre imaginile care vorbeau despre mai mult de zece ani din viața lui. Apoi a văzut sacul cu corespondență trimisă la galeria unde erau tablourile lui, de la părinți ai unor fete dispărute, disperați să ia legătura cu el.

A luat o pătură de mătase cu țesătură diagonală, cu un model de diamant din vreo arhivă italiană faimoasă, şi a pus-o cu grijă peste prietenul lui.

— Ai făcut un lucru bun, Sam. Dar s-a terminat.

136

În casa veche a cernut o colecție care urla despre nebunia lui, obiecte pe care nu le mai văzuse de zece ani, care îl aduceau de obicei mai aproape de Grace.

Rafturile se încovoiau sub greutatea colecției *Time*, ziare locale şi tăieturi din presă. Pereții erau tapetați cu hărți vechi, cu străzile colorate cu markerul, iar lângă ele tăieturi din zeci de cataloage, Junior Bazzar, Misses Fashion, Sears. Ținute încropite din frânturi de discuții care-i veneau în cap mai ales noaptea, când se trezea împins de o asemenea urgență, încât cobora scara şi scria în jurnale al căror număr ajungea aproape la 50. Cuvinte care nu se potriveau împreună. Ecosez, tăietură largă, şmirghel, vanilie. Le interpreta diferit în zile diferite, uneori ca sunete, mirosuri şi imagini. Tăia chipuri de prin reviste, le potrivea cu tunsori, uneori schimba culoarea ochilor cu nuanța unei pensule.

Nu ştia dacă era certitudinea apăsătoare a morții ei sau dacă se uita în urmă la nebunia lui cu o altfel de minte, dar a adunat colajele, a smuls totul de pe pereții fostului său dormitor şi a umplut un butoi metalic din curte. A luat o canistră de benzină din garaj, a stropit totul şi a dat foc amintirilor.

Când a inspirat fumul şi a închis ochiul s-a trezit înapoi acolo, flăcările luminând alt timp, pe care-l crezuse închis pentru totdeauna în beznă.

— *Trezeşte-te! a strigat ea. Trezeşte-te naibii, Patch! O să încerc să te trag de-acolo. O să încerc să te țin cu mine.*

Ea a tuşit, s-a înecat şi l-a tras de brațe.

— *N-am destulă putere să te salvez. Nu sunt destul de puternică să fac nimic din toate astea fără tine.*

Abia când fumul s-a învârtejit s-a uitat şi el în sus printre lacrimi şi a căutat un cer pe care nu-l mai observase de mulți ani.

137

Saint s-a întors în Monta Clare şi l-a târât dintr-o casă veche în alta, unde Patch a stat cu bunica ei pe terasă şi a ascultat-o pe bătrână trecând de la suflat în muzicuță la tras din țigară, o dată pierzându-şi ritmul şi trimițând un fum prin muştiuc. Norma a început să tuşească atât de tare, încât Patch a râs până a venit Saint pe terasa înghețată şi i-a certat că fata din vecini avea copil mic şi nu voia să-l trezească o bătrână şi un puşcăriaş.

Uneori o asculta pe Saint cântând la pian şi doar atunci simțea din nou ceva.

În acea primă lună viața lui a fost un zumzet care n-a ajuns tunet, dar Saint şi Sammy nu i-au dat voie nici să devină şoaptă. Zăpada a persistat şi, nu după multă vreme, se apropiau de recordul din 1979; copiii îşi lipeau fețele de geamuri în fiecare dimineață, rugându-se ca sistemul de încălzire de la liceul din Monta Clare să nu facă față. Condițiile eliberării condiționate îi cereau să-şi găsească un serviciu care să-i asigure supraviețuirea, aşa că şi-a făcut obiceiul să stea în galerie reflectând la vremurile trecute, numai că acum oamenii intrau şi se uitau la operele lui, uneori întrebau de preț, la care el răspundea îndrumându-i spre altă galerie, aflată la 80 de kilometri spre sud, care avea piese mai bune.

— Vezi că adaug la datoria ta fiecare vânzare pe care o pierd, l-a avertizat Sammy.

— Care-i totalul?

— 247 000 de dolari.

Din adâncurile plămânilor galeriei a privit primii muguri ai primăverii când a început marele dezgheț.

De la magazinul universal Green a luat cafeaua pe care o comanda în mod special Sammy şi a privit o fetiță blondă

care, chiar lângă el, a furat o ciocolată şi a îndesat-o în buzunar.

— O să te prindă, i-a zis el.

Fetița a ridicat bărbia micuță.

— Du-te naibii!

Patch s-a lăsat pe vine.

— Trebuie s-o bagi pe mânecă în sus, copilă, a şoptit el.

Fata l-a privit cu atenție când i-a arătat, a înțeles cât de uşoară e metoda şi s-a uitat după el cum iese.

El a zăbovit pe aleea de lângă magazin, amintirea îi revenise atât de violent, încât şi-a dus mâna la abdomen. Când a pornit mai departe, a remarcat câțiva lăstari de penstemon mov ieşiți dintr-o fisură în beton şi a observat trompetele violet, gâtul alb care chema vara. Şi atunci a văzut-o prin vitrina croitoresei.

Stătea lângă mama ei şi, deşi purta o pălărioară crem, i-a văzut ceafa, albul palid al brațelor, talia îngustă.

A rămas fermecat, fără să audă traficul.

Apoi ea s-a întors.

Aproape uitase cum zâmbetul lui Misty Meyer poate să încetinească mersul lumii lui.

138

Ştergătoarele nu puteau face față potopului din dimineața aceea.

Care răpăia pe acoperişul camionetei sale când a oprit în fața căsuței. De pe alee l-a văzut pe bancă sub coroana copacului care mai oprea din ploaie, dar picăturile tot ajungeau pe umerii lui, lăsându-i pete întunecate pe cămaşă.

— Ştii că plouă, a zis ea aşezându-se lângă el.

— Azi e? a întrebat Nix.
— Da.
— Şi speri să găseşti...
— Nici nu ştiu. Ceva de-al ei. Ceva care să ne dea un nume. Un trecut. O identitate.

Nix sorbea din cafea uitându-se la copac şi la rădăcini ca şi cum ar fi fost ceva sacru. Saint s-a uitat în jur şi, chiar şi pe ploaie, era frumos ca un refugiu izolat de restul lumii.
— Cum să fac? a întrebat ea.
— Tu ştii întotdeauna, Saint.
— Şi tot mă întorc la tine întotdeauna.
— Găseşti ceva şi puştiul o să înceapă să-i urmărească povestea. Trecutul. Nu găseşti, o să caute altă cale să meargă mai departe. Pe vremuri credeam că e nebun.
— Şi acum?
— Acum cred... dacă o iubeşte, dacă ține la ea atât de profund, nu prea are de ales.
— Te simți vreodată singur?

Nix a ridicat privirea spre cer, printre copaci.
— Amintirile sunt suficiente. Poate îi spui şi lui.
— Bunica zice că te rogi o oră în fiecare duminică. Înainte de slujbă. Pentru ce?

El a sorbit din cafea, iar ea a simțit aroma de caramel, flori şi fum înțepător.
— Mă rog pentru înțelegere.
— Înțelegere pentru ce?
— Pentru lucrurile rele pe care le fac.

Saint nu şi-l putea imagina făcând nici măcar un singur lucru rău.
— Pe tine nu te mai văd la biserică.

Ea zâmbeşte, dar e un zâmbet reținut.
— Nu sunt sigură că mai sunt binevenită...
— Nu Jimmy Walters hotărăşte cine îşi are locul la biserică, Saint.

Mama lui Jimmy spusese secretul ei întregului oraş. Că pusese capăt unei vieți. Că rupsese un pact cu Dumnezeu. Norma nu-i vorbise prea mult în vara aceea.

— Mă rog acasă. Uneori lângă lac. Nu îngenunchez şi nu-mi împreunez mâinile, dar spun ce trebuie spus.

El a întins mâna şi a bătut-o uşor pe genunchi.

— Eşti un om bun, Saint.

— Spune-i şi bunică-mii.

— Te iubeşte.

— Aşa e. Doar că acum mai puțin.

— Nu se poate...

— Îi pun credința la încercare.

Nix a zâmbit.

— Cei mari întotdeauna o fac.

139

Când a ajuns la drumul plin de noroi, Saint a văzut o dubă albă.

Lângă ea, trei femei se îmbrăcau în costumele de protecție ale legiştilor.

A apărut şi Patch, deşi ea îi spusese să nu vină; stătea departe, între copacii încă desfrunziți de rămăşițele iernii.

Vechea fermă Tooms era solidă; făcuse față unor încercări mai mari decât un proprietar rebel. Construită cu un an înainte ca tornada din St Louis din 1896 să omoare câteva sute de oameni. Saint solicitase titlul de proprietate din simplul motiv că Tooms părea să fie al naibii de preocupat de o clădire, dar să-i pese atât de puțin de viața unui om.

Terenul din depărtare se părăginise; florile sălbatice se ridicau pretutindeni; mai încolo, iarba de prerie ajungea la peste doi metri, după care se rărea spre mestecenii albi cu

trunchiurile ca laptele, cu brațele ridicate care începeau deja să capete culoare.

Saint s-a minunat uitându-se la casă, cu scândurile texturate întunecate ca şi cum ar fi fost proaspăt lăcuite. Zona de câteva hectare de lângă casă părea îngrijită, ca şi cum cineva ar fi aşteptat să revină viața în solul părăginit de cea mai tristă dintre poveşti.

N-a intrat în casă după criminalişti, a rămas afară şi i-a lăsat să-şi facă treaba. Ştia despre valul de condamnări anulate; şapte dintre deținuții care-şi aşteptau deja execuția îşi recâştigaseră viitorul datorită unor secvențe de informație pe care ea nu le înțelegea pe deplin. Himes îi spusese ceva despre dubla spirală, instrucțiuni genetice şi markeri moleculari.

Au lucrat aproape toată ziua până să coboare în depozitul subteran.

Saint stătea în Bronco, se uita în oglindă şi îl vedea tot acolo, dar nu l-a chemat; însăşi prezența lui era un avertisment şi ar fi putut fi folosită într-o bună zi dacă se întâmpla ceva. Nu ştia cum cerneau criminaliştii atâtea resturi umane, alocând fire de păr unui cap, pielea, unui trup.

Când au terminat, a privit duba apăsând pietrişul în timp ce mergea paralel cu linia copacilor şi vira apoi ca să intre pe drum.

— Ai stat acolo şapte ore, a spus ea când l-a văzut venind, cu uşorul şchiopătat care tot o făcea să simtă un nod în gât.

— Când afli rezultatele?

Saint a ridicat din umeri, nu ştia. Era vorba de servicii pe care trebuia să le întoarcă într-o bună zi.

S-au aşezat pe o piatră netedă, iar genunchii li s-au atins când ea a turnat dintr-un termos cafea neagră amară, care le usca gurile.

Saint s-a aplecat şi a cules o frunză de magnolie, a cercetat-o şi a pus-o cu grijă în buzunar.

Ploaia era prea uşoară ca să-i tulbure.

— Asta s-ar putea să fie, a zis el.

— Dacă e în baza de date. Şi dacă nu...

El a cuprins paharul de plastic în mâini şi a suflat peste abur.

— Vreau doar să-mi iau rămas-bun. Poate să-i găsesc familia. Nu ştiu.

— Înțeleg.

Avea nevoie de încheierea unui capitol deja prea lung.

140

Patch s-a uitat pentru prima dată atent la casă. A căutat crăpături prin care să se scurgă sânge, şi-a încordat auzul ca să prindă un ecou al țipetelor lor.

— Nu pot să văd nimic. Şi ştiu cum sună, dar...

— Ai văzut-o pe Misty de când te-ai întors? a întrebat ea.

— Ieşim împreună diseară.

În săptămâna de dinaintea eliberării lui, Saint se dusese la un salon ca să-şi decoloreze părul. Fusese şi la manichiură, cumpărase farduri şi parfum noi şi chiar şi nişte rochii noi. Era în formă, avea trupul suplu, cu fața strălucind de tinerețe. Atrăgea privirile bărbaților şi comentarii din partea nesimțiților.

— Mă uit după ea când sunt în oraş. Poate că nu se mai plimbă pe Main Street. Au magazinul universal din Palmer Valley acum, cu rochii elegante şi toate cele.

— Mi-a zis Sammy ce a făcut mama lui Jimmy.

— Sunt prima femeie din Monta Clare care divorțează.

— Norma trebuie să fie mândră.

Saint s-a gândit la bunica ei. Cum încetase să-i mai ceară să vină la biserică în fiecare duminică. Durea mai mult decât ziua aceea fatidică. Saint s-a gândit la vara de după, cum nu s-a întors în Monta Clare, refuzând s-o lase pe bunică-sa să-i vadă vânătăile, cum îi trosnea maxilarul când mânca, cum i se golise trupul. Cum îşi luase şase luni libere şi ieşise din apartament doar ca să se plimbe în fiecare dimineață. Citise, se uitase la televizor şi gătise. Vorbise cu Norma la telefon şi-i spusese că avea prea multă treabă ca să vină acasă. Cea mai grea vară din viața ei. Şi era o competiție serioasă la capitolul ăsta.

— Suntem încă tineri, a spus el.

Ea a smuls floarea unei margarete galbene şi s-a întrebat cum o fi supraviețuit.

— Ştii că asta e prima floare care creşte după foc sau un dezastru natural, a zis ea.

Patch i-a luat-o din mână şi i-a admirat petalele.

— Suntem duri, aşa e.

— Cumpără-ți o barcă, Patch. Du-te şi navighează pe Oceanul Indian.

— De ce nu pot s-o simt... aici? De ce nu pot să simt nimic?

— Desincronizare circadiană. O insuficiență a informației luminoase. Orbii nu au simțuri mai ascuțite.

— Eram orb acolo.

— Grace nu era. Ea vedea ce vedea. O lăsa afară şi o aducea înapoi, iar ea ducea toate astea cu ea. Şi ce a văzut... Se spune oroare de neimaginat, dar putem cu toții să ne imaginăm. Ai suferit. Ai supraviețuit.

— În parte.

Patch a smuls muşchi de pe piatră cu vârful unghiei.

— Te cunosc, de cât, de peste 20 de ani.

Într-un copac de lângă ei erau adâncituri făcute cu o toporişcă, iar seva se uscase ca nişte degete de lac. Mâțişorii

de anin negru încercuiau baza lor ca nişte ciorchini de piper la masa unui uriaş.

— Îl mai vezi pe Jimmy?

— A plecat din oraş. Mama lui i-a spus bunică-mii că nu mai putea suporta ruşinea.

— Te gândeşti vreodată la copil?

Nu-i mai pusese nimeni întrebarea până acum.

Nu putea vorbi, aşa că a dat doar din cap.

Patch a sărutat-o pe creştet.

Multă vreme au lăsat vântul să bată peste ei.

El s-a îndreptat spre depozit înainte ca ea să-l oprească. Înainte să apuce să-l cheme înapoi, să-i spună că nu merita, n-avea să merite niciodată să treacă iar prin aşa ceva.

Saint a alunecat în noroi, a blestemat ploaia şi a coborât treptele în urma lui.

El stătea tăcut în mijloc.

Sub tălpile lui, cimentul pe care poate zăcuse cândva.

Atunci Saint a ştiut.

Avea să moară când o să afle cum trăise Grace.

— Închide uşa, i-a cerut el.

Saint a clătinat din cap.

— Te rog, Saint.

Ea a împins chepengul greu şi şi-a ținut respirația.

Şi a rămas lângă el.

I-a văzut expresia o clipă, confuzie şi apoi ceva mai limpede. A văzut-o pentru că încăperea nu era deloc întunecată; lumina se strecura printr-o mie de crăpături de jur împrejur, trecând prin orice credeau că ştiu.

Multă vreme, Patch s-a plimbat trecând cu degetul pe pereți. A măsurat spațiul cu pasul, numărând cu voce tare.

— E mult mai mare, a spus el.

S-a lăsat în genunchi şi a atins podeaua, apoi s-a uitat în jur ca şi cum ar fi putut să vadă ce nu putuse să vadă.

S-a ridicat şi s-a întors spre ea.

— Tu crezi că Tooms m-a răpit şi m-a dat lui Aaron.
— N-am spus niciodată aşa ceva.
— Atunci spune-mi ce crezi.
— Nu ştiu ce să cred. Nimic nu e clar. Poate că Aaron te-a dus direct la ferma lui. Poate că acolo n-a fost ținută decât Callie Montrose. Sau poate că o să găsim ADN care să arate că au fost şi alte fete acolo. Încă sunt întrebări pe care s-ar putea să nu reuşim să...
— Dar Tooms era acolo în dimineața când am fost răpit. În aceeaşi pădure. La nici 100 de metri de locul unde s-a întâmplat.
— Căuta un câine.
Şi nici chiar atunci nu i se părea că sună bine.
— Nici Grace n-a fost aici, a zis el.
Saint s-a uitat la el şi era cât pe ce să-i aducă argumente, dar ştia că n-ar folosi la nimic.
— Nu simt nimic, Saint. N-am mai fost aici niciodată.

141

Misty purta o rochie albastră şi perle, avea părul ridicat şi pomeții înalți sub ochii de felină, care păreau amuzați când a privit spre el.
— Jefuitorul de bănci în persoană.
— I-ai spus mamei tale cu cine cinezi astă-seară?
— Mi-a zis să am grijă la geantă.
A intrat în urma ei la Lacey, unde s-au aşezat într-un separeu din spate. S-a uitat în jur la scaunele cu piele verde, tejgheaua cromată şi podeaua în carouri.
— Nu pot să mă hotărăsc dacă locul e diferit sau eu sunt diferit.
— Corpuri de iluminat noi.

— Atunci e locul.

A venit la ei chiar Lacey şi i-a zis că se bucură să-l vadă, deşi n-a zâmbit ca să-şi susțină spusele.

El a comandat un banana split, la care Misty şi-a dat ochii peste cap, în timp ce ciugulea dintr-o tocană de creveți şi crupe.

Patch arunca priviri spre fața ei, mai îngustă acum. Cu pielea mai palidă.

Misty i-a povestit cum a renunțat la facultate, cum viața ia câte o întorsătură la care nu te aştepți.

El i-a spus că-i pare rău.

Ea i-a povestit că tatăl ei murise cu un an în urmă, în timp ce juca golf lângă lacul Ozark. Că inima lui nu fusese pe cât de puternice îi fuseseră principiile, credința lui într-un bine general pe care uneori doar el îl putea vedea.

Patch i-a zis că-i pare rău.

— M-am mutat înapoi în Monta Clare abia de curând. Să petrec puțin timp cu mama. Uneori parcă ai putea încetini un pic viața în oraşul ăsta.

— Şi asta vrei?

— Goneşte prea repede.

Misty a plătit nota înainte să apuce el, iar afară soarele coborâse, iar cerul lucea întunecat.

— Noapte bună! a spus ea, iar el n-a reuşit s-o ajungă din urmă până în capătul străzii.

Pe fundalul siluetei munților St Francois, cu conturul decupat într-un orizont pe care cândva tânjise să-l traverseze. Un ceas nou, prins pe clădirea veche unde se aflaseră birourile de avocatură Jasper şi Coates i-a spus că au stat împreună doar o oră.

— Îmi pare rău! i-a strigat.

Misty s-a oprit cu spatele la el. Lângă Patch, luminile din vitrina de la Monta Clare Books arătau coperte pe care el nu le ştia.

— De ce-ți pare rău?
— Că te-am părăsit.
— Crezi că regret noaptea aia?

El s-a întrebat cum ar putea să nu regrete. S-a întrebat cum putea să nu regrete fiecare moment simplu pe care-l pierduse cu el, fiecare dată când îi ținuse mâna goală, îi făcuse mâncare necomestibilă şi i se alăturase în căutarea unei fete moarte.

— Mama... când a văzut că te-ai întors în oraş. Când a auzit că mă văd cu tine în seara asta. Mi-a spus ce a făcut tata.

În spatele ei era un magazin nou care vindea boluri din rocă ironstone, farfurii de ceramică şi tigăi metalice. A văzut şervete de vase din materiale organice şi in şi şi-a imaginat cuplurile care veneau aici să treacă la nivelul următor după seturile cu care porniseră. Făcând încet trecerea de la temporar, de la ceva uşor spre ceva substanțial. A ştiut atunci că nu luase de la familia Meyer doar bani, luase mai mult decât ocazia să-i ofere mamei lui ce visase.

Misty a coborât pe carosabil.

— Spune-mi că eşti căsătorită acum, a zis el, pentru că Misty avea un inel simplu, fără piatră. Spune-mi că stai pe deal şi ieşi dimineața la plimbare cu labradorul. Soțul tău e bun şi modest. Aveți doi copii, dar într-o bună zi o să te întorci la şcoală şi...

— Viața mea e foarte bună, Patch. Dar mama a crezut că dacă-mi spune o să mă convingă să mă văd cu tine.

— Şi aşa a fost?

— Am ştiut totdeauna că nu pot concura.

— N-a fost o...

— Ai dreptate. A fost victorie prin neprezentare. Acum înțeleg.

— Practic, am marcat amândoi în noaptea aia.

Misty a zâmbit în sfârşit.

— Off. Cum să rămân supărată pe băiatul care mi-a salvat viața?

142

Misty a cumpărat o sticlă de vin de la Green şi au urcat împreună dealul spre capătul drumului, s-au aşezat pe iarbă şi au privit peste luminile din Monta Clare spre întunecimea munților, aliniați ca un public care-şi aşteaptă bisul.

— Ştiu că a trecut multă vreme, dar ne-am iubit, nu? Trebuie să ştiu.

Deasupra vedeau meteoriții, bulgări de piatră care călătoriseră un milion şi jumătate de kilometri doar ca să moară în lumea lor.

— Sigur, Mist. Ne-am iubit.

Ea s-a înfiorat, iar el şi-a strecurat brațul în jurul ei, cu degetul în făgaşul coastelor ei.

Misty l-a întrebat cum e viața lui, iar el a vorbit multă vreme. Ea a icnit când i-a povestit cum a fost împuşcat de un agent de pază de la Merchants National Bank, cum s-a îndreptat şchiopătând spre închisoare cu perspectiva unei condamnări la 12 ani de închisoare. Cum poate că n-ar fi reuşit să supraviețuiască dacă n-ar fi fost un gardian de la închisoare care a oprit totul înainte să înceapă, un om mare din toate punctele de vedere. I-a povestit despre viața din închisoare. În unele nopți vedea lumina lanternelor spre celulele de izolare, pentru că încercaseră şi dăduseră greş, iar acum erau supravegheați ca să nu mai încerce din nou. La ora 8 ieşea din celulă şi vedea un bătrân ştergând sângele curs dintr-o încheietură proaspăt tăiată. În baia comună erau 40 de bărbați care făceau duş, se spălau pe

dinți şi încercau să nu respire în duhoarea de rahat de la toalete.

I-a spus cum mânca fulgi de ovăz, apoi lucra la spălătoria industrială a penitenciarului. Opt ore în fiecare zi; în fiecare lună ocupându-se de 450 de kilograme de lenjerie de la spitalele şi azilele din zonă. A învățat maşinile, verifica monitoarele filtrelor şi furtunurile, schimba curele slăbite şi perii tocite şi ştergea garnituri.

Meniul se schimba în funcție de anotimp, mâncarea era doar un combustibil după câteva ture.

Apoi i-a vorbit despre Grace. Despre primii ani, când a jelit şi în fiecare seară citea cărțile despre care-i povestise ea. De la Heathcliff şi dragostea pierdută la Holden Caulfield şi revolta lui împotriva ipocriților. Închidea ochiul şi plutea pe lângă insula tropicală, privind firimiturile idealurilor rănite ale lui Ralph. Râdea de Scout şi-l auzea pe Atticus Finch în cele mai nobile declamații ale lui Grace.

Dar când luminile se stingeau şi somnul nu venea, îi era cu adevărat dor de ea şi de Saint şi, bineînțeles, de Misty.

— Ai pictat? a întrebat ea.

— Mi-am pierdut motivația.

— Îmi pare rău că nu mai e.

— Mă gândesc la asta şi nu pot s-o văd. Tooms şi ea. Parcul natural Thurley... Saint a dus câinii acolo. O echipă întreagă. S-a întors în fiecare lună. Vreau să merg acolo. Şi nu merg. Nu cred că o s-o găsesc pe ea sau altceva, dar trebuie să văd.

— Atunci hai să mergem să vedem.

143

Misty conducea un Mustang ’85 şi a accelerat când au intrat pe autostrada 35. Purta cizme şi o pelerină de ploaie, iar părul ei blond era ascuns sub o căciulă de lână albă. A încetinit lângă Gold Run River, când el a deschis geamul lângă stâncile tot mai înalte şi n-a auzit nimic, pentru că abia peste câteva luni aveau să înceapă să țârâie cosaşii.

Au ieşit de pe drum lângă un canion îngust atât de adânc, încât şi-a imaginat-o pe Grace acolo, cu trupul de mult înapoiat pământului.

Misty şi-a lăsat scaunul pe spate şi a închis ochii şi n-a trecut mult până Patch şi-a dat seama că dormea.

El a rămas treaz până s-a crăpat de ziuă în jurul lor, a coborât din maşină şi s-a uitat la pădurea fără culoare, cu copacii subțiri pe alocuri, pământul plin de frunze ca o pătură aşezată deasupra ei. Patch ştia că se întinde pe sute de mii de hectare.

Misty l-a luat de mână. Copacii se aplecau pe un versant atât de abrupt, că au ales un traseu mai lung, trecând peste buşteni groşi cât talia lui. Tooms nu putea da alte detalii decât că o luase pe una dintre sutele de poteci până ce tufărişul devenise prea des; se oprise şi săpase, adusese cadavrul unei tinere din maşină, o lăsase în țărână şi trăsese pământ deasupra ei.

Deasupra lor, un stejar masiv ținea cerul arămiu în consola lui. Patch a căutat un pârâu care strălucea ca sticla lustruită spartă peste pietrele ce se ridicau din albie, astfel încât fluierarii să aibă unde să pescuiască.

Instrucțiunile lui Saint fuseseră clare şi destul de vagi.

Patch a trecut printre pinii cu ace scurte, cu Misty la un pas în urma lui.

S-au oprit la indicatorul ruginit.

— Ăsta e.

Ea gâfâia, aşa că au zăbovit puțin, cu cizmele pe drumul cu pietriş practicabil pe orice vreme, care fusese închis de mult. Saint cartografiase zona, transmițând tot ce spusese Tooms şi ghicise pe ce drum o luase din Monta Clare, unde era cel mai probabil să se fi oprit, următorul drum de acces la peste 100 de kilometri de autostrăzi pe care n-ar fi vrut să meargă.

— Drumul de pe creastă, a zis el.

Au mers încet.

Poteca urca abrupt la peste 150 de metri deasupra luminişurilor de dolomit înconjurate de scumpie americană, care deschidea un orizont de stejari groşi, hicori şi nuci.

— N-are cum să fi dus-o aşa departe, a zis Patch fără emoție, gândul atât de înghețat, încât Misty şi-a tras căciula peste urechi şi şi-a strâns pelerina pe trup.

De-acolo au coborât, Patch oprindu-se la fiecare gol dintre copaci, la fiecare platou până când drumul a ajuns la cascada cu maluri pline de muşchi umezit de roua dimineții şi mănunchiuri de sovârf-de-apă.

Ore în şir s-a oprit nemişcat în câte un loc, se uita la țărână ca şi cum ar fi existat vreo metodă în nebunia lui. Abia când au ajuns să vadă din nou drumul de acces, Misty s-a oprit.

— Ăsta e drumul care trece pe lângă Turners Breach? a întrebat ea.

Patch a încuviințat.

— A fost o furtună... cât ai fost tu plecat. A doborât zone întinse de pădure. Țin minte că n-au curățat până în toamnă, se rupsese barajul Danby. Tata avea un teren ceva mai sus şi a dat în judecată Departamentul pentru resurse naturale. A scris în *The Tribune.* Deci dacă drumul era blocat...

— Atunci n-avea cum s-o fi îngropat aici.

— Nu e altă cale de intrare în zona asta. Următorul drum e la o oră spre nord. Ar fi riscat să conducă atât cu un cadavru în portbagaj? a întrebat Misty, dar cuvintele nu mai păreau aşa reale când îi ieşeau din gură.

S-au întors în tăcere, Patch gândindu-se la ce ştia.

În casa veche a ridicat receptorul şi a format un număr.

Saint a răspuns ca şi cum ar fi aşteptat telefonul.

A verificat şi l-a sunat înapoi.

— Nu înseamnă că...

— A mințit, Saint.

— Poate că a reținut greşit locul. Era noapte.

— Sau poate e încă în viață.

144

Şi-au petrecut vara lăsându-se purtați spre genul de prietenie de care aveau amândoi nevoie. În fiecare duminică dimineață plecau devreme şi mergeau pe drumuri cu vedere la râu, iar râul Meramec se vedea ca o cale aurie sufocată de verde sub copacii care se întindeau peste maluri. Misty i-a povestit despre hidrotropism, cu părul strâns la spate şi obrajii înroşiți de urcuş. I-a spus cum o aducea tatăl ei la munte, cu bicicletele pe suportul de pe acoperişul maşinii. Apoi pedalau kilometri întregi în zone care păreau neatinse din epoca stațiunilor.

S-au oprit înainte de albie, unde pădurea din zona inundabilă era uscată. Ea a despachetat caserole, tacâmuri şi şervețele.

— Tocană cu cârnați şi cartofi.

Patch a simțit cum i se urcă în gât un pic de fiere.

— A făcut-o mama.

El a înghițit fierea.

Au mâncat sub un cer mohorât, iar ea l-a întrebat despre Tooms. El i-a spus că a depus altă duzină de cereri pentru vizitare, că i-a scris din nou, i-a oferit iertare, o cale de izbăvire. Saint făcuse la fel, deşi credința ei slăbea, convinsă că Tooms o ucisese pe fată şi acum se distra jucându-se cu ei, ultimul vestigiu al puterii unui bărbat care fusese lăsat fără nimic.

— O să cauți în continuare? a întrebat Misty în timp ce bea cafea dintr-un termos şi privea graurii adunându-se într-o orchestră dirijată strict.

El a privit-o, pe dinafară atât de stoică încât părea că o lăsase cineva fără pasiune.

— Hidrotropism. Când te-ai făcut aşa deşteaptă, Mist?

— Mai ştiu şi că un grup de gărgărițe nu se numeşte stol. Îmi place cum unele lucruri sunt chiar perfecte, ştii tu.

Patch s-a uitat la ea şi a ştiut.

145

Uneori Misty se oprea la galerie şi se aşeza pe un taburet lângă vitrină, ca o reprezentare vie, în timp ce el stropea sticla şi o ştergea, cu soarele cald pe piele, în timp ce fetele dispărute îl priveau.

Sâmbăta lua micul-dejun cu Saint şi bunica ei la bistroul lui Lacey. Saint o privea pe Norma cu o preocupare delicată, în ciuda înțepăturilor pe care i le arunca atunci când îi cerea chelneriței să-i pună whisky în cafea. Norma l-a întrebat dacă a văzut revoltele din Los Angeles, jafurile şi focurile de armă, şi i-a spus că tulburările civile implică în primul rând existența unui grad de civilizație.

— Devine înclinată spre predici la bătrânețe, a zis Saint strâmbându-se.

Palace 7 îşi închisese porțile în toamna lui 1986 şi rămăsese vacant cât Sammy, noul proprietar, se luptase cu *labagiii de la consiliul local* pentru modificarea obiectului de activitate. Avea tavane înalte şi ferestre largi la care jinduia. Şi Walt Murray, operatorul de sală timp de peste 30 de ani, se apropia de 90 de ani. Soția lui Walt, o doamnă obraznică pe nume Mitzie, l-a abordat pe Sammy în legătură cu deschiderea uşilor vechi pentru o seară, doar ca să-i facă o surpriză soțului ei. Prins într-o amețeală produsă de Remy Martin, Sammy a fost de acord prompt, doar ca să uite complet a doua zi dimineață. După o săptămână, când a apărut un afiş în geam la 7, atât de îngrozit a fost de actul lui de generozitate excesivă, încât s-a dus la birourile de avocatură Jasper şi Coats şi a amenințat cu tot felul de demersuri juridice.

— Javra bătrână m-a luat pe nepregătite. Toată lumea din oraşul ăsta nenorocit ştie că marchez moartea lui Jackson Pollock pe 11 august. Afurisita de tehnică de dripping.

Patch l-a dus înapoi vizavi şi au rămas împreună în fața cinematografului pustiu cât Sammy fumega.

— Lumea ar putea să privească favorabil idea. Să vadă că dai ceva înapoi oraşului, a încercat Patch.

— Nu fac decât să dau. Lumea poate să treacă pe lângă vitrina mea şi, cu o singură privire, să se transporte departe de locul ăsta dubios.

— Tuturor le e dor de 7.

— Mergea în pierdere.

— Le-ar plăcea dacă l-ai redeschide. Karma bună, Sammy.

— În ziua în care o să dau doi bani pe ce crede lumea despre mine înseamnă că o să am dovezi solide că există karma. Că lucrurile bune li se întâmplă celor buni.

— Doar o singură seară, atunci. Nu poți să dai înapoi acum, Sammy. Pur şi simplu nu poți.

Sammy a clătinat din cap cu disperare.

— Ce rulează? Ar fi bine să fie ceva cu Catherine Deneuve.

Patch s-a uitat în geam şi atunci a văzut afişul.

— Oh, Doamne!

146

— Rulează *Grease* la fostul Palace 7, a zis Misty de cel puțin zece ori în timpul următoarei lor excursii.

Patch a abătut discuția vorbind despre aluviuni, apa din topirea gheții glaciare şi prundăraşul cu picioare galbene.

— Ştii că încă mai ştiu toate cuvintele, a zis ea. Vrei să-ți demonstrez?

— Multă lume confundă vireo cu aripi scurte cu ochiuboului.

— Cred că încă încap în rochia aia galbenă pe care o purtam prima dată când l-am văzut.

— Odată, în închisoare, un deținut a făcut pe el ca să protesteze față de standardele scăzute de igienă. Ironia sorții, Mist.

De data asta, ea s-a încruntat.

— Totuşi, îmi place filmul ăla.

El şi-a făcut de lucru cu banderola de pe ochi, şi-a dres glasul şi a tânjit după o alunecare de teren care să-l ia cu totul.

Misty a ridicat dintr-o sprânceană.

— Probabil au un tort mare pentru bătrânul Walt. Poate o să-l facă Mitzie. Pe vremuri, ținea brutăria de la numărul 14. Mama a zis că prăjiturile ei erau ca o bucățică de rai.

— Sammy a zis că are psoriazis. Aşa de rău, că mă pune să mătur de câte ori vine ea pe-acolo. Probabil că e o grămadă de piele în tortul ăla, Mist.

Ea s-a încruntat.

Au mai mers încă vreun kilometru şi jumătate. Misty şi-a ţinut capul în jos, fără să ridice privirea după poienița cu fluturi, cucii alergători sau islazurile luxuriante.

Nu s-a atins de brioşe, deşi nu le făcuse ea.

Când s-au întors la maşină, el a tras adânc aer în piept.

— Păi, mă gândeam, filmul ăsta de la...

— Da, aş vrea să merg. Mulțumesc frumos.

147

Oraşul era Breckenridge, iar Saint stătea în fața cabanei vechi de la umbra masivului Tenmile în timp ce polițiştii din Summit County păzeau locul în tăcerea aceea împietrită care însoțeşte doar moartea unui copil.

Fusese păstrat totul pentru ea, păzit de şase polițişti în uniformă care închiseseră străzile din jur şi înconjuraseră cu bandă galbenă pădurea din spate. Saint se întâlnise cu şeful de post slab şi cu mustață-ghidon, cu o paloare uşor verzuie, ca şi cum şi-ar fi petrecut primele ore ale zilei aplecat peste toaletă, în încercarea de a elimina cu totul amintirea. Nu i-a spus că o să fie mai uşor, pentru că nu se atenua.

Purta mănuşi şi şi-a închis fermoarul la salopeta albă. Şi-a pus botoşi de protecție peste pantofi şi s-a aplecat să treacă pe sub banda galbenă şi să-l urmeze pe o pantă abruptă, până la un platou aflat printre copaci doborâți; la distanță se vedeau utilaje şi muncitori cu căştile în mână, care o priveau.

— Case noi, a zis şeful de post.

Saint a văzut o grămadă rotunjită de pietroaie şi lângă ea movile de pământ umed.

Îmbrăcămintea rezistase destul de bine. Sub ea erau oase.

Şi motivul pentru care venise ea.

Cu mâinile înmănuşate, a dat deoparte cu grijă mătăniile.

A ridicat mărgelele albastru-marmorat în lumină şi s-a uitat la medalion.

Fata fusese îngropată cu haine, pantofi şi ghiozdan. Saint a scos o geantă din pământul sfărâmat, şi-a trecut degetul peste exteriorul de poliester şi a deschis cu grijă închizătoarea.

— O ştiai? a întrebat polițistul.

— Le ştiu pe toate, a răspuns ea.

148

În seara aceea l-a sunat de la un telefon public de lângă motel, inspirând parfumul tufelor de liliac care ajungeau la trei metri. Spre ea veneau plutind luminițe de la maşinile ce mergeau pe şoselele care înconjurau poalele muntelui. Petrecuse o după-amiază lungă la secția de poliție din Summit County, îl sunase pe Himes şi-i trimisese raportul prin fax, mâncase pizza proastă şi-şi revizuise notițele până când cerneala se încețoşase şi abia apoi sunase.

— E miezul nopții, a zis Patch.

— Scuze.

— Eşti bine?

Parcă-l vedea stând pe întuneric, fără nicio lumină aprinsă în casa veche.

— Sunt într-un orăşel căruia localnicii îi spun Breck şi de unde stau văd un munte care-l pune în umbră pe al nostru. Dacă ar cădea... dacă ar... ne-ar zdrobi pe toți.

— Cred că Misty are un soț sau aşa ceva.

— De ce?
— Ne vedem doar duminica devreme. Nu ştiu mare lucru despre viața ei de-acum. Vorbim despre trecut, dar nimic altceva.
— Te duci la ofițerul de supraveghere?
— Da, să trăiți.
Ea a râs.
— Mă îngrijorezi, a spus el.
— Îmi furi replicile.
— M-am gândit la tine în fiecare zi, Saint. M-am gândit la Jimmy şi la ce a făcut.
— A trecut multă vreme, a spus ea de parcă nu s-ar fi gândit la aceleaşi lucruri.
Ca şi cum n-ar fi simțit încă aceeaşi durere de câte ori vedea o mamă împingând un cărucior. Ca şi cum n-ar fi evitat multă vreme zonele cu cărți pentru copii din librării, n-ar fi accelerat când trecea pe lângă locurile de joacă. Nu-şi imagina o viață diferită, în care să poată fi ce nu merita să fie. În care Jimmy luase examenele şi nu ridicase pumnul. În care, deşi el nu putea fi bărbatul pe care şi-l dorea ea, putea să fie tată. Puteau fi genul de părinți pe care ea nu-l cunoscuse.
— O mai ții minte pe Summer Reynolds? a întrebat ea.
— Fort Worth. Are părul galben-cadmiu, ocru şi violet. Ochi albastru-verzui care-i spuneau părinților ei că e cu un pas înainte. Țin minte că mama ei a zis că făcea probleme, dar zâmbea când zicea aşa.
Saint i-a povestit.
Şi a auzit un declic şi tonul.

149

A doua zi dimineață s-a trezit devreme şi a pornit prin centrul oraşului, pe lângă clădiri zugrăvite care datau din timpul primei goane după aur, spre săpăturile de la Blue River. A îndreptat camera foto spre spălătoria chinezească, spre Casa Pollock, a luat-o pe o potecă şi a surprins pensiunea Iowa Hill, s-a întrebat ce-or fi înțeles minerii la vremea aceea. Puneau temeliile unui oraş care avea să ridice din umeri la incendii de pădure, apeluri la modernizare, un loc unde o fată avea să-şi piardă viața în mâinile unui bărbat care nu putea fi atins, deşi toți ştiau de el. A găsit o castană şi a spart-o, i-a dat deoparte coaja lucioasă şi a pus-o în buzunar.

Într-un mic magazin de jucării s-a uitat la un trenuleț de lemn, l-a studiat cu atenție. A privit rafturile cu cărți pe subiecte variate, de la spațiul cosmic la arte frumoase, istorie americană şi animale sălbatice. Şi bineînțeles cărți cu poveşti, de la Dr Seuss la Rudyard Kipling. A privit o mamă cu băiețelul ei, care i-a zâmbit, iar Saint i-a răspuns la fel. Au ales *Where the Wild Things Are.* Saint a reținut titlul.

La motel a văzut vechiul Buick în parcare şi pe Patch rezemat de capotă.

Părea obosit, de parcă înhățase cheile în clipa când încheiase convorbirea şi apoi condusese toată noaptea şi o bună parte din zi.

— Părinții ei sunt aici? a întrebat el.

Multe ar fi putut să-i spună. Însă doar a dat din cap şi l-a condus pe strada principală, până la secția de poliție. Patch căra un pachet mare, iar când a văzut-o pe doamna Reynolds, ea a sărit de la locul ei de lângă un ceas vechi şi i-a venit în întâmpinare. Deşi trecuseră mulți ani, l-a îmbrățişat ca şi cum ar fi fost o rudă.

Saint i-a lăsat singuri în birou, unde Patch a despachetat tabloul fetei lor şi li l-a dăruit. Saint auzise preţurile de la Sammy, era un dar care valora multe mii de dolari, ştia şi că nu se vor despărţi niciodată de el.

Pe parcursul unei după-amiezi lungi a stat cu Patch la Blue River Café, iar el a jelit amintirea încă unei fete pe care nu avusese niciodată onoarea s-o cunoască.

— Am primit rezultatele ADN de la ferma Tooms, a zis ea. Multe mostre, dar niciuna n-a avut corespondent. Nu înseamnă că n-a fost acolo. Doar că s-a întâmplat tare demult. Probabil că a fost curăţat totul cu clor... Nu ştiu...

El a lovit atât de tare cu latul palmei în masă, încât ceştile au căzut pe jos şi s-au spart. Saint a ridicat o mână spre chelneriţă în timp ce-l conducea afară.

Pe măsură ce după-amiaza se consuma, l-a făcut să promită că se duce direct acasă. Şi-a încălcat termenii eliberării condiţionate. N-o să spună din proprie iniţiativă adevărul, dar nici n-o să mintă pentru el dacă o să fie întrebată.

— Summer Reynolds. De cât timp era aici? a întrebat el.

— De multă vreme.

— Callie Montrose. Nimic despre ea?

— Nimic, a răspuns Saint, cu gândul la Richie Montrose.

Ultima dată auzise că o bătaie într-un bar scăpase de sub control, iar Richie îşi petrecuse noaptea la închisoare. Scăpase pentru că fusese cine fusese şi poate şi pentru că toată lumea ştia.

— Câte mai sunt, Saint? Câte dintre fetele astea pe care le pictez mai sunt îngropate pe undeva?

150

Patch a condus şapte ore şi uneori era atât de obosit încât vechiul Buick se abătea peste liniile albe, până a deschis geamul şi a lăsat aerul umed să-l învioreze. Erau 20 de milioane de hectare de întuneric.

Avea o veche hartă detaliată, dar cea mai mare parte era acoperită de semnele pe care le făcuse pe ea. A aruncat o privire spre râu dar n-a găsit nimic din ce găsiseră pe vremuri minerii, nicio sclipire în mâl, doar o aducere-aminte că dacă povestea lui avea un final, n-avea să fie genul la care spera, în care o găsea pe Grace, care trăise o viață plină de tot ce merita. A ieşit de pe autostrada 70 şi a căzut într-un somn agitat.

La primul indicator pentru Monta Clare şi-a adus aminte şi i-a stat inima.

A trecut de Rosewood Avenue şi a urcat pe Parade Hill, şi-a lăsat maşina peste drum şi s-a dus pe jos.

— Am pierdut filmul, a zis el.

Misty a încuviințat.

— Îmi pare foarte rău. S-a întâmplat ceva.

— Nu-i nimic. Era doar un film.

El ar fi vrut să-i spună, dar s-a gândit că probabil ştie deja. Oricare ar fi fost motivul, Misty ajunsese să se aştepte. Să aştepte tot mai puține de la el pentru că atunci, cu ani în urmă, el ieşise cu mai puțin din toate cele petrecute.

— Pot... putem să ieşim în altă parte...

— Trebuie să mă opresc acum, Patch. Indiferent încotro ne-am îndrepta, nu mai pot.

— Sigur.

— Atunci, la revedere, a spus ea şi s-a înclinat în față, s-a ridicat pe vârfuri şi s-a întins să-l sărute pe obraz.

A rămas aşa o vreme, ca şi cum momentul însemna ceva ce el nu înțelegea pe deplin.

Când s-a întors, a văzut-o în capătul aleii. O bentiță galbenă aruncată în tufişuri. Şi-a adus aminte de ea, de-acum mulți ani.

S-a aplecat şi a ridicat-o, apoi a pornit înapoi pe aleea ei, fără să ştie exact ce avea să spună, doar că trebuia să mai fie ceva.

Era cât pe ce să bată la uşă, când în fereastra de alături s-a aprins lumina.

Şi a văzut-o.

Şi a văzut cu cine era.

A trecut o clipă până să se aşeze toate piesele la locul lor. Înainte ca lumea să se învârtă din nou fără el.

151

Pe fată o chema Charlotte şi stătea în fața unui televizor mare.

Avea părul auriu, care-i ajungea până în talie.

Misty i-a lăsat.

Patch s-a uitat la fiica lui, iar ea l-a privit cu răceală.

— Îți plac păpuşile Muppets? a întrebat el, observând jucăriile de pluş.

Fetița purta o salopetă de blugi şi era desculță pe podeaua de lemn care reflecta strălucirea soarelui dimineții.

— Eşti prieten cu mama, a zis ea, susținându-i privirea cu atâta hotărâre, încât el şi-a dat seama atunci că era binecuvântată cu încrederea în sine a maică-sii.

Avea felul acela de a privi lumea ca şi cum locul tău în ea e garantat. Meritat. A simțit acut uşurarea.

— Da.

— Atunci cum se face că nu te cunosc?

— Am căutat pe cineva.

— Pe cine?

El şi-a dres uşor glasul.

— O fată pe care o cunoşteam.

— Cum o cheamă?

— Grace.

Şi atunci Patch a observat că fata avea ochii lui. Cel mai deschis căprui, cu gene dese, închise la culoare.

— Mama a zis că era prietenă cu un pirat, dar am crezut că-s prostii.

El i-a privit arcuirea buzelor în timp ce vorbea.

— Mi-a zis şi că eşti cel mai curajos băiat care a trăit vreodată, ceea ce cred că e tot o prostie.

S-a apropiat atât de mult ca să-i cerceteze fața încât el îi simțea parfumul loțiunii de pe piele.

— Fata pe care o cauți poate că nu-i adevărată. Aşa zice bunica mea. Ceea ce cred că înseamnă că eşti nebun.

Patch a zâmbit, dar ea nu.

— Este... a fost reală, a zis el, şoptind ca ea.

— Deci ea e, a spus Charlotte.

— Ce să fie?

— Legătura ta cu curcubeul.

— Ce-i asta?

Ea şi-a dat ochii peste cap într-un gest care te ducea cu gândul la maică-sa.

— Fiecare om de pe Pământul ăsta e pus aici pentru altcineva. Tu îți urmezi visurile şi ajungi la ele, îți găseşti perechea şi nimic altceva nu mai contează. N-ai auzit cum cântă broasca?

El a clătinat din cap.

Charlotte a venit lângă el şi s-au uitat împreună la broasca verde care țineau un banjo.

Ea a fredonat cuvintele şi i-a spus că într-o bună zi o s-o găsească.

Misty stătea în prag.

Patch s-ar fi putut opri atunci. Chiar atunci, în acel moment, ar fi putut să apese butonul de oprire şi lumea lor s-ar fi cutremurat, ar fi gemut şi în cele din urmă s-ar fi sfârşit.

— *Iubiții, visătorii şi eu*, a spus Charlotte.

152

— Deci de-asta ai renunțat la şcoală, a zis el când s-au aşezat pe leagăne.

— Da.

— Puteai să-i zici lui Sammy.

Misty a râs, dar nu era un râs lipsit de emoție.

— Şi să te târăsc aici ca să faci față unei responsabilități pentru care era clar că nu eşti pregătit? Rahat, Patch. Nici eu nu eram pregătită. Mama...

— Ştie?

— Nu vrea să te vadă pe lângă Charlotte.

Patch n-a reuşit să găsească o replică.

Misty l-a prins de mână.

— Voiam să-ți spun. Dar mai întâi am vrut să te cunosc din nou.

— Cum e? a îndrăznit el să întrebe ca şi cum ar fi avut dreptul.

Misty a zâmbit din nou; de data asta, era un zâmbet adevărat.

— E... nici nu ştiu de unde să încep. E dură. Mai deşteaptă ca mine. Îi plac animalele. Locul ei favorit pe lumea asta e grădina zoologică din Culpepper. Înjură, ceea ce pe mine mă face să râd şi pe mama să moară câte un pic. Nici măcar nu ştim de unde învață cuvintele. Şi... fură lucruri. Nu ştim de unde i se trage nici asta.

Patch s-a încruntat.

— În principal, ciocolată. Uneori zorzoane. Aveam obiceiul să-i verific buzunarele şi le găsesc pe toate.

— Scandalos, a comentat el cu privirea în pământ.

— Cred că e doar o perioadă, pentru că în ultima vreme n-am mai găsit nimic.

N-avea să-i spună să-i verifice şi mânecile.

— E ca tine, Patch. Uneori seamănă atât de mult cu tine, că nu pot suporta.

— Nu-i spune, i-a zis el repezit şi disperat.

Misty l-a strâns de mână.

— Are nevoie de siguranță, nu de un tată care o lasă baltă de câte ori vine o scrisoare sau sună telefonul, apoi pleacă în cealaltă parte a țării, iar ea nu ştie dacă o să-l mai vadă vreodată. Are nevoie de rădăcini pe care să se poată baza. Stabilitate.

— N-am... Nu sunt ceva de care să poată fi mândră.

Ea a dat să vorbească, dar el a clătinat din cap.

— Nu-i decât adevărul, Mist. E perfectă, cu o mamă perfectă, care e totul. Te rog, nu-i spune.

A început să respire sacadat şi şi-a ridicat privirea spre cer. Chiar atunci, norii mammatus s-au lăsat ca nişte buzunare de ploaie, iar cerul din jur a explodat, ca şi cum n-ar mai fi reuşit să rămână albastru.

Misty a chemat-o pe Charlotte, care a ieşit şi a rămas lângă mama ei, amândouă cu capetele date pe spate, în fața grădinilor minunat îngrijite şi a casei într-o nuanță nouă de galben.

Patch ştia că avea să vină furtuna şi o vreme aveau să se ghemuiască şi să aştepte o pauză.

În seara aceea a stat cu Sammy pe micul balcon de deasupra galeriei. Dinspre munții St Francois se auzeau tunete îndepărtate, iar ei aşteptau vântul care avea să răvăşească tot statul, aruncând camioane de pe drum, smulgând acoperişuri de pe ferme şi familiile ghemuite sub ele, în adăposturi. Avea să ucidă 90 de persoane, să rănească alte 200 şi să se oprească doar la vreo 75 de kilometri de ei.

Patch nu îndrăznea să o considere pe Charlotte fiica lui, pentru că era a lui din cel mai neînsemnat punct de vedere. Îi spusese lui Sammy, care deschisese o sticlă de Rhum Clément 1940 *ca să ude capul copilului.*

— Are şapte ani, a zis Patch.

— Dalí a început la şase.

Au căzut primele picături de ploaie. Au rămas nemişcați în căldura care încă se simțea. Sammy şi-a acoperit băutura cu palma.

— Eşti îngrijorat.

— N-am niciun drept să mă îngrijorez. S-o cunosc. Să-i rostesc numele.

Sammy a zâmbit.

— De cât timp te cunosc?

— Prea mult.

— Şi nu ți-am făcut niciodată vreun compliment. De acord?

Patch s-a gândit puțin, apoi a încuviințat.

— Şi n-o să încep acum. Dar o să spun ceva. Fetița asta are un tată pe care l-am văzut transformându-se din băiat în bărbat. Şi nu ştiu mulți aşa. Deja ți-ai dedicat jumătate din viață căutării cuiva care avea nevoie de tine. Poate că este momentul să iei ceva înapoi. Nu pentru tine, ci pentru ce i-ai putea da ei.

— Misty a zis că are nevoie de stabilitate. Are nevoie de rădăcini.
— Deci asta îi dai.
Patch a privit ploaia.
— Nu ştiu cum.
Sammy a sorbit din pahar.
— Ba ştii. Doar că ți-e teamă să renunți.
— Mă gândesc la genele ei, la tatăl lui Misty şi cum mă privea.
— Franklin Meyer a fost un labagiu şi nu chiar gentleman. Tatăl lui Franklin a fost şi el un labagiu. Când erau copii, erau labagii mici. O familie de labagii, unul mai labagiu decât celălalt.
— Mă întreb care e termenul colectiv pentru...
— O labageală, a declarat Sammy cu aer de cunoscător.
Patch a sorbit din băutură şi a privit în continuare ploaia.
— Grace are nevoie de mine. Mai mult decât are Charlotte.
Sammy s-a întins, a pus o mână grea pe umărul lui şi a lăsat-o acolo.
— Nu-ți face prea multe griji. Eu nu l-am cunoscut niciodată pe tata şi uite, am ajuns foarte bine.
A doua zi, Patch i-a cerut să vândă şase tablouri.
Avea să-şi facă rădăcini în Monta Clare.

154

Vara se instala când Patch şi-a scos cămaşa şi a început să care mobilă în curtea din față. Canapeaua şi bibliotecile, masa mică de sufragerie şi bufetul. A durat mai puțin de o oră până să scape de parterul vieții lor, maică-sa împletită în fiecare obiect, forma ei, în perne, mirosul ei, în dulapurile de bucătărie.

A strâns în cutii tacâmurile, a târât răcitorul afară şi l-a lăsat pe iarba uscată.

La etaj, a scos aşternuturile de pe pat şi a băgat în saci haine, prosoape, farduri şi parfumuri. O sticluță cu ceva a căzut şi s-a spart, iar amintirile aduse de miros l-au ars în gât cât îşi vedea de treabă.

În dormitorul lui a adunat în cutii tot ce era legat de piraţi. Nu era pirat. Era un bărbat de 30 de ani cu cazier.

La prânz, a adus-o pe bunica lui Saint, care a rămas în curtea din față când a venit un camion şi a luat tot ce putea fi folosit. Norma a vorbit despre locuințe sociale şi organizații de caritate.

Şi-a aprins o țigară şi l-a privit pe Patch când s-a întors de la magazinul de bricolaj cu un baros şi a început să-l legene. A smuls uşi din tocuri, a demontat plinte şi a rulat covoare. Avea muşchii încordați când a brutalizat toată casa veche, distrugând-o de sus până jos; dând jos balustrade de pe stâlpi; despicând blatul de bucătărie în zece locuri. A spart cada şi chiuveta de porțelan, a lovit cu barosul în imaginea lui dintr-o oglindă.

Casa veche s-a opus, un cui rebel agățându-se de umărul lui şi sfâşiindu-i pielea, rigipsul făcând atât de mult praf, încât până să iasă din nou, în soarele după-amiezii, era cenuşiu tot.

A rămas acolo, asudat şi însângerat, respirând greu, după care s-a întors înăuntru pentru runda a doua.

Saint a venit lângă bunică-sa.

— Cred că a înnebunit, a zis Norma.

— Asta înseamnă să sugerezi că ar fi fost sănătos la cap.

În noaptea aceea, Rosewood Avenue a strălucit în flăcări, în timp ce fumul se ridica din curtea vechii case Macauley. Patch a stat pe ce mai rămăsese din terasă şi a privit scândurile pe care le smulsese arzând şi umplând-se de funingine.

Misty şi Charlotte au coborât de pe deal şi au privit spectacolul, alături de Sammy, care a venit dinspre Main Street cu decantorul în mână, oferind shoturi.

— Château Léoville, Las Cases Saint-Julien Deuxième Cru, a reuşit el să îngaime.

— E copil, a spus Misty, dându-i peste mână când s-a întins după pahar.

Patch stătea în fața flăcărilor, privindu-şi fiica. Nu doar dogoarea venită dinspre casa veche l-a încălzit în seara aceea.

155

A doua zi a adus un excavator masiv pe stradă şi a oprit în fața casei. Vecinii s-au adunat şi au privit în timp ce cupa reducea la moloz ce mai rămăsese din casă.

A stat o clipă în vârful unui morman, apoi a venit un buldozer şi a început să niveleze pământul.

Patch a dormit în maşină, nu s-a bărbierit, s-a spălat în lac şi a mâncat la oricine îl invita, de cele mai multe ori Saint şi bunica ei.

— Ce faci acum? a întrebat Saint la o cină cu pui fript, macaroane cu brânză şi turte de mălai.

— Construiesc, a răspuns el.

Saint s-a uitat la bunică-sa, care a clătinat din cap ca şi cum bărbatul bărbos o luase complet razna.

N-a angajat arhitect şi a lucrat după tablouri, dintr-o memorie în care ştia că nu poate avea deplină încredere.

Cheresteaua a fost livrată pe platforma unor trailere care huruiau prin oraş şi-i zgâlțâiau pe vecini, trezindu-i la ore inumane. Ca să-i împace, Patch a promis să deschidă uşile pentru o petrecere în secunda în care era totul gata.

— Probabil că o să cadă cu totul dacă urcă mai mult de doi oameni scara, a zis Sammy din locul lui de observație de pe peluză, unde se aşeza în fiecare după-amiază pe un scaun pliant, ca să bea şi să se uite cum nebunul echipat cu centură de scule, fierăstrău, diverse ciocane, dălți şi burghie se uita la o serie de schițe şi se scărpina în cap sub soarele înspăimântător.

Când fondurile se subțiau, se plimba prin galerie şi alegea alt tablou de care să se despartă, de fiecare dată mai pierzând o bucată din ea pe care n-avea s-o mai poată recupera.

Misty a adus-o pe Charlotte la galerie, iar Patch i-a povestit despre fetele dispărute şi puțin din năpasta lui.

— Nebun de legat, i-a spus fata mamei ei, care nu prea putea să nu fie de acord.

Patch a cheltuit o mică avere pe un strung şi o avere şi mai mare pe lemn şi sticlă.

A săpat singur fundația, de la răsărit până la apus, la un moment dat aducând şi reflectoare industriale şi încercând să muncească şi noaptea, până când vecinii s-au adunat, conduşi de un Mitch Evans care părea foarte nervos, şi i-au spus că nu mai poate dormi nimeni. Patch s-a scărpinat în barbă, apoi s-a oferit să le acopere toate ferestrele cu ziar şi bandă adezivă.

Curând, Misty se oprea în fiecare zi cu Charlotte când se întorceau de la şcoală şi stăteau amândouă să se uite la barbă, care acum îi ajungea aproape până pe piept, la claia de păr şi pielea bronzată, după care țâțâiau din buze una la alta.

Sammy, plictisit de spectacol, a adus câțiva arhitecți din oraş, care s-au uitat la desenele lui Patch, s-au încruntat şi au clătinat din capete. Şi câțiva constructori cărora Patch le-a permis să dea o mână de ajutor, cu înțelegerea ca, dacă propun fie şi o singură modificare a proiectului, să fie puşi

să se plimbe pe scândura lungă care ieşea de sub acoperişul înclinat.

— Nu poți să ameninți constructorul, a spus Saint când mâncau carne afumată şi salată de varză.

Patch a dat din cap.

— Totuşi, e o casă care arată bine, a zis bunica ei când începea să prindă formă porticul, colonada atât de înaltă, încât Patch începuse să ridice țiglele cu un sistem de scripeți care se strica des şi-l făcea pe Sammy să fugă la adăpost în timp ce plăcile de ardezie cădeau din cerul care acoperea Monta Clare.

A deviat atât de mult de la regulamentele de construcție, încât şi-a ținut suflarea când inspectorul, un bărbat mai mult os decât piele, cu membrele ca nişte titireze fixate pe un corp ca o greblă, s-a uitat pe deasupra ochelarilor şi a clătinat din cap de câteva ori.

Saint l-a luat pe bărbat de braț şi i-a spus câte ceva din povestea casei. Câteva modificări şi o amendă simbolică, iar Patch a reluat lucrul în aceeaşi zi.

Lucrările încetineau în fiecare iarnă, când îngheța pământul. Cerul se albea, iar Patch purta o căciulă de lână pe care i-o dăduse Charlotte de Crăciun. În schimb, el îi dăduse fetei un tablou cu ea şi mama ei, în fața casei în flăcări. Charlotte l-a acuzat că i-a făcut ochii prea mari, apoi l-a atârnat discret în dormitor când a aflat prețul.

Patch a mers cu Misty şi mama ei la recitalul de pian al lui Charlotte, când gheața începea să se topească în oraş, dar nu şi între Patch şi doamna Meyer, care nu l-a băgat în seamă nici măcar o dată.

Lăsa deoparte uneltele de câte ori apărea fie şi cel mai vag indiciu. Uneori, Camaroul lui jigărit pornea în trombă pe stradă şi se îndrepta în toiul nopții spre autostradă şi mergea câte 1 500 de kilometri ca să poată sta de vorbă cu nişte părinți în vârstă care se agățau de o şansă vagă, mai

puțin ageri la minte, mai mult plini de speranță. Era un fel de compromis. N-avea să renunțe la Grace, dar avea să-i dovedească lui Misty că se va întoarce întotdeauna.

156

Când structura a fost gata şi s-a uscat tencuiala, o săptămână întreagă a vopsit-o în alb, cu obloanele de un albastru de Marea Egee care se schimba de câte ori stătea pe întuneric şi smulgea amintiri ca nişte pene de păun care-i accentuau nebunia.

Şi am bătut în podelele de lemn cu pantofii de dans până mi-a bubuiat inima.

Patch a descifrat un cod care nu era acolo, a hotărât că are nevoie de podele de pin, aşa că a mai petrecut o lună scotocind prin depozite de vechituri, până a găsit nuanța care se potrivea cu ce avea el în minte.

Un dormitor pentru mine, mama şi alte trei le închiriam cui trecea pe-acolo. O dată a fost o fată de vreo 19 ani, care m-a învățat arta machiajului. Decadență, Patch. Nu există cuvânt mai decadent. Altă dată a fost un predicator care se ducea în Pearl River County. Ai văzut vreodată Hemmsford Swampland? Frate, locul ăla are nevoie de o exorcizare.

Cinci dormitoare pentru un om care avea să stea singur. O cămară ca o peşteră şi o bucătărie, o sufragerie, pentru că Grace pomenise de formalismul cinei de Ziua Recunoştinței. O oranjerie, căreia Saint i-a dat numele, pentru că Patch nu ştia ce dracu' e o oranjerie, doar că tavanul de sticlă lăsa să treacă lumina dimineții pe pereții albi.

Scara exterioară fusese o lucrare plină de ură, care l-a îngenuncheat când nu voia să se îmbine, să stea ridicată sau să se fixeze. Până la urmă a acceptat ajutorul lui

Patrick, vărul lui Saint, un tâmplar din Brookfield care a reparat-o în weekendul de Ziua Muncii. Rezultatul final a fost atât de aproape de viziunea lui, încât l-a luat în brațe şi l-a ținut până când Patrick i-a cerut din priviri lui Saint să-l salveze.

— Nu mai înspăimânta lumea, a spus Saint, în timp ce mâncau tocană de pui picantă şi brioşe de porumb.

Patch a dat din cap.

— Totuşi, casa arată bine, a spus bunica ei.

157

În toamna următoare, Patch s-a ținut de cuvânt şi a deschis uşile casei lui mari şi goale. Norma s-a ocupat de invitații şi au venit aproape 300 de oameni, inclusiv Daisy Creason de la *The Tribune*, care a publicat un articol pe prima pagină. Patch a permis acest lucru pentru că s-a gândit că ar putea ajunge cumva la ea.

Sammy s-a declarat singurul demnitar îndreptățit să taie panglica, a stat acolo în ținută de seară şi a bălmăjit un discurs atât de dezlânat, că oamenii se tot uitau la ceas şi ridicau din umeri unii la alții. A vorbit despre birocrație, administrație şi labagiii de la biroul municipal de urbanism. S-au auzit țâțâituri, un icnet şi râsul zgomotos al lui Charlotte, care i-a atras mustrări din partea maică-sii.

Sammy a decretat că asta e Casa Nebună, moment în care Patch aproape că a zâmbit.

Misty s-a ocupat singură de catering, ceea ce i-a făcut pe localnici să se scarpine în cap când au văzut *vol-au-vents* cu cremă de creveți şi pizza cu curcan.

Sammy hotărâse să agațe două tablouri, care au provocat puțină agitație şi au făcut câteva doamne singure să vină la

pictor şi să-l întrebe dacă nu riscă să se simtă singur într-o casă atât de mare.

— Oh, Doamne! a zis Misty, apoi l-a luat de braț şi au ieşit împreună pe uşile de sticlă în curtea unde fuseseră împletite ghirlande de luminițe printre crengile de fizocarp.

S-au aşezat pe o bancă sculptată dintr-un stejar cu drujba pe care Patch o aruncase după aceea, de teamă că s-ar putea să-i vină mintea la cap într-o bună zi şi să înceapă să distrugă fundațiile Casei Nebune.

— Casa asta..., a zis ea, ridicând privirea spre turnuleț.

— Ce vezi, Mist?

— Puritatea execuției. Arată ca tabloul.

— Undeva există o casă exact ca asta. Şi ea a trăit acolo.

— Crezi că le-a plăcut pizza mea?

— Cum ar fi putut să nu le placă? a răspuns el, cele două felii pe care i le îndesase ea în mână putrezind acum în straturile de flori.

— Jumătate din viețile noastre deja, a spus ea.

Prin fereastra largă l-au văzut pe şeful de post Nix vorbind cu Saint şi bunica ei.

— De ce te-ai întors, Misty?

— Ca să aibă şi Charlotte ce am avut eu. Ca s-o cunoască mama. Tu de ce te-ai întors?

Patch şi-a pus sticla goală de bere pe iarbă.

— Lumea e prea mare. Dacă pierzi pe cineva, e posibil să-l găseşti din nou dacă stă în acelaşi loc. Dar dacă vă mişcați amândoi...

S-a ridicat în picioare.

— Mai e ceva, a spus ea.

El s-a întors şi şi-a dat seama, după expresia ei, că era ceva în neregulă.

— Sunt bolnavă, Patch.

— Bolnavă?

S-a uitat la silueta ei, la culorile pe care le ştia mai bine decât pe oricare altele. La lumina lunii a văzut trăsăturile delicate care o alcătuiau: tuşe fine şi umbre accentuate. A văzut-o în amestecuri de culoare: pielea, titan, ocru ars şi alizarină; ochii, albastru de Prusia; părul ar fi nuanțe închise întinse, îmblânzite cu Sienna înainte de straturile deschise. În toată gloria ei orbitoare. N-avea cum să fie bolnavă. Lumea n-ar permite o asemenea tragedie.

— E genul de boală din care nu te faci bine.

A luat-o în brațe şi a ştiut că ar putea folosi toate culorile pe care le avea ca s-o picteze pe Misty Meyer şi tot nu s-ar apropia destul de original.

158

Parcul natural Quartz Mountain.

La Cedar Creek Trail, Saint a fost întâmpinată de un adjunct de şerif care purta pălărie cu boruri largi şi a condus-o într-o tăcere împietrită. Tufele uscate de soare de pe terenurile sălbatice de lângă Black Jack Pass Trail erau călcate în picioare.

În depărtare se ridica versantul de granit Baldy Point. Peste 90 de metri în sus. Trecuse prin Hobart şi Lone Wolf şi simțea o groază undeva jos în abdomen, pentru că polițistul era priceput şi nu putea să-şi dea seama de nimic.

A văzut doi alpinişti ceva mai departe.

— O să fie insuportabil odată ce se încălzeşte, a spus polițistul.

Nu-şi putea da seama ce vârstă are, bănuia că era veteran, fiindcă n-a avut nicio reacție când au ajuns la mormânt.

Protejaseră locul cât de bine putuseră.

Ar fi fost imposibil să ajungă cu maşinile.

Saint a îngenuncheat pe pământ şi a ajuns în umbra polițistului.

— Un câine a găsit-o? a întrebat ea.

— Da, doamnă. Coaliția alpiniştilor din Wichita Mountain instala ancore noi. Probabil făceau un traseu nou.

Saint s-a uitat la rămăşițele de schelet.

— Probabil că n-a putut s-o îngroape suficient de adânc. O grămadă de piatră. Poate şi pământ tare când a săpat.

Nici haine, nici poşetă. Nici alte resturi. Doar un singur obiect rămăsese intact pe lângă oase.

S-a uitat la detaliile fine. Albastrul metalic, crucifixul iertării. Mărgele mai mari din loc în loc.

— E acelaşi? a întrebat polițistul.

Saint a încuviințat calm, pentru că simțise cu mult înainte să ştie cu certitudine.

— Acelaşi.

159

Patch nu era pregătit pentru viteza cu care cancerul i-a distrus trupul lui Misty.

În vara lui 1993 i-a dus patul în cealaltă parte a camerei, lângă bovindou, ca să poată vedea cum se apropie toamna, înainte ca iarna să arunce toate culorile în amintire.

Şi-a petrecut timpul la casa mare de pe Parade Hill, unde exista în principal în fundalul scenelor care începuseră să se estompeze. Charlotte stătea ghemuită lângă mama ei, uneori citind din manuale, alteori ascultând-o pe Misty povestind despre trecutul lor comun, cum Patch înfruntase odată un huligan de două ori cât el.

— Chuck Bradley? Ăsta nu-i cheliosul care lucrează la reprezentanța Ford? a întrebat Charlotte.

Patch a încuviințat. Aceeaşi reprezentanță unde-şi ducea el noul F-150 pentru reparații.

La televizor era o ştire de fond despre deraierea unui tren Amtrak, soldată cu 47 de morți şi peste 100 de răniți. Patch se uita la rămăşițele podului Big Bayou Canot. Reporterița era tânără şi stătea în fața tragediei într-o stare de şoc care-i făcea glasul să tremure, dar în cuvintele ei auzea ceva atât de familiar, încât a rămas încremenit până când Charlotte a țipat la el s-o aducă pe bunica, pentru că lui Misty îi crescuse temperatura.

De-a lungul celei mai reci veri şi al celei mai lipsite de culoare toamne, acele luni înăsprite de experiență au alungat promisiunea unui Crăciun când i-ar fi putut cumpăra fiicei lui un cadou potrivit. Misty avea asemenea dureri, încât în fiecare seară când veneau asistentele, Patch o ducea pe Charlotte, din ce în ce mai îngândurată, la galerie. Deteriorarea nervilor lui Misty putea fi atenuată cu morfină; jalea anticipată a fiicei lor, nu.

A învățat-o să picteze, l-a dat afară pe Sammy din micul studio şi a încurajat-o să-şi găsească centrul şi să pornească de-acolo. A găsit în dulap pensule pe care nu le mai folosise de aproape 20 de ani.

Când fata se spăla, a apărut Sammy, s-a uitat la pânză şi a clătinat din cap.

— Al naibii de îngrozitor!

Charlotte s-a strâmbat, iar el a ridicat-o, aproape făcând să se formeze un zâmbet pe un chip atât de vizibil tulburat.

S-au întors când a apărut o femeie şi a coborât scara, aruncându-i o privire scurtă lui Charlotte înainte să plece.

— Aia era profesoara mea de la cor? a întrebat Charlotte.

Patch s-a uitat la Sammy, care a ridicat din umeri.

— Clar a atins nişte note înalte.

— Dumnezeule! a exclamat Patch.
— L-a pomenit şi pe el la un moment dat.
— A zis Dumnezeule, ia-l pe nemernicul ăsta bătrân de pe mine? a intervenit Charlotte.

Sammy s-a întors cu spatele şi i-au văzut amândoi umerii zgâlțâindu-se în timp ce încerca să-şi înăbuşe râsul.

La trecerea dintre ani au stat toți trei pe patul lui Misty şi au privit cerul din Monta Clare luminat de artificii. Charlotte şi-a lipit fața de geam când artificiile brăzdau cerul şi fântânile sclipeau de la o instalație de pe Main Street pe care Sammy acceptase la beție s-o finanțeze ca să comemoreze un an de la moartea lui Audrey Hepburn, *prima doamnă care m-a făcut să ejaculez.*

Puțin după miezul nopții, când cerul se curățase şi nu mai rămăsese decât lumina stelelor, Patch le-a lăsat pe mamă şi fiică adormite şi a găsit-o pe doamna Meyer pe terasa spațioasă.
— Joseph, l-a chemat, iar el a urcat treptele de piatră şi s-a dus lângă ea.

Toată curtea era luminată; era în locul unde stătuse cândva cu tatăl lui Misty, cu ani în urmă.
— Eşti bun cu ea... cu amândouă.
— Nu sunt, dar mulțumesc.

Semăna foarte mult cu fiica ei, elegantă şi plină de demnitate, deşi întru totul glacială. Părul era tot blond, pielea ca alabastrul, ca şi cum ar fi reflectat orice rază dăunătoare prin răceala ei.
— O să rămâi şi... după?
— Da.
— Dar chiar o să rămâi? O să stai cu totul sau doar partea care i-a aparținut fiicei mele? Mă întreb. Mă întreb ce poți să fii vreodată pentru altcineva. Pare dur?

El a clătinat din cap.

— Nu mi-e dor de el. De Franklin. Ştiu cum pare, dar felul cum vedea el lumea şi felul în care alegea să rezolve problemele... E o tradiție Meyer: să arunci cu bani în orice problemă ca s-o faci să dispară...
— Eu am fost o problemă.
— Ah, cea mai mare, a spus ea cu un zâmbet. Nu m-a făcut niciodată să râd. Şi am ştiut dinainte să-l cunosc. Ştiam ce înseamnă dragostea şi râsul şi cât de dulce poate fi viața.
— Şi tot te-ai măritat cu el.
Doamna Meyer l-a privit pe Patch ca şi cum ar fi fost un copil care n-ar fi ştiut cum se învârte lumea.
— Uneori oamenii ascund mult din ei înşişi. E ca şi cum ai păstra un vin bun pentru o ocazie care nu apare niciodată.
— Atunci bea-l. Într-o marți când străluceşte soarele sau sunt nori de furtună, îl bei şi gata, a zis el gândindu-se la Sammy.
— Multă vreme, am fost doar noi trei. Charlotte e totul, aşa trebuie să fie.
— Ştiu.
— Nu sunt sigură că ştii, dar sper că în timp ai putea să ştii.

160

Au mers cu maşina la lacul Pine în ziua în care a venit înghețul. Patch a ajutat-o pe Charlotte să-şi pună patinele, s-a cuibărit lângă Misty şi au privit-o pe fată făcând piruete şi prinzând o asemenea viteză, că el şi-a făcut griji c-o să se înşurubeze în gheață şi o să fie nevoit să se ducă după ea.
— Mulțumesc că nu mă întrebi din 30 în 30 de secunde dacă sunt bine, a spus Misty.
— Din cauză că nu-mi pasă aşa de tare.

Ea a râs, un sunet pe care el avea să-l păstreze într-o amintire deja volatilă, agățat de timpul petrecut împreună aprig, dar fără vlagă. Charlotte crescuse, era şi mai frumoasă, curioasă şi furioasă.

— Vreau să-i spun, a zis Misty, înfofolită în straturi de pături şi cu o căciulă roz de lână.

— Nu.

— Totuşi, curând. O să te iubească. O să vadă ce strălucit eşti, Joseph Macauley.

— Taci acum, eşti prea bolnavă ca să aibă sens ce zici.

În fiecare săptămână mergeau la o clinică din Alice Springs, unde Misty avea acces la cele mai bune servicii. 40 de hectare de verdeață în Missouri. Indicatorul spunea că e un centru privat de îngrijire paliativă. Misty stătea în casa mare din Monta Clare, dar îi plăcea să-şi viziteze prietenii câştigați în timpul tratamentelor. Patch stătea afară, Charlotte era la şcoală, doamna Meyer avea timp pentru ea. L-a văzut pe şeful de post Nix, voluntar de duminică. Nix i-a zâmbit împingând o tânără în scaun cu rotile. Desigur, Patch ştia despre cancer şi numărul tot mai mare de cazuri, dar până atunci atingerea lui păruse vastă, profană.

La întoarcere s-au oprit la St Raphael.

— Mi-e frică, a spus ea.

El a strâns-o tare în brațe.

161

Într-o dimineață a răspuns la telefon la familia Meyer şi a aflat că Charlotte chiulise de la şcoală. A acoperit-o, i-a spus profesoarei că fata a răcit şi e acasă, dar apoi a plecat prin Monta Clare s-o caute. A rămas calm şi, în timp ce-l trezea

pe Sammy şi-l punea s-o caute pe străzile de sus, s-a gândit că nu putea să ajungă departe.

Patch a găsit-o lângă lac, stătea singură şi ținea o floarea-soarelui, degetele ei mici în jurul lăncilor scurte ale bracteei în timp ce rupea frunzele şi le lăsa să plutească pe apă.

— Te superi dacă mă aşez? a întrebat el.

— Întotdeauna.

S-a aşezat suficient de departe ca să nu-i atingă genunchii.

— Şi eu chiuleam de la şcoală şi veneam aici când aveam vârsta ta.

— Nu chiulesc. Am hotărât să nu mă duc. Nu-i închisoare.

— Ți-e teamă... mama ta.

— Nu mi-e teamă.

— Mie îmi e.

— De-asta îți zice Sammy fătălău.

Patch s-a încruntat.

— Am văzut poze cu mama când era tânără, la fel de frumoasă ca acum. Dar ea te-a ales pe tine, a zis ea ca-ntr-o provocare, ca şi cum n-ar fi putut exista nimic mai de neînțeles. Pentru că ai salvat-o. Bunica vorbeşte despre milă. Erai sărac. Am văzut pozele în care eşti şi tu, slab şi nu-ți vin hainele. Mama ta nu te-a iubit destul.

— Era greu să mă iubeşti.

— Erai rău.

El a încuviințat.

— Dar ea se îmbolnăveşte, tu nu.

— Crezi în Dumnezeu?

Ea a stat o clipă pe gânduri şi apoi a scuturat din cap.

Patch s-a luptat cu pornirea să întindă mâna, iar ea a simțit şi l-a privit intens.

— N-o să vreau niciodată să fii tatăl meu.

— N-am...

— Credeți toți că nu ştiu.

În spatele ei, o rață sunătoare americană a plonjat în lac, iar cercurile concentrice s-au întins până au devenit prea mari, până n-a mai rămas nicio urmă.

— Să ştii că n-o să te țin niciodată de mână. N-o să te îmbrățişez niciodată. N-o să fiu niciodată a ta, în niciun fel.

El a încuviințat.

— Nu e corect, a spus ea.

— Rareori e.

Charlotte s-a ridicat şi a plecat spre casă.

El a aşteptat o vreme, apoi a pornit după ea având grijă să n-o piardă din ochi, destul de departe ca să nu-l simtă în preajmă.

162

Pe măsură ce Misty devenea tot mai slăbită, dispoziția ei se înrăutățea, în ciuda hotărârii de a păstra stabilitatea pentru fiica ei. La cererea bunicii ei, Charlotte a hotărât să monteze un spectacol şi să joace filmul preferat al maică-sii pe terasa mare. O idee care-i trezeşte o nouă spaimă lui Patch, când fata îl anunță că el o să joace rolul lui Danny, iar ea va fi Sandy şi ar face bine să se străduie naibii.

Patch şi-a petrecut o săptămână instalând lumini, construind un decor rudimentar şi adunând recuzită de la magazinul de caritate de pe Main Street. Charlotte a scris un scenariu şi l-a ocărât fără milă când nu-şi aducea aminte replicile pe care ea le schimba zilnic.

Într-o seară perfectă, Patch a redefinit haosul, ratând semnale şi căzând din picioare, în timp ce Misty râdea atât de tare, încât maică-sa şi-a făcut şi mai multe griji pentru sănătatea ei. Doamna Meyer preluase rolul de maşinist,

mutând un reflector când nepoata ei cânta din toți plămânii, îşi schimba costumația şi coafurile.

Când au ajuns la ultimul act, Patch a ridicat-o pe Misty în brațe şi a încercat să nu observe cât de uşoară era, cum îi intrau degetele între oasele ei perfecte.

— Ştii că sunt a ta fără speranță, da? i-a spus ea la ureche.

A mai trecut o săptămână.

Misty era tot acolo.

Apoi n-a mai fost.

163

Patch stătea cu Saint pe terasa din spate, în timp ce cărbunele se răcorea şi o briză pe care n-o simțea ridica cenuşa albă de pe grătar.

În dimineața aceea fusese la birourile de avocatură Jasper & Coates, acum ambii plini de bani, în costume bleumarin, cu părul grizonant, butoni şi ceasuri de aur. Nu era sigur de ce fusese convocat şi s-a aşezat lângă doamna Meyer, care l-a luat de mână într-un gest de compasiune neaşteptată ce nu putea fi născut decât din tragedie. Ultimele zile îi luaseră ceva vital. Cu totul extenuată, arăta ca o femeie care supraviețuise copilului ei.

Lectura a fost scurtă. Bineînțeles, Misty îi lăsase moştenirea fiicei ei. O mică sumă pentru organizații de caritate, fondul ei fiduciar avea să fie anulat şi ulterior redirecționat în alte scopuri. Lui Patch i-a lăsat o poză.

Apoi Jasper s-a îndreptat puțin, şi-a dres glasul şi şi-a scos ochelarii cu rame de aur.

— Charlotte Mary Grace Meyer va fi lăsată în custodia unică a lui Joseph Henry Macauley.

Patch a sorbit din bere, şi-a încrucişat picioarele şi s-a uitat în bucătărie la Saint care arunca la gunoi resturile de pe farfurii. S-a întors şi s-a aşezat lângă el pe leagăn, cu picioarele strânse sub ea.

— Pun pariu că doamna Meyer a avut ceva de spus.

— Ştia deja.

— E deja în vârstă. Nu la fel de bătrână ca femeia din casă.

Saint a aruncat o privire pe fereastră la bunica ei, care moțăia într-un fotoliu de piele.

— Nu poate să-i ofere lui Charlotte viața pe care i-o poți oferi tu. Fata trebuie să iasă şi să vadă lumea din afara acestui loc.

— De-asta a făcut-o?

— La întrebarea asta ştim amândoi răspunsul.

— Fata fură.

Saint şi-a muşcat buza de jos.

— Nu cum furam eu, a adăugat el.

— Copiii fac prostii.

— Ca atunci când mi-ai făcut tu un ochi nou din hârtie creponată.

— Aia n-a fost prostie.

— Ieşitura aia.

— Ca să poți să vezi pe la colțuri.

— N-ai cum să crezi c-o să-i fie mai bine cu mine. Ai văzut casa Meyer, viața...

Saint a urmărit zbaterea din aripi a unui liliac.

— Am văzut. Şi ai văzut şi tu. Dar să vezi şi...

— Să ştii?

— Să înțelegi. Te vedem toți, Patch. Îți spunem să mergi mai departe, dar unde e acest mai departe? Nu există alt loc unde să putem merge. Să înfrunți trecutul înseamnă să-ți întorci o vreme spatele la ce este acum. Şi când faci asta, pierzi al naibii de mult.

— Şi atunci?

— Misty te eliberează.
— Şi dacă nu vreau să fiu liber...
— Atunci o să-ți petreci zilele în subsolul ăla, încercând să înțelegi întunericul.
Patch a oftat.
— Povesteşte-mi despre fata din Oklahoma.
Saint a oftat şi ea.
— Nu e nici pe lista ta, nici pe lista noastră. N-avem de unde să ştim exact de când era acolo. Mama e decedată. Tot o victimă a lui Eli Aaron. I-am cercetat viața cât de bine am putut. Niciun motiv. Nimic.
— Avem nevoie de puțin noroc. În toată povestea asta, n-am avut niciodată noroc.
— O amendă de parcare. O maşină furată.
— Orice, Saint.
Ea a căscat şi s-a întins.
— Norocul are obiceiul să apară când opreşti căutarea.
— Fata asta ar putea fi Grace, a zis el.
— Da. Dar nu crezi că e.
— Nu.

164

Au înmormântat-o în micul cimitir de lângă St Rapahel, într-o zi când ceața se ridica de pe dealuri şi cerul se întindea în nuanțe de cenuşiu sumbre spre Cedar Valley; unde doar fumul de la fabrica John Deere din Pecaut îi amintea lui Patch că lumea încă mergea înainte într-o astfel de zi îngrozitoare.

Charlotte purta o rochie bleumarin şi nu plângea. Era încălțată cu sandale lăcuite de piele. Patch se uita la degetele ei de la picioare, la urechi şi la blondul fin al

părului ei. Se gândea că ar putea s-o ducă la lacul Clear Spring, să se plimbe prin sate şi poate să meargă la apă, să pescuiască şalău şi bibani.

Fata i-a pus întrebări bine ţintite despre viaţa şi trecutul lui, el i-a răspuns prea sincer, ceea ce a enervat-o pe bunica ei, care îl privea uneori ca şi cum n-ar fi putut decât să-i frângă inima nepoatei în acelaşi fel insensibil şi conştient în care i-o frânsese fiicei sale.

Patch a observat femei care fuseseră cândva fete cu care mersese la şcoală, iar acum îşi ştergeau ochii rimelaţi. Când bărbaţii înalţi au coborât sicriul lustruit, mama lui Misty a plâns, în sfârşit.

El ar fi vrut să-i spună lui Charlotte că o să fie bine.

Nu voia s-o mintă.

A mers după fiica lui, care strângea în mână petale şi le-a aruncat peste cutia de lemn în care se afla trupul mamei ei.

— Nu plângi pentru că s-a terminat, zâmbeşti pentru că s-a întâmplat, a spus ea.

Patch s-a gândit la cărţile fetei, dar tot n-a reuşit să zâmbească.

Când s-a terminat şi Charlotte a fost condusă spre mica sală de ceremonii, Patch s-a dus la şeful de post Nix, care stătea singur deoparte.

— Ce zi! a spus Nix.

Purta ochelari de soare, care însă nu-i puteau ascunde durerea. Încă era oraşul lui, oamenii în grija lui.

— Mă bucur să te văd, Joseph.

Patch a zâmbit în sfârşit şi şi-au strâns mâinile. Strângerea lui Nix era slabă, vlăguită. Saint îi povestise despre atacul cerebral suferit de Nix la pescuit. Se spunea că a fost minor.

Au privit amândoi în pământ. La bogăţia de flori. S-a auzit ţipătul unui botgros şi s-au întors să-l privească.

— Monta Clare... în orice altă zi ar fi frumos, a spus Nix. Nu cred că mai poate fi. Nu la fel. Tu ce mai faci, Joseph? Spune-mi că ai făcut ceva bun. Că nu te-a îngropat.

Patch s-a minunat de cât de direct era şi şi-a zis că poate din cauza atacului cerebral. Nu mai avea timp pentru vorbărie goală.

— Încă o caut.

Nix a închis ochii umezi şi a încuviințat, iar când i-a deschis i s-a prelins o lacrimă, însă n-a dat s-o şteargă.

— Saint a zis că n-o să renunți niciodată.

— Tu ai renunțat? a întrebat Patch.

— N-am renunțat niciodată la tine. N-am încetat să sper că o să-ți găseşti calea către altă viață. Mai bună...

A înghițit un nod.

— Mama... vorbea întotdeauna cu respect despre tine, şefu'.

— Acum sunt doar Nix. N-am mai fost şef de post din ziua aia, Joseph. Nu pe de-a-ntregul.

Nix s-a uitat spre mormânt, şi-a făcut cruce şi s-a întors să plece.

— O s-o găsesc? a strigat Patch în urma lui şi s-a simțit ca un copil.

Nix s-a întors.

— În ziua aceea, când s-a întâmplat. Ai ieşit diferit. Erai puternic, concentrat.

Patch se gândise de multe ori la asta. Divergența. Uneori îşi imagina o versiune alternativă, în care o auzea pe Misty țipând şi nu intervenea. Se imagina pe altă cale în viață. Mama lui încă trăia. Fragmente din viețile lor se adunau ca o vază spartă, refăcută în după-amiaza aceea atât de bine, încât abia dacă se mai vedea vreo imperfecțiune.

— Dar eul tău vechi, pe care veneam să-l văd câteodată... Poate că pe el l-ai lăsat în beznă. Doar pe el.

— Nici măcar nu-mi mai aduc aminte de mine înainte de ziua aia.

— Te-ai întors al naibii de concentrat, copile. Atât de concentrat, că nu exista decât un singur loc spre care să te îndrepți. M-am întristat când am auzit, dar să fiu surprins? Nu, n-am fost surprins.

Patch s-a uitat în spate spre orăşelul Monta Clare, a văzut ce vedea probabil Nix, o viață cu o ordine corectă, cu invitații la cafea, cu vizite la şcoala elementară, unde-i lăsa pe copii să-i țină insigna. Şi apoi a venit ziua aceea.

— Tu crezi că oamenii sunt buni? a întrebat Nix, iar în tonul lui nu era urmă de batjocură.

— Toți suntem capabili de bunătate.

— Yin şi yang s-au născut din haos ca să existe într-o armonie perfectă.

— Asta-i o fabulă, a zis Patch.

— Oamenii cred că poate binele şi răul găsesc o cale să coexiste, să mențină echilibrul, răul amintind fiecăruia că e nevoie de o graniță.

— Deci Marty Tooms a fost adus pe lume ca avertisment?

Nix s-a înmuiat.

— Marty Tooms e...

Şi-a dres glasul şi a continuat:

— Ai fost vreodată la Yellowstone? Pe platou e un oraş care se cheamă Cody... imaginea frontierei. Bifurcația de nord a râului Shoshone. Te duci acolo, vezi ceva incredibil de frumos, cunoşti anumiți oameni şi pur şi simplu simți.

— Ce?

— Că acolo, sus, nu există Dumnezeu. E perfect – n-are cum să ne lase liberi acolo ca să distrugem totul.

— Sunt obosit, şefu'.

— Acum ai o fiică. Fă-ți puțin timp pentru ea. Şi când n-o să mai aibă atâta nevoie de tine, te întorci la căutările tale.

Îți doresc cea mai bună viață. Nu există nimeni care s-o merite mai mult ca tine.

165

Charlotte a ajuns în pragul Casei Nebune cu o valijoară albă împodobită cu fluturi albaştri. Bunica ei stătea în capătul aleii, i-a făcut semn lui Patch şi din acest gest simplu el a înțeles greutatea responsabilității lui.

Fata a intrat în hol şi a aruncat o privire critică asupra detaliilor. Parchetul pus de Patch, fiecare fâşie având exact aceeaşi lungime.

Charlotte n-a atins nimic, nu şi-a descheiat haina roz şi a ținut geanta strâns la piept. S-a uitat la tablourile care umpleau pereții, apoi la canapeaua mare, la blana întinsă pe jos şi la draperiile grele.

— Vrei să vezi camera ta?

— Nimic de-aici nu e al meu.

Patch a mers în urma ei pe scări.

Patul era alb, cu cadrul ornamentat cu trandafiri şi frunze sculptate. Deasupra atârna un baldachin roz, în caz că ar fi vrut să se izoleze de lume. În scopul ăsta erau şi obloanele albe făcute chiar de el, cu fante de ventilație, pentru că încăperea dădea spre sud. Îşi făcea griji că o să fie prea cald vara; că o să fie prea frig iarna, aşa că a dat jos rigipsul şi a mai adăugat un strat de vată minerală, după care l-a construit la loc. Zugrăvise de câteva ori, variind nuanțe de roz care păreau în regulă când le punea pe perete şi nu mai erau în regulă după aceea. O veioză pentru citit, pentru că Misty zisese că fata avea o mulțime de cărți. Un şifonier triplu, pentru că Misty zisese că are o mulțime de

haine. Şi o duzină de jucării de pluş, pentru că-i plăceau animalele.

Charlotte s-a întors şi a coborât, apoi a ieşit în curte, unde a văzut un stejar masiv de care atârna un leagăn. S-a dus la el şi şi-a trecut degetele peste şezutul de zadă.

— Leagănul mamei?

— Da.

S-a aşezat acolo, în lumina rece a soarelui.

Patch nu ştia cum să se poarte în preajma ei.

I-au trebuit aproape trei ore să-şi dea jos haina şi încă una să-şi scoată pantofii.

166

În prima seară au mâncat pizza făcută de el, pentru că se gândise că în cea comandată ar fi prea multă sare.

— Găteşti ca mama, a zis ea şi a împins-o deoparte.

El i-a făcut un suc de portocale, dar n-a ştiut că trebuie să-l dilueze un pic, aşa că l-a dat şi pe el laoparte.

— Vrei un desert? Pot să fac banana split.

— Ce dracu' e banana split?

El a curățat o banană şi i-a pus două cupe de înghețată, apoi a privit-o cum se încruntă şi o împinge şi pe asta.

— Ai putea să-i zici banana shit.

Patch i-a pregătit baia, apoi l-a sunat pe Sammy, pentru că nu ştia la ce oră se culcă fata.

— La miezul nopții.

— Nu-i puțin prea târziu?

— Atunci 23:30. La dracu'! De unde să ştiu eu?

Cumpărase şi un televizor nou.

— Vrei să te uiți la televizor? Ai televizorul tău în dormitor.

Ea s-a ridicat brusc şi s-a dus sus.

Patch a aşteptat un sfert de oră, după care a găsit-o în pat, cu spatele firav către uşă.

— Vrei să-ți spun o poveste?

— Poveştile sunt pentru copii.

— Vrei să ți-o spun, totuşi?

Ea n-a răspuns.

Iar el i-a spus o poveste despre un nebun care a condus prin toată California, de la lacul Tahoe, prin Mammoth Lakes, până la bazinul Badwater, din cauza unei fete dispărute care-i povestise cândva despre coloanele de tuf şi o pădure de pini unde se aflau cele mai vechi vietăți de pe Pământ. Şi despre 100 de ore pe autostrada Alaska, unde dormise lângă benzinării, aşteptând să se deschidă pentru că următoarea stație de alimentare era la distanță mai mare decât putea face cu un plin de benzină şi pentru că aceeaşi fată îi povestise cândva că lacul Muncho avea exact aceeaşi nuanță de verde-smarald ca ochii ei.

Şi-a luat un scăunel de lemn şi l-a pus în fața uşii ei, s-a aşezat şi şi-a încordat auzul ca să prindă momentul când i se schimbă ritmul respirației.

Patch ar fi stat poate acolo toată noaptea dacă nu s-ar fi auzit bătaia în uşă.

A deschis şi l-a văzut pe Sammy, care a trecut prin casă către curtea din spate, unde felinarele fixate în stratul dublu de cărămizi încălzeau spațiul.

Patch ştia destul de bine rutina lui ca să ia un pahar din bucătărie şi să-l urmeze.

S-au aşezat împreună, iar Sammy a turnat dintr-o sticlă de Blue Label.

— Nu bei şi tu?

Patch a făcut semn din cap spre dormitorul de la etaj.

— Ah, da, a venit prințesa.

— E vreun motiv pentru Blue Label?

— Apeluri de la New York.

Patch a oftat.

— *Grace numărul unu.* Nu vrei să auzi oferta? Fă-mi pe plac.

— Nu-mi prea pasă şi tu ştii foarte bine.

— Se termină acum? a întrebat Sammy.

Întrebarea a plutit în aerul rece al serii.

— Mă recunosc în fată, a răspuns Patch.

Sammy şi-a umflat obrajii.

— Deci trebuie să te ocupi de creşterea copilei.

— Nu ştiu cum.

— Cândva nu ştiai nici cum să pictezi.

— Mi-ai arătat tu cum.

Sammy a râs uşor, tot dezarmant de chipeş, deşi trecerea anilor îi adăugase nuanțe de cenuşiu.

— Trebuie să ştii că nu-i adevărat.

— Dar tu nu crezi că există nimic dat de Dumnezeu.

— Pentru asta, ar trebui să cred în Dumnezeu.

Şi-a aprins un trabuc, iar Patch a ridicat privirea ca să se asigure că fereastra lui Charlotte era închisă bine.

— Te gândeşti vreodată la Marty Tooms?

Patch ştia că apelurile şi amânările se terminau. Nu peste mult timp, singura persoană care l-ar fi putut duce la ea avea să nu mai existe.

— De azi au alt guvernator, a spus Sammy. Îl cheamă Mark Conrad Bracklin. Lumea s-a săturat de condamnații la moarte. O să fie vremuri sângeroase în mandatul lui.

— Tooms trebuie să moară pentru ce-a făcut.

Sammy a tras din trabuc.

— Nu ştiu de care parte sunt. Se modifică în funcție de cât am băut. O să mai pictezi?

— Nu.

— Ei, atunci n-o să te mai întreb.

În noaptea aceea, Patch a urcat scara şi a văzut lumina discretă din dormitorul fiicei lui. Dormea adânc, cu

telecomanda în mână. Era cât pe ce să închidă televizorul când a văzut ştirea despre un tânăr care a intrat cu un Mak-90 într-un spital de la o bază a forțelor aeriene şi a deschis focul. Patru morți şi mai mult de 20 de răniți.

A rămas în picioare şi a simțit acut povara de a ține o altă persoană în viață, în fața unor sorți atât de nemiloşi şi aleatorii.

167

Au găsit cadavrul pe plaja Iona.

Saint a primit apelul târziu, când era încă la birou, iar la celălalt capăt era Himes. A auzit țăcănitul unui perpetuum mobile, l-a auzit cum sorbea din cafea şi pe urmă cum muşcă din ceva.

— Tu eşti în stare să mănânci oricând, a zis ea.

— Chiar sunt.

— Nu înseamnă că ar şi trebui.

— Sau că n-ar trebui.

A durat ceva până a venit faxul, iar Saint s-a plimbat prin birou pe măsură ce au apărut, încet-încet, imaginile.

— Nisip roz, a remarcat ea.

— Are legătură cu versantul, cu valurile şi bla-bla-bla.

— Îmi place când intri în detalii tehnice.

Opt pagini. S-a aşezat înapoi pe scaun şi s-a uitat la groapa săpată departe şi adânc. Nimic în afară de oase. Cu timpul, aveau să afle că numele fetei era Crystal Wright.

Saint s-a uitat cum se păstraseră mătăniile.

— S-a deplasat, a zis ea.

— Aşa e.

— Câte altele?

La care Himes s-a oprit din mâncat.

— Şi una e prea mult.

Charlotte n-a vorbit mult în prima lună.

Patch a dus-o la mica bibliotecă publică, surprins că o asemenea cititoare împătimită nu mai fusese acolo niciodată.

— Deci alți oameni au atins astea, poate chiar le-au citit la toaletă, şi după aia tu le iei acasă? a întrebat ea.

Surprinderea lui s-a mistuit.

Fata a privit alți copii veniți cu mamele lor, stingherită până când el s-a lăsat pe vine alături şi a ales cărți, după care a dus-o la pufurile unde s-a aşezat cu spatele drept şi a stat jumătate de oră, cu cartea închisă lângă ea.

El a ales patru cărți, de la Louisa May Alcott la Robert Louis Stevenson, aducându-şi aminte de preferatele lui Grace.

La Casa Nebună, ea le-a lăsat pe blatul din bucătărie, iar el a început să citească în fiecare după-amiază cu voce tare. La început ea l-a declarat țicnit, i-a spus să vorbească mai încet, să tacă naibii din gură. El a continuat, aducându-i la viață pe Jim Hawkins şi Smollett, pe răzvrătiți şi *Hispaniola.*

Charlotte nu-i stătea alături; dar el îi surprindea reflecția în fereastră în timp ce ea se ghemuia în spatele canapelei şi asculta. A doua zi, Patch a pus un covor de lână fină în fața şemineului, în timp ce afară pluteau fulgi de zăpadă. Ea stătea ca o pisică, nemişcată, cu ochii închişi, încercând să nu icnească atunci când criminalul Silver a atacat.

Se trezea devreme, ca el, şi înainte de micul-dejun se plimbau în tăcere până în capătul terenului, unde ea aduna crengi de frasin şi el le tăia. Umpleau o roabă atât de mare,

încât se chinuia s-o împingă până apuca şi ea de o parte şi împreună o duceau lângă casă.

Ea a hotărât că-i place mai mult mirosul lemnului de mesteacăn, deşi ardea mai repede şi acumulările de sevă erau îngrozitor de greu de curățat.

După micul-dejun porneau pe Main Street şi stăteau puțin la galerie, unde Sammy se uita la fată de parcă ar fi fost vreun soi de taur, tresărind de câte ori îşi îndrepta coarnele spre vreo pictură şi insistând să-şi scoată cizmele înainte să intre, ba chiar o dată sugerase că poate vrea mănuşi de protecție albe după ce se întoarce de la baie. Charlotte desființa cu sălbăticie toate solicitările, ceea ce-l lăsa pe Sammy discret impresionat.

Patch a instalat-o în studio, a lăsat mai jos şevaletul şi scaunul fără spătar şi a ignorat încruntăturile în timp ce scotea un pic de vopsea de ulei pe placă şi-i dădea primele lui pensule.

— Dumnezeule! a exclamat Sammy, muşcând-şi pumnii înainte să-şi umple din nou paharul.

— Cum altfel vrei să învețe?

— Cu nişte nenorocite de creioane colorate! a şuierat Sammy.

Patch nu mai lucrase de un an, în pofida apelurilor, a predicilor ținute de dealerii din New York, disperați să mențină un interes de durată.

Luau prânzul la Lacey, unde Charlotte se înfrupta serios din noile delicatese. Sandvici cu chiftea de porc, cartofi prăjiți, tochitură de vită, chifle proaspete cu sos de cârnați.

— E murdară de mâncare, a zis Sammy, ducând îngrozit mâna la gură.

— E copil, a ripostat Patch.

— Nu cred că-mi place, a anunțat Charlotte ridicând privirea din farfuria cu chili de vită.

— Şi totuşi ai lins farfuria, a remarcat Sammy, încă rănit după încercarea de-a o învăța pe Lacey cum să prepare un *croque madame.* Cred că béchamelul e maioneză, a adăugat el fără să se adreseze cuiva anume.

Charlotte stătea în fiecare după-amiază şi cu bunică-sa, în timp ce Patch rămânea în curte sub acoperişul unui chioşc ornamentat unde îşi imaginase cândva mama lui Misty că o să-şi vadă fata căsătorindu-se.

Uneori, Charlotte se ducea în fostul dormitor al mamei ei şi dormea, făcându-l pe Patch să se întrebe dacă chiar avea voie să stea trează până la miezul nopții.

Doamna Meyer făcea cafea şi stăteau în bucătăria mare cu vedere spre biserica St Francois şi acoperişul ei înzăpezit.

— Te descurci bine, a zis ea încet.

— Tot mă urăşte, a răspuns el încet.

— E furioasă. Şi eu sunt furioasă.

— Mă îngrijorează că nu vorbeşte despre Misty.

— Ai încercat?

— Schimbă subiectul. Nu plânge. Nu vrea să meargă la mormânt.

— Timpul ne schimbă capacitatea de a vedea lucrurile care ne rănesc.

— Dar nu durerea.

— Nu. Nu şi durerea.

169

Seara, Charlotte răsfoia printre rețetele pe care i le lăsase maică-sa, iar el făcea tot ce putea ca să înțeleagă de ce îl batjocorea Misty din lumea de dincolo.

Patch stătea lângă blatul de piatră şi se scărpina în cap.

Charlotte avea un şorț de bucătărie şi se scărpina în cap.

— Deci o coci, deşi e înghețată. Şi nu se topeşte. Şi faci un pandişpan. Şi după aia pui chestia pe foc, a zis el.

— Da. Şi seamănă la gust cu Alaska.

După aproape două ore, s-au aşezat la măsuța de stejar, fiecare cu câte o lingură, şi au mâncat din dezastrul ars.

— Se pare că Alaska are un gust de rahat, a comentat Charlotte.

— Poate că ar trebui să ducem rețetele astea la subsol. Într-o ladă încuiată.

— Nici nu ştiam că există un subsol.

El a dus-o jos, iar ea a rămas în fața pereților acoperiți cu schițe, tablouri şi tăieturi din ziare, scrisori, hărți, cărți poştale şi fotografii. Patch n-a spus nimic la început, a lăsat-o doar să se uite în timp ce se plimba în jur şi vedea dimensiunile nebuniei lui taică-su.

Timp de o oră a răsfoit prin ultimii 20 de ani din viața lui şi n-a spus multe înainte să-l anunțe că e obosită şi vrea să se culce.

El a lăsat-o o vreme, apoi a urcat şi a găsit-o ghemuită în patul ei, întunericul îmblânzit doar de vopseaua fosforescentă Day-Glo de pe tavanul înstelat.

— Vrei să cobori? Ne uităm la filme în fiecare sâmbătă seară, a zis el.

— Fata, a spus Charlotte fără să se întoarcă.

Patch s-a aşezat pe podea lângă ea. Deasupra, a observat Steaua Polară puțin deplasată, împingând Carul Mare.

— Îmi aminteşti de ea, a zis el.

— Ştiu că ai salvat viața mamei. E ceva nobil, nu?

— Nu ştiu.

— De ce nu ştii?

— Pentru că nu am stat să aleg. Dacă aş fi cântărit variantele şi aş fi luat pe loc hotărârea s-o ajut, atunci oamenii puteau spune că a fost ceva curajos. Dar dacă faci

pur şi simplu ceva, dacă e genul de reacție instinctivă, poți să fii sigur care a fost intenția?

— A zis că ar trebui să fiu mândră de tine.

— Cred că trebuie să ajung să merit asta, Charlotte.

— Te-am vrut. Înainte. Am vrut un tată.

— Şi acum?

— Acum ştiu că n-o să rămâi prin preajmă. Poți să construieşti o casă şi să mă iei la tine. Dar e... nu e ceva real. Tu n-ai o viață, n-ai prieteni sau...

— Dar Saint?

— Femeia care te-a împuşcat.

— Sammy?

— Mama zicea că e codoşul tău.

Charlotte s-a întors.

— Ştii ce mai zicea mama?

— Spune-mi tu.

— Zicea că în inima ta e loc pentru iubire, dar odată ce e rănită se face mai mică.

Patch s-a gândit la Misty, la lucrurile pe care le făcuse el.

— De-asta îți faci tu griji, că n-o să am loc să te iubesc?

Ea n-a răspuns.

Când a adormit, el s-a aplecat şi şi-a dorit din toată inima să-i atingă obrazul moale.

— O să fiu întotdeauna aici pentru tine. Jur.

170

La o oră după ce începuse noul semestru, a deschis galeria şi a răsfoit corespondența, neliniştit pentru că fata îi spusese în ultimul moment că o rod adidaşii. Când s-a dus să pună scrisorile în teancul pentru Sammy a văzut plicul căzut în spatele biroului.

Era cât pe ce să-l arunce în sac, neluat în seamă, când a văzut timbrul.

Până la prânz, erau pe şoseaua 63; o luase pe Charlotte de la şcoală, iar doamna de la secretariat îl privise ca şi cum asista la o răpire, dar era prea politicoasă să intervină.

Fata privea un verde nesfârşit şi şi-a întins gâtul când au trecut prin Jefferson City şi au traversat râul Missouri.

S-au oprit la prânz în Columbia, vizavi de universitate, coloane şi peluze. Charlotte a ciugulit din cartofii prăjiți, uitându-se la studenții care urcau treptele de piatră.

— Te gândeşti vreodată ce vrei să te faci? a întrebat el.

— Poate scriitoare. O să scriu poveşti şi o să-i uluiesc pe oameni cu cuvintele mele. Vreau să merg la Harvard.

— Ca mama ta.

— Dar eu n-o să renunț la şcoală.

— Era inteligentă.

— Şi după aia ai lăsat-o gravidă. Ştiu că am fost un accident. O bastardă din Boston.

— Ar putea fi pseudonimul tău.

Ea a mâncat două felii de tartă, a tânjit la a treia până când el a cedat, apoi a vomitat pe geamul maşinii lângă parcul natural Finger Lakes.

— Mă simt mai bine acum, că am scos tot, a zis ea şi a mai vomitat o dată în fața templului budist din Silver Fork.

— Sunt destul de convins că e o crimă motivată de ură, a comentat Patch în timp ce o ştergea la gură cu un şervețel.

— Trebuie să te purifici ca să ajungi la Nirvana, a răspuns ea, iar el şi-a pus întrebări în legătură cu cărțile pe care o lăsa să şi le aleagă de la bibliotecă.

Charlotte a dormit puțin şi s-a trezit când întinderea Minneapolisului se vedea la orizontul muribund.

Au trecut pe străzile oraşului în timp ce funcționarii se revărsau din clădirile înalte, s-a târât prin trafic pe lângă râul Mississippi, iar Charlotte a privit luminile până să

reuşească el să găsească Saint Paul Street, mărginită de copaci.

Casa era acoperită cu şiță cenuşie; gardul de sârmă împiedica buruienile să ajungă la vecini. Au bătut la uşă şi au aşteptat, deşi era destul de clar că locul e pustiu de multă vreme.

În noaptea aceea, când ea dormea în camera lor ieftină de motel, el a luat telefonul în baia mică şi s-a închis acolo, cu uşa blocând firul când a sunat-o.

— Unde eşti? a întrebat Saint.

— Nu ştiu.

— Ce face fata?

— Nici asta nu ştiu.

Simțea mirosul de mucegai, mantia de fum țesută în toate materialele, iar din camera de alături auzea gemetele uşoare ale unei femei care-şi practica meseria.

— Am primit o scrisoare, a zis el.

— Credeam că ai terminat cu scrisorile.

— Asta era căzută. Ca un semn. Şi avea ştampilă de Saint Paul. Grace a pomenit o dată cum se reflectă luminile oraşului în râul Mississippi.

A auzit oboseala din vocea ei.

— Deci ai condus 800 de kilometri ca să ajungi la o casă nelocuită.

— Am numele totuşi. A ieşit un vecin şi a zis că familia Carter s-a mutat la puțin timp după ce a dispărut fata. A zis că mă sună dacă află încotro s-au dus.

— Charlotte ar trebui să fie la şcoală.

El şi-a strâns genunchii cu brațele şi s-a ascuns cu totul în întuneric.

— Pe fata dispărută o chema Rosie. Verifici numele dacă-ți dau adresa?

Saint a oftat şi a rămas tăcută o vreme.

— Ştii că o să verific.

— Te gândeşti vreodată la copilul care ai fost, Saint?
— Du-o acasă.
Lui i s-a gâtuit vocea.
— Fetele... dispărutele... sunt ca o străfulgerare de lumină pe o hartă a întunericului. Văd una şi mă îndrept spre ea, dar se stinge până să ajung. Apoi alta. Şi sunt doar...
— Lucrez la un caz de crimă. Avem o mărturisire, dar tot trebuie să abordăm toate unghiurile. Punem cap la cap informațiile, până când fereastra de incertitudine se reduce. Declarații şi istoric, desfăşurătoare telefonice şi chitanțe de card. Răspundem la toate întrebările înainte să fie puse. Încă urmăresc cazuri de răpire care să corespundă chiar şi pe departe. Chiar le urmăresc.
El a întredeschis uşa. Razele lunii cădeau peste fiica lui.
— Am vorbit cu profesorul de la universitate. O să-i obțină încă o amânare lui Tooms, a spus Patch.
Dăduse zeci de astfel de telefoane în ultimii zece ani şi de fiecare dată prezentase cazul, o dată chiar scrisese câteva mii de cuvinte, cerându-i judecătorului să dea dovadă de clemență. Lumea credea că face cel mai nobil lucru, că-şi găsise un zeu care-i lua setea de răzbunare, că e refacerea unui oarecare echilibru aparent.
— Oamenii îşi văd de interesele lor, Patch.
— Nu poți...
— Ai o fiică. O târăşti din stat în stat pentru că ai tu nevoie de izbăvire.
El s-a uitat la chiuveta verzuie, a simțit mirosul de apă dură, camera sărăcăcioasă.
— Ai auzit vreodată de vinovăția supraviețuitorului? a întrebat ea, cu un ton mai jos.
— Noapte bună, Saint.
— Hei, noi nu facem aşa!
Patch a rămas tăcut o vreme.

— Cum se face... cum se face că pe mine nu m-ai pictat niciodată? a întrebat ea încet.

— Pentru că n-ai avut niciodată nevoie.

I-a ascultat ritmul respirației. După multă vreme a întrebat-o dacă dormea, iar ea n-a răspuns.

171

Când s-a întors în cameră, a luat o pătură din dulap şi a pus-o în fața uşii. A verificat să fie ferestrele închise şi apoi s-a întins. Cu capul lângă o draperie care mirosea a praf, uitându-se la fiica lui şi ştiind că n-ar trebui să fie acolo.

Telefonul a sunat, iar el a răspuns înainte să apuce s-o deranjeze pe ea.

Vecinul găsise o adresă de redirecționare a corespondenței pentru familia Carter. Patch a notat-o. A avut nevoie de zece minute ca să afle că nu erau în cartea de telefon.

Dakota de Nord era la o distanță de cel puțin opt ore.

În stele vedea totul scris şi nu ştia cum să schimbe scenariul tot mai şters. Văzuse lucruri de-a dreptul minunate. Toamna pe autostrada Kancamagus, crevasa albastră de la Crater Lake. Răsăritul pe lacul Tahoe, căruia îi luase două milioane de ani să-şi sape locul.

Apusul peste un pârâu în valea Skagit, cu lalele desăvârşite, în toate nuanțele. Stătuse sub umbrarul de 2 000 de metri de la Angel Oak. Şi de fiecare dată i se adusese aminte că nu era lucrarea Domnului, pentru că împreună cu fiecare dintre aceste privelişti văzuse chipuri dispărute şi suflete pustiite.

Şi atunci Patch a înțeles că a ajuns la ultima răscruce.

Mare parte din noaptea aceea a revăzut prima jumătate a vieții lui.

Crezuse că nu i-a adus nimic bun.

Dar îl dusese la Charlotte.

Ca şi cum Pământul s-ar fi învârtit suficient, când motelul lor ieftin era scăldat în primele raze ale soarelui, a luat biletul cu adresa, l-a rupt în două şi l-a aruncat la gunoi.

— Am loc pentru tine, a spus el atât de încet, încât ea nici nu s-a mişcat.

În clipa aceea, a ştiut că şi-a găsit fiica.

Şi că a pierdut-o pe Grace.

Pauza
1995

172

Trecuse un an liniştit din ziua când îi spusese adio lui Grace.

Un an în cursul căruia şi-a dus fiica la şcoală şi a observat schimbarea anotimpurilor după hainele pe care le purta ea. În ianuarie au stat în Casa Nebună împreună cu Saint şi bunica ei şi s-au uitat cum San Francisco 49ers i-au bătut măr pe Los Angeles Chargers pe stadionul Joe Robbie. În seara aceea, Charlotte a găsit o minge de fotbal american în pod, s-a dus în curtea înghețată şi a exersat

până a reuşit să arunce pase lungi, interceptând una de la Patch în zona cireşului, cu degetele atât de roşii, încât a trebuit s-o ducă în casă să se dezgheţe.

— Cred că s-ar putea să vreau să mă fac jucător de fotbal, a zis ea la cină, când mâncau ravioli pane.

— Rămâi stearpă de la sporturile de contact, a avertizat-o Norma.

— Ce înseamnă stearpă?

— Nu mai poţi să ai copii.

Charlotte a ridicat din umeri.

— Poate că nici n-o să vreau copii. Poate sunt lesbiană, ca tine.

Norma a oftat.

Mergeau cu maşina la Alamo Theatre la film în ultima vineri din fiecare lună şi mâncau împreună floricele, în timp de Charlotte tremura de teamă când Freddy Krueger sfârteca totul în *New Nightmare.*

— Eşti sigur că e potrivit? a întrebat el.

— Da, a răspuns ea cu faţa ascunsă în palme.

Primăvara, s-au strâns unul în altul şi au urmărit cum o bombă sfâşia inima Oklahomei; Charlotte n-a putut să doarmă în noaptea aceea, cu gândul la familii, la cei 19 copii. El a stat pe scaun la uşa ei până la răsărit. La ora 9 s-au alăturat unui grup la St Raphael, şi-au plecat capetele şi au aprins lumânări.

Charlotte a citit despre o mamă care-şi pierduse fiica în dărâmături. Timp de şapte ore, femeia s-a temut că a murit, dar fata a fost scoasă în cele din urmă din moloz, cu faţa acoperită de praf; reîntâlnirea lor a fost surprinsă de o singură cameră care avea să devină ochiul întregii lumi, pentru că imaginea a fost preluată de toate ziarele, nu ca simbol a ceea ce s-a pierdut, ci ca un simbol al făgăduinţei şi speranţei şi în cele mai improbabile situaţii.

A doua zi, Charlotte l-a întrebat pe Patch despre fetele dispărute.

173

Timp de o lună, fata a prins fotografii de un panou şi a colaționat nume şi locuri, puțin contaminată de nebunia tatălui, deşi ea era mult mai ordonată şi mai bine echipată.

În iulie, în timpul unui val de căldură care a topit orăşelul Monta Clare, Patch şi-a luat pensula pentru prima dată după mai bine de zece ani. De data asta avea un program regulat şi se asigura că are timp pentru fiica lui şi că ea exersează la pianul mic care ocupa cea mai mare parte a studioului. Abia când se culca ea începea să facă schițe şi doar înainte să se trezească picta în lumina dimineții.

Sammy a văzut petele de vopsea de pe blugii lui Patch şi pe cele uscate de sub unghii. N-a întrebat, n-a zâmbit, doar a răsuflat uşurat, de parcă ar fi găsit ceva ce păruse pierdut.

Trei fete în următoarele şase luni. Patch a vorbit la telefon cu părinții lor noaptea târziu, a aflat câte ceva despre viața lor, despre trăsăturile şi despre speranțele lor. N-avea de unde să ştie cum afectau informațiile despre trecutul lor instantaneul pe care-l aducea la viață, dar ştia că dacă le cunoaşte astfel, le găseşte mai uşor culoarea. Când se apropia o altă iarnă, au văzut *Toy Story* la Alamo, iar Charlotte a declarat că e un film aiurit pentru copii, apoi şi-a şters lacrimile când Buzz şi-a descoperit adevărata identitate. Patch a observat că fetele începuseră să se îmbrace ca mama lui, cu blugi evazați, şi să poarte părul lung şi drept.

— S-au întors anii 1970, a remarcat Charlotte.

— Deci sunt şi eu în sfârşit din nou la modă?

— Nu.

În fața focului liniştit, Charlotte se întindea pe burtă pe covorul gros şi răspundea la scrisori vechi de mai bine de zece ani, în timp ce Patch alinia fetele dispărute, fiecare pe şevaletul ei, înainte să-l sune pe Sammy.

— Am ceva pentru tine, a zis el.

— În sfârşit! a răspuns Sammy.

174

— Asta e o schimbare, a comentat Saint, în timp ce Patch îi punea în farfurie tocană de pui şi iepure.

— Charlotte a făcut-o.

— Sub amenințare, a declarat Charlotte.

Saint a luat o îmbucătură şi a plescăit.

— Se simte amenințarea.

Charlotte şi-a dat ochii peste cap şi s-a dus la subsol.

— Țin minte gestul de la maică-sa, a zis Saint, iar Patch a zâmbit. Cum te uiți la Charlotte...

— Ce-i?

Patch a sorbit din vin.

— Eşti...

Saint a aruncat cu o bucățică de pâine în el.

— Ia şi mănâncă. Pari cam slab.

După aceea l-a lăsat pe el să strângă masa şi a coborât la subsol, unde Charlotte lucra la panoul ei concentrată, cu nasul încrețit şi desculță.

Saint s-a minunat de nivelul de detaliu, de scara hărții şi de numărul de nume şi date scrise pe ea.

— Ce înseamnă culorile?

— Fetele albastre au fost sigur răpite. Cele verzi au fugit de-acasă. Cele portocalii au dispărut fără nicio urmă.

Din Texas până în Dakota, din Oregon în Virginia.

— Şi cele roşii?

Charlotte nu şi-a mutat privirea de la hartă.

— Alea sunt fetele moarte.

A venit şi Patch, i-a întins lui Saint un pahar cu vin şi s-a aşezat pe canapeaua joasă.

Multă vreme, Saint s-a uitat la hartă şi i s-a părut prea mult, i s-a părut că se adună prea multe, prea repede.

A recunoscut unele dintre nume.

S-a apropiat şi a scris-o şi pe Crystal Wright cu roşu.

Charlotte a privit-o în linişte, plină de respect.

— Le ştiu pe dinafară, a zis ea şi nu era laudă, era doar o afirmație care i-a lăsat pe toți trei întristați.

— Angela Rossi, a spus Saint ca pentru sine uitându-se în continuare.

Charlotte a arătat pe hartă.

— Summer Reynolds.

Charlotte a găsit-o şi pe ea.

— Ai scris Colorado's Kingdom, a remarcat Saint, mijind ochii la mâzgălelile fetei.

— Numele vechi pentru Breckenridge. Îmi place mai tare.

Atunci, după două pahare cu vin, două porții de tocană şi o bucată respectabilă de prăjitură cu cacao, Saint a găsit o corespondență.

Le-a spus noapte bună şi, în timp ce se îndrepta în grabă spre maşină, inima îi bătea nebuneşte.

175

Saint a ascultat acasă înregistrările interogatoriilor. Casete pe care nu le mai ascultase de peste zece ani.

A stat acolo toată noaptea, cu obloanele deschise către luna în descreştere, zgomotele oraşului şi motoarele liniştitoare ale maşinilor.

Avea harta ei prinsă pe perete.

Din casetofon se auzea vocea lui Patch la 14 ani, povestind cuvânt cu cuvânt tot ce spusese Grace.

Mi-a povestit despre cerul de la Baldy Point, cum se revarsă peste baraj lacul Altus-Lugert şi porneşte ca un torent pe North Fork Red River.

Saint a pus un semn la parcul natural Quartz Mountains şi mormântul de la Sky Jones.

Goana după aur. Din California, la vara din Colorado's Kingdom. Bineînțeles, nu e doar metal prețios îngropat în țara nimănui, dar ai prins ideea.

A pus un semn în Breckenridge. Summer Reynolds.

S-a plimbat prin cameră amețită, respirând adânc şi încercând să stăpânească revărsarea de adrenalină.

— *De cât timp sunt aici? a întrebat el.*

— *Zece somnuri.*

— *Trebuie să fie mai mult decât...*

— *Eşti cu capul în...*

— *Nori, a zis Patch.*

— *Vârful norilor, cu îngerul. Poate că o vezi pe Misty Moon de-acolo?*

A pus un semn la Tensleep Creek. Care se alimentează din Cloud Peak. Angela Rossi.

Şi-a reluat plimbarea. Au trecut încă două ore.

— *Pictează-mă, a spus ea.*

— *Trebuie să te văd.*

— *Stau pe un țărm de miazănoapte, care e roz sub tălpile mele, pentru că vânturile din nord-est dezgolesc riolitul atât de frumos, că abia suport să-l văd. Poate că o să mă conserve. La 70 de kilometri în jos, cu cristalele. Mumificată în roz. Sper să-mi păstrez înfățişarea naibii.*

Saint a marcat kilometrul 70 de la drumul panoramic de pe North Shore. Lângă plaja roz. Crystal Wright.

S-a rezemat, având senzația că toată camera se învârtea, şi era încă amețită când a luat telefonul şi a format numărul lui Himes.

— Grace.

— Ce-i cu ea?

— Ne dădea indicii către celelalte fete.

Himes a primit vestea cu un calm înnebunitor.

— Câte?

— Patru. Până acum. Dar mai am vreo două ore de înregistrare.

— Altceva?

Saint a reluat înregistrarea. Cu sonor.

Poate că într-o bună zi o să fiu prima care-l vede după Înviere.

— Maria Magdalena, prima care l-a văzut pe Iisus după Înviere, a intervenit Himes.

Şi dacă sunt aleasă, o să mă trimită după trei persoane.

— Sfânta Treime, a comentat el.

Şi o să mă golească de sânge. O să-l vadă cum curge peste piatra neagră ca şi cum n-aş fi existat niciodată.

— Ce înseamnă asta?

— Ceva, a răspuns Saint. Totul înseamnă ceva.

176

Erau 24 de grade Celsius în Central Park.

Patch a trecut de monumentul dinspre sud şi a mers mai departe printre bărbați la costum, femei şi bone care împingeau cărucioare cu copii cu ochii mari, care încercau să priceapă ceva din toată cacofonia. O clipă, şi-a dorit

fierbinte să găsească apa, feribotul şi să meargă cu el până când insula n-ar mai fi fost decât o bucată de uscat fără aşteptări împovărătoare.

Charlotte l-a condus prin labirint ca o localnică, uitându-se urât la oricine se apropia prea mult şi arătându-i degetul mijlociu unui camionagiu care se lăsase pe claxon, înainte să apuce Patch să strângă pumnul şi să ridice degetul jignitor.

— E New York, ucizi sau eşti ucis, a spus Charlotte privindu-l în ochi pe şofer şi mimând decapitarea cu unghia degetului mare de-a latul gâtului.

I-a făcut semn din cap uşierului şi a dat să intre când Patch a ridicat privirea către clădirea atât de înaltă, încât parcă se apleca spre el.

— Te-a adus bunica ta la Plaza? a întrebat el.

— Sunt banii ei. Tot zice că nu poate să-i ia cu ea. Oare nu ştie cum funcționează moştenirile?

Sammy i-a întâmpinat la bar la ora 18, îmbrăcat cu un smoching bleumarin, cămaşă albă şi cravată aurie, cu un ceas subțire de platină şi butoni strălucitori şi a comandat trei shoturi de Macallan 18, apoi a spus că o să le treacă la cheltuielile lui Patch.

Patch s-a încruntat la Charlotte, care a încercat să-şi boteze cola sub privirile aprobatoare ale lui Sammy.

— Ce zici de un *mint julep*? Citim *Gatsby* semestrul viitor, i s-a adresat Charlotte barmanului.

— Când eşti la Roma... a intervenit Sammy.

— Are 12 ani, a zis Patch.

Sammy a dat nepăsător din mână.

— Am băut primul deget de Pappy când aveam doar...

Patch a reînceput să respire când doamna Meyer a venit spre ei prin încăperea vastă. Candelabrele coborau din muluri ornamentate în fața unor draperii aurii care încadrau priveliştea spre Fifth Avenue şi fântâna Pulitzer.

Elegantă într-o rochie verde şi cu tocuri, a trimis-o pe Charlotte să se schimbe de blugi şi adidaşi.

— Emoționat? l-a întrebat pe Patch.

El a ridicat din umeri deşi ea îl citise, a întins mâna şi i-a atins brațul la plecare.

Sammy l-a cântărit din priviri, de la haina închisă la culoare la pantalonii eleganți crem, de la cămaşa albă deschisă la primii trei nasturi la pielea bronzată de la munca în curte.

— Arăți...

— Ca un labagiu? a sugerat Patch încet la urechea lui Sammy.

A privit oraşul pe geam, s-a gândit la seara care urma, dorindu-şi să se întoarcă la hotel şi să se ascundă, să-l lase pe Sammy să facă ce ştie şi să-l anunțe când se termina.

— Pentru ei o faci, a spus Sammy. Şi pentru fată.

Patch nu ştia la care fată se referă, a bănuit că la ambele. Viitorul lui Charlotte, amintirea lui Grace.

A încercat să-i ceară barmanului un Yoo-hoo, iar Sammy a oftat.

— Nu te mai saturi să mă faci de râs.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, a zis Patch.

— Ar trebui să luăm un Van Winkle Special Reserve ca să comemorăm, a spus Sammy făcându-i semn barmanului.

Patch s-a uitat în meniu, a văzut prețul şi a murit puțin pe dinăuntru.

177

Galeria ocupa o clădire de cărămidă roşie pe Wooster Street. Patch s-a retras din gălăgie şi a stat o clipă singur, privind maşinile care treceau pe strada pietruită, cu şoferi

care îşi întindeau gâtul ca să vadă prin ferestrele înalte sala unde 200 de persoane pe care nu le cunoştea, dar care păreau să-l cunoască, se uitau la cea mai mare parte a operei lui de-o viață şi nu tresăreau la sumele pe care le auzeau când întrebau. Charlotte făcuse montajul împreună cu Sammy, iar Patch vedea schițe pe care abia dacă şi le aducea aminte, lucrări timpurii atât de nefinisate, încât aproape că-i era ruşine că oamenii evaluau critic evoluția lui.

Starurile erau fetele dispărute, tablourile având ca titlu doar numele lor de botez, de la Lucy la Anna, de la Ellen la Eloise. Oamenii se întreceau să ajungă în fața lor şi să citească notițele de lângă tablouri, care nu spuneau nici pe departe suficient despre viețile lor.

Stăteau în cercul lor, cu sacouri monocrome, cămăşi țepene şi zâmbete naturale. Destul de curând au apărut şi oferte pentru ceea ce invocase mintea lui; o doamnă din Sacramento a plătit o mică avere pentru o schiță pe care o terminase în toiul unei nopți, atât de flămând, încât adunase covorul dintr-o cameră veche de motel şi dormise pe scândurile goale, în timp ce lumina lunii hrănea mucegaiul de pe învelişul exterior de aluminiu. Schița n-avea niciun farmec.

A întrebat-o pe femeie de ce o voia.

— Nu vezi câtă frumusețe aduci tu tragediei?

— Nu, a răspuns el, iar Sammy l-a condus afară, temându-se că ar putea compromite fiecare vânzare.

A privit-o prin geam pe fiica lui, strălucitoare în rochia roz care-i amintea de mama ei şi o clipă i-a fost dor de Misty, durerea încă reuşind să-l ia prin surprindere, ca şi cum pierderea avea să fie veşnic proaspătă.

— Evadezi de la propria expoziție?

Patch s-a întors şi a văzut-o, iar zâmbetul lui a fost autentic pentru prima dată în seara aceea.

— Salut!
— Salut, băiete!
A îmbrățișat-o strâns pe Saint şi a ținut-o la piept puțin prea mult, pentru că atunci când s-a desprins i-a văzut îngrijorarea şi s-a întrebat dacă pentru ea o să fie întotdeauna un puşti de 14 ani.
— Îmi place banderola de pe ochi.
El a ridicat mâna şi a atins-o distras; fiica lui insistase că seara asta avea să fie evenimentul cel mai asemănător cu o nuntă din viața lui şi, înainte să plece, îi aruncase banderola cu craniul şi oasele încrucişate.
— Sunt surprins că ai ajuns, a spus el.
— Lucrez pe-aproape.
— Bineînțeles.
— Şi voiam să te văd. Să-ți văd succesul. E multă lume înăuntru.
— Sammy.
— Corect.
Saint s-a apropiat de geam şi şi-a dus mâinile la ochi ca să n-o orbească strălucirea.
— O clipă mi s-a părut că e Misty Meyer. Fir-ar să fie, e...
— Mă tem că e degeaba. Totul.
— Am mai vorbit despre asta de multe ori, Patch.
— Am senzația că joc un rol. Când sunt tată, când sunt prieten. Când fac ceva de mâncare sau când fac un duş. Joc un rol într-o poveste despre care, în sufletul tău, ştii că nu se termină bine.
— Şi cum se termină?
Patch a ridicat privirea spre Washington Square, stând pe dalele de piatră.
— Cum ar fi o plajă departe de-aici.
— Sau o corabie.
— Sau vreun orăşel îndepărtat...
— Unde să faci miere.

— Aşa spun copiii din ziua de azi?

Saint a râs, devenită iar adolescentă.

— Uneori mă conving că n-a fost reală. Ştim că Tooms e nebun, ar zice orice, dar ea... n-ai găsit niciodată nimic. Absolut nimic. Deci dacă n-a fost reală, aş accepta acum. Chiar dacă trebuie să privesc în urmă la o pierdere atât de mare care nu poate fi cuantificată.

— Te gândeşti vreodată că poate n-a fost o pierdere?

— Ce vrei să spui?

— Ți-a deschis lumea cu ochii ei. Ai trăit. Câți dintre noi putem spune aşa ceva?

Saint a văzut tabloul atârnat în mijloc.

Grace numărul unu.

N-avea s-o vândă.

— Uită-te la noi, Saint. Uită-te unde suntem.

— Ai aflat?

El a părut nedumerit.

— Dacă cresc tufe de trandafiri în New York. Nu-mi spune că ai uitat, băiete.

Patch a zâmbit.

— Spune-mi că mai cânți la pian.

— Mai cânt. Mi-a fost teamă c-o să uit, dar s-a dovedit că unele lucruri pur şi simplu îți rămân, ştii?

Deşi strada era plină doar de zgomot de maşini şi vâjâitul surd al aburului de la ventilatoare, a luat-o în brațe şi a început să se mişte încet cu ea.

— Eşti băut?

— Puțin. Van Winkle e de vină.

— Naiba să-l ia pe Sammy!

Patch şi-a lipit fruntea de a ei.

— Îi mulțumesc Domnului că există oameni ca tine.

După o oră a traversat strada şi n-a privit în urmă în timp ce se îndrepta spre Sixth Avenue, pierdut printre străini şi simțind miros de migdale învelite în zahăr, care-i amintea că n-a mâncat toată ziua. Se mişca natural, iar muşchii i se relaxau cu fiecare pas, în timp ce trecea de caruselul adormit din Bryant Park, inima care pulsa din Midtown West şi teatrele luminate.

La ora 22 a ajuns la timp pentru o rezervare la Barbetta, s-a aşezat singur la masă şi a mâncat *garganelli* în sos de roşii şi busuioc. A băut vin roşu şi a lăsat un bacşiş generos.

— Cum a fost? a întrebat chelnerul.

— Aproape perfect, a răspuns el.

S-a plimbat toată noaptea singur şi în derivă, deşi convins că mergea pe urmele ei.

Soarele s-a ridicat peste Manhattan, iar Patch a mers în umbra podului Brooklyn, în timp ce camioanele se aliniau în fața pieței de peşte. S-a gândit la căpitan şi echipajul lui, la noaptea aceea fatidică în care s-a aventurat în Boston şi tot universul a conspirat.

A intrat în îmbulzeala din Union Square Greenmarket, iar sub corturile țuguiate a privit lumea cumpărând fructe proaspete şi brânzeturi de fermă, pâine artizanală şi carne tradițională. A mers alături de mii de navetişti care ieşeau de la metrou, după care dispăreau în clădiri argintii învelite în sticlă verde. A văzut turişti, familii, a auzit discuții despre Battery Park şi ambarcațiuni. Turnurile gemene atât de vizibile, încât s-a oprit multă vreme şi a înregistrat în memorie conturul clădirilor.

Când s-a făcut o oră rezonabilă, a intrat la Plaza şi şi-a găsit un colț liniştit.

Sammy a coborât primul, suficient de vioi, pentru că încă nu ajunsese în pat.

S-au aşezat împreună la o masă cu faţă de masă albă, iar Sammy i-a spus că au vândut totul în prima oră. După aceea, alţi cumpărători i-au căutat pe primii şi le-au oferit preţ dublu pentru ce cumpăraseră. Sammy nu mai văzuse aşa ceva în două decenii de vânzări dure.

— O să trimiţi banii la...

— Ştiu, copile. Ştiu.

Nu era o sumă care să provoace uimire în lumea artistică, dar era o sumă care avea să ofere familiilor fetelor dispărute puţină libertate să le caute, să le jelească ori poate doar puţin timp să-şi tragă sufletul.

La ora 11 Charlotte a apărut cu un ziar în celebrul bar de şampanie unde Sammy sorbea în tihnă dintr-un Bloody Mary, alături de doamna Meyer, care se ocupa de al ei.

Charlotte a întins ziarul pe masă, apoi l-a deschis la secţiunea de arte, unde au văzut cele două pagini, fotografia şi titlul:

UN PIRAT CUCEREŞTE MANHATTANUL

Charlotte s-a întors cu spatele, pentru că nu-şi putea stăpâni zâmbetul. Tatăl ei ajunsese în *New York Times.*

179

Autostrada expres Long Island.

Încălzirea sufla aer care te adormea, iar Saint a crăpat geamul maşinii închiriate şi a privit cum se aglomerează traficul dinspre şi către tunelul Queens-Midtown. Prin Nassau County şi Suffolk, cenuşiurile deveneau verzi şi a

simțit un nod în stomac când a ajuns la pădurea dinspre Riverhead.

La casetofon se auzea glasul lui Patch.

Aşa cum se auzea la toate drumurile pe care le făcuse de atunci.

Avea nevoie să mai audă o ultima dată vocea lui Grace ca să merite călătoria.

Poate că într-o bună zi o să fiu prima care-l vede după Înviere. Şi dacă sunt aleasă, o să mă trimită după trei persoane. Şi o să mă golească de sânge. O să-l vadă cum curge peste piatra neagră ca şi cum n-aş fi existat niciodată.

Saint şi-a croit drum prin orăşele şi comunități litorale de mult închise şi pregătite pentru venirea iernii, cu luciul verii jupuit de vânturile reci. A parcat mai departe de biserică, apoi şi-a ridicat gulerul şi a pornit pe drumul larg, cu copaci dezgoliți şi iarbă intrată în stare de conservare, care intra spre reşedințele familiale, majoritatea deja închise pentru iarnă.

Orăşelul era Black Rock.

S-a dat un pas în spate şi s-a uitat la indicator.

Sf Maria Magdalena.

Trinity Road.

180

Saint a privit turla care se ridica dintr-un turn întunecat ca fierul şi pe sub logie, prin arcade căptuşite cu mozaicuri elegante.

A intrat pe uşa principală într-o navă boltită atât de uluitoare, încât o clipă n-a putut decât să-şi dorească s-o vadă şi bunica ei.

S-a gândit la Grace.

La motivul pentru care a condus-o la această biserică, în oraşul ăsta.

Saint s-a întrebat dacă fusese îngropată o fată şi aici. Căutase în arhivele din ultimii 40 de ani, dar nu găsise nimic destul de apropiat.

A trecut printr-un labirint de încăperi şi a traversat o curte din spatele bisericii, apoi s-a îndreptat spre o clădire unde cărțile se ridicau din lăzi de lemn pătate cu negru. La casă era o femeie despre care Saint bănuia că nu vede prea mare agitație.

Numele de pe ecuson era Sora Isabelle.

Afară a ocolit până la clădirea din spate, casa copiilor, iar pe betonul din spate a văzut linii colorate, numere şi fețe zâmbitoare desenate cu creta. A văzut o pană perfectă şi a ridicat-o în lumină. Cenuşiul unei turturele americane. Norma îi spusese cândva că reprezenta protecția, dragostea şi îngerii păzitori. A pus-o în buzunar.

Timp de două ore a încercat să descifreze un cod care nu era acolo. A oprit localnici şi i-a întrebat despre trecut, s-a plimbat prin cimitir şi a verificat fiecare piatră de mormânt.

I-a arătat călugăriței de la casă fotografiile de la dosar ale lui Eli Aaron şi apoi şi bătrânilor adunați la uşa bisericii.

În amvon şi-a trecut mâna peste cuvintele în latină, peste ciopliturile de pe fiecare banchetă.

— Ce încerci să-mi spui, Grace? a şoptit ea lângă altar.

S-a tras într-o parte când au trecut călugărițele.

Deşi îşi ținea capul uşor plecat, a observat cum mergeau, felul respectuos în care stăteau.

Le-a privit sandalele.

A observat vălurile şi tunicile, medalioanele şi bonetele.

Şi atunci.

Mătăniile pe care le purtau.

— Arată-mi, a spus sora Cecile.

Saint a scos punga din casetă şi a aşezat cu grijă mătăniile pe birou.

— Da, a confirmat călugărița.

— Se pot cumpăra? a întrebat Saint.

— Nu sunt expuse... n-avem destul spațiu. Lumea preferă variante mai ieftine acum. Dar acestea sunt din lemn de cedru. Sticlă neagră. Le face sora Agnes, iar ea are o înclinație spre frumos. Medalionul. Este Maria Magdalena.

— Patroana păcătoşilor care se căiesc, a spus Saint.

— Din experiența mea, nu există altfel de păcătoşi. Nu şi când vine sfârşitul.

Lui Saint i-a zburat gândul la Marty Tooms când a scos fotografiile lui Eli Aaron din dosar şi le-a pus pe birou.

Sora Cecile şi-a schimbat ochelarii şi s-a uitat atent.

— Robert. Era băiat de altar. Îi țin minte pe toți.

— Robert? a întrebat Saint.

— Robert Peter Frederick. Nu l-am mai văzut de...

— A fost dat dispărut. Probabil e mort.

Femeia a primit vestea fără să se arate şocată.

— Şi ați găsit mătăniile la el, bineînțeles.

— De ce spuneți aşa?

— Robert era... o provocare. Lua totul ad litteram.

— Aşa vă învață, nu?

Sora Cecile a zâmbit subțire, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un copil.

— Noi învățăm iertarea. Dumnezeul nostru nu e răzbunător. Robert a fost în grija surorii Agnes, înainte ca ea să moară.

— Şi ea le dădea celor despre care credea că trebuie salvați? De ce avea nevoie Robert să fie salvat?

Sora Cecile şi-a dres glasul.

— O femeie din partea locului a rămas însărcinată. Necăsătorită. Şi a venit la spovedanie, iar Robert a tras cu urechea şi s-a ținut după ea acasă.

Saint a fixat-o cu privirea.

În obrajii femeii în vârstă a apărut prima urmă de culoare.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Ați spus poliției? a întrebat Saint.

— Femeia a fost nevătămată. N-a vrut să facă reclamație.

— Şi Robert?

— A plecat destul de repede după aceea.

— Noi îl cunoaştem cu numele de Eli Aaron.

Sora Cecile a oftat.

— Şi ia parte la judecată.

— Cum ați...

— Eli, fiul lui Aaron. A oficiat în scaunul de judecată. Vechiul Testament.

— Şi ce s-a întâmplat cu el?

— A fost dezamăgit de copiii lui. Nu i-a pedepsit destul de aspru când au păcătuit şi aşa Dumnezeu l-a blestemat.

— N-a fost destul de aspru, a repetat Saint.

Eli Aaron fusese crescut într-o casă de copii. Călătorise. Probabil că mai existau şi alte morminte pe undeva. Mai multe dispărute decât vor fi găsite vreodată.

A urmat-o înapoi în librărie, unde casa rămăsese nesupravegheată. Sora Cecile s-a dus la un sertar, de unde a scos ultimele mătănii.

Saint le-a luat şi se îndrepta spre ieşire, când a dat peste sora Isabelle. Cele două erau aproape afară, în aerul rece, când a auzit.

— Al doilea şirag l-am vândut anul ăsta.

Saint s-a oprit.

A încremenit.

Şi s-a întors.

— Cine le-a cumpărat? a întrebat ea.

Sora Isabelle era cam de vârsta ei, cu fața rotundă, pielea netedă şi fără pată.

— Un bărbat.

Saint a pălit.

— Nu se poate, a intervenit sora Cecile. Cum... cum a murit?

— I-am dat foc, a răspuns Saint şi a întins mâna după fotografie.

A urmat un moment în care a ştiut. În ciuda timpului care trecuse.

A citit privirea surorii Isabelle.

Privirea unei femei care tocmai văzuse o fantomă.

182

— Există şansa să fi greşit, a zis Himes.

— Am văzut în ochii ei.

Stăteau împreună într-o cafenea de lângă clădirea federală, un loc unde mergeau când aveau nevoie de consolare, când aveau nevoie să uite sau poate să-şi amintească de ce se implicau atât de mult.

Saint petrecuse săptămâna săpând în viața lui Eli Aaron. Având ceva mai multe despre el, a găsit un registru din care a aflat data la care ajunsese la casa de copii. Avea doar şase ani. Maică-sa avusese cazier, o femeie care-şi vânduse trupul pentru bani. Dependență. Supradoză. O poveste atât de des auzită, încât nici măcar n-a tresărit când a citit-o.

A găsit numele femeii pe care o urmărise acasă după spovedanie, parcă în altă viață. N-a aflat de la ea mai multe decât îi spusese deja sora Cecile.

— Chiar am crezut că l-am omorât, Himes. E deja mort, a spus Saint.
— Deci a mai cumpărat mătănii anul ăsta? a întrebat el.
— Da.
Himes şi-a luat burgerul.
— Ştii ce înseamnă asta.
Saint a închis ochii.
— Înseamnă că trebuie să-l omori din nou.

183

— Pot să văd locul unde ar trebui să fie ochiul tău? a întrebat Charlotte.
— Îmi vin în minte cadouri mai potrivite. Nu în fiecare zi împlinesc fetele 13 ani.
Începuse cu aproape un an în urmă, Charlotte susținând că dacă ajunge la adolescență, probabil că o să se schimbe de n-o să mai poată fi recunoscută. I-a spus că o să aibă nevoie de un sutien nou, genul care să-i contureze decolteul. El o sunase imediat pe bunica fetei, care apăruse la uşă în aceeaşi după-amiază şi o luase pe sus în oraş, la Miss Delaine. Au urmat probe, s-au cumpărat lucruri. Patch s-a ascuns în curte până a fost sigur că problema fusese rezolvată.
Charlotte mai susținea şi că avea nevoie de o cheie de la Casa Nebună, ceea ce el a făcut conştiincios la magazinul de bricolaj din Monta Clare. Îi mai trebuia şi o rochie pentru ziua cu pricina şi una pentru seară. Încă o vizită la Miss Delaine şi de data asta Patch a stat în față, pe trotuar, cât fata şi bunica ei au atacat cu ferocitate umeraşele.
— Şi o să trebuiască să dau o petrecere, i-a zis ea la un mic-dejun cu brioşe şi şuncă.

Patch a ridicat privirea.

— Ce fel de petrecere?

— Elegantă, extravagantă, oarecum sălbatică şi opulentă.

— Ar trebui să modifice lista de lecturi la şcoala aia a ta.

— Trebuie să fie o tavă cu mijloace profilactice, în caz că lucrurile o iau razna.

— Ce, antibiotice?

— Nu. Dar nu-i o idee rea să luăm şi nişte penicilină.

El a învoit-o de la şcoală în ziua aceea, a vorbit cu profesoara ei, Miss Lyle, care s-a încruntat şi a invocat politica şcolii, dar a zis şi că i-a văzut lucrările atârnate în vitrina lui Sammy. Patch a fost de acord să vină să predea o oră de pictură şi uite aşa s-au înțeles.

La ora 18 a condus-o în bucătărie, unde pe blat se afla o cutie de bijuterii.

Ea a luat colierul şi l-a ridicat, o singură piatră agățată de un lănțişor, aceeaşi nuanță de albastru ca ochii ei.

— Ca al mamei, a zis ea, apoi a rămas tăcută o clipă, înainte să se adune. Adică nu-i ce aş fi ales eu, dar poate că pot să-l amanetez într-o bună zi. Să mă ajute să nu mă apuc de pornografie.

— E tot ce-ți cer.

După aceea i-a dat bucata de hârtie.

Schița pe care o terminase cu aproape 14 ani în urmă, în timp ce mama ei dormea. Schița pe care Misty o lăsase moştenire, astfel încât el să-şi poată aminti că în lumea lor, în viața lor, se petrecuse ceva special.

Charlotte a privit-o multă vreme.

— Am desenat-o în ziua în care ai fost concepută.

— Scârbos!

Saint a apărut ca şi cum ar fi putut simți aroma de brioşe şi a lăsat pe alee, sub frunzele care cădeau tremurând, o remorcă, iar pe remorcă se aflau un fagure şi un stup din lemn de cedru, cu ferestruică de observație.

Charlotte i-a dat ocol.

— Frumos. Ce e? Vreun soi de laborator mobil de metamfetamine?

Saint a vorbit despre ceruirea la temperatură înaltă, faguri cu scurgere şi chei pentru extragerea mierii.

— Mult mai simplu decât cel pe care-l aveam eu.

— Eşti bine, agent special Brown? a întrebat Patch.

— Sunt bine, a răspuns ea şi s-a întrebat dacă asta a fost adevărat vreodată pentru vreunul dintre ei.

— Ceva?

— Nu.

Îi spusese despre Eli Aaron. Cum polițiştii din toate statele aveau o fotografie şi o descriere a lui care erau depăşite. Petrecuse o săptămână întreagă scotocind înregistrări de pe camere de securitate pe o rază de 80 de kilometri de biserica de unde luase Eli Aaron mătăniile. Surorile nu erau sigure de dată, doar de anotimp. Munca era migăloasă şi nu ajunsese nicăieri.

— E vreo şansă... după atâția ani? a întrebat Patch.

— E o şansă.

— Şi dacă îl găseşti?

— Atunci ar putea să ne conducă la Grace.

184

După jumătate de oră, a trecut pe-acolo şi Sammy şi s-au adunat toți trei când a pus pe blat un toc mare de alamă şi piele, a desfăcut încuietoarea şi a ridicat capacul din pin.

Charlotte a aruncat o privire înăuntru, cu părul blond căzându-i peste ochii machiați.

— I-ai cumpărat o puşcă? s-a mirat Saint.

— Boss and Co., Londra. 1912. Se zice că a fost folosită să trimită pe lumea cealaltă un irlandez din cauza unor datorii la jocuri.

Charlotte a lăsat să-i scape un fluierat lung când a ridicat arma şi a apăsat pe trăgaci.

— Este... perfecțiune curată. Mulțumesc frumos, Samuel.

— O să țină băieții la distanță, a zis Sammy şi i-a făcut cu ochiul lui Saint.

— Sau o să-i atragă pe cei potriviți, a replicat Charlotte şi i-a făcut cu ochiul lui Saint.

— Şi după aia poți să-i arestezi, a intervenit Patch şi i-a făcut cu ochiul lui Saint.

— Practic, faci cu ochiul când iei la țintă, a comentat Saint.

Patch s-a încruntat.

Saint trebuia să se întoarcă în Kansas, aşa că au făcut drumul de aproape 130 de kilometri doar ei doi, Charlotte vorbind despre petrecere şi despre un băiat pe nume Dallas, pe care Patch l-a displăcut pe loc.

— Adică a avut deja trei iubite, dar n-o să se supere, eu cred că am o ocazie şi, dacă nu merge, acum chiar pot să trag de-adevăratelea, a zis Charlotte în timp ce rulau pe autostrada cu patru benzi, cenuşiul fiind întrerupt doar de o urmă de copaci.

Patch a privit-o cum vorbea însuflețită. Punctul lui de referință, ancora lui pentru toate lucrurile bune. După articolul din *New York Times*, numărul scrisorilor crescuse până în punctul în care Sammy îl amenințase pe poştaş că-l dă în judecată, aşa că fuseseră redirecționate spre Casa Nebună, unde Charlotte le punea în continuare cap la cap, promițând să răspundă la fiecare, chiar dacă doar ca să anunțe că tatăl ei n-o să mai picteze în viitorul previzibil. Povestea fusese preluată de câteva canale de ştiri şi ajunsese de la New York de-a lungul coastei şi în mare parte din țară.

Înainte să plece se opriseră la mormântul lui Misty, iar Patch o lăsase pe Charlotte cu mama ei, în timp ce el se plimbase în jurul bisericii St Raphael. La întoarcere, îi văzuse ochii roşii şi-i întinsese mâna, dar ea se ferise.

— Mi s-a găinățat o pasăre în ochi, a spus ea.

Au oprit în parcare şi au intrat pe poarta grădinii zoologice Culpepper.

Sub soarele cu dinți a privit-o cum deschide o hartă, scoate un pix din buzunar şi marchează un traseu care trecea pe la toate țarcurile, permițându-şi o clipă să fie copil.

I-a cumpărat mâncare pentru animalele de fermă, iar ea a ținut mâna întinsă când au venit caprele la gard. În lumina colorată blând a acvariului şi-a lipit fața de sticlă când a trecut un peşte-clovn. Iar când ea a deschis uşa grea şi l-a condus în casa reptilelor, a început să simtă. Căldura se ridica din pământ, iar el îşi simțea pielea rece şi umedă.

A încercat să alunge senzația, să-şi explice rațional creşterea pulsului prin cantitatea mare de cafea pe care o băuse. A reuşit să zâmbească pentru ea, dar a întins mâna şi s-a rezemat de peretele de piatră alunecos ca să rămână drept. Şi-a dus mâna la piept, apoi la gât.

A auzit-o strigându-l să vină să vadă şerpii, dar muşchii i se crispaseră. A înjurat în barbă, s-a concentrat asupra ei şi a felului cum privea reptilele, în timp ce încerca să se reechilibreze. Dar era tot mai rău, mâinile au început să-i tremure, în timp ce tot corpul se lupta cu el. A văzut-o când a închis ochii. Chipul lui Grace, prezent şi real.

Ultimul lucru pe care l-a auzit a fost țipătul fiicei lui, de ziua ei.

185

Patch s-a trezit într-o sală de operații, o clipă atât de dezorientat încât parcă avea din nou 14 ani, căutând-o pe asistentă, pe medic, să-i spună unde dispăruse ultimul an. Poate că visase totul şi avea să meargă pe Main Street şi s-o vadă pe Misty la brațul lui Chuck, s-o vadă pe maică-sa dormind după o tură de noapte. Încă o ocazie să facă noi greşeli, mai mici din toate punctele de vedere.

În cealaltă parte a camerei, ferestrele se deschideau spre vârfuri de copaci desfrunziți, cerul era un lac limpede, priveliştea era presărată cu spițele de umbrelă a o mie de flori albe.

A văzut un cărucior argintiu, un computer şi, deasupra lui, un fascicul de lumini extraterestre care înfloreau dintr-o tulpină de oțel. Pe perete era un monitor, iar lângă el un birou alb, cu un bărbat aşezat la el.

Patch a avut nevoie de încă o clipă ca să-şi aducă aminte, iar atunci s-a ridicat în şezut şi a împins căruciorul, care s-a îndepărtat zăngănind.

Bărbatul s-a întors şi a ridicat o mână liniştitoare, apoi l-a privit în ochi ca şi cum l-ar fi cunoscut.

— Fata ta e cu îngrijitoarea Jen. Cred că dau de mâncare la suricate acum. Ai leşinat. Nu eşti primul care leşină la zoo, aşa că nici nu merită să-ți faci griji din cauza asta. De obicei se întâmplă vara, când se încălzeşte. Lumea nu poartă pălării, nu se hidratează.

— Au fost... şerpii. Mirosul sau altceva.

Bărbatul avea un chip cumsecade, dar nu zâmbea.

— Eşti bolnav?

Patch a clătinat din cap.

— Iei vreun medicament?

— Nu.

— Poate te duci la un medic. E cel mai bine când se întâmplă lucruri de-astea.

Patch s-a ridicat, cu o uşoară durere de cap.

— Tu nu eşti doctor?

— Nu. Cel puțin nu de oameni.

A zâmbit şi i-a întins lui Patch o sticlă de apă.

— Trebuie să te scot acuşi, am un lup cu tuberculoză.

Patch i-a mulțumit din nou, după care s-a întors şi atunci a văzut numele inscripționat pe uşă. Jimmy Walters.

186

A fost un moment înainte să-şi dea seama, înainte să pună la îndoială urma rece a sorții, şi atunci şi-a văzut fiica purtând lănțişorul nou şi îngrijindu-şi albinele, exact cum făcuse cândva şi Saint cu bunica ei.

S-a uitat la bărbat, la mâinile şi brațele lui, la gura, buzele şi ochii lui. Patch ştia bine despre putreziciunea care zăcea sub suprafață, cum nu puteai spune nimic despre cineva după felul cum arăta sau meseria pe care o avea. Ca să vezi, trebuia să-i scoți măruntaiele; trebuia să priveşti în adânc ca să cauți otrava care curgea prin vene.

Jimmy a mai zis ceva, a şi râs, dar Patch n-a mai auzit nimic, o vedea doar pe Saint, prietena lui, doar puritate şi aur curat. A văzut-o târându-se prin pădurea încâlcită, în frigul muşcător care-i intra în oase când insista să caute, să-l găsească pe el, când lumea din jur îl îngropase de mult. A văzut cum avea grijă de bunica ei, cum se purta cu Charlotte, cum bărbatul ăsta luase atât de mult de la cineva care nu făcea decât să dea.

Patch ştia că există momente când iei hotărârea greşită, chiar dacă eşti perfect conştient de urmări.

Mai ştia şi că nu ar permite ca fiica lui să crească într-o lume în care binele stă în aşteptare. Într-o lume unde tatăl ei nu le ia apărarea celor puțini la care ține. Îi spusese odată lui Nix că a lăsat versiunea lui veche în beznă. Dar ştia atunci că nu era pe deplin adevărat. Îi spusese cândva lui Saint că erau o echipă. Te iei de unul, te iei de amândoi.

— Jimmy, a spus el.

Veterinarul a încuviințat.

— Îți amintești de mine?

— Îmi amintesc de tine, Joseph.

— Şi o ții minte pe Saint. Ții minte că ai bătut-o. Ții minte că ai spus la toată lumea din oraş...

— Că mi-a ucis copilul.

Patch avea noțiunile de deziderat, de liber-arbitru şi de scopuri divine. Ştia despre determinism şi nevoia de a modela viitorul.

Ştia că s-ar putea să fi fost singurul lucru rău pe care-l făcuse Jimmy Walters. Că şi-ar putea rescrie capitolul acela încheiat ca să-şi salveze propria poveste.

Multe ştia Patch.

Dar nimic ce ar fi putut schimba ce avea să se întâmple în continuare.

Deținutul
1998

187

Fereastra era înaltă şi îngustă ca o fantă pentru scrisori răsturnată pe o parte.

Cam cât un cap de om de lată, lăsa o fâşie de lumină pe tavan astfel încât de pe patul lui Patch îşi putea imagina uneori că acoperişul e deschis spre ceruri.

Vederea lui asupra lumii se întindea peste 400 de hectare de teren al închisorii şi dincolo de acesta, spre turnul de apă ridicat pe şase stâlpi, alb ca norii de iarnă, cu burta întunecată, dând pe dinafară de apă de ploaie. Cablurile telefonice se intersectau şi uneori le auzea pârâind de mii de voci care se grăbeau să fie auzite. Îşi imagina mame şi fiice disecând-o pe Monica Lewinsky, năpasta lui Hillary şi conspirația ei de la *Today Show*, urmându-l pe Bill puternică şi nobilă, adăugând noi straturi la casa lui din cărți de joc, cu fundații mai presus de orice bănuială. Poate doi bărbați vorbind despre Dale Earnhardt şi ce înseamnă o victorie grea. O linie către marile oraşe, unde traderii vorbeau despre rezultate financiare, indicele Dow Jones atingând noi niveluri maxime în timp ce şomajul scădea la niveluri minime record. Focuri de armă la o şcoală din Thurston, alt incident armat în Arkansas. O tornadă în Minnesota, alta în Birmingham.

Închisoarea era a treia cea mai veche din țară, iar anii i se vedeau în fisurile din zidurile de piatră netencuite şi lumina care se întrerupea periodic, în praful care intra prin sistemul de ventilație şi pata de sânge de sclav vărsat cu 150 de ani în urmă.

De la fereastra aceea privea cum prinde formă noua închisoare; fundații de ciment turnate în blocuri, în timp ce excavatoare galbene mergeau pe drumuri cu făgaşe şi scoteau pământul dislocat de ciocanele pneumatice atât de puternice, încât se zgâlțâiau pereții celulei. La capătul unor

zile grele muncitorii se aşezau pe utilaje, fumând şi uitându-se peste umăr la clădire. Patch ridica mâna, ştiind că n-au cum să-l vadă. Când terminau, treceau prin controale minuţioase înainte să pornească pe drumul de 12 kilometri înapoi spre civilizaţie, unde puteau face duşuri fierbinţi ca să spele mizeria de pe piele şi din amintire.

Deşi închisoarea, sentinţa şi drumul erau diferite, Patch continua de unde rămăsese, timpul în libertate fiind doar o păsuire de la o judecată care începuse cu mult timp în urmă.

Ieşea din celulă la ora 7, mânca puţin, apoi se îndrepta spre biblioteca închisorii, aflată în mijlocul clădirii centrale, trecând pe coridoare văruite care s-ar fi potrivit într-un spital ponosit, dacă uşile n-ar fi avut, toate, zăvoare şi încuietori masive. Un an de atenţie asiduă şi i se dăduse singura cheie, pe care o lua dintr-o cameră tehnică deservită de un condamnat la închisoare pe viaţă care nu zâmbea niciodată.

În biblioteca închisorii aprindea luminile divine, atât de strălucitoare, încât ochiul lui avea nevoie de o clipă ca să se adapteze când verifica programul turelor, golea cutia de cărţi returnate şi începea să le pună la loc pe rafturi. Erau 4 000 de cărţi. Lucra în schimburi cu alţi 11 deţinuţi, supravegheaţi de doi bibliotecari care făceau naveta din oraşe învecinate şi se ocupau în general de chestiuni de legislaţie şi lucrative. Patch lucra în secţiunea de referinţe, organizând colecţia de artă pe lângă atribuţiile obişnuite, care însemnau ordonarea colecţiilor de dezvoltare personală, spiritualitate şi terapie cognitiv-comportamentală.

La ora 9 apărea bibliotecarul Cooper cu ziarele îndesate sub braţ şi înjurând lucrările de construcţie, după 12 kilometri în care inspirase praf pentru că mersese în urma unei betoniere.

Purta ochelari şi avea părul puțin mai lung decât era la modă. Avea 1,80 înălțime, era lat în umeri şi suplu, menținea ordinea doar din tonul vocii şi respecta protocolul pentru că îl avea în sânge. Începuse să lucreze la închisoare la o lună după ce ajunsese Patch şi-şi găsiseră locul împreună. Patch oferea doar strictul necesar, nu se abătea de la regulament, adăuga câte un zâmbet când trebuia. Apoi, după 513 zile, i-a trimis scrisoarea directorului Riley.

După două luni a fost scos din celulă la o oră după prânz, încătuşat şi dus de la parter, prin două rânduri de uşi, în curte. Numele gardianului era Blackjack şi n-a scos o vorbă până n-au trecut de recepție.

— Biroul directorului, ce dracu' ai făcut, Patch?

Patch i-a aruncat o privire. Avea 1,95 şi probabil 100 de kilograme. Majoritatea deținuților îi spuneau Zidul şi ziceau că statul Missouri ar fi putut economisi un milion de dolari din bugetul de securitate dacă l-ar fi aşezat pe Blackjack în fața porții principale.

— Ştiu că nu te-ai bătut. Aş fi văzut raportul.

— Ce-ți mai face fata? a întrebat Patch, iar uriaşul a zâmbit.

— Succes total.

Fiica lui Blackjack avea 11 ani şi avusese un proiect la şcoală despre metale prețioase. Patch îl îndrumase pe gardian spre Gustav Klimt.

Mergeau încet, pentru că Blackjack ştia cât de prețioasă era atingerea soarelui pe piele.

— Am avut întotdeauna senzația că te ştiu, că ai inima la locul ei, dar de ce dracu' te-ai dus să-l omori pe îngrijitorul ăla de la zoo? a întrebat Blackjack, ca de fiecare dată.

Au aşteptat înăuntru în timp ce o secretară era ocupată cu un apel de la tribunal. În timp ce femeia lua notițe, Patch a auzit că era vorba despre recuzarea unui judecător şi înlocuirea lui.

Au stat în tăcere 20 de minute, Patch mulțumit că ieşise din celulă, că se putea uita la lambriurile de lemn, la covorul cu model şi suporturile de steaguri aurii.

Blackjack l-a predat când directorul Riley i-a spus să-i scoată cătuşele.

— Suntem nişte domni, a zis Riley, ca şi cum urmau să bea ceai rece, admirând plantația lui de suflete pierdute.

I-a strâns mâna lui Patch un pic prea tare; avea fața plină de capilare sparte, ochii trişti şi tăieturi de la bărbierit. Purta un costum cu dungi, iar cămaşa era prea strâmtă la guler, astfel că pielea în exces se revărsa peste acesta. I-a făcut semn lui Patch să se aşeze în fața biroului de mahon.

Riley s-a lăsat într-un scaun maro de piele şi când l-a tras să se aşeze, Patch a văzut peretele din spatele lui şi singurul tablou care atârna în mijloc sub o lampă de nichel satinat, de parcă ar fi fost pus acolo de mâna Domnului, ca o aducere-aminte.

Un moment a privit în jur, ca şi cum i s-ar fi jucat o farsă.

Apoi s-a uitat multă vreme la pictură.

Strada principală, abundând de culoarea pe care o ştia atât de bine. Un bistro pe o parte, o privelişte spre dealuri rotunjite deasupra acoperişurilor cu gresie albastră, sub un apus care orbea cu mai mult de 20 de nuanțe.

— Frumos, nu? a zis Riley, întorcându-se şi el să-l admire. Oricine intră aici se pierde puțin în tabloul ăla.

Patch nu-l mai văzuse de aproape 20 de ani. Primul tablou vândut, cu tuşe necizelate; acum vedea doar

imperfecțiuni. Fulgi de vopsea unde încărcase prea tare pensula, mâna greoaie unde difuzase culorile pe trotuar.

— Unde ați găsit-o? a întrebat el transfigurat.

— Aileen. Soția mea. A decorat biroul ăsta de cel puțin şase ori, a ales materiale şi culori. Tabloul e singura constantă. La dracu', până şi scaunul a fost ales ca să nu distragă atenția de la el.

Patch şi-a adus aminte să zâmbească atunci când directorul a râs.

Riley şi-a suflecat mânecile peste brațele dolofane şi a întins mâna după scrisoarea aflată pe birou.

— Vrei acces la bibliotecă pentru domnii de la nivelul C.

— Da, domnule.

Riley s-a rezemat de spătar, iar scaunul a scârțâit când şi-a împreunat degetele şi s-a încruntat ca şi cum ar mai fi fost loc de gândire pentru ceva ce fusese decis deja. Patch a încercat să nu observe atracția tabloului, durerea surdă din măruntaie, din oase. A încercat să nu vadă chipul lui Sammy în timp ce lucra, al lui Saint când trecea pe-acolo cu o farfurie de mâncare, pentru că maică-sa nu putea să aibă grijă de el. A încercat să nu-i vadă pe Nix şi Misty, Casa Nebună şi oraşul Monta Clare. Dar cel mai mult, când stătea întins în tăcerea tunătoare în fiecare noapte, încerca să n-o vadă pe Charlotte.

— Biroul Federal pentru Penitenciare face anumite recomandări.

— Da, domnule, a răspuns Patch şi l-a ignorat o vreme, în timp ce mintea lui rumina ultimul an în care fusese atât de concentrat să țină capul plecat.

Să nu reacționeze când bătăile din curte scăpau de sub control, când un motociclist din Kansas City i-a sărit în față şi i-a tras o directă de dreapta. Patch căzuse într-un genunchi, scuipase sânge şi luase două şuturi în coaste. În

noaptea aceea tuşise mult şi ştia că are coastele rupte, dar n-a zis nimic a doua zi, când s-a dus la lucru la bibliotecă.

După o săptămână, oamenii motociclistului au vrut să-l bage într-o afacere; Patch bănuia că e vorba de droguri. S-a opus, ceea ce l-a costat doi dinți, sparți înainte să intervină Blackjack şi să pună capăt bătăii. În noaptea aceea, Patch a zăcut pe patul lui, a înghițit sânge şi a privit umbrele din celulă până la dimineață. O masă şi o banchetă fixate în perete. O chiuvetă de oțel şi o toaletă fără capac. Uneori mirosul de rahat năvălea pe coridor ca un torent, strecurându-se pe sub uşi ca pentru a le aduce aminte de lăturile dintre ei.

— Ai o fiică, dar nu vine să te viziteze? a întrebat directorul Riley, răsfoind un dosar subțire şi țâțâind de parcă ar fi fost prima dată când auzea de o asemenea crimă.

Ca şi cum n-ar fi fost în ziare povestea unui cunoscut pictor care i-a dat un singur pumn veterinarului atât de apreciat, care s-a lovit la cap când a căzut pe spate.

— Şi te duci la capelă?

— Da, domnule.

Riley a dat din cap ca şi cum asta ar fi oferit legitimitate solicitării.

— Zici în scrisoare că eşti dispus să livrezi chiar tu cărțile, pentru că nu ne permitem să trimitem pe altcineva. Îndrăznesc să spun că nu e un loc unde să-şi dorească cineva să stea mai mult decât e strict necesar.

— Vreau... Eu citesc când am perioade grele. Te pierzi o vreme, toți avem nevoie de asta din când în când. Lumea spune că ei nu merită, că niciunul dintre noi nu merită. Dar noi ne ispăşim pedepsele. Mulți dintre noi s-o să mai respire niciodată aerul libertății. Cititul nu e un privilegiu, domnule. Cred că toți avem dreptul să ne lăsăm în urmă problemele şi să evadăm în altă lume, fie şi numai prin cuvântul scris.

Patch auzea cuvintele ieşind din gura lui Cooper în timp ce le reproducea întocmai. Şase luni de exerciţiu. O singură ocazie.

— Şi oamenii de la nivelul C...

— *Ci fiţi buni între voi şi milostivi, iertând unul altuia, precum şi Dumnezeu v-a iertat vouă, în Hristos.*[9]

— Bine, a spus directorul Riley.

În noaptea aceea, Patch n-a dormit.

A doua zi avea să viziteze nivelul C.

Al condamnaţilor la moarte.

189

Saint stătea la biroul ei din secţia de poliţie Monta Clare când a sunat telefonul.

Adjunctul ei, Michaels, a tresărit puţin când a făcut legătura.

— E de la şcoală, şefa, a zis el.

Michaels era cu zece ani mai tânăr şi prea nerăbdător, avea uniforma impecabilă precum tunsoarea, cu părul ras la tâmple ca un puşcaş marin care călcase greşit şi aterizase departe de locul acţiunii.

Saint a oftat şi a privit spre strada principală cât a vorbit cu Mildred, secretara directorului; deveniseră atât de apropiate, încât Saint ştia să-i ia uneori câte o felie de tartă cu pecan de la brutărie în drum spre şcoală.

A pornit agale pe jos şi a auzit primele chemări de primăvară ale unui iunco atunci când a ridicat privirea şi s-a uitat la Mitch Evans care picta firma opticianului.

---

[9] *Op.cit., Epistola către Efeseni a Sfântului Apostol Pavel*, 4:32.

Culoarea verde-închis fusese aprobată la o şedinţă de consiliu local atât de însufleţită, încât Saint ameninţase că scoate arma ca să liniştească apele. S-a oprit să culeagă un con de pin, i-a verificat solzii şi l-a strecurat cu grijă în buzunar.

Mitch a ridicat mâna. Saint ar fi preferat s-o ţină pe scară.

A trecut pe lângă Sammy, care traversa strada cu o pungă de hârtie maro în mână, a bănuit încotro se ducea ea şi a chicotit ghicindu-i dispoziţia furtunoasă.

Prăvălii vechi cu faţade noi; maşini care nu îndrăzneau să parcheze neregulamentar, aşa că se învârteau în căutarea unui loc liber; urma albă a unui graffiti atât de primitiv, încât Saint redusese lista suspecţilor la un grup de liceeni, apoi îi convocase pe toţi într-un weekend să-l şteargă; mirosul de acetonă era pătrunzător, iar localnicii ţâţâiau la ei când treceau pe-acolo. Se zvonea că ea e mai dură decât Nix, munceşte mai mult şi e mai isteaţă, îi pasă mai mult şi ia orice infracţiune atât de personal, încât nivelul criminalităţii scăzuse practic la zero. De fapt, era vorba doar de percepţie, de veterana din FBI care se întorsese în orăşelul natal, unde devenise cea mai tânără şefă de post din istoria statului Missouri. Respectul şi teama nu duceau însă şi la acceptare, fiindcă avea să poarte întotdeauna stigmatul lui Jimmy Walters.

— Dă-i dracului! Şi dă dracului şi biserica! zisese Nix când trecuse pe la secţie, în drum spre farmacie, în prima ei zi de lucru.

Numele lui era scris cu litere aurii pe uşa de sticlă, un semn de respect care avea să dăinuie.

La liceu s-a aşezat pe un scaun pe coridorul familiar şi a stat la palavre cu Mildred.

Directorul era nou, rutina nu. Saint n-avea nevoie să pledeze cauza lui Charlotte, pentru că ştiau toţi, ştia toată

lumea. Când a fost de acord cu suspendarea de o săptămână, s-a gândit că probabil asta şi era o parte din problemă.

Au ieşit sub razele soarelui de amiază; fata avea o atitudine agresivă. Saint era suficient de obosită ca să nu mai zâmbească la transgresiunile care purtau semnul unui anume Patch Macauley.

— Vrei să terminăm odată cu asta? a întrebat Charlotte, care avea şuvițe blonde şi pielea palidă şi delicată, în ciuda focului care mocnea dedesubt.

— Cine a fost? a întrebat Saint.

— Noah Arnold-Smith.

Saint îl ştia pe puşti; nu ştia însă cum să fie mamă sau tutore, orice ar fi dictat dorințele lui Patch.

— I-ai dislocat umărul.

— Tu mi-ai arătat cum, a ripostat Charlotte.

S-au oprit pe Walnut Avenue, unde casele masive fuseseră refăcute, iar pe aleile pietruite se vedeau maşini străine, lângă peluze ca din cărțile poştale, mărginite de salvie albastră şi stânjenei.

— N-ar fi trebuit, a zis Saint.

— M-a ciupit de fund.

Saint s-a gândit la Noah Arnold-Smith şi cât de popular era cu zâmbetul ăla încrezut. I-a fugit gândul înapoi la Chuck Bradley şi cum îi tratase pe ea şi pe Patch.

— Tot... n-ar fi trebuit să faci aşa ceva, Charlotte.

— Îi ştii familia. Sammy i-a zis bunică-mii că doamna Arnold-Smith e o curvă cu două țevi.

Saint şi-a mutat privirea o clipă şi şi-a muşcat buza de jos până a durut-o, cum făcea de fiecare dată când fata vorbea urât.

Apoi s-a aşezat pe bancă şi a aşteptat o veşnicie până să i se alăture Charlotte.

— Nu vii aici, a zis ea.

S-a uitat la mormântul lui Misty, unde doamna Meyer schimba florile în fiecare săptămână.

— O să-i spui bunicii ce am făcut?

Saint a clătinat din cap, iar Charlotte şi-a dat părul pe după ureche.

— E cât pe ce să mă taie de la porție. Şi am nevoie disperată de ăia cinci dolari pe săptămână pe care mi-i dă, dacă vreau să economisesc suficient pentru o viață nouă în Vegas.

— Sigur.

Fata a înghițit un nod.

— N-am nevoie să vin aici ca şi cum ar trebui să-mi aduc aminte pe cine dezamăgesc.

— Nu asta...

— Mai puțin de patru ani până poți să încetezi să te mai prefaci că-ți pasă, Saint.

190

Saint citise cărți de parenting în mica bibliotecă din Pecaut, primise sfaturi de la Norma când fata nu mai mânca, de la doctorul Caldwell când fata nu mai dormea. Se consultase cu doamna Meyer când notele lui Charlotte începuseră să scadă; luau ceaiul împreună în fiecare luni după-amiază, privind norii din Missouri la fel de cenuşii ca grijile lor. În fiecare sâmbătă petreceau câteva ore la galerie – Charlotte se închidea în fostul studio al tatălui ei şi punea Nirvana atât de tare, încât Sammy îşi luase obiceiul să-şi tragă un fotoliu de piele pe trotuar şi să stea acolo, mângâiat de soarele după-amiezii. Între timp, ea nu picta nimic.

Marțea, după şcoală, Saint o lăsa într-o căsuță de la marginea parcului național Thurley, unde fata stătea într-o tăcere totală în biroul doctoriței Rita Kohl. Facturile erau trimise la bunica ei, iar psihiatra se minuna fără cuvinte de jurământul de tăcere al fetei.

— Mai e un articol despre ta... despre Patch în *The Washington Sun*, a spus Saint încet. Bunica l-a decupat pentru tine. Operele lui sunt căutate de colecționari... tablourile pe care le ai sunt...

— Poate să-l arunce direct la gunoi.

Razele soarelui au trecut peste turn. Saint încercase să-l viziteze pe Patch de cel puțin zece ori. Putea să facă drumul legată la ochi. Putea să distingă din parcare masivele muntoase din depărtare, ştia fiecare groapă de pe drumul de 12 kilometri. Ştia că închisoarea era prea veche, iarna celulele erau înghețate, iar vara deveneau nişte cuptoare. Făcuse discret campanie pentru o schimbare, îşi pusese numele pe petiții în favoarea unor condiții umane, în favoarea grăbirii construcției. Uneori ajungea până la poarta înaltă şi rămânea pe dinafară, vorbind cu Blackjack, uriaşul atât de amorezat de ea, încât se sfia când vorbeau.

— Ce i-ai făcut lui Noah...

A simțit-o pe fată aruncându-i o privire.

— Poate o să se gândească de două ori înainte să încerce şi cu altă fată, a zis Saint.

— Da?

— Nu mă pricep la aşa ceva. N-am avut o... Am avut-o pe bunica şi o iubesc, dar ea nu e...

Charlotte a privit mormântul.

— Vreau să fiu lăsată în pace. Nu vreau să fac conversație la cererea cuiva. Ori să pictez. Sau să vorbesc despre nişte sentimente pe care nici măcar nu le am. Nu vreau să fiu ciupită de fund. Dacă vreau să mă înfurii, mă înfurii.

Saint s-a ridicat.

— Weekendul ăsta o să-ți arăt cum să dezmembrezi un testicul.

191

Norma îi spusese odată lui Saint că e nevoie de un sat întreg ca să creşti un copil. Deşi ea n-avea un sat, în ultima vineri a fiecărei luni deschidea uşile casei înalte de pe Pinehill Cemetery Road şi gătea pentru bunica ei, Charlotte, doamna Meyer şi, cu reticență acră, şi pentru Sammy.

La ora 18 Charlotte a apărut din curte cu un borcan, apoi a rămas lângă Saint, care amesteca mălaiul cu făină. Fata a presărat un pic de zahăr, a bătut ouăle şi laptele prins. Conveniseră asupra unei alocații de doi dolari pe săptămână, în schimbul căreia Charlotte devenea ajutor de bucătar, îmbunătățindu-şi abilitățile până când Norma declarase că pâinea ei cu mălai e mai bună decât a lui Saint. În schimb, Saint o declarase pe bunica ei Iuda şi amenințase că se retrage cu totul din bucătărie.

Doamna Meyer a venit cu o sticlă de vin roşu, iar Sammy cu două sticle de Buffalo Trace Bourbon.

Saint a făcut pui glazurat la tigaie, în timp ce Charlotte şi-a dus prăjitura cu afine într-un colț, ca s-o amestece. Doamna Meyer a pus masa, cele trei femei făcându-şi treaba ca o orchestră, în timp ce Sammy şi Norma se îmbătau în linişte.

Au mâncat pe terasă, Charlotte privind cerul în flăcări, cu bunica ei alături.

— Cel mai dulce pui pe care l-am mâncat vreodată, a spus Norma.

— Mierea lui Charlotte, a zis Saint.

— Nenorocitele alea m-au înțepat de 30 de ori cât am scos mierea. Gustul ăla care rămâne în gură e sângele meu, a intervenit Charlotte.

Doamna Meyer a oftat. Purta o jachetă albă de lână, ruj Dior şi saboți cu intarsii de cristale. De câte ori apărea la uşă, Saint observa în tăcere combinațiile, apoi încerca să copieze ținuta în outletul din mallul Three-Rivers. Se întreba de multe ori dacă doamna mergea prin locuri mai simandicoase după aceea, până când Charlotte i-a spus că bunica ei nu mai ieşea din casă decât ca să vină la ele.

Fata a adus desertul, pe care Sammy a încercat să-l refuze, până când Saint a amenințat că-i confiscă a doua sticlă.

— E cea mai bună miere pe care am gustat-o vreodată, a zis Norma, plesnind din limbă până când Saint a amenințat-o şi pe ea. Adică... şi produsul lui Saint era destul de bun, dar Charlotte are un adevărat talent de fermier.

— De-asta vor toți băieții să-i mulg? a întrebat fata.

— Dumnezeule! s-a indignat Saint.

— Nu lua în deşert numele Domnului! i-a atras atenția Norma.

Doamna Meyer a oftat din nou.

— Charlotte e aproape ca o strănepoată, a declarat Norma. Aşteptam după Saint, dar consider că trage de timp, şi de-al meu, şi de-al ei. N-are timp să se îndrăgostească...

— Şi să depun ouă? a continuat Saint.

— N-ai nevoie de un bărbat pentru aşa ceva, a intervenit Charlotte.

— Doar nu vorbeşti de... cum se cheamă? a bălmăjit Norma.

— Donatori de sămânță? s-a băgat şi Sammy.

— Dumnezeule! a zis Saint.

— Nu lua în deşert numele Domnului! a sancționat-o Norma din nou.

— Totul e delicios, a zis doamna Meyer, încercând să readucă discuția de unde plecase.

Saint a zâmbit.

— Am înscris-o pe Charlotte în Federația americană de albinărit.

— Uneori îmi fac griji că mă cunoaşte prea bine, a comentat Charlotte.

— N-ai decât să fii cât vrei tu de impertinentă, dar consider că anul ăsta o să fii candidată serioasă la titlul de Prințesa Mierii, a zis Saint ridicând dintr-o sprânceană.

— Ăsta ar putea fi numele meu de stripteuză, a ripostat Charlotte, smulgându-i un hohot de râs lui Sammy.

Când au terminat, când a fost băută şi ultima picătură de vin, când un Sammy beat a încercat s-o sărute de rămas-bun pe doamna Meyer, care a evitat cu o asemenea eleganță, încât el a căzut de pe ultima treaptă şi a dispărut într-un fizocarp, Saint s-a aşezat la pianul vechi şi a cântat.

În timp ce cânta, s-a uitat la tabloul cu casa albă.

— De ce cânți întotdeauna cântecul ăsta? Norma zice că e cântecul de la nunta ta, a spus Charlotte, stând în spatele ei.

— A fost al altor doi oameni mult înainte să mă căsătoresc eu.

— Patch o să moară acolo? a întrebat Charlotte.

— Nu.

— Păcat.

— Nu spune aşa!

— Doar nu crezi că există un rai pentru oameni ca el.

— E singurul lucru pentru care mă rog.

Din 20 de celule, 18 erau ocupate.

Bare argintii, roşii de rugină la mijloc, unde se sprijineau uneori brațele, cu pumni care se strângeau, mâneci portocalii suflecate peste antebrațe subțiate. Lumina naturală venea de la un şir de geamuri aflate pe cealaltă parte, prea sus ca să vezi şi altceva decât un cer pătat cenuşiu-închis.

Blackjack a deschis ultima poartă, iar Patch a târât înăuntru un sac care dădea pe dinafară de cărți. Aici existase un serviciu de împrumut de carte la sfârşitul anilor 1980, înainte ca directorul Riley să aplice reduceri de buget, sistemul corecțional nefiind în totalitate imun la lumea exterioară. Înăuntru, celulele semănau foarte mult cu a lui, poate cu un pic mai multă culoare, mai multe afişe, doi cactuşi, un radio care se auzea încet. Primul era Ricky Nelson, iar Patch a bănuit că avea în jur de 60 de ani. A cerut țigări şi a refuzat materialul de lectură. Al doilea era Howie Goucher, care nu l-a băgat deloc în seamă pe Patch. Alți doi au cerut ce pică. Patch a ales *Meridianul sângelui, Lonesome Dove* şi *Huck Finn.* Degetele lui au trecut şi peste *Gatsby*, amintirea fiicei lui luându-l prin surprindere şi făcându-l să-şi încleşteze maxilarul şi să i se pună un nod în gât.

Patch ştia că perioada medie de aşteptare era de 15 ani într-o celulă de 2,5 pe 3 metri, şi ştia şi că un sfert dintre ei mureau înainte să apuce să-i ucidă statul. Ştia că erau mai predispuşi la boli, malnutriție şi psihoze. Somnul era întrerupt la fiecare jumătate de oră pentru numărători care făceau încuietorile să zornăie. Patch ştia că 4% erau nevinovați. Fără drepturi religioase, în ciuda deciziei Curții Supreme. Ştia toate astea pentru că-şi petrecuse primul an

în biblioteca închisorii citind, ascultând şi pregătindu-şi abordarea.

Aşa că atunci când a ajuns la ultima celulă, a încetinit pasul o clipă ca să-şi aducă aminte trecutul, să audă glasul din întuneric, să simtă atingerea pe piele.

La radio se auzea un cântec despre nişte ochi albastru-deschis.

Bărbatul era mai slab, avea părul cu cărare îngrijită, ținea mâinile pe lângă corp. Se uita în jos, la ghete.

Mult timp, Patch nu şi-a găsit cuvintele pe care le repetase. N-a putut nici măcar să-şi aducă aminte să respire.

Nu-şi putea imagina cum poate exista cineva 19 ani fără să aibă nici măcar compania speranței.

În cele din urmă, privirile li s-au întâlnit.

— Bună, Joseph! a spus Marty Tooms.

193

— Ai făcut atâtea să trăieşti, ca să vii să mori aici, a remarcat Tooms.

— Am exersat, ce să spun?

— Bine.

— Dar acum, că sunt aici... îmi vine să bag mâna printre gratii, să te prind de gât şi să te fac să-mi spui unde e.

— Îmi pare rău, a spus Tooms, iar Patch s-a uitat la el, la ridurile care i se întindeau dinspre ochi, cum îi tremurau uşor mâinile, şi a văzut ce era.

— Ai zis că e moartă.

Tooms a aruncat o privire spre fereastră, la cerul aflat deasupra lumii pe care o pierduse. Peste şapte luni urma să fie dus într-o încăpere cu un singur geam. Aveau să-i fie

prinse curele peste picioare, abdomen şi cap şi aveau să-i fie puse două perfuzii, pentru cazul că una dintre vene ceda. Tiopentalul de sodiu avea să-l lase fără cunoştință. Bromura de vecuronium avea să-i paralizeze muşchii. Clorura de potasiu avea să-i oprească bătăile inimii. După 20 de ani de aşteptare, viața lui avea să se încheie în zece minute. Activiştii o să ajungă până la poarta mare, o să-şi aprindă lumânările, o să cânte şi o să-şi susțină convingerile. O să se cufunde în tăcere în cele zece minute în care guvernul lor comitea o crimă ca răzbunare pentru o alta. Ştirile locale o să relateze execuția şi o să vorbească despre o crimă de mult uitată, poate chiar o să observe ironia sorții care face ca singurul supraviețuitor să fie închis în acelaşi penitenciar, deşi nu era ceva chiar atât de neobişnuit. N-o să fie nimeni acolo pentru Patch. N-o să fie nimeni acolo pentru Grace.

Patch l-a văzut pe Blackjack în uşă.

— Chiar ai omorât-o? a întrebat Patch cu glas tremurat.

Marty Tooms a rămas cu privirea la cer. Şi apoi a început să plângă.

194

Vorbea cu Himes o dată pe lună.

El primise calm demisia ei, îi spusese că o să se întoarcă şi că o înțelegea, dar era menită să facă lucruri mai importante.

— Ceva? a întrebat ea uitându-se prin peretele de sticlă al biroului spre strada peste care se lăsa amurgul.

— Dacă ar fi fost ceva, nu crezi că aş fi sunat?

— Ce mănânci?

— Un ou.

— Întreg. Ca un şarpe.

— Eli Aaron. În fiecare lună, înainte să vorbesc cu tine, pun echipa să verifice. Nimic.

— E posibil să-şi fi schimbat modul de operare, a spus Saint.

Era o teamă de care nu putea scăpa niciodată. În fiecare seară, când se aşeza pe terasă cu bunica ei şi încetinea câte o maşină pe stradă, simțea o zvâcnire în piept, simțea că are o responsabilitate presantă s-o țină pe Charlotte în siguranță față de orice-ar fi în lume.

— Este. Carl Eugene Watts. A...

— Înjunghiat. Strangulat. Viol, o dată. Arme. Mâini, a spus ea sec.

— Am uitat cu cine stau de vorbă.

Pe biroul ei se afla o cană de cafea cu lapte. În sertar, un roman de dragoste.

— Sora Isabelle poartă lentile trifocale, a zis el.

— Îmi place că ştii, Himes.

— Vedere slabă. E foarte posibil să se fi înşelat.

— Să-mi trimiți dosarul.

— N-o să-ți prindă bine.

Aşa zicea de câte ori vorbeau.

195

Patch aştepta în fiecare săptămână timpul petrecut cu Marty Tooms într-o stare de agonie amânată, nu dormea mai mult de o oră în noaptea de dinainte, întrebările ricoşând din pereții de piatră masivă până le prindea pe cele mai pertinente şi le reținea.

Devenise mai tăcut în timpul zilei, iar Cooper îl luase deoparte în timpul turei de la bibliotecă şi se interesase de starea lui psihică. În curte se plimba pe lângă gard şi se uita

la bărbații masivi care aruncau la coş. În deşertul lor, muncitorii ridicau atât de mult praf, încât Patch îl simțea usturător în ochi. La a doua tură de curte, i s-a alăturat un bătrân cunoscut drept Tug din cauza crimelor sale. În 1964, juca pe o ambarcațiune din St Louis, când dealerul a avut o asemenea serie norocoasă, încât Tug a pierdut banii de chirie pe un an. S-a ținut după el până pe puntea cu piscină şi l-a aruncat peste bord, susținând în fața juriului că nu voia decât să-i şteargă rânjetul de pe față. Din nefericire pentru Tug şi pentru victimă, chiar atunci trecea un remorcher. După şase ore, cadavrul a fost pescuit din Mississippi.

— Deci se pot comanda cărți? a întrebat Tug.

— Ce vrei să citeşti? s-a interesat Patch.

— Făceam şi eu conversație, Piratule. Ce, nu poate omul să întrebe?

Tug era iute la mânie şi scund, puțin sub 1,50 metri. Patch vorbea mai mult spre creştetul lui.

Au mai făcut o tură.

— Ursula Andress.

— Poftim? a întrebat Patch.

— Honey Ryder.

Patch a oftat adânc.

— *Dr No.* Fata Bond. Ursula Andress. Născută pe 19 martie. Peşti. Sunt îndrăgostit de ea din 1955. Aveam obiceiul să-mi imaginez fața ei când...

— Dumnezeule! Nu pot să iau filme.

— Văd rahatul pe care-l aveți în biblioteca aia. Cărți amărâte despre producția de săpun. Cine dracu' vrea să producă săpun în închisoare? Ştii ce periculos e rahatul ăla la duşuri? Şi nu poți să-mi faci rost de nimic cu iubirea mea?

A mai tunat şi fulgerat o vreme, cu o dezamăgire palpabilă.

— Aş vrea să merg cu una din alea, a zis Tug, arătând spre un excavator cu şenile.

Avea părul alb lung, ca şi mustața care urmărea linia gurii. Avea un fel de optimism pe care Patch nu-l văzuse la oamenii care aveau să moară în închisoare.

— Te-ar face să te simți mai mare?

— Ce mama dracului vrei să zici, Un-Ochi? L-aş băga în gardurile astea şi le-aş doborî chiar în timpul orei de plimbare. M-aş uita la ei cum se împrăştie.

Rânjetul i s-a transformat într-un râs atât de zgomotos şi maniacal, încât Patch a bănuit că optimismul era născut din mințile lui plecate cu sorcova.

— Singura cale afară, a spus el.

— Cea mai rapidă cale afară.

Turnul de pază se ridica la 900 de metri distanță.

— A reuşit cineva? a întrebat Patch.

Mustața lui Tug a tresărit puțin în timp ce priveau spre sălbăticie, unde pământul cobora într-o râpă.

— Nu în ultimii 40 de ani. Sonny Parker. Tunel.

— Târnăcop?

Tug şi-a dat ochii peste cap.

— Nu sapă nimeni tuneluri aici. Vezi maşinăria aia de-acolo? E o foreză. Roca de bază din Missouri. Nu poți să ajungi la adâncime suficient de mare fără unelte mecanice.

Patch s-a uitat la miezul de oțel al forezei, mai lat decât umerii lui.

— Şi atunci cum?

— Sonny avea oamenii lui. Nu evadezi de nicăieri fără ajutor. Şi oamenii lui au săpat o groapă superficială şi de-acolo au făcut tunel până unde e acum clădirea nouă cu cinci aripi. Doar şase metri şi erau sub fiecare dintre garduri. Gaura avea 25 de centimetri diametru.

Patch s-a încruntat.

— Suficient de mică pentru un iepure.

— Suficient de mare pentru o armă.
— Au băgat o armă în închisoare?
— Sonny a folosit-o ca să iasă, stil Dillinger.

S-au întors amândoi când a început o bătaie. Nu s-a întâmplat nimic important până să vină Blackjack, să-l ridice pe unul dintre deținuți şi să-l arunce în gard.

— Doar nu te gândeşti să încerci ceva, Piratule, nu?

Patch a văzut câteva picături de sânge pe pământ, care au fost curând călcate şi acoperite de praf.

— N-am unde să mă duc.

196

În după-amiaza aceea a rămas în fața celulei lui Tooms şi a privit fix cearşaful gros atârnat pe interiorul gratiilor, care nu lăsa să se vadă nimic înăuntru. Aproape 38 de grade, iar Tooms îşi construise un infern în loc să-şi privească în față crimele. Patch a aruncat o privire în spate şi a văzut că Blackjack se retrăsese la răcoarea din biroul căpitanului.

Când a început să vorbească, l-a văzut pe celălalt bărbat apărând şi scoțând brațele printre gratii, în timp ce radioul a tăcut.

— Era minunată în feluri pe care tu nu ți le poți imagina. În feluri care nu par reale când povestesc. M-a luat din beznă şi mi-a arătat lumea ei. Putea să recite poezii şi să spună poveşti şi ştia lucruri pe care credeam că le inventează. Ştia cum se sărută câinii de prerie, ştia cum crabii mârâie folosind dinții din stomac. Ştia că amprentele urşilor koala sunt atât de asemănătoare cu ale noastre, că pot contamina un loc al crimei.

— Le-am zis eu nenorociților de polițai că ursul koala e de vină, a strigat Ricky Nelson, stârnind râsete.

— Era blândă. Nu sunt destul oameni aşa. Poliţiştii au zis că-mi aduc aminte prea multe, că o parte trebuie să fie născociri. O ştiu. Încă o ştiu. Mi-e dor de ea. Am dus-o cu mine în fiecare zi a vieții mele. Poți să mi-o dai înapoi, Tooms. Tu eşti aici, unde nu poți să faci nici pe naiba. Unde n-ai nimic. Dar poți să faci lucrul ăsta genial. Ai în tine capacitatea s-o faci. Doar spune-mi cine era. Spune-mi unde e îngropată.

Blackjack a bătut cu bastonul în metal, iar Patch a revenit la realitate.

Pe drumul de întoarcere, i-a lăsat un exemplar din *Culoarea purpurie* lui Howie Goucher, în celula 2. Avea s-o țină o lună şi să-i povestească lui Patch despre minunata Celie.

Puțin după aceea, culoarul avea să se cufunde în tăcere când Howie era luat dintre ei.

197

— Cine-i băiatul cu care a ieşit? a întrebat Norma.

Stăteau împreună pe terasă, în timp ce în jurul lor se aşternea seara de primăvară.

— Matt Leavesham, a răspuns Saint uitându-se în stradă, deşi ştia că Charlotte n-avea să se întoarcă de la cinema decât peste câteva ore.

— Ştiu familia Leavesham. Mama e diabetică. Autoprovocat.

Când s-a mai răcorit puțin, Norma a adus o cutie şi a lăsat-o lângă Saint.

— E de la Himes, a zis Saint uitându-se la etichetă. Dosarul lui Eli Aaron.

— Ah, ştiu.

— Când a venit?
— Ai destule pe cap.
Saint s-a încruntat, iar Norma s-a încruntat şi ea.
— E important, bunico.
— Important e să ai grijă de fata aia.
— Fac tot ce pot.
Norma avea în mână un roman cu paginile îndoite şi purta o jachetă pe care i-o tricotase cândva Saint.
— Vrei să-mi spui ceva? a întrebat Saint, s-a dus până la marginea verandei şi s-a aplecat să atingă un stâlp care începuse să putrezească la bază.
Norma a clătinat din cap, dar Saint a citit ceva în privirea ei.
— Nu-mi cruța sentimentele acum, după atâția ani în care ai fost atât de rece.
— Prostii.
Saint s-a uitat urât.
— Doar că... poate că ai fi fost mai bine pregătită pentru asta dacă... cu Jimmy.
Saint i-a întors spatele o clipă.
— Nu merita să-i acorzi mai mult timp? a întrebat Norma încet.
— Am...
— I-ai avortat copilul, Saint. Apoi ai divorțat de el. Pentru ce?
Saint s-a întors.
— Nu era un soț bun. Nu era...
— Nu era Joseph.
Saint şi-a înăbuşit lacrimile şi a tras aer în piept.
— Nu e...
— Bărbații nu sunt soți buni de la început. Nu i-ai acordat timp. Jimmy era om bun. Ştiu. Eu v-am împins să fiți împreună. Te-am făcut să-i dai o şansă pentru că l-am văzut

la biserică şi ştiam... Ştiam că e ce-ți trebuie. Ai încercat să ai un copil şi când s-a întâmplat...

— Te rog! a spus Saint, abia stăpânindu-şi vocea.

Norma a înghițit un nod.

— Ai făcut un pact cu Dumnezeu. Ai promis că dacă-l aduce pe Joseph înapoi, o să duci o viață bună. Ai...

— Nu înțelegi. Jimmy... a întrerupt-o Saint, apoi s-a oprit.

O clipă a văzut-o pe bunica ei, femeia care o crescuse. Norma s-a ridicat, a venit spre ea şi a deschis brațele.

Saint a păşit în îmbrățişarea ei. În momentul acela, era tot ce avea. Tot ce o ținea în picioare.

— Şi Jimmy? a întrebat Norma.

Saint a închis ochii şi şi-a rezemat capul pe umărul bunicii.

— Nu e Patch.

198

Saint a fost agitată la cină şi a primit un apel de la doamna Meyer, care-l văzuse pe puştiul Leavesham la drogherie, deducând că fie cumpăra prezervative, fie vreun sedativ ca s-o facă mai abordabilă pe nepoata ei. Saint închisese telefonul, reîncepuse să se agite şi se lupta cu impulsul să treacă pe la familia Leavesham şi să scoată pistolul la mama diabetică.

La ora 21 a început să se plimbe de colo-colo.

Peste o oră a dat nişte telefoane, iar la ora 23 a găsit adresa familiei Leavesham şi i-a văzut pe geam pe Charlotte şi Matt giugiulindu-se în camera de relaxare. A bătut la uşă şi l-a țintuit pe băiat cu antebrațul de tapetul înflorat din holul ordonat.

A ajuns-o din urmă pe Charlotte pe Cotterham Avenue şi s-a întins s-o prindă de braţ.

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi! a zis Charlotte cu obrajii îmbujorați.

Saint a făcut un pas înapoi, la fel de roşie la față.

— Ai depăşit ora de întors acasă.

Charlotte s-a uitat urât.

— Nu eşti mama mea.

— Şi îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi, a zis Saint înainte să-şi dea seama ce spune, înainte să înțeleagă că mai târziu cuvintele astea o s-o sufoce de ruşine.

A urmat un moment în care Charlotte a încasat lovitura cu întreaga forță, rămânând fără aer până să riposteze.

— Presupun că dacă erai mama mea, nici n-aş fi fost aici, a ripostat ea.

Saint a făcut un pas în spate.

— Nu ştiu...

— Asta faci când rămâi însărcinată, nu?

Saint a clătinat din cap.

Charlotte a continuat şi i-a spus adevăruri pe care le ştia deja, cum îi era ruşine că stă cu ea, că e văzută cu ea.

— Ții cufărul ăla în dulap. Strângi frunze şi conuri de brad. Stai cu bunica ta. N-ai viață, aşa că te bagi într-a mea. N-ai fost în stare nici să-ți păstrezi bărbatul. Eşti...

Saint a simțit acumularea, a simțit discuția cu bunica ei din seara aceea. A simțit cum o privea fata, cum o privea toată lumea din Monta Clare. Şi n-a putut opri cuvintele înainte să se reverse:

— M-a bătut!

Charlotte s-a oprit.

Şi cele două au rămas față în față în stradă.

Saint a închis ochii, ca să nu mai vadă luna şi stelele.

— Eram însărcinată şi Jimmy... m-a bătut. Mi-a fracturat orbita. Şi maxilarul... încă trosneşte când mănânc.

De data asta, Charlotte a clătinat din cap – cuvintele erau prea mult.

— Am fost la dentist, pentru că mi se mişca un dinte.

Strada a murit în jurul lor. Oraşul, pădurea şi cerul. Şi ce păruse cândva frumos şi sigur a dispărut.

— Bunica mea a zis că furia e o teamă prost înțeleasă. Şi poate că are dreptate, pentru că atunci când mă culc seara, încă mi-e teamă că o să vină s-o facă din nou. Nu contează că sunt polițistă. Că am armă. Mi-e frică...

S-a oprit văzând expresia de pe chipul lui Charlotte.

Apoi fata s-a întors şi a fugit.

199

Saint a gonit prin tot oraşul. I-a trezit pe Michaels şi doi agenți, l-a târât pe Sammy de la galerie şi s-a întâlnit cu doamna Meyer pe Main Street.

Timp de o oră aproape că şi-a pierdut mințile, a trezit jumătate de oraş şi a pus pe toată lumea să meargă pe fiecare stradă, durerea surdă din stomac urcând la cap în timp ce-şi aducea aminte ce se întâmplase cu 20 de ani în urmă.

De la St Raphael până la liceu şi-a verificat ceasul pe măsură ce minutele se scurgeau spre tortura nopții. S-a întors acasă şi a văzut-o pe Norma pe terasă.

— Dumnezeule! a țipat ea, detestându-se profund.

— O să apară.

— Când şi în ce stare?

A căutat-o în continuare la pas, pentru că ştia toate scurtăturile. S-a oprit la familia Brayer şi i-a trezit pe Melissa şi pe părinții ei; a făcut acelaşi lucru şi la Madeline Collins. Singurele nume de care-şi amintea că pomenise

fata. Atunci şi-a dat seama că nu ştia nici pe departe destul despre viața lui Charlotte.

S-a întors pe Main Street şi l-a văzut pe Sammy liniştind o doamnă Meyer care plângea; răcoarea nopții îl trezise, teama pe care o duceau cu toții, toți cei care-şi aduceau aminte de Patch, Misty şi de doctor, de Marty Tooms.

În locul vechi din pădure a trecut printre vrejuri de viță şi a căutat urme la lumina lanternei, dar pe jos era doar praf fin. A simțit dogoarea armei la brâu, ca o aducere-aminte că nu mai era o începătoare, că avea să tragă prima dacă se apropia cineva de fata lui Patch şi, într-un fel care evolua rapid, şi a ei.

Când a ieşit din pădure şi a pornit în pas alergător pe Rosewood Avenue, a văzut lumină în Casa Nebună. Respirația i s-a accelerat şi a răsuflat uşurată când a văzut-o pe Charlotte în fotoliul vechi al lui taică-su, uitându-se la televizor.

— Fir-ar să fie, Charlotte! Fir-ar să fie! Am trezit jumătate de oraş şi tu stai aici şi te uiți la televizor.

Charlotte nu şi-a desprins privirea de ecran.

— Sâmbătă seara ne uităm împreună la filme.

Poate că ar fi certat-o, poate că ar fi distrus şi ce puțin mai rămăsese între ele dacă n-ar fi văzut la ce se uita fata.

Imaginile dramatizau momentul din urmă cu doi ani când fata îi fusese înapoiată tatălui ei, cei doi îmbrățişându-se în aşa fel încât până şi reporterii rămăseseră tăcuți, o clipă atât de prețioasă încât aproape că fusese uitată.

În fața unui spital din Texas, pe iarba artificială, cei doi stăteau îmbrățişați, în timp ce camerele au trecut la un instantaneu cu fata când fusese dată dispărută, cu 20 de ani în urmă.

Eloise Strike.

Saint a icnit nu pentru că a recunoscut numele, ci din cauza chipului. Chipul la care se uitase în geam la Monta Clare Fine Art timp de trei veri.

— A fost tabloul lui, a zis Charlotte.

Saint a urmărit materialul. Reporterul a relatat cum o femeie din Arlington era în vizită la sora ei din New York, când a văzut întâmplător un tablou în vitrina unei mici galerii din Tribeca. A rămas încremenită pentru că o recunoscuse pe fată. Aceeaşi fată pe care o vedea la geamul unei case de lângă un punct de acces în Fish Creek Linear Park din Texas. În fiecare dimineață când ieşea la plimbare o vedea pe fată stând la geamul din spate şi privind spre pădure. Nu ştiuse că fata era ținută cu forța, că nu ieşise din camera aceea de aproape 2 000 de zile. Femeia a intrat în galerie, a auzit puțin din poveste şi a sunat imediat la 911.

— Dumnezeule!

Abia acum fata şi tatăl ei, Walter Strike, se simțeau destul de puternici ca să-şi spună povestea.

Saint a îngenuncheat lângă Charlotte, i-a inspirat parfumul, i-a observat sandalele roşii, cămaşa de blugi şi agrafele aurii din păr. Sperase că prima ei întâlnire o să fie exact aşa. Nu trebuia să fie dragoste; nu trebuia să ducă nicăieri. Trebuia doar să fie o seară în care reuşea să iasă din umbra aceea prelungă.

A ridicat privirea şi a văzut primele lacrimi pe obrajii fetei. Dar ştia că nu e cazul să încerce s-o mângâie.

— Ce ai zis tu... a început Charlotte.

În clipa aceea a ştiut că fata avea nevoie de adevărul ei mai mult decât avea nevoie Saint de tăcere.

— Tatăl tău... a făcut-o pentru mine...

Avea să reia în minte momentul acesta şi să se minuneze de rețeaua universală țesută de soartă, cu fiecare decizie

pornind din aripile unui fluture, căutând un segment de tipar care fusese aşezat în altă viață.

Avea să se întrebe dacă ar fi avut vreo importanță pentru oricare dintre ei.

Însă când s-a întors şi l-a văzut pe Sammy în uşă, alb la față, a ştiut că absolut nimeni nu controla situația.

— Bunica ta, a zis el.

200

În noaptea aceea, la terapie intensivă, Charlotte n-a vrut să plece, tulburată că acțiunile ei provocaseră cuiva un atac de cord, fără să țină cont că Saint îi vorbea despre vârsta Normei, istoricul medical al familiei, dependența de miere, bourbon şi trabucuri. Ea i-a îndepărtat mâna, s-a ghemuit pe banchetă şi a rămas cu privirea la televizor, la curgerea ştirilor care nu dormeau. Un ucigaş în serie în California; atentat cu bombă la ambasadă; actualizări despre coliziunea feroviară din Indiana.

Doamna Meyer stătea lângă Sammy, care-i pusese haina lui largă pe scaun, fiindcă îşi făcea griji pentru cremul rochiei ei.

Saint ştia bine încăperea. Era un loc unde aşteptase ca o viață să fie salvată, ca o poveste să înceapă şi să se sfârşească.

Puțin după ora 3 dimineața a venit o asistentă s-o ia şi s-a bucurat că ceilalți dormeau. Asistenta era în vârstă, ştia multe şi n-a avut nevoie să-i spună că a venit momentul, Saint a înțeles toate astea din doliul zâmbetului ei.

— E gata, a spus ea, iar Saint nu i-a zis că ea nu e gata.

S-a aşezat pe scaunul de lângă Norma şi a rămas singură cu maşinăria care-i umfla pieptul bunicii ei şi zvâcnirile tot mai slabe ale unei inimi care bătuse suficient timp.

S-a uitat în jur la comutatoare, recipiente, maşinării şi prize. S-a uitat la fereastra de care-şi lipise cândva fața şi implorase stelele să cruțe un băiat care avea să devină un bărbat strălucit.

— Fir-ar să fie! a spus ea şi i-a luat mâna Normei, cerându-i iertare pentru vorbele urâte.

Mâna ei. Norma o ținuse de mână când avea şapte ani şi traversau strada. Când au auzit prima dată zumzetul albinelor. O luase de mână când au mers la liceu pentru festivitatea de absolvire. Iar acum era rândul lui Saint s-o țină de mână.

— I-am promis lui Dumnezeu că n-o să păcătuiesc. I-am promis că dacă-l salvează pe Joseph, o să duc o viață modestă şi n-o să fac rău nimănui. Şi o să fiu bună cu oamenii în fiecare zi.

Şi-a apăsat obrazul de mâna Normei.

— Poate părea o rugăminte mare sau că promiteam prea mult, dar ştiam că pot, bunico. Am ştiut că pot pentru că te-am avut pe tine care să-mi arăți cum.

A ridicat în cele din urmă privirea şi a văzut-o pe bunica ei, cu încheieturile mult subțiate.

— Mi-ai spus că am fost botezată Saint pentru că v-am adus tuturor bucurie. Dar sunt îngrijorată... sunt îngrijorată că n-am reuşit decât să-ți fac viața mai grea. Tu eşti de departe cea mai bună dintre noi.

Aveau să bată clopotele la biserică.

— De ce ne agățăm de lucrurile rele şi le uităm pe cele bune?

A pus întrebarea micului medalion prins de mâneca Normei, coridoarelor goale, sticlei verzi şi banchetelor de

piele, acoperişului cu plumb şi ceasului care le număra clipele.

— Vreau să mă duci la înghețată la Lacey. Vreau să-i cer lui Dumnezeu să facă să se întâmple. Dar ştiu că am cerut deja foarte mult.

S-a aplecat şi a sărutat-o pe bunica ei pe obraz.

— Îmi pare foarte rău că te-am dezamăgit, bunico.

Şi a udat fața Normei cu lacrimi.

201

— Au confiscat o tură de Beaufort d'Été, a zis Sammy, uitându-se urât la gardian. Le-am zis de la început că primul care moare într-un loc ca ăsta e palatul. Barbari nenorociți!

Au vorbit o vreme, puțin despre piață, cererea pentru lucrările lui în creştere atât de accentuată, încât Sammy a zis că probabil *Grace numărul unu* ar obține un preț din şapte cifre. Patch l-a privit impasibil, l-a ignorat când a vorbit despre asigurarea viitorului lui Charlotte, ştia că se ocupaseră Misty şi bunica ei.

— Ea ce face? a întrebat Patch.

Sammy a devenit puțin mai serios, a aruncat o privire în jur spre ceilalți bărbați, majoritatea stând de vorbă cu familiile şi încercând să se agațe de ultimele fire, cu pierderea scrisă în zâmbetele copiilor suficient de mari ca să înțeleagă.

— E... a început din nou să picteze.

— Serios?

— Nu mare lucru, poate abia începe să simtă. A stricat vreo două pânze.

— Mulțumesc, Sam.

Sammy a dat din mână.
— Datoria.
— Am nevoie să-mi faci un serviciu.
— Orice.
— În podul de la Casa Nebună e o cutie. Singurele lucruri pe care le am de când eram copil. Înăuntru e un exemplar din *Playboy.* Iunie 1965.
— Ştii că pornografia a evoluat mult...
De data asta, Patch a ridicat mâna, iar Sammy a coborât glasul.
— Am o colecție care ar...
— Încetează!
Au rămas o vreme în tăcere.
Sammy şi-a slăbit gulerul cămăşii şi i-a spus că Norma murise în dimineața aceea.
— Saint...
Sammy a zâmbit şi a clătinat din cap.
— Îi spui că...
— Bineînțeles, a răspuns Sammy.
Patch s-a uitat la o fetiță care stătea față în față cu tatăl ei şi desena ceva, strângând în pumn creionul şi întinzând culorile.
— Spune-i că am...
— O să-i spun.
Sammy s-a ridicat şi a dat să-l lase.
— Nu m-ai întrebat niciodată, a zis Patch.
Sammy făcuse drumul de multe ori, susținuse că avea treabă în zonă, dar Patch ştia că rețeaua lui nu ajungea până la hectarele astea pierdute. Venise la audierea de punere sub acuzare; stătuse în spate, sorbind din plosca de argint, iar mâinile îi tremuraseră puțin când fusese citită sentința. Îi scria uneori, niciodată mai mult de un citat, de multe ori din Oscar Wilde şi vorbele lui de bun-simț care-ți dădeau fiori. Alteori îi trimitea cărți poştale monocrome,

întotdeauna într-o nuanță pe care Patch o folosise la tablourile lui. Patch le păstra într-o cutie de tablă în care fusese tutun şi pe care i-o dăduse Tug. Sammy nu era destul de sentimental ca să-i spună că-i lipsea, că-i lipseau momentele când stăteau într-o tăcere mulțumită pe balconaş, bând whisky împreună şi privind viața din Monta Clare.

— Nu, n-ai întrebat niciodată de ce am făcut-o, a continuat Patch.

Sammy şi-a înfundat mâinile în buzunarele sacoului de catifea şi şi-a îndreptat pălăria de fetru.

— N-am avut niciodată nevoie.

202

La următoarea vizită i-a povestit lui Tooms despre cum dansa Grace, de la sărituri la piruete, de la alunecare la lansare. A vorbit cearşafului gros şi l-au ascultat ceilalți bărbați, care i-au pus întrebări despre ea; cuvintele sale aduceau culoare în viața lor. Tooms n-a apărut, aşa că Patch i-a strecurat printre gratii un exemplar din *Corbul*, scrisoarea dinăuntru aproape la fel de groasă ca volumul în sine. Nu s-a mai rugat şi n-a mai cerut, a scris puțin despre speranțele lui pentru restul vieții, că n-o să-şi poată vedea fata crescând şi devenind o femeie aşa cum fusese mama ei.

Patch s-a aşezat pe ciment, cu spatele lipit de gratii.

Ceilalți condamnați şi-au pierdut interesul.

— Mi-a părut rău pentru mama ta. Nu ți-am spus niciodată. Dar mi-a părut rău.

Patch nu s-a întors, însă l-a simțit pe Tooms cu spatele lipit de aceleaşi gratii, de partea cealaltă.

— A încercat să facă tot ce putea.

— Nu mă îndoiesc, Joseph.
— De ce dau greş unii aşa de tare?
— Depinde după ce măsori.
În capătul îndepărtat al coridorului, Patch vedea un şobolan care fugea.
— Ți-e frică?
— Da.
Patch s-a întors şi i-a văzut silueta, profilul unui bărbat care cândva fusese blând.
— Cum ai ajuns aici? a întrebat Patch.
— Cât timp ai?
— Mai mult ca tine.
Atunci Tooms a râs. A râs şi Patch.

203

În săptămâna următoare au stat împreună o oră, pentru că Blackjack fusese chemat la o bătaie în secție.
Spate în spate, ca şi cum asta ar fi redus cumva presiunea.
— N-am vrut niciodată să fiu doctor, a zis Tooms.
Avea vocea blândă, plină de compasiune şi grijă.
— N-am vrut niciodată să jefuiesc o bancă. De fapt, s-ar putea să fie o minciună.
Tooms a râs, un sunet pe care Patch îl auzea des şi căruia îi răspundea la fel.
— Sora mea a murit când aveam 14 ani, a continuat Tooms.
— Cum?
— Avea 19 ani şi a rămas însărcinată.
Patch şi-a trecut mâna peste cimentul rece.

— Eu am găsit-o. Nu ştiu cum a trecut funia peste creanga de sus. La dracu', nu ştiu nici măcar cum a învățat să facă un nod cu buclă. Nu fusese niciodată genul care să-şi petreacă timpul în natură, a adăugat el chicotind, însă Patch a auzit nota de şoc pe care încă o purtau unele amintiri.

În schimb, l-a întrebat pe Patch nu despre căutarea sau strădaniile sale, ci despre el. Despre lucrurile care-i plăceau. Despre Misty şi, deşi era ca o durere fizică, despre Charlotte.

— Țin minte, după ce n-a mai fost tatăl tău. Mama ta a venit la mine şi mi-am dat seama că avea să se chinuie şi mai tare, a zis Tooms.

Patch i-a ascultat vocea, tonul blând.

— Ai avut grijă de mine.

— N-am făcut nici pe departe suficient.

— Chiar şi aşa.

— Ca părinte, ce-ți doreşti pentru copiii tăi? a întrebat Tooms.

— Mai mult decât îți doreşti pentru tine.

— Deci în cazul tău standardul nu e prea înalt.

Patch a zâmbit.

— Îmi pare rău că eşti aici, Joseph. Dar, la naiba, ce bine e să-ți aud vocea!

204

Când au intrat pe Main Street, Saint i-a văzut pe toți proprietarii de magazine stând în prag, îmbrăcați cu cele mai bune haine, cu capetele plecate; când treceau prin dreptul lor, veneau în urma ei. În dimineața aceea, orăşelul Monta Clare jelea pe cineva de-al lui, iar marea biserică St Raphael a dat pe dinafară şi s-a revărsat pe peluze. Cei

dinăuntru au fost binecuvântați de Saint, care s-a aşezat la orgă şi a cântat Chopin.

Reverendul Franks a ținut slujba şi, când i-a venit rândul, genunchii lui Saint au tremurat când i s-a alăturat şi a rămas încadrată de altar; şi-a revărsat durerea concentrându-se pe viața Normei, de la distanță o persoană simplă şi onestă, dar de aproape o minune de rezistență şi dragoste. A privit mulțimea de chipuri, unele de pe traseul autobuzului, altele, veri îndepărtați care veniseră de la mare distanță. Nix stătea singur în cel mai îndepărtat colț; a zâmbit când i-a întâlnit privirea, deşi Saint a văzut în el un gol care estompa culorile vitraliilor, triforiului şi lucarnelor.

Sammy ocupa celălalt colț. Purta un costum îndrăzneț cu dungi şi o lavalieră alb cu roz, iar lângă el era sprijinit un baston încovoiat din lemn de esență tare.

Mintea ei l-a căutat pe Joseph Macauley, care ar fi trebuit să fie acolo cu ei. Primise o carte poştală, o schiță simplă a verandei vechi într-o seară de iarnă, cele trei siluete care stăteau împreună nefiind decât o ceață neclară. Folosise doar două nuanțe.

Sub soarele dimineții au coborât-o pe Norma în pământ. Saint o întrebase odată dacă o să vrea să fie înmormântată în oraş, împreună cu soțul şi fiica ei. Norma îi spusese că nu, voia să rămână aproape de casa înaltă, de amintirile adunate acolo.

Au mâncat sandviciuri pe peluza mică. Doamna Meyer s-a ocupat de detalii, a adus-o pe Lacey să livreze mâncarea şi pe Charlotte să facă o selecție de prăjituri.

Saint a evitat îmbrățişări, zâmbind la poveşti pe care le mai auzise de nenumărate ori. S-a uitat în jur după Nix, dar plecase; s-a uitat după Sammy şi l-a găsit singur pe o bancă.

Sorbea dintr-o sticluță, i-a oferit o gură, pe care ea a luat-o şi apoi a regretat.

Abia la sfârşitul zilei, când Charlotte citea în linişte pe terasă, a sunat telefonul.

Saint era singură în bucătărie.

Era amorțită când a auzit glasul surorii Cecile.

— Tocmai ne-a vizitat Eli Aaron.

205

— În perioada de studii, în anii în care am practicat meseria, n-am fost niciodată aproape să găsesc o asemenea minune medicală, o asemenea afecțiune.

Patch se uita pe fereastră la o furtună de joasă altitudine în depărtare, cu toate picăturile de ploaie evaporate, ca şi cum ar fi fost un spectacol doar pentru ei.

— E o emoție, a spus Patch.

— Ah, sigur, nu încape îndoială. Dar e mai mult, nu? Te îndepărtează de mâncare. Te împiedică să mai dormi, te împiedică să mai gândeşti.

Patch a simțit zâmbetul din vocea lui Marty.

— Deci ai simțit-o, a spus el.

— O dată. Acum multă vreme. Dar s-a dovedit că o dată e mai mult decât suficient.

— Cine era doamna?

Marty a râs.

— Presupun că era cineva complet nepotrivit din punctele de vedere care contau mai puțin. Ne-am îndrăgostit şi a fost ca şi cum... ştii când brusc există un sens. Un sens real şi un scop.

— Cum e culoarea în beznă, a spus Patch.

— Da, exact aşa. Nimic nu e aşa întunecat cu ele în lume.

— Cum v-ați întâlnit?

— Eu aveam 17 ani. În fiecare an, părinții mei angajau copii din zonă la recoltat. Era o muncă grea, istovitoare.

— Distracție.

Tooms a râs.

— Aşa de distractiv, că n-a venit decât un singur copil de la şcoală. Am petrecut toată vara doar noi doi, pe terenul familiei. Am ajuns să ştim multe unul despre celălalt. Aveam şi diferende, dar baza... să fii bun, aşa era întipărit în minte, ştii tu. O inimă bună. Nu-s multe mai importante pe lume decât asta.

Au rămas tăcuți o vreme.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Patch.

— Au fost inimi frânte, apoi vindecate şi din nou frânte. Dar am supraviețuit, Joseph. Ca tine. Am trăit şi am râs şi ne-am iubit necondiționat. Aşa că atunci când o să se întâmple, când o să mă ducă în camera aia, ştiu că pot să caut o singură imagine în mintea mea ca să mă ia cu ea.

— Pictează-mi-o, a zis Patch, simțind oțelul dur apăsându-l în spate.

— Un zâmbet. Nu pare mult, dar când îmi era adresat mie, ştiam cu certitudine că era singurul de care aveam nevoie.

Furtuna a dispărut din vedere şi în locul ei a rămas doar calm.

— Multe lucruri nu înțeleg, a reluat Patch.

— Nu pot să-ți spun unde e, Joseph.

Şi atunci s-au întors amândoi, iar Patch a văzut limpede în privirea lui.

— Pentru că nu ştii.

Tooms s-a uitat spre poartă, unde Blackjack întindea mâna după cheie.

— Dar ştii ceva, a spus Patch urmărindu-i privirea. Trebuie să-mi spui. Nu poți să mă laşi aşa, Marty. După tot ce s-a întâmplat.

Blackjack venea încet spre ei pe podeaua de piatră.

Patch i-a strâns mâna lui Marty printre gratii.

— Te rog. Te implor... Te implor, la naiba. Nu pot continua aşa tot restul vieții.

Marty l-a privit cu lacrimi în ochi.

— Ne vedem săptămâna viitoare.

— Şi?

Patch şi-a ținut respirația şi a simțit transpirația pe spate, plămânii goliți de aer; nu mai rămăsese decât o morgă.

Tooms a încuviințat.

Avea să-i spună.

206

Patch a trimis scrisori la Curtea supremă, cerând o amânare pentru bărbatul care-l răpise, pentru că data se apropia ca un val pe ape liniştite.

A scris preoților de la mai mult de zece biserici şi le-a cerut să facă lobby pe lângă procurorul districtual ca să încetinească un tren scăpat de sub control. A citit cărți despre istoria pedepsei capitale, volume juridice mai groase decât brațul lui. A aflat despre breşe care nu l-ar fi ajutat pe Tooms, precedente care fuseseră stabilite şi anulate.

În prima lună, aflase despre Teddy Fawn Durston, un democrat care candida pentru funcția de guvernator al statului Missouri. Patch a găsit într-un ziar un interviu vechi în care vorbea despre un moratoriu. În seara aceea l-a sunat pe Sammy şi i-a cerut să doneze 20 000 de dolari pentru campania lui.

Apoi, pe 14 septembrie, Cooper a adus un exemplar din *St Louis Post-Dispatch* şi l-a aşezat uşor lângă el pe birou.

Patch l-a luat şi a citit.

— Îmi pare rău, a spus Cooper.

Patch a citit din nou, ştiind că avea să vină, fără să creadă că avea să vină.

Marty Tooms urma să fie executat în mai puțin de două săptămâni şi, odată cu el, Patch ştia, avea să moară şi Grace.

207

Saint a aterizat în forfota de la aeroportul internațional Miami şi şi-a făcut loc printre turişti în vacanță şi printr-o umezeală în creştere.

Bluza i se lipise de spate când şi-a luat Fordul Crown Victoria închiriat şi a mers 27 de kilometri pe autostrada expres 95, cu oceanul ocupând orizontul, dar nu şi atenția ei. Se coordonase cu Himes şi aproape că-i mulțumise lui Dumnezeu că FBI fusese de acord cu instalarea de camere de supraveghere în fața bisericii unde apăruse Eli Aaron ca să mai ia un şirag de mătănii. Sora Cecile i-a spus cum se dusese el în capelă după aceea şi aprinsese 12 lumânări, îi spusese surorii Isabelle că el făcea lucrarea Domnului şi că se îndrepta spre sud, unde totul era încins din multe puncte de vedere.

Aveau numărul de înmatriculare.

Aveau modelul şi marca dubei.

L-au urmărit când s-a întors în oraş, apoi l-au pierdut, bănuiau că schimbase fie vehiculul, fie numerele. Baraje rutiere, filtre de control şi zece agenți care verificau mii de ore de înregistrări video. Au trasat o rută probabilă prin Philadelphia, spre sud prin Carolina de Nord şi de Sud. L-au găsit de-a lungul coastei, Wilmington, Myrtle Beach. S-au

mutat pe uscat, pe autostrada 81, Virginia, intrând pe autostrada 77 prin Charlotte.

Oricum, se întâlneau la Jacksonville. Autostrada 95 spre Miami.

Erau peste 2 000 de kilometri, cu variante care ajungeau şi la dublul distanței.

Au avut nevoie de cinci ore până să obțină o identificare la un punct de taxare la 80 de kilometri de Boca Raton. Angajatul de-acolo a observat că plăcuțele de înmatriculare erau diferite, dar vehiculul semăna foarte bine cu imaginea care le fusese trimisă.

Saint a deschis geamul şi a lăsat să pătrundă zgomotele din Miami-Dade County, cu silueta fracturată de blocuri cenuşii care estompau culorile.

— Vin după tine! a spus ea.

208

La al doilea etaj al sediului diviziei FBI din Miami, agenta Gil le-a prezentat ce ştiau.

— Ashlee Miller, 22 de ani. Răpită acum două ore de pe Crystal Avenue. Duba a urcat pe trotuar.

— Fir-ar al naibii! a exclamat Saint ştergându-şi transpirația de pe buza de sus.

— Cum le alege? a întrebat agenta Gil.

— Păcătoase.

— Ei, asta mai restrânge lista.

Saint a oftat de frustrare, din cauza ceasului care ticăia, a timpului şi a vieților care treceau atât de înnebunitor.

Timp de o oră au stat în biroul fără aer. Agenta Gil vorbea la telefon, Saint punea cap la cap informațiile din dosar şi amintirile.

— Spune-mi tot ce ştii despre Summer Reynolds, i-a zis ea lui Patch într-o duminică după-amiază.

Patch a recitat informațiile ca şi cum le-ar fi ținut undeva la îndemână.

— Avea 16 ani când a fost dată dispărută. Avea un iubit cu care tatăl ei nu era de acord.

— Am informațiile de background. Spune-mi altceva.

— Cânta la pian. Nu era populară, nu era singură. Bună la matematică şi poate că se gândea să se facă profesoară.

Saint a oftat.

— Şi era cercetaşă.

Saint s-a încruntat.

— Cu fursecuri, nu?

— Cercetaşă de aur. Trecuse prin toate etapele, de la margaretă la cadet. Putea să traseze singură un traseu prin Big Bend. Să monteze cortul şi să-şi prindă în capcană mâncarea. Fata putea să supraviețuiască.

Saint s-a uitat la celelalte dosare.

— Ashlee Miller. A mers vreodată cu cortul?

Agenta Gil a ridicat receptorul şi a sunat un agent de teren care se afla acasă la fată.

— Prietena ei zice că au fost weekendul trecut în pădurea națională Ocala.

Saint a simțit cum se răceşte aerul în jur.

— Eli Aaron mi-a spus odată că-i plăcea să meargă cu cortul. Poate că a văzut-o. Poate că s-a întors după ea.

Agenta Gil s-a mişcat rapid, a dat telefoane, ştia că numerele de înmatriculare au fost probabil schimbate din nou, dar a trimis toate maşinile de patrulă în zona campingurilor din Keys.

A durat mai puțin de o oră până a venit apelul.

Au plecat în trombă din oraş, într-o berlină nu prea curată, către Tamiami Trail şi parcul natural Big Cypress. De la pâlcuri de copaci de esență tare de lângă mlaştini, prin păduri de pin şi până la luncile cu rogoz, a privit mai mult de 400 000 de hectare de ținuturi mlăştinoase. Drumul trecea prin ele fără milă, o năpastă peste o minune a naturii.

Apelul venise de la un polițist local care văzuse o dubă ce corespundea descrierii în fața campingului Black Coal.

Au văzut în față patru maşini de poliție, iar sirenele care se auzeau în depărtare anunțau că aveau să mai vină şi altele.

Saint a coborât într-o căldură atât de sufocantă, încât a dat să-şi facă vânt ca s-o alunge de pe față şi să poată respira.

Transpirația curgea în timp ce polițiştii se împrăştiau.

De-a lungul malului a văzut 100 de păsări limicole al căror nume nu-l ştia, cu traiectorii de zbor minunate. Şi-a scos pistolul şi a simțit cum i se lipeşte pielea de mâner. În mintea ei, l-ar fi urmărit singură. În realitate, fusese nevoie de 50 de agenți din 11 state, care-şi puseseră laolaltă resursele şi cunoştințele ca să facă progrese.

Mergeau împreună pe terenul care cobora în băltoace pe care le ocoleau cu grijă, pentru că acolo năvăleau țânțarii asupra lor. Saint nu a făcut nicio mişcare să-i alunge când au trecut pe un podeț de lemn şi intrau pe o potecă de drumeție.

Un polițist a ridicat mâna şi a arătat o dâră de sânge care intra într-o zonă cu iarbă roz înaltă de peste un metru, ce se transforma într-o mare mov toamna.

S-au răspândit, lăsând aproape 100 de metri între ei în timp ce mergeau, cu armele pregătite pentru cineva care

probabil se ascundea. Saint ştia protocolul, ştia şi că el o să ucidă din nou, dacă nu-l opresc.

Înainta cu paşi măsuraţi prin subarbuştii crescuţi unde Golful Mexic se revărsase peste o peninsulă care acum era doar râuri şi pâraie. Lacul Okeechobee şi apele care înconjurau Kissimmee, golindu-se în Golful Florida. Bunica îi spusese odată că iarna luncile devin câmpuri şi rămân neinundate luni la rând, ca un submarin care se ridică din apă.

Era cât pe ce să se întoarcă şi să evalueze progresul, când s-a împiedicat.

A ţipat când a văzut-o.

Ashlee Miller zăcea întinsă pe burtă.

Saint a întors-o rapid.

I-a apăsat pieptul. Şi a ţipat.

210

Mâncau cu linguri de plastic rigide, pe tăvi cafenii aşezate pe mese metalice lustruite.

Tug ciugulea dintr-un taco cu carnea pătată cu maro, lângă care avea o chiflă cu marginile care începeau să se înverzească. În fiecare săptămână un grup de deţinuţi ocupa mesele din mijlocul bibliotecii, ca să lucreze la un proces colectiv sub conducerea lui Larry Medeau, un fost avocat din Kansas City care-şi împuşcase mortal grădinarul în timpul unei dispute despre scaieţi. Larry susţinea că mâncarea era atât de proastă, încât echivala cu o pedeapsă de o cruzime neobişnuită. Cooper ţinea pariuri pentru cât de repede un judecător avea să respingă acţiunea lor.

— Deci îl duc pe Tooms la moarte, a zis Tug scoțându-şi porumb dintre dinți cu unghia. L-ai văzut când ai venit încoace?

Patch n-a răspuns.

— Al naibii de nobil ce faci tu. Cel mai rapid mod de a scăpa de ignoranță e să citeşti o carte. O jupoaie cu fiecare pagină pe care o dai, lasă să intre cunoaşterea, ştii tu. Îți mănânci lipia?

Patch i-a aruncat-o, a ridicat privirea şi a văzut doi deținuți cu tatuaje Brand. Stăteau deoparte, cu mânecile suflecate peste antebrațele cu tatuaje grosolane şi trifoiul strălucitor.

— Îi vezi? a întrebat Tug încă mâncând.

Nu se uitase nici măcar o dată în sus sau în jur.

— Da, a răspuns Patch muşcând din chiflă.

Cei de lângă ei s-au ridicat şi au plecat, lăsând mâncarea aproape neatinsă.

— Le-ai arătat lipsă de respect?

— Acum ceva vreme.

— Nu uită.

— O s-o facă aici?

Tug a încuviințat.

— Peştişori. Trebuie să se afirme. Acelaşi rahat deja de 30 de ani. Nu poți să-i acuzi. Probabil au primit aceeaşi sentință ca tine. Mai bine s-o ispăşească având ceva susținere, nu?

— Da.

Patch a încercat să mănânce mai departe, dar i se uscase gura, iar aluatul era ca o gumă când l-a înghițit cu apă; mâinile îi tremurau puțin.

— Prea târziu să faci ce ți-au cerut? a întrebat Tug.

— Prea târziu.

Tug s-a ridicat, a dat din cap o dată şi apoi s-a îndepărtat, în timp ce ei se apropiau. A fost un moment,

înainte să înceapă, când Patch a simțit cum se lasă liniştea în sală. Ferestrele înalte lăsau să intre ultima lumină a zilei. Tavanul era susținut de 12 stâlpi vopsiți în alb, care se îngropau într-o podea îmbrăcată în cauciuc pătat de la mâncarea căzută pe jos şi călcată în picioare. Unul dintre cei doi părea tânăr, poate un adolescent, cu teamă în priviri în timp ce veneau spre el.

Patch ştia că are variante, dar niciuna dintre ele nu era bună. Putea să se ridice şi să fugă, dar ei nu i-ar fi iertat slăbiciunea, n-ar fi uitat că odată îndrăznise să le spună nu. Poate că ar mai fi rezistat încă o săptămână, o săptămână în care şi-ar fi pierdut cu totul şi ultimele rămăşițe de sine. Ar fi pierdut copilul cu banderolă pe ochi care ieşise victorios pentru că era în sângele lui. Probabil şi în sângele fiicei lui. S-a gândit la frații Barbarossa, care navigaseră pe mările nord-africane cu 500 de ani în urmă. Aruj, cel cu barba roşie, luptând mai departe când spaniolii i-au retezat brațul. Patch ştia că putea lupta cu cele mai multe lucruri, dar ştia şi că nu se poate lupta niciodată cu propria soartă.

Aşa că atunci când puştiul şi-a tras bastonul de la spate, când bărbatul masiv şi-a încleştat pumnul, Patch a tras aer în piept, şi-a luat tava şi a alunecat într-o parte.

211

Celula avea 2 pe 3,5 metri.

Fără fereastră, cu patul atât de aproape de toaletă, încât salteaua era lipită de marginea vasului. Tug îi spusese odată că izolarea nu mai era folosită din anii 1970, dar cu muncitorii care demolau vechiul corp 7, Patch s-a trezit privind la un fragment de istorie care ar fi fost mai bine să fie uitat. Pereții de piatră transpirau, reci şi alunecoşi la

atingere. Printre gratii se vedea un bloc de cărămidă de pe care se cojea vopsea verzuie. Singura lumină venea de la nişte becuri galbene.

Patch stătea întins pe pat, cu ambii pumni umflați. Îl cruțase pe puşti, îl trimisese pe tipul masiv la infirmerie. Ştia că lucrurile o să fie altfel după, că era un om care-şi aştepta moartea, la fel ca Marty Tooms.

Şi-a închis ochiul şi, în izolarea acelei celule, a descoperit că amintirea ei venea mai uşor.

— *Ieşi de aici şi nu te uiți în urmă. Niciodată. Îmi promiți că reuşeşti să pleci şi laşi toate astea în urmă, a zis Grace.*

— *Ştii că nu pot.*

— *Poți. Ieşi şi mergi mai departe. Trăieşti. Îmi datorezi asta, ce naiba!*

Chiar atunci, în încăperea aceea atât de spartană, s-a întrebat cât de mult eşuase, nu numai în încercarea de a o găsi, dar şi în toate celelalte moduri în care poate eşua o persoană.

— Piratule!

A auzit vocea puştiului din celula de alături, puțin nazală, pentru că avea nasul rupt.

— Eşti bine?

— Da, copile, a răspuns el.

L-a auzit pe băiat respirând; nu-i separa decât o linie de piatră. Patch nu-l ura. Nu exista loc pentru aşa ceva.

— N-am... nu vreau să fiu aici.

Patch şi-a cercetat mâinile.

— Nu plânge, copile. O să fie şi mai rău.

Băiatul a plâns.

— Spune-mi ceva, a zis Patch. Câți ani ai?

— Am 19.

Patch a auzit un uşor fonfăit şi s-a gândit că probabil era nasul, poate şi câțiva dinți care se mişcau.

— Stomatologia e una dintre cele mai vechi profesii din lume. Au avut destul timp să exerseze. O să zâmbeşti cât ai zice peşte.
— Trebuia să te omorâm.
— O să reuşiți.
O clipă s-a întrebat ce făcuse băiatul, ce ar fi putut aduce un adolescent după gratii pentru tot restul vieții.
— Cum te cheamă?
— Mi-au... toată lumea îmi zice White. N-am certificat de naştere sau ceva. Lou e tatăl meu adoptiv. El mi-a zis Tommy, dar n-am simțit numele niciodată, ştii tu. Poate Tom. Doar Tom.
Patch l-a ascultat vorbind o vreme, în principal despre nimic anume; puştiul încerca să-şi țină departe propriile gânduri, greutatea tăcerii era mai mult decât putea duce. Vorbea ca un copil, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama că totul o să se înăsprească şi o să moară. Prieteni pe care-i cunoscuse cândva, magazine, fete, locuri.
Ştia bine că înlocuirea o să fie treptată şi completă, până când avea să fie născut în sistem, iar tot ce fusese înainte avea să se transforme în pagini dintr-o carte pe care n-o mai ia nimeni în mână vreodată.

212

— Era mai dur decât credeam... cum s-a uitat la mine...
— Cine? a întrebat Patch.
— Directorul Riley. Adică, uriaşul m-a târât direct în biroul directorului, nici măcar nu mi-a îndreptat nasul sau ceva. Am picurat puțin sânge afară.

Patch s-a gândit la Riley, ştiind că directorul avea să cheme doi deținuți să curețe înainte ca sângele puştiului să imprime un memento despre cum îşi făcea el meseria.

— A țipat de parcă eram la şcoală... Îți zic, poate pe dinafară sunt...

— E dur pentru că trebuie să fie. Nu-ți face griji.

— N-am... adică, mă uitam direct pe lângă el, la tabloul ăla pe care-l are atârnat acolo de parcă n-ar fi închisoare, ar fi ceva mai elegant.

Patch a bătut cu degetele în cadrul patului în timp ce se gândea la tabloul lui.

— L-ai văzut? Eu cred că... ştii că sunt oameni care pot pur şi simplu să picteze sau să cânte la chitară. Cum zicea Lou, poți să înveți, dar nu e adevărat.

— Poți să înveți aici, Tom.

Încă un smiorcăit.

— Nu aşa. E ca şi cum ar fi chiar acolo, ştii? Să pleci din locul ăsta şi să te duci înapoi. Zici că pot să le cer o copie sau ceva, s-o pun în celulă?

Patch s-a gândit la viitorul puştiului, apoi la viitorul lui, sătul să ştie că lupta se terminase. Toată. Avea să returneze cheia de la bibliotecă, să-şi plece fruntea la vremea potrivită, să accepte încă o pierdere într-o viață petrecută pierzând fiecare luptă în care intrase. Avea să spună o rugăciune scurtă ca Marty Tooms să plece repede. Apoi o să aştepte ca Brand să atace din nou, iar de data asta n-o să se tragă într-o parte. Nu era pirat. Nu era tată sau prieten. Nu făcea nimic nobil. Trăise o viață neînsemnată.

— Crezi că a fost acolo? a întrebat puştiul.

Patch a căscat.

— Cine?

— Pictorul. Zici că a fost în oraş sau a văzut doar o poză sau ceva. Adică nu-i întocmai, dar e pe-aproape.

Patch a deschis ochiul şi a văzut celula ca pe o ceață de nuanțe aurii; mirosul atât de puternic, că-l sufoca. N-a vorbit multă vreme, doar a reluat cuvintele puştiului înainte să înțeleagă pe deplin.

— Despre ce vorbeşti, puştiule?

— Alabama.

Patch s-a dus la gratii şi şi-a scos brațele printre ele apăsând despărțitura de piatră.

— Trebuie s-o ştiu. Am crescut la două orăşele distanță. Deşi putea să fie la o lume distanță. Au şcoala aia de fițe şi toate cele.

Patch a strâns gratiile, sunetul îndepărtându-se până n-a mai putut să audă decât curgerea blândă a propriului sânge.

— Oraşul... zici că e real? a întrebat el.

— Sigur, e real, Piratule. Am fost acolo de zece ori. Aveam obiceiul să supraveghez casele mari când aveam 15 ani, dar şi-au luat câini şi alte alea.

— Eşti sigur, Tom?

— Da.

— Spune-mi cum se cheamă.

Patch şi-a ținut răsuflarea şi a simțit cum zidurile vechi încep să se sfărâme. Tremura din toate încheieturile şi şi-a lipit fruntea de fierul ruginit când a trecut momentul.

— Grace Falls. Oraşul din tablou e Grace Falls, Alabama.

213

La doar 900 de metri depărtare, Saint stătea în maşina ei de poliție în parcare, privind clădirea care-l găzduia pe singurul ei prieten.

Voia să-i spună cât de aproape fusese.

Cum, datorită lui, îi condusese la timp la Eli Aaron, salvând viața unei tinere pe nume Ashlee Miller. O femeie care avea să-şi trăiască mai departe viața.

Voia să-i spună cum scotocise prin mlaştină, cu pistolul scos şi gata să tragă, dar nu-l putuse găsi pe bărbatul care-i putea duce la Grace. Dar fusese aproape. Foarte aproape.

Când ziua s-a schimbat în noapte, a găsit cel mai apropiat bar, s-a aşezat pe un taburet şi a comandat bourbon, iar mâinile i-au rămas pe tejgheaua noduroasă în timp ce doi bărbați jucau biliard sub un semn care licărea roşu pe fetrul verde.

În colțul de sus era un televizor, deasupra fotografiilor şi bannerelor prinse în lambriurile de lemn îngălbenite de fumul de țigară. Saint şi-a dus paharul la bărbie şi a inspirat aroma.

A închis ochii, auzind murmurele de conversație în fundal, şi a inspirat adânc aromele până a avut senzația că stă lângă bunica ei, pe terasa lor.

I-a deschis doar când a auzit un reporter aflat la Culpepper Zoo, în fața unei mulțimi respectabile, la deschiderea unui nou țarc. Şi apoi dedicația, în amintirea lui Jimmy Walters. Saint i-a privit chipul, zâmbetul pe care şi-l amintea, decența pe care nu şi-o amintea.

A aruncat paharul, care a spart ecranul televizorului.

S-au auzit țipete.

Saint a simțit o mână mare pe umăr şi a fost condusă cu blândețe afară.

— Îl ştiai pe bărbatul de pe ecran, a zis Blackjack.

— Era... nu era bărbat. Nu era un om bun.

El n-a întrebat-o dacă e bine, nici n-a rămas cu ea, s-a dus înapoi să-i plătească nota şi să acopere pagubele.

Ea a tras cu sete aer în piept sub un cer care nu acuza, nu judeca şi nu înțelegea.

Directorul Riley ştia destul de bine facțiunile care compun o închisoare, fiecare rege pe domeniul lui, de la căpitani la gardieni şi deținuți. Fiecare avea o ierarhie şi deşi doar numele lui se afla pe cea mai înaltă poziție, nu trăia cu iluzia că ar fi avut vreodată control deplin.

Aşa că atunci când Blackjack şi-a trimis raportul, Riley a ştiut că n-avea cum să fi pornit Joseph Macauley scandalul, dar raportul spunea destul de clar că Joseph fusese cel care-l încheiase. Riley a avut grijă ca uriaşul, Mick Hannigan, să fie transferat după ce ieşea de la infirmerie. Băiatul, White, era la prima abatere, aşa că avea să stea o lună la izolare, apoi să fie mutat înapoi printre deținuți, unde Brand avea să-l pedepsească mai rău decât ar fi putut el. Cât despre Joseph, Riley a simțit o oarecare plăcere să-i revoce accesul la coridorul condamnaților la moarte, precum şi accesul lor la bibliotecă, ca şi cum ar fi prevăzut de mult situația asta.

— Nu-mi face nicio plăcere, a zis el.

Patch s-a ridicat.

— Ai grijă de tine, a adăugat Riley. Şi ştii de ce spun asta.

— Da, domnule.

Blackjack l-a condus înapoi şi i-a predat sacul cu cărțile adunate de pe coridorul condamnaților la moarte.

Abia când s-a întors la bibliotecă şi a început să pună la loc cărțile a simțit-o.

Într-un exemplar ponosit al poveştii lui Janie Crawford care fusese la Marty Tooms.

Patch a scos plicul ascuns destul de bine.

S-a uitat la el; scrisul lui Tooms era o înfloritură frumoasă de litere de mână atât de vechi, încât o clipă Patch nici n-a înregistrat numele de pe prima pagină.

Şi de unde îl ştia.

215

Patch mânca micul-dejun cu Tug; era prea mult zgomot, de mestecat şi clănțănit din dinți, strigătele şi râsetele şi mâncarea împrăştiată din guri. Înfruntase şi nişte priviri pentru că se ocupase un pic prea bine de Brand, dar majoritatea erau învățați; luptele doi la unu nu erau hotărâte doar de matematică.

La ora 15 a venit Sammy şi au stat aproape în tăcere. Sammy n-a făcut glume, nu s-a plâns de Blackjack sau de gardieni, de drum sau de căldura din sala de vizite. N-a întrebat despre mâinile lui Patch, încă pline de tăieturi, cu sângele uscat întunecat în liniile de la încheietura degetelor.

Când a venit vremea, s-a apropiat şi l-a strâns pe Patch în brațe.

— N-am avut niciodată un fiu. Cred că a fost felul lui Dumnezeu de a apăra lumea. Dar dacă aş fi avut, atunci...

— Atunci ai spera ca naiba să nu ajungă ca mine, Sam.

Sammy a zâmbit.

— Îți sunt dator... datoria mea. Un bărbat adevărat îşi plăteşte datoriile.

— Consideră-le plătite. Aş fi dat de 100 de ori mai mult doar pentru onoarea de a te cunoaşte.

Sammy l-a strâns în brațe, singura dată în viața lui.

Patch i-a strecurat plicul în buzunarul interior.

— Tu eşti băiatul care a salvat-o pe fata Meyer.

— Singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată.

— Mai e timp.

Au curățat mare parte din teren singure.

Într-un weekend prelungit, Saint şi Charlotte au muncit sub soarele arzător, gemând când smulgeau ferigi sau se aplecau să taie rădăcinile de laur-de-munte, hamamelis şi afin. S-au oprit să mănânce un prânz cu fasole şi rasol de porc pe pâine cu mălai, pe care fata o făcea tot mai bine. La umbra casei înalte şi a amintirii Normei, au muncit pe fundalul bâzâitului albinelor lui Charlotte.

Duminică dimineață a venit un dendrolog şi a tăiat şase stejari, dar nu le-a luat bani, pentru că voia lemnul pentru fabrica tatălui său. Saint i-a dat câteva fursecuri cu unt. Charlotte a bombănit, îşi făcuse planuri pentru fiecare firimitură.

Şi-au luat sapele şi roabele şi s-au întors la treabă, curățând o suprafață de 10 pe 10 metri. Într-o săptămână avea să vină constructorul lui Sammy ca să toarne fundația pentru studio. Charlotte refuzase categoric la început şi-i zisese lui Saint că e nebună dacă vrea să-şi arunce banii aşa, dar până la urmă recunoscuse că i-ar plăcea un spațiu al ei.

— Să nu credeți că o să ajung ca piratul şi o să vă îmbogățesc pe toți, zisese ea când se uitau la planuri în galerie.

— Nicio şansă, a zis Sammy un pic prea trist.

Charlotte a dat peste un brad, a găsit un topor cu mâner scurt în magazie şi a tăiat la el până a început s-o doară umărul. Când copacul a căzut, s-a cățărat pe trunchi, s-a uitat în jos, a scuipat pe el şi l-a făcut javră. Saint şi-a dat ochii peste cap.

Până seara, terenul era suficient de curat ca să vină utilajul.

— Mi-e dor de Norma, a spus Charlotte.

— Se zice că devine mai uşor, dar asta doar pentru că în fiecare zi ne apropiem un pic mai mult de momentul când o să-i revedem.

Charlotte a întors privirea spre ea.

— O să zici că nu credeai că aş fi credincioasă, fiindcă nu mă duc la biserică, a adăugat Saint.

— Te văd rugându-te.

— Poate că atunci când ne rugăm nu cerem o intervenție. Nu facem decât să ne reamintim lucrurile cu adevărat importante. O dai în bară şi ceri să fii iertat. Cineva pierde calea cea dreaptă şi tu cauți, în mintea ta, călăuzire ca să-l ajuți.

Charlotte s-a plimbat pe marginile zonei curățate, cu brațele întinse ca şi cum ar fi mers în echilibru pe sârmă.

— Cred că bunica ta îl place pe Sammy, a zis Saint.

— Cred că am eu mai multe şanse să ajung Prințesa Mierii decât are el s-o babardească pe bunica.

— S-o babardească?

Charlotte a râs atât de tare, că şi-a pierdut echilibrul şi a căzut. A înjurat când Saint s-a lăsat în genunchi ca s-o ajute să se ridice.

Îi sângera cotul.

— E ceva ascuțit aici, a zis ea.

Soarele cobora, iar lumina cădea în nuanțe violete prin umezeala densă peste munții St Francois. Saint a ridicat ceva spre cerul mov.

— Ce e? a întrebat Charlotte.

Saint a pus obiectul jos, apoi a mai scos din pământ unul, mişcându-se repede şi acoperind suprafața tare până s-a născut o formă. Charlotte a îngenuncheat în țărână lângă ea.

— Astea-s...

— Oase, a spus Saint. O grămadă de oase.

Charlotte s-a ridicat în briza care mişca pomii tot mai deşi, lăsând să se vadă fâşii din terenul de dincolo de ei.

Unde se afla vechea casă a lui Tooms.

S-a uitat înapoi când a apărut agentul Michaels pe poarta laterală.

— Ce-i asta? a întrebat ea.

— A fost o crimă.

217

Saint a mers aproape 100 de kilometri până în orăşelul Darby Falls.

A văzut în depărtare cupolele unei biserici şi a lăsat geamul pentru că în clipa aceea tânjea să audă clopotele.

Strada avea ceva de întreg, ca şi cum memoria fetei se revărsase cu vânzări de fursecuri şi garduri albe, parade de toamnă şi peluze uscate.

În față o aştepta un polițist:

— Încă aşteptăm echipa de criminalişti.

Era tânăr, slab şi nelinişţit.

— Vecinul a zis că Richie nu şi-a luat ziarul de dimineață. S-a uitat pe fereastră şi l-a văzut.

— Bine.

— Ştii că Richie a fost polițist...

— Mda.

Polițistul a rămas în față, ea îi simțea furia.

Înăuntru se auzea mişcarea zgomotoasă a unui ceas cu pendulă, iar covorul verde era decolorat sub toate ferestrele. În salon nu era absolut niciun miros. Doar Richie Montrose, cu o singură gaură de glonț în piept. Era curat şi ordonat, iar Saint ştia că adevăratul haos avea să fie găsit în spatele cadavrului, scurgându-se pe pătura crem.

Ştia cum să interpreteze un loc al crimei care nu era chiar atât de complex.

Richie îl cunoştea pe ucigaş.

Poate au stat de vorbă înainte.

N-a fost nicio luptă, nu era nimic căzut sau spart. Fusese o execuție, cineva hotărât să-l elimine pe Richie de pe lumea asta cu cât mai puțină agitație cu putință. Un preț care trebuia plătit.

Pe şemineu, Saint a văzut o singură poză, în ramă aurie.

Callie Montrose, încremenită în timp.

Saint şi-a amintit cum a fost la priveghiul lui Callie într-un timp foarte îndepărtat, şi totuşi simțea încă totul.

Iar pe masa de lângă Richie Montrose se afla o scrisoare.

A luat-o cu mâna înmănuşată şi a văzut plicul de alături.

Richie Montrose.

Vedea-te-aş în iad.

Saint a avut nevoie de mai puțin de 20 de minute ca să localizeze înregistrarea camerei de securitate a unui vecin.

Când s-a uitat la ea, l-a văzut limpede ca lumina zilei.

Nu făcuse nicio încercare să se ascundă sau să se ferească să fie văzut.

A închis ochii. O durea inima.

218

Saint a condus 30 de kilometri din Monta Clare, îndepărtându-se de munți, cu ambele geamuri deschise, trecând pe lângă vii şi tarabe cu fructe şi, pe măsură ce urca, pe lângă o rețea de vechi trasee comerciale, în mare parte înghițite de extinderea pădurii.

Casa era încadrată de ambele părți de întinderea câmpiilor. A tras pe alee şi a coborât în aerul greu de vară; o

vreme a stat acolo şi s-a uitat peste drum, la casa Shaw, unde făcuse cândva lecții de pian.

Casa lui Nix era simplă, mică şi ordonată. Vopseaua albă era proaspătă, terasa era sablată şi lăcuită. În timp ce străbătea aleea, s-a uitat la cireşul nepătat şi perfect.

Saint a tras adânc aer în piept, şi-a scos pistolul, a bătut la uşă şi a aşteptat.

I-a văzut Fordul, aşa că s-a dus în spate, cu pietrişul scrâşnind sub tălpi. Terenul s-a dezvăluit până când priveliştea a oprit-o în loc; câmpurile îndepărtate de rapiță străluceau. Două grajduri păreau goale. La umbră era lăsată o motocoasă.

A încercat uşa de la bucătărie şi i s-a strâns puțin stomacul când a văzut că e deschisă.

— Şefu'! a strigat ea, uitând pentru o clipă cine era acum şeful de post, cine purta arma.

Bucătăria era demodată şi curată. A luat-o pe coridor, instinctul o împingea înainte. Camera de relaxare era luminoasă, covorul era dintr-un material sintetic aspru. Un şir de vaze aşezate la fereastră dădeau pe dinafară de flori sălbatice.

Trei dormitoare pentru musafiri pe care nu-şi putea imagina că-i primea vreodată. Saint a auzit apa curgând la baie. A ținut arma scoasă şi împinsă uşor spre podea.

Garnitura rezervorului era stricată, iar jetul de apă era constant.

Afară, la lumina soarelui, a pornit pe una dintre aleile paralele care duceau la grajduri.

Atunci l-a văzut.

Nix ținea o lopată şi zâmbea.

În uşă erau baloți de paie, iar în depărtare a văzut doi cai care păşteau.

— Exact cum te-am învățat, a zis el.

N-a făcut nicio mişcare să vină spre ea şi, pentru asta şi alte un milion de motive, îl iubea deplin.

219

— Am fost să-l văd pe Richie Montrose, a zis ea.

Nix era înalt, chipeş încă, deşi începea să i se vadă vârsta. A pus cu grijă lopata jos, încet şi ferm, apoi s-a uitat spre cai.

— Animale deştepte. Şi n-au decât un singur os mai puțin decât noi, ştiai?

Ea a clătinat din cap.

— Pot să vadă la 350 de grade în jur. Mai mult monocular. Percepția adâncimii e slabă. Văd doar suprafața.

— Uneori e tot ce-ți trebuie.

— Aşa e, copilă. Vezi un cadavru, afli cine şi cum. „De ce”-ul nu înseamnă absolut nimic la sfârşit. Cel puțin nu în ochii legii.

Saint şi-a şters rapid transpirația de pe frunte, cu pistolul îndreptat tot spre el.

— Dar tot trebuie să aflu.

— Îndreaptă arma spre cineva şi o să apară adevărul.

— Şi iată-mă, cu arma îndreptată spre tine.

El a zâmbit scurt, ca şi cum Saint ar fi crescut acolo, sub ochii lui.

— Mă tem că nu e povestea mea, Saint.

— Doamne, cât urăsc ziua asta! a zis ea şi, deşi avea ochii încețoşați de lacrimi, era dură şi nu le lăsa să se prelingă.

— Pot măcar să-mi iau pălăria? După aia poți să pleci cu ceva din vechiul meu eu.

Saint a reuşit să zâmbească.

— Sigur, şefu’.

Mai târziu, când a închis ochii, avea să-şi pună sub semnul întrebării fiecare mişcare. Şi dacă, în cazul în care ar fi ştiut, ar fi făcut fie şi un singur lucru altfel.

L-a privit cum intră în grajd şi nu a reacționat până nu s-a trântit uşa şi a fost blocată cu zăvorul.

Abia atunci s-a mişcat.

A luat-o la goană spre uşă.

A țipat şi s-a milogit şi a bătut în scândurile tăiate cu fierăstrăul până i s-a sfâşiat pielea pe mâini.

Până a simțit cum o arde în gât.

Până a auzit focul de armă.

S-a întors, şi-a lipit spatele de lemn şi s-a lăsat să alunece în țărână.

220

La ora 19:15, când Patch mătura podeaua în atelierul de prelucrare a metalelor, s-a întrerupt curentul.

Nu era ceva neobişnuit. Blackjack îi bombănea pe muncitori săptămânal. Directorul Riley spunea că tot sistemul avea să fie refăcut, iar locul vechiului Kohler avea să fie luat de un generator comercial.

Până atunci, luminile clipeau când vechiul cal de povară pornea, iar sistemul de ventilație se oprea. Patch a auzit strigăte îndepărtate ale oamenilor care ştiau că noaptea va fi insuportabilă şi fiecare celulă va deveni un cuptor. Nu s-a oprit din măturat deşi luminile strălucitoare s-au stins şi au fost înlocuite de cele galbene de urgență, iar coridoarele lungi s-au cufundat în penumbră şi totul avea un aer de icter, de magazin care avea să dea curând faliment.

Când a terminat, a dus mătura, găleata, cârpele şi detergentul în debara şi apoi s-a afundat în măruntaiele

clădirii, oprindu-se la bibliotecă, unde Cooper tocmai îşi termina treaba. În ultima joi din fiecare lună, Cooper făcea inventarul şi se plângea că statul nu plăteşte orele suplimentare, dar se şi bucura de linişte.

— Trebuie să-ți predau cheia, a zis Patch. Directorul a zis să mai lucrez până la sfârşitul lunii, până pregătim pe altcineva.

— Mă ajuți cu cutiile astea înainte să pleci?

Patch a dus două cutii în depozit. Cooper l-a urmat, pentru că erau multe cărți.

Când au terminat, a plecat înapoi pe traseul întipărit în minte, de două ori la stânga şi apoi la dreapta ca să intre din nou în secția principală, unde camera de zi era pustie. Şi-a făcut de lucru cu banderola de pe ochi şi apoi a urcat treptele metalice şi s-a dus în celula lui, s-a întins pe pat şi a scos o carte de sub saltea. Noul gardian l-a încuiat pentru noapte.

În bibliotecă, Cooper şi-a luat pălăria din cuier, şi-a pus-o pe cap, şi-a aşezat impermeabilul pe braț şi a întins mâna să-şi ia geanta de piele tocită. Înăuntru se aflau o singură carte, un măr şi un exemplar din *The Examiner.* A încuiat, a luat-o spre secția B şi a trecut prin două uşi, una dintre încuietori blocându-se o clipă.

La birou şi-a lăsat cheile în sertar şi a aşteptat să i se deschidă uşa.

Blackjack răsfoia secțiunea de sport şi a fluierat încet, pentru sine, când a văzut că Yankees se îndreptau spre Cartea Recordurilor, apoi a mai fluierat o dată când l-a văzut pe Tiger ajungându-i din urmă pe toți albii ăia.

— Se zice că e noul Jack Nicklaus, a zis Blackjack uitându-se la poza băiatului, cu un zâmbet pe chip.

— Era şi timpul, deşi nu-i chiar sportul meu preferat, a răspuns Cooper, a semnat de ieşire, a dat pagina şi a semnat şi pentru dimineață.

— Nici al meu, deşi acum ar putea fi.

Cooper a râs şi a ridicat mâna spre Blackjack, care a apăsat butonul.

Dacă ar fi ridicat privirea din ziar, poate că ar fi observat. În seara aceea, Cooper mergea cu un uşor şchiopătat.

221

Apelul a venit puțin după ora 21 şi a trezit-o pe Saint dintr-un somn cu întreruperi.

Îşi petrecuse după-amiaza şi mare parte din seară acasă la Nix, discutând cu legistul, scriindu-şi raportul şi evitând doi vecini care stăteau tulburați în capătul aleii. Erau încă lucruri pe care nici nu ştia de unde să le apuce, întrebări care rămâneau în suspensie, abordate şi lăsate baltă.

S-a îndreptat când a auzit vocea lui Himes.

— Joseph Macauley a evadat din închisoare azi-dimineață.

A rămas o clipă cum era, ciufulită, s-a uitat la pereții luminați ai dormitorului, în timp ce groaza lipicioasă începea să se instaleze încet-încet.

— A încuiat un angajat de la bibliotecă într-un depozit azi-dimineață, i-a furat pălăria şi cheile şi a dispărut.

— Cum dracu' a dispărut?

Glasul lui Himes a rămas calm, deşi era evident că mânca.

— Gardienii zic că n-a ieşit nimeni pe uşi.

Saint şi-a găsit bluza.

— Gardienii? Unde dracu' sunt camerele?

— Curentul era întrerupt. Generatorul asigură doar ce e strict necesar. Încă n-au ventilație şi au probleme serioase. Au avut o bătaie serioasă dimineață. Un boşorog pe care-l cheamă Tug i-a întărâtat şi după aia a fost haos.

Saint şi-a încheiat bluza cu o mână.
— N-are cum să fi ajuns departe. Adică... îi numără, nu?
— Da. Dar cum am zis, a izbucnit bătaia şi el... au izolat închisoarea, au blocat drumurile, îi trimit pe Peterson şi Lina...
— Fac tot ce pot.
— Ştiu.
— N-o să pățească nimic.
— Nu sunt convins că asta e prioritatea.
— Nu reprezintă o amenințare, a spus Saint.
O clipă de tăcere.
— A ucis un om.
— Nu reprezintă o amenințare.
— E nevoie să-ți trimit pe cineva? a întrebat el, ca şi cum s-ar fi întrebat pe sine. Fata lui e în grija ta.
— Nu-i aşa prost să se întoarcă acasă.
— Şi totuşi, e nevoie?
— De mine te îndoieşti. Eu am fost cea care l-a împuşcat, care l-a reținut pentru ceva...
— Nu mă îndoiesc de tine, Saint. Mă întreb doar cât de bine ştii zona înconjurătoare. Am o hartă aici, mă gândesc că poți să apelezi patru secții şi să le pui în mişcare.
Saint şi-a văzut imaginea în oglindă. Ştia foarte bine cine e.
— N-am plecat de aşa de multă vreme, Himes. Ştiu cum să organizez o urmărire.
— O să te întorci pentru ultima?

222

Patch stătea în păduricea de vizavi de liceul din Monta Clare.

Straturile de flori erau pline de zorele. Nu respirase aer mai dulce.

Când s-a ridicat soarele, şi-a văzut imaginea reflectată în apa freatică şi o clipă a fost cuprins de panică şi a început să-şi netezească frenetic părul, dorindu-şi să se fi bărbierit.

Cineva îi spusese odată că lucrurile rele nu mai contau dacă hotărai să nu le repeți. Dar când a văzut primele grupuri de copii care îşi începeau ziua, a ştiut că a doua şansă era cel mai greu de câştigat, uneori dincolo de puteri, indiferent cât de mult îți doreai şi insistai.

A stat o oră pe trunchiul stejarului căzut până a apărut şi ea.

Nu era pregătit pentru cât de frumoasă devenise fata lui.

Momentul s-a întins mult peste munții St Francois, care-i cuprindeau în brațele lor minunate. Când a pornit spre ea, a simțit cum se face mai mic, până a ajuns la 14 ani, când stătea lângă mama lui.

Era cât pe ce să strige, s-o anunțe. Dar atunci a văzut maşina de poliție oprind lângă porți şi s-a strecurat înapoi printre copaci.

Nu o merita.

Ea nu făcuse nimic ca să merite pe cineva ca el.

223

Saint a întâmpinat-o la poarta principală şi s-a sprijinit de capota maşinii de poliție.

— Tatăl tău a fugit din închisoare azi-dimineață, a zis ea.

La început, Charlotte n-a reacționat.

Purta o rochie de vară şi avea părul blond des împletit într-o coadă care i se încolăcea pe umăr. Chiar şi atunci, când trecea câte un rătăcit, se uita la ea ca şi cum ar fi fost

vreun soi de animal exotic care putea fie să-şi dezgolească dinții, fie să te ignore pur şi simplu.

— E o posibilitate să vină aici şi, dacă se întâmplă, trebuie să-mi spui. Pentru el trebuie să-mi spui. Polițiştii de pe-aici... polițiştii de oriunde l-ar împuşca înainte să pună vreo întrebare.

Au plecat cu maşina prin oraş, au lăsat-o lângă calea ferată veche şi au intrat pe jos în pădure. Saint a încetinit pasul lângă locul acela, pentru că amintirea era încăpățânată.

— Ți s-a întâmplat să ştii ceva, dar uneori să fii în stare să te convingi singură că nu e real? a întrebat Saint.

— Moş Crăciun. Am prins-o pe bunica mâncând fursecurile când aveam şase ani. Nu m-a împiedicat să cred de-a binelea. N-am mai povestit nimănui până acum.

— Pentru că odată ce rosteşti cuvintele, devine real.

Saint avea privirea fixată pe apă în timp ce vorbea, căci nu voia să vadă lumea din jur.

— Ce am spus înainte... Jimmy Walters... omul care a murit când...

— Ştiu suficient.

— Rareori vezi tot ce înseamnă o persoană. Nu pentru multă vreme. Şi de multe ori, când ajungi să vezi, e prea târziu. Jimmy era cumsecade şi bun. Până n-a mai fost. Părțile bune tot lasă mult loc pentru rău...

A privit un bâtlan care stătea perfect nemişcat şi şi-a încetinit bătăile inimii în ritmul cicadelor. Atunci a simțit mâna lui Charlotte strecurându-se într-a ei şi strângând-o.

Saint şi-a stăpânit lacrimile.

— N-am vrut să fiu mama ta, când ai zis asta. Ştiu că nu merit să fiu mama nimănui. Voiam doar să fiu prietena ta. Pentru că niciodată... de când aveam 13 ani... n-am avut niciodată o altă prietenă a mea.

— Ai zis înainte că s-ar putea să vină aici.

Saint a încuviințat.

— N-o să vină. Cel puțin, nu pentru mine. N-am fost niciodată pe primul loc, a zis Charlotte.

— Nu e...

— Îmi aduc aminte că prima dată când l-am întâlnit i-am zis că Grace e legătura lui de la capătul curcubeului. Tâmpenii de copil prost. Dar... dar poate că nu ai parte decât de una singură, Saint.

224

Cazul Montrose a fost lăsat deoparte, iar Saint s-a concentrat integral asupra lui Joseph Macauley.

Şi-a petrecut după-amiaza la telefon cu Himes, cu departamentul şerifului din Alwyn County şi toate secțiile de poliție pe o rază de peste 300 de kilometri. N-a spus-o, dar Patch îşi petrecuse cea mai mare parte a vieții căutând, aşa că nu avea mari îndoieli că învățase câte ceva şi despre cum să se ascundă. I-a văzut chipul la ştirile locale, apoi la ştirile naționale de la ora 18. Jurnalele de seară au relatat despre mai mult de zece locuri unde fusese semnalată prezența lui. Presa a dat situației o savoare deosebită când a preluat articolul din *The New York Times* şi a discutat despre tablourile lui, despre trecut, despre faptul că era pirat din naştere.

— E prea cunoscut, a zis Michaels, aşezându-se pe colțul biroului, cu bicepşii umflați sub cămaşă şi nerăbdător ca şi cum ar fi aşteptat pistolul de start. Lumea n-are cum să nu observe banderola de pe ochi.

Directorul Riley stătea în fața închisorii şi răspundea la întrebări ca un politician suferind. Lui Saint nu-i plăcea privirea lui. Umilința scotea la iveală cea mai rea parte a lui.

Le-a spus locuitorilor din Alwyn County să-şi încuie uşile, dar şi să nu-şi facă griji; o să-l găsească şi o să-l aducă înapoi unde-i era locul. Reportajul a trecut la imagini cu polițişti care mergeau din uşă în uşă, la câini care trăgeau în lese prin peisajul împădurit.

Seara a trecut strada şi l-a găsit pe balcon, toastând către cer în timp ce clopotele bisericii băteau de şapte ori.

A observat sticla de Laphroaig 40.

— Sărbătoreşti ceva, Sammy?

El i-a turnat un pahar, iar ea s-a aşezat până la urmă.

Au privit cum strada principală îşi reduce ritmul, în timp ce un cer vinețiu domina vârfurile muntelui.

— Am auzit despre Nix. Doar ieri ce l-am văzut. A luat nişte corespondență de la mine, ştia adresa când l-am întrebat. Totdeauna avea grijă de toată lumea, ştii tu, a zis Sammy.

Ea n-a băgat în seamă pârâitul stației; era Michaels care se ocupa de telefoane în loc să închidă. Şi-a revăzut anii trecuți şi l-a găsit pe Nix în fiecare dintre ei.

— Ştiu ce presa nu ştie, a spus ea.

Sammy, bronzat, cu cravata lărgită şi butonii aurii pe masă.

— Ce ştii, Saint?

— Ştiu că aseară la ora 19, un muncitor constructor a tăiat cablul principal care alimentează închisoarea.

Sammy a băut din pahar.

— Vreau să spun că e un cablu cu armătură şi gros, iar omul l-a tăiat cu un fierăstrău electric.

— Se mai întâmplă şi greşeli.

— Poate. Apoi îl avem pe Cooper, care lucrează la bibliotecă. E înalt ca Patch, suplu, suficient de puternic. Dar e încuiat acolo şi nu poate să iasă sau ceva. Şi îl mai avem şi pe gardianul care a făcut ultima numărătoare şi jură pe ce are mai sfânt că Patch era în celula lui. Adică, asta zice; altfel, e băgat şi el. Îl avem şi pe Blackjack, care era la

poartă în noaptea aceea şi l-a văzut pe Cooper plecând, dar şi-a părăsit postul dimineață pentru că un veteran a pornit o bătaie la numărătoarea de dimineață.

Sammy s-a lăsat puțin pe spate şi şi-a aprins un trabuc.

— Îi avem pe toți oamenii ăştia. Unii dintre ei sunt curați, sigur. Facem verificări, la dracu', trebuie să fii suficient de curat ca să obții măcar postul. Dar acum sunt implicați şi agenții federali. Şi ei au departamente întregi care scotocesc până găsesc orice secret pe care-l au oamenii ăştia. Mă înțelegi?

Sammy şi-a trecut mâna prin bucle.

— Nici poveste.

— Dacă e vorba de bani, dacă ajung pe undeva, prin apropierea ta...

— Vrei să moară acolo?

— Naiba să te ia, Sammy!

El a ridicat ambele mâini.

— N-am avut de-a face cu povestea asta.

— Aş vrea să te cred.

Sammy a privit spre oraş.

— Dar?

— Ştiu că îl iubeşti la fel de mult ca mine.

225

După 24 de ore de căutări fără succes, acoperiseră 150 de kilometri în jurul închisorii.

Lucrările la aripa nouă fuseseră oprite, majoritatea deținuților trăiau într-o stare de excitare, iar gardienii țineau capetele plecate. Poliția locală scotocea oraşele învecinate, verificând hambare, silozuri şi buncăre. Fermierii s-au trezit în toiul nopții şi au văzut lanterne pe terenurile

lor. În Arrow Port, un bărbat a fost arestat doar pentru că-şi pierduse un ochi în Vietnam. Bistrourile erau pline de poliţişti din afara oraşului care-şi beau cafeaua, deja obosiți de urmărire.

În Monta Clare, reporterii se adunau la fântâna de pe Main Street şi vorbeau despre pirat. Găsiseră Casa Nebună şi o fotografiaseră, încă frumoasă pentru că acum Charlotte se ocupa de ea în fiecare săptămână: zicea că e o investiție în viitorul ei. Saint ştia că era puțin mai mult de-atât.

În cursul dimineții, directorul Riley era atât de furios, încât a trecut cu mâna prin vitrina de sticlă de lângă tablou. Secretara i-a adus o batistă ca să-şi bandajeze tăietura, apoi a bătut în retragere, pentru că dispoziția lui ricoşa din toate suprafețele. Riley i-a convocat pe gardieni şi a urlat la ei, cu obrajii stacojii şi scuipând salivă care le ateriza pe fețe. L-a dat afară pe gardianul nou şi toată echipa de constructori, deşi întârzierile aveau să fie costisitoare.

— De cine dracu' era apropiat? Trebuie să ştie cineva ceva, s-a răstit Riley.

După jumătate de oră, Tug a fost luat din curte şi adus în fața directorului.

— Tu eşti cel care a pornit scandalul, a zis Riley.

— Nu merge ventilația... nici pentru vite nu-i potrivit locu' ăsta.

— Din cauza ta nu s-a făcut numărătoarea de dimineață.

Riley a lovit cu mâna în birou între ei şi a proferat tot felul de amenințări. Tug şi-a netezit mustața, s-a aşezat picior peste picior şi s-a uitat la tablou, apoi la lambriurile elegante şi covorul persan.

— Am auzit odată că nimic nu-i mai periculos decât un om care nu mai are nimic de pierdut.

— Ce dracu' vrei să spui? s-a repezit Riley privind la Blackjack, care a ridicat din umeri.

— Vreau să spun... că nici nu poate să existe ceva mai frustrant decât un om care nu mai are nimic de câştigat.

Riley s-a plimbat de colo-colo, cântărind în câte feluri îi poate face bătrânului viața mai grea şi cât de probabil ar fi să funcționeze.

— Ce vrei?

După o oră, a fost adus un frizer din oraşul Hartville. A lucrat chiar în biroul directorului, părul lui Tug căzând pe covorul pluşat. Creasta se ridica, la tâmple şi pe ceafă, părul era tuns scurt. Frizerul a ridicat o oglindă, iar Tug a zâmbit când şi-a văzut reflecția.

— Se mai poartă aşa?

Blackjack şi-a plecat capul ca să-şi ascundă zâmbetul şi şi-a muşcat buza de jos când Tug a solicitat şi un bărbierit şi puțin unt de shea ca să-i calmeze pielea.

— Aş vrea şi nişte ulei de sâmburi de caisă pentru mustață. Mai folosiți aşa ceva?

Frizerul s-a uitat la Blackjack, care s-a uitat la Riley, care a ieşit din încăpere. Tug a ridicat mâna; obținuse mai mult decât sperase.

Când frizerul a fost trimis de-acolo, biroul a fost aspirat, iar directorul s-a întors, Tug s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Vreau asigurări că o să-l aduci înapoi în siguranță. E cel mai de bun-simț om pe care l-am cunoscut.

Riley a încuviințat.

— Are o fată în Dakota de Nord. Bismarck. Nimic nu-i mai puternic decât dorința inimii.

Riley i-a ordonat lui Blackjack să-l ducă pe Tug direct la izolare.

Au ieşit împreună în tăcere la lumina soarelui.

La uşă, Blackjack i-a dat lui Tug o carte groasă despre producția de săpun.

— Cooper zice că a venit asta pentru tine.

În celula mică şi umedă, Tug a inspirat mirosul bogat de ulei de santal, s-a întins pe saltea şi a deschis cartea.

Înăuntru era un *Playboy* din iunie 1965.

L-a răsfoit până la pictorialul de 12 pagini şi i-a zâmbit Ursulei Andress.

Apoi a închis ochii şi a zâmbit din nou, de data asta gândindu-se la Riley şi copoii lui mergând 1 600 de kilometri în direcția greşită.

226

La 150 de kilometri spre sud, Patch stătea pe promontoriu şi urmărea şerpuirea fluviului Mississippi până la brațul mort. Era tuns scurt şi proaspăt bărbierit. Lângă el se afla o geantă albastră de piele cu haine, bani şi aproape tot ce i-ar fi trebuit. O găsise în portbagajul maşinii lui Cooper, înainte s-o abandoneze la câțiva kilometri, într-un loc pustiu.

Purta o şapcă de baseball care-i umbrea fața şi, deşi îl deranja, îşi lăsase banderola în buzunar şi-şi pusese ochelari de soare.

S-a plimbat pe lângă apă până când apusul a transformat apa feroasă din ceva îndrăzneț în ceva abstract, iar pământul şi cerul s-au întâlnit o clipă pe care şi-ar fi dorit s-o poată picta.

A găsit un desiş şi s-a întins lângă el, în fața rogozului, cu geanta pe post de pernă, şi a aşteptat căderea nopții. A doua zi, punctele de control aveau să se mute şi el putea să treacă în Tennessee. A doua zi avea să fie mai aproape de ea.

227

Saint a condus trei sferturi de oră până la un complex de apartamente atât de lipsite de suflet, că i-a adus aminte de primele ei zile ca agent.

În condițiile urmăririi lui Eli Aaron, Himes o reinstalase temporar în funcție, îi dăduse acces la resursele FBI şi-i spusese să folosească orice are nevoie. Ea n-avea nevoie de prea multe.

Cooper stătea singur, iar casa era lipsită de viață. Hainele erau atârnate pe un suport simplu. O canapea în fața singurei ferestre care dădea spre parcare, cu jaluzelele trase, dar lumina pătrundea printre ele şi cădea pe un bărbat care o privea fără niciun interes.

— Ai avut o perioadă grea, a zis Saint.

Era înalt şi suplu, iar chipul lui avea genul de simetrie care trebuie să-i fi dat încredere în sine când şi-a reluat declarația. Saint a verificat-o cu originalul şi a descoperit că nu s-a abătut de la prima variantă.

— N-am nimic despre tine, niciun fel de istoric. Nimic, a spus ea.

Administrația închisorii era copleşită, iar telefonul directorului Riley atât de ocupat, încât secretara îl scosese din priză.

Cooper i-a povestit o viață aşezată, în care lucrase zece ani în biblioteci publice înainte să ocupe postul de la Hannington. N-avea soție, nici copii şi n-a pomenit nimic despre anii anteriori.

— O să mai fie şi alte întrebări. Ar trebui să-ți găseşti un avocat, a spus ea când s-a ridicat să plece.

S-a ridicat şi el politicos în timp ce Saint se îndrepta spre uşă.

Abia când s-a întors a văzut-o.

O singură fotografie lângă pat.

S-a dus spre ea, uluită de cât de familiară era fata cu părul negru. A luat mica ramă aurie, singurul semn de viață din apartament.

Ca o amintire uitată.

Sau un memento.

A cercetat-o cu atenție, dar poza era atât de ştearsă, încât era greu să distingă detaliile, însă buzele pline şi ochii verzi îi erau foarte familiare.

S-a uitat din nou la Cooper, apoi a pornit spre uşă.

— Ne mai vedem, domnule Cooper.

— De fapt, Cooper e numele meu de botez.

Saint s-a întors.

De data asta, el a privit-o în ochi şi a zâmbit.

— Numele de familie e Strike. Mă cheamă Cooper Strike.

228

Dubele canalelor de ştiri plecaseră. Bistroul lui Lacey se golise şi nu mai rămăseseră decât localnicii, iar la o porție de clătite cu smântână, cârnăciori şi cafea, Saint asculta cum discuțiile se întorc în sfârşit la Nix.

Ritmul avea să încetinească suficient ca să-l poată jeli pe bărbatul care menținuse ordinea în oraş aproape 30 de ani. Doi bătrâni au ridicat ceştile de cafea.

Charlotte a ciugulit din friganele, apoi au plecat împreună spre liceu.

— În seara asta îl execută pe bărbatul care l-a răpit pe Patch, a spus Charlotte.

— Da. Vrei să stăm de vorbă?

— O să doară?

— Nu.

Charlotte a privit-o cu gura strânsă.

— Ar trebui. Cum de scapă aşa uşor?

— Pun pariu că lui Marty Tooms nu i-a fost prea uşor în ultimii ani.

La sediul poliției a primit un apel de la Himes, care i-a spus că Patch se îndreaptă probabil spre Dakota de Nord, unde directorul Riley zicea că are o fată. Saint şi-a dat ochii peste cap, apoi i-a povestit despre Cooper Strike.

— Joseph Macauley i-a adus sora acasă, a zis Himes. I-a dat viața înapoi.

Saint a închis la timp ca să-l vadă pe Jasper ieşind din sediul biroului de avocatură şi traversând strada. S-a aşezat în fața ei şi şi-a scuturat scamele de pe rever.

— Nix ți-a lăsat ție casa.

— Poftim?

Jasper a scos o batistă cu monogramă din buzunar şi şi-a şters transpirația de pe frunte.

— A trecut să lase testamentul în dimineața de dinainte... dinainte să se întâmple.

— De ce? a întrebat ea, dar el nu putea să-i răspundă.

Avocatul i-a pus pe birou un teanc de hârtii şi un rând de chei.

— O să dureze ceva, dar să le ai în caz că vrei să ții locul în ordine. Ştiu că avea cai.

— Ce dracu' să fac eu cu un cal?

Jasper şi-a cercetat reflecția în geamul dulapului din spatele ei; părul grizonant îi dădea un aer distins, deşi era un vânător de ambulanțe.

— Nu cred că avea pe altcineva.

Saint s-a dus singură acasă, unde s-a întâlnit în curte cu o legistă pe nume Stevie Harris, a cărei camionetă era dincolo de alee. Aproape uitase de oasele pe care le găsiseră în curte.

Au mers împreună până în luminiş, unde lucrările fuseseră amânate pentru câteva zile.

— Construieşti ceva? a întrebat Stevie.
— Un studio.
Stevie era acolo de o oră şi săpase puțin, dar se oprise când imaginea devenise suficient de clară. Nu-şi adusese echipa; era un caz de importanță redusă.
— Oasele... canine, a zis ea.
Avea părul lung, dar era strâns, iar ochii erau negri şi obosiți.
— E aici de multă vreme.
Saint i-a mulțumit şi a condus-o până la dubă, când Stevie a scos ceva dintr-o punguță transparentă şi i l-a întins.
— Am găsit asta lângă ele. Poți s-o arunci.
Saint s-a uitat şi a văzut un medalion auriu simplu, plin de pământ, cu câteva fâşii de piele strânse în jurul lui. A auzit telefonul sunând în casă şi a ajuns la timp să răspundă.

229

Himes vorbea cu gura plină.
— L-am ridicat pe muncitorul care a tăiatul curentul, dar n-am ajuns nicăieri. E un veteran şi vorbeşte de parcă e o greşeală autentică, uşor de făcut.
— Numele?
— Owen Williams.
Saint s-a ciupit de puntea nasului.
— Stai să ghicesc, are o fată pe care-o cheamă Lucy?
A auzit foşnetul hârtiilor, dar n-avea nevoie să aştepte răspunsul.

A mai primit un apel, de data asta de la Complexul corecțional James Connor şi i-a mulțumit directorului Thompson că a sunat-o înapoi.

Au vorbit puțin despre nimicuri, iar Thompson nu şi-a putut ascunde veselia din glas când a întrebat de directorul Riley.

— Voiam doar să ştiu dacă Joseph Macauley a fost apropiat de cineva cât a fost încarcerat la dumneavoastră. Ştiu că a trecut multă vreme, dar...

Glasul lui Thompson era bogat şi calm.

— Doar un gardian. A avut grijă de băiat. Altceva nu-mi aduc aminte. Crezi că a făcut o legătură care a dus aici?

— Nu, verific detaliile, atâta tot. Cum îl chema pe gardian?

— Darnell Richardson.

Saint şi-a scotocit memoria şi n-a găsit nimic, aşa că i-a mulțumit şi a băgat informația la dosar, apoi a urcat în pod, unde era atât de cald încât a început să transpire şi avea brațele umede când a găsit cutia. A suflat praful de pe ea, a dus-o pe umăr pe scara abruptă şi, pentru prima dată după cel puțin 12 ani, a deschis dosarul răpirii lui Macauley.

S-a gândit că poate îi sare ceva în ochi şi-i spune încotro se îndreaptă el, unde a fost. A ascultat caseta la boxa mare, aproape zâmbind când i-a auzit vocea.

Cu Grace şi tot ce-şi aducea el aminte în fundal, a răsfoit paginile primului ei caz, notițele prinse pe panoul din birou, şi-a amintit fiecare fotografie şi transcriere de interogatoriu.

Rapoarte despre compoziția solului la ferma Tooms. Amprente şi analize de materiale. Charlotte era la bunica ei şi a putut lucra până după-amiaza târziu, întrerupându-se doar ca să se aşeze pe terasă când i se bloca mintea. Şi-a găsit harta veche: locuri unde el jefuise bănci, unde se întâlnise cu familiile, unde pictase scene pe care i le descrisese cândva Grace.

Abia se înserase când a ajuns la Tooms. S-a aşezat pe scaunul vechi de piele, a inspirat mirosul de fum de trabuc şi, pentru o clipă năucitoare, nu i-a venit să creadă că n-o să mai poată vorbi niciodată cu bunica ei.

— *Am trecut deja prin asta. Căutam câinele.*

Glasul lui Marty Tooms s-a revărsat în toată încăperea. Saint a închis ochii şi l-a văzut limpede. Până îl arestaseră nu ezitase, nu se abătuse de la versiunea lui de adevăr.

— *Nu ştiu ce rasă era, poate era o corcitură, că avea picioarele prea lungi şi urechile ajungeau aproape până la ochi. I-am cumpărat o zgardă, în caz că... Ştiu că uneori îi mai iau. I-am zis Scout. I-am cumpărat şi medalion. Îmi făceam griji că o să ajungă în vreun adăpost. Şi cum îi omoară ca şi cum... niciun drept.*

— *Deci crezi în dreptul la viață? a întrebat Nix.*

Saint s-a încruntat când a auzit întrebarea.

Tooms a tăcut multă vreme.

— *Nu crezi în oamenii care joacă roluri de Dumnezeu? a adăugat Nix, cu calm în glas.*

— *Sunt doctor. E meseria mea să joc rolul de Dumnezeu. Îmi petrec timpul încercând să devin mai bun.*

— *Să salvezi vieți, nu să le iei.*

— *Se spune că e omenesc, dar nu pot să nu mă gândesc că e crimă deghizată.*

Povestea lui, motivul pentru care era în pădure în dimineața aceea părea nerealistă.

Din nou Nix, cu glas neiertător, ca şi cum ar fi ascultat o fantomă.

— *Deci apărea doar când şi când. Şi îi dădeai de mâncare? Şi apoi n-a mai apărut, aşa că l-ai căutat, deşi nu era al tău. O corcitură vagaboandă.*

— *Nu-ți plac câinii.*

— *Mi-au plăcut. Cândva.*

S-a auzit cineva tuşind.

— *Nu ştiu ce să zic. Apărea pe terenul meu, uneori venea dinspre pădurea din spate. Era prea slab. Voiam... cred că am în sânge dorința de a ajuta.*

A dat sonorul atât de tare încât în tăcere se auzeau pârâituri. Apoi a dat înapoi, a ascultat din nou şi a întins mâna după harta oraşului. A observat limitele terenului când povestea el despre câinele care apărea dinspre pădure.

A tras o linie şi a ajuns la terenul bunicii ei, unde tufărişul era prea încâlcit să treci.

Prea încâlcit să treacă un om.

S-a ridicat şi a luat medalionul auriu din coşul de gunoi. A dat drumul la apă fierbinte şi a curățat mizeria, apoi l-a frecat cu o perie de sârmă, scoțându-l cu blândețe la lumină.

S-a uitat la literele şterse care acum ieşeau în evidență, apoi a trecut cu degetul peste curbele gravate.

SCOUT

230

O zi în Union City, sub soarele arzător.

Pornise la drum când se crăpase de ziuă şi se oprise doar ca să se uite la lac, care era mai mult un braț mort. Ramurile ude ale sălciilor care atingeau apa, rădăcinile scufundate sub crestele de alge. A văzut buşteni, praguri de nisip mişcătoare şi chiparoşi în depărtare. S-a asigurat că inspiră totul. A mers cu trei autobuze, cu capul plecat, dar nimeni nu l-a observat şi nici nu i-a păsat prea tare cuiva. Când treceau pe lângă maşini de poliție, respira regulat, prea obosit să-şi facă griji, prea aproape ca să se întoarcă.

Pe străzile din oraşe îşi ținea şapca lăsată pe ochi, dar umbla cu nonşalanță, uitându-se în vitrine, apoi s-a aşezat

într-un separeu din colțul unei cafenele şi a băut pe îndelete o cafea. S-a oprit la umbra primului monument al soldatului confederat necunoscut şi o clipă s-a gândit la taică-su. O luase pe un traseu ciudat, urcându-se în autobuzul care pleca primul. Iar primul pleca din Union City la 8:30 a doua zi dimineață. Avea să se ducă înapoi spre Evansville, unde avea să stea mai puțin de cinci ore, aşteptând 1167, cu care avea să meargă toată noaptea şi să treacă granița statului.

La 4 dimineața, când cântau primele păsări-cardinal, avea să pună piciorul în Alabama.

231

În seara aceea, Saint stătea la biroul ei cu dosarul Macauley.

Patch îi deviase gândirea, procesele. Urmarea cazurilor Richie Montrose şi Nix însemna mai multă muncă decât avusese de când preluase postul.

Michaels vorbea la telefon în spate: prietena lui îl bătea la cap din cauza programului. Saint îi spusese să se ducă acasă, dar el rămăsese ca şi cum ar fi ştiut că o să fie nevoie de el.

A revizuit ce ştia şi ce avea nevoie să afle.

Nix îşi luase arma şi mersese cu maşina 50 de minute până la Darby Falls, unde intrase în casa lui Richie Montrose şi trăsese un singur foc de armă în pieptul victimei. Ştia că Tooms s-ar putea să fi spus adevărul în legătură cu câinele, dar şi că asta nu însemna nimic. Că poate căuta câinele când a apărut o ocazie, în persoana lui Misty. Cu atâtea variabile, nimic n-avea mai multă noimă decât cea mai seacă informație confirmată. Sângele lui Callie Montrose fusese găsit la ferma lui Marty Tooms.

Era cât pe ce să iasă când a sunat telefonul. Se aştepta să audă vocea lui Himes, dar era Lucy Alston de la laborator.

— Am nişte amprente pentru tine, a anunţat-o Lucy.

— Scrisoarea, a zis Saint şi gândul i-a fugit la Richie Montrose şi plicul găsit lângă el.

Vedea-te-aş în iad.

— Am găsit o corespondenţă cu Nix.

— Bine.

Saint a închis ochii şi şi-a masat tâmplele, simţind cum se apropie o durere de cap.

— Nimic altceva.

— De fapt, mai sunt şi altele. Destul de clare, prelevate de pe hârtie.

Saint a strâns receptorul în mână.

— Corespondenţă cu Martin Tooms. Şi Joseph Macauley.

232

Saint a folosit cheia ca să intre în casa lui Nix.

Abia trecuse o zi şi simţea golul ca pe o durere cuibărită adânc în piept. O strălucire de la lumina de pe palier, abajurul portocaliu, făcând totul puţin sumbru, puţin mai blând. A trecut repede dintr-o cameră în alta, dar n-a găsit mare lucru. Niciun semn de viaţă în afara meseriei, niciun indiciu despre profunzimea omului pe care-l respectase toată viaţa.

Facturi pentru utilităţi şi asigurări pentru maşină. Detaliile unui cont bancar în care se aflau puţin peste 20 000 de dolari. În dulăpiorul din baie a găsit Advil, apă de colonie, spumă de ras şi pastă de dinţi. Nu era nimic ascuns în fundul dulapului, în spatele cămăşilor, al pantalonilor bleumarin şi al fostei lui uniforme.

S-a oprit la fereastra din dormitor şi s-a uitat la teren şi la adâncitura dintre dealuri, ca şi cum norii ar fi fost prea grei acolo. Şi apoi şi-a adus aminte ultimele lui momente. Cum se apropiase de el şi nu văzuse teamă, ci doar acceptarea unui sfârşit pe care-l aşteptase. S-a gândit la chipul lui, cum a apărut în pantaloni şi cămaşă, deşi venea din grajd.

Şi atunci i-a căzut privirea pe grajd.

Erau prea multe stele afară în timp ce mergea pe alee, ghidată de lanternă când a ajuns lângă grajd. Caii fuseseră deja luați de un vecin care avea suficient teren pentru ei.

A tras aer în piept când a deschis uşa grea, iar înăuntru locul fusese curățat şi fânul înroşit fusese strâns.

A tras de un şnur ca să aibă lumină de la un bec fără abajur, n-a văzut nimic şi a oftat, apoi a ridicat privirea.

Scara era solidă, iar ea şi-a pus piciorul cu prudență când a deschis chepengul către un spațiu mansardat placat şi izolat cu grijă. S-a ridicat prin chepeng şi a văzut cutii puse una peste alta în stive înalte, iar în mijloc un balansoar.

A dat jos cu atenție o cutie, s-a aşezat pe balansoar şi a început să deschidă albumele.

Sute de poze.

Nix de-a lungul anilor.

Le-a parcurs în sens invers, de la cele mai recente la perioada când era doar un începător, pe atunci cu mustața mult mai subțire.

Şi apoi înainte de asta.

S-a rezemat de spătar uluită.

Pentru că albumul vorbea despre începutul unei poveşti care durase o viață. A scos un altul, făcut lângă râul Meramec, unde zâmbetele erau pure şi frumoase. A văzut Zile ale Recunoştinței şi ierni înzăpezite, veri plăcute şi drumeții pe munte. Deşi majoritatea fotografiilor erau făcute

pe aceleaşi hectare de teren. Un refugiu a cărui importanță se străduise s-o înțeleagă.

Nix îi spusese odată că să iubeşti şi să fii iubit e mai mult decât te poți aştepta vreodată, mai mult decât suficient pentru 1 000 de vieți obişnuite.

Şi apoi a văzut, pe raft, aşezată la întâmplare, ca şi cum avea să fie descoperită din greşeală într-un viitor îndepărtat, o scrisoare.

Iar pe plic, numele ei.

233

L-a trezit pe adjunctul de şef de post Michaels şi i-a spus să-şi țină gura şi să asculte. Apoi i-a cerut să ia legătura cu biroul judecătorului districtual Mark Cully. Să sune la biroul procurorului general John Lester.

Curtea Supremă din Missouri. Să trezească tot statul.

Marty Tooms era nevinovat.

— Pot să fac toate astea, a zis el. Dar peste o oră şi ceva Marty Tooms o să fie executat.

Saint a alergat la maşina de poliție şi a aprins girofarul când se îndrepta spre autostradă. A sunat la închisoare de la volan, dar liniile telefonice erau deranjate. Doar judecătorul Cully avea telefon direct. Cauciucurile au scârțâit când a trecut pe lângă un şir de camioane, cu o mână pe volan şi cu cealaltă pe telefonul care suna la Life Project. A sunat atât de mult, încât a închis când a sunat Michaels.

— Tooms n-are avocat. Nu e nimeni care să dea telefoane.

— L-ai prins pe Cully?

— Deranjat. Protestatari.

— În mă-sa, Michaels! Te duci la Cully, îl tragi de moaca aia grasă şi-l faci să asculte.

— Da, şefa.

Ştia că Michaels o să se ducă; el nu trăia decât pentru ordinele directe.

A străbătut kilometri de beznă, luminile albastre căzând peste o turmă de căprioare, ai căror ochi negri reflectau razele lunii. Chiar atunci, Saint a văzut bordul clipind. Indicatorul de benzină roşu. A țipat toate înjurăturile pe care le ştia, în timp ce lovea cu mâna în bord. A ținut piciorul pe accelerație până când motorul a murit şi ea aproape că a urlat.

Pe un tronson de autostradă rece şi-a înfipt picioarele în mijlocul drumului şi a făcut semn unui Jeep vechi, l-a dat jos pe şofer şi i-a îndreptat pistolul spre cap când a dat să opună rezistență. A întors maşina şi l-a lăsat pe şofer în praf. A deschis geamurile ca să lase să intre căldura nopții şi s-a blestemat că şi-a lăsat telefonul în maşina de poliție. N-avea stație, n-avea timp să se oprească la o cabină telefonică, n-avea de unde să ştie dacă mesajele lor au avut vreun rezultat.

A dat drumul la radio şi a găsit un post de ştiri care discuta despre pedeapsa capitală, aşa cum se întâmpla de fiecare dată. Camioneta grea s-a cutremurat când a trecut de 160 de kilometri pe oră, apoi a aprins luminile de avertizare şi a zvâcnit pe partea greşită a şoselei, depăşind un bătrân care a ridicat pumnul de la geamul unui Dodge.

Când a văzut indicatorul, curba şi luminile a simțit adrenalina năvălind cu şi mai multă putere. Fuseseră aduşi gardieni de la penitenciarul de categoria B din Fordham, iar aceştia ridicaseră o baricadă în capătul drumului. A trecut în viteză pe lângă semnele de „Drum închis” şi a intrat pe drumul de pământ cu peste 100 kilometri pe oră, fiecare dâmb aruncând-o în sus de pe scaun, deşi ținea strâns

volanul în mâini. La 800 de metri de luminile închisorii, a dat peste o barieră mobilă, cu picioarele înfipte în pământ; camionul galben legat de ea era gol.

A sărit din Jeep şi a luat-o la fugă, intrând cu adidaşii în țărână, până a ajuns în sfârşit la haosul din față. Reporterii de ştiri îşi îndreptau obiectivele spre pancartele masive înfipte în pământ care proclamau „Viața omenească deasupra răzbunării umane”, „Crima premeditată promovează o societate violentă”. A trecut în viteză pe lângă grupuri care stăteau paşnice pe jos, cu mâinile unite în rugăciunea condusă de un pastor; lângă el era un bărbat cu o cruce de lemn albă subțire. Lumânările ardeau, iar polițiştii mențineau ordinea în cea mai violentă noapte.

Saint şi-a făcut loc până la cordon, a țipat la gardieni să-i facă loc, iar ei au împins-o înapoi fără să ia în seamă insigna, mai mult decât pregătiți pentru probleme. Şi-a strigat numele şi funcția, a întrebat de Blackjack şi directorul Riley. A fost ignorată.

A simțit cum creştea panica în timp ce strigătele se întețeau. Şi-a făcut loc împingând spre centrul mulțimii. Abia când a auzit primele note, iar cei adunați cântau prezența lui cu fiecare oră care trecea, şi-a şters lacrimile, s-a uitat la ceas şi a văzut că minutarul măsura ultima oră a zilei.

Nu mă tem de niciun duşman.

S-a gândit la Nix şi la Tooms, la Patch şi la Misty, şi la convergența aleatorie dintre nevinovăție şi vinovăție. S-a gândit la 20 de ani întinşi ca o cărare şerpuită. Bunica ei, undeva sus, aşteptând să mai primească pe cineva în regatul pierdut.

— Fir-ar să fie! a strigat ea. Unde eşti? De ce e totul pe umerii noştri?

Saint şi-a spus rugăciunea tăcută.

Şi-a scos pistolul.

L-a îndreptat spre cer şi a sfâşiat văzduhul cu focurile de armă.

234

Stăteau împreună.

Tooms nu avea cătuşe. Nu mai era nicio urmă a orelor de dinainte, de cât de aproape fusese să-şi piardă viața. Ea se minuna de ce poate să îndure un om.

— Cum a fost ultima masă? a întrebat ea.

El a râs, iar încordarea a început să-l părăsească.

— Brânză la grătar. Nu-i mâncare mai bună pe lumea asta.

Ea i-a sesizat inflexiunea şi a zâmbit.

Cerul nopții se vedea prin ferestruica îngustă când s-a aşezat, în cele din urmă, şi a vorbit.

— Încă îmi aduc aminte mirosul din dimineața aia. Vara... se simte într-un fel anume în Monta Clare, da. Înainte să se trezească dogoarea de peste zi. Nix a avut un câine în copilărie. Cred că dacă-ți plac câinii înțelegi, înțelegi cum devin membri ai familiei. Fața lui când a apărut potaia aia...

Ea l-a lăsat să vorbească; consumul din ziua precedentă i se vedea arzând în ochi, îl simțea pe piele şi în oase.

— Îl căutam doar pe Scout.

Saint a zâmbit.

— L-am găsit. A intrat peste stupul din curtea noastră. Albinele omoară ca să-şi apere regina, chiar dacă asta înseamnă să-şi dea şi ele viața.

Blackjack a bătut la uşă şi a pus două cafele pe masă, dar nu înainte ca Saint să-i observe ecusonul.

Darnell Richardson.

L-a privit o clipă, a văzut zâmbetul şi bunătatea din ochii uriaşului. A oftat când a ieşit el, fără să mai ştie pe ce față căzuse moneda.

Tooms a inspirat aburul.

— Ştiu ce ai făcut pentru fetele alea, a spus Saint.

El n-a vorbit şi a rămas nemişcat, credincios unui jurământ pe care era dispus să-l apere şi cu prețul vieții.

Ea a zâmbit din nou, dar era un zâmbet trist.

— Le-ai dat o şansă când nu le mai dădea nimeni. Poate că ai salvat vieți.

— Dar nu pe toate.

S-a gândit la el, cum mergea pe la licee şi stătea afară, pentru cazul că fetele l-ar fi căutat. Doar fiind acolo, ca să ştie că nu erau singure. S-a gândit la fete, unele nu mai mari decât fusese şi ea la vremea aceea, venind la fermă ca să fie conduse în camera unde el lua o viață ca să salveze alta. Nu erau puse întrebări. Nu erau rostite acuzații. Fete din oraşe bisericoase, din familii neiertătoare. Bogate. Sărace. El le dădea viața înapoi. Apoi a aflat cineva.

— Povesteşte-mi despre Eli Aaron, a zis ea.

— Eli Aaron era un om rău. Am ştiut din ziua când a venit la şcoală ca să le facă poze copiilor. L-am auzit, cu Misty Meyer, cu celelalte fete. Aşa că m-am dus acasă la el să-i spun, să-l avertizez că-l urmăreşte cineva.

— Şi el...

— M-a anunțat că mă urmăreşte pe mine cineva.

— De-asta am găsit fire de păr de-ale tale acasă la Aaron.

Tooms a încuviințat, iar ea a simțit un fior.

— Aşa le alegea. Făcea lucrarea Domnului. Le alegea pe păcătoasele care se pocăiau. Fetele însărcinate care veneau la tine pentru avorturi.

El n-a spus nimic.

— Puteai să le avertizezi, a continuat Saint.

— Am crezut că doar le lua bani şi le promitea că le face fotomodele. Când mi-a spus că ştie cu ce mă ocup, mi-am făcut griji pentru ele. Că le-ar putea spune părinților sau aşa ceva. Şi am încercat să le spun, dar eu nici măcar nu le ceream numele. Era mai sigur pentru ele.

Saint a închis ochii.

— Deci ai început să stai pe lângă şcoli. Să încerci să le avertizezi să fie atente.

— Ar fi trebuit să fac mai mult ca să le protejez.

Ea şi-a pus palma peste mâna lui.

— Ai făcut destul. Ai făcut totul.

Nu era mândrie, nu era sentimentul că făcuse ceva bun. El nu făcea decât să enunțe un fapt, pentru că era adevărat.

— Mi-ai spus că ai omorât-o pe Grace, a zis ea.

Tooms s-a îndreptat puțin.

— Am tratat-o pe mama lui Joseph mai mult de zece ani. Am văzut cum i se înrăutățea starea. Era de datoria mea să anunț asistența socială.

— Dar n-ai făcut-o.

El a clătinat din cap.

— L-am abandonat cu totul pe băiat.

— Ai mințit când ai zis că ai ucis-o.

Tooms a încuviințat.

— Pierduse prea mult din viața lui. Şi ştiam că o să-şi petreacă tot restul vieții căutând. Nix mi-a spus că fata nu era reală. Că Joseph o invocase.

— Mi-ai scris... ai vrut să-mi spui fiindcă ştiai că Nix n-ar fi de acord.

— I-am oferit lui Joseph o cale de ieşire. Oricum eram condamnat la moarte. Jalea e o parte a vieții. Necunoscutul e cel care ne distruge.

Saint s-a gândit la Patch.

— Când l-am văzut pe Joseph aici, am plâns toată noaptea, pentru că am ştiut că am eşuat. Am ştiut că făcusem

alegerea greşită. Când l-am auzit vorbind, oferind compasiune şi speranță când nici el nu le avea. Nu meritam să-l privesc în ochi. Şi după aia a evadat. Iar în orele alea, când stăteam cu capelanul şi aşteptam să mă execute, mi-am folosit ultima rugăciune ca să cer să nu se întoarcă niciodată.

235

Saint a tras adânc aer în piept, pentru că ştia ce urmează. Dar nu era sub nicio formă pregătită.

— Povesteşte-mi despre Callie Montrose.

Atunci Marty Tooms a plâns. Nu s-a oprit să-şi tragă sufletul, să explice. A plâns într-un fel la care era greu să fii martor, destrămarea unei poveşti pe care o ținuse în el prea mult şi prea adânc.

Când s-a calmat, a băut din cafea.

— Hemoragia. Întotdeauna exista riscul, dar era doar... Pur şi simplu n-am putut să opresc sângerarea.

Saint nu-şi dăduse seama că plângea şi ea.

— N-am ştiut că o să vină cu tine şi că o să-mi citească pe față, pentru că n-am putut niciodată să-l mint...

Tooms a început din nou să plângă, un sunet sfâşietor.

— Cine? a întrebat Saint, dar ştia deja.

S-a gândit la fotografii. Ştia ce e dragostea, cum e țesută în cele mai mici mişcări, în gesturi de bunătate abia perceptibile. Şi ştia că e responsabilă pentru cele mai mari şi cele mai întunecate fapte, sacrificii şi cea mai crudă durere.

Iar când Tooms i-a rostit numele, a auzit-o în glasul lui.

— Nix.

— În prima seară când am venit la tine acasă... a început ea.
— Era seara în care a murit Callie. Tu l-ai adus pe Nix la mine, iar el a văzut ce făcusem. I-am spus să raporteze, dar n-a vrut.
— Şi a făcut să dispară totul.
Tooms a încuviințat, ca şi cum n-ar mai fi avut energie să vorbească.
— L-ai cunoscut în şcoală, a spus ea şi pentru o clipă şi-a regăsit zâmbetul.
— L-am iubit de când am vorbit prima dată. Sigur, era altfel pe-atunci, cu biserica şi toate cele. Erai judecat.
— Poate că nu-i prea diferit nici acum.
— Nu ne-am ascuns niciodată. Doar că nici nu ne-am făcut reclamă. Aveam locul nostru la fermă şi ne izolam de lume şi...
— Trăiați.
El a zâmbit.
— Iubeam.
Saint a stat o clipă pe gânduri.
— N-a ştiut ce făceai? Că le ajutai pe fetele astea însărcinate?
— Nu i-aş fi spus niciodată. L-aş fi pus într-o poziție imposibilă. Vedeam doar ce se petrece. La dracu', ce se petrece încă!
Ea l-a luat de mână şi a fost un moment care l-a uluit. Poate pentru că nu simțise de atâta vreme căldura omenească sau pentru că nu simțea că o merită. Însă când l-a privit, Saint n-a văzut decât o inimă mare.
— Nix nu voia să-i spui adevărul?
— Ah, ba da. Venea în vizită în fiecare săptămână. A amenințat, a vociferat şi aproape că a cedat de peste o mie de ori. Mi-a spus să-i zic judecătorului că le ajutam pe fete. Că de-asta era sânge acolo.

— Dar tu n-ai vrut să te salvezi.

Tooms şi-a şters lacrimile.

— N-aş fi trădat-o pe Callie. Merita protecția mea şi în moarte, aşa cum o meritase şi în viață. Nu l-aş fi trădat pe Nix. Şi îmi dau seama cum sună.

— Nobil, doctore Tooms. Sună cât se poate de nobil.

— Callie era însărcinată, ştii deja. Însă când era întinsă acolo, când a început să sângereze, când a început să se stingă, mi-a spus cine era tatăl.

Saint a tras aer în piept şi s-a gândit la Nix şi la Richie Montrose. S-a gândit la Patch şi la Eli Aaron. S-a gândit la cei mai buni şi la cei mai răi oameni şi cum intrau atât de des în coliziune.

— N-am putut să spun nimănui fără s-o trădez pe Callie.

— Şi Nix cum a...

— Bănuise întotdeauna că era ceva în neregulă. Callie îl vizitase cu puțin înainte să dispară. Luase patru autobuze ca să găsească un polițist care să nu aibă legătură cu tatăl ei.

— Şi Nix a trimis-o înapoi.

— Fata o luase puțin razna, aşa că s-a gândit că e cel mai bine să se ocupe taică-su.

— Tatăl care o viola, a spus Saint sec.

— I-am scris lui Richie. Trebuia să ştie că e cineva care ştie. Că n-o să-şi ducă zilele în linişte. I-am scris lui Richie şi i-am dat scrisoarea lui Patch. M-am gândit că o să i-o dea lui Sammy s-o pună la poştă.

— Ce scria? a întrebat Saint, deşi ştia.

— Ceva ce trebuia spus. Ceva ce nu puteam să trimit de aici, pentru ar fi fost considerat o amenințare când îmi verificau corespondența.

Tooms a tras aer în piept şi s-a calmat puțin.

— Callie Montrose... unde e acum?

— N-am întrebat niciodată. I-am spus doar lui Nix că merită să-şi găsească odihna într-un loc frumos. Undeva unde n-o să mai fie tulburată vreodată.

Saint a oftat prelung, până i-au căzut umerii.

L-a ținut multă vreme în brațe, iar când s-a întors să plece, s-a minunat de prețul încrederii şi de prețul pe care-l plăteai ca s-o oferi şi s-o trădezi.

236

A trecut de plantații cu arhitectură neoelenă şi ferme care abia îşi duceau zilele, ținându-şi fața aproape de geam şi privind confluența luminată de lună în timp ce oraşul adormit se ridica de parcă ar fi fost un gând întârziat prosper. Cumberland Plateau, pierdut în depărtare printre creste împădurite, peste un ținut care avea o istorie atât de plină de fracturi.

A dat un telefon dintr-o cabină.

— Îmi pare rău, a spus el când i-a auzit vocea.

— N-ar trebui să suni, a răspuns Charlotte, aproape în şoaptă, pentru că ştia că Saint era la secție. De ce ai fugit?

— Cred că am găsit-o.

— E reală, a şoptit ea.

— Un orăşel care se cheamă Grace Falls. E exact ca tabloul, Charlotte.

— Sunt polițişti care te caută. E la ştiri. Saint a zis că o să...

— Am venit să te văd. Am venit să-ți spun că...

A auzit la celălalt capăt al firului uşa din față.

A auzit-o pe Saint strigând-o pe fată. A auzit tonul.

237

Telefonul a sunat când Saint se pregătea să se bage în pat, iar ziua lungă aproape se încheiase.

Se stropise cu apă pe față la baie. Blackjack îl supraveghease pe Tooms în timp ce era dus înapoi în celulă. Cu timpul, întrebările îşi vor găsi răspuns, dar până atunci Saint l-a sunat pe Jasper şi i-a cerut să vină la închisoare, unde o să-l angajeze Tooms. Jasper se plânsese de oră, dar se trezise când înțelesese şi salivase la ideea atenției de care se va bucura cazul. Saint nu ştia ce va aduce viitorul, dar ştia că Marty Tooms o să fie liber în următoarele zile; oricare ar fi fost delictele lui, îşi ispăşise pedeapsa. Plătise destul.

Saint l-a ascultat pe Himes.

Prea obosită şi numai să-şi invoce furia, pentru că undeva, adânc, ştia că el avusese dreptate să-i pună telefonul sub urmărire.

S-a dus să vadă ce face Charlotte şi a văzut că dormea.

Fata n-avea să-i ierte trădarea.

Nici chiar dacă Saint îl aducea în siguranță pe tatăl ei.

238

Patch n-a putut să doarmă după şi a simțit fiecare moment petrecut în autobuz ca pe o viață de aşteptare, cu stomacul gol.

La Rowan Bridge, o femeie s-a dus la toaletă şi s-a uitat la el atât de intens, încât s-a gândit să coboare la Birmingham, dar a reuşit să-şi păstreze calmul şi a mai aşteptat o oră; noaptea era suficient de caldă încât şoferul să țină geamul deschis.

Cu o oră înaintea zorilor, Patch şi-a luat geanta mică de pe scaun şi a ieşit în aerul din Alabama. Câteva maşini au trecut încet pe lângă el până au ajuns pe culmea dealului şi au coborât în semiîntuneric. Luna plină a rămas pe cer când soarele s-a ridicat la orizont spre est.

În oraşul riveran Montgomery se vedea cupola sediului administrativ al statului.

Străzile s-au umplut de zgomotele angajaților care plecau la serviciu dimineață, în timp ce Patch mergea cu ultimul autobuz din oraş, cu capul rezemat de tetieră până a coborât, a verificat harta şi a respirat adânc pe ultimii kilometri.

La indicator, s-a întins şi a atins scrisul.

GRACE FALLS

239

A trecut pe lângă case de familie şi bulevarde şerpuite, a ajuns pe Main Street şi a rămas țintuit locului pentru că ştia deja locul ăsta. Aproape că s-a frecat la ochi când a văzut, aproape că a întins mâna ca să se asigure că e real. Fiecare clădire ieşită din tabloul lui. Încă îi auzea vocea, ca şi cum s-ar fi întâmplat cu doar câteva clipe în urmă.

Şi îți spun şi eu de ce mi-e dor. Mi-e dor de momentul ăla când luna cade sub apă şi face totul să fie albastru. Mi-e dor de cele patru fațete ale timpului. Mi-e dor de drumuri de cărămidă galbenă şi oameni de tinichea. Mi-e dor de păduri de argint.

Copertine verzi erau întinse deasupra arcadelor albe decolorate, cărămizile roşii erau aşezate ca un covor regal pe mijlocul trotuarului. A mers până la ceasul cu fața aurie şi

s-a uitat la oră ca şi cum ar fi fost încremenit în ultimii 25 de ani. Arțari argintii se ridicau la orizont.

La bistroul Luna sub Apă s-a aşezat năucit într-un separeu roşu şi i-a comandat cafea unei fete prea tinere ca să arate atât de obosită. A privit trezirea unui oraş pe care simțea că-l ştie bine, încercând să ignore strângerea frenetică a stomacului în timp ce oamenii se duceau la brutărie sau la băcănie.

— Ai pierdut ceva?

A ridicat privirea spre ea. Purta şorț, iar părul îi cădea pe umeri în bucle castanii. Ochii erau serioşi, dar colțurile gurii erau puțin ridicate într-o expresie de amuzament.

— Mai vrei cafea?

— Nu. Mulțumesc. Nu m-am rătăcit. Nu cred că m-am rătăcit.

Patch a stat acolo o oră, până când lumina soarelui a încălzit strada, iar fântâna din celălalt capăt arunca apă peste marginile bazinului de piatră din jurul ei. Era un oraş frumos, nu foarte diferit de Monta Clare. Şi-a coborât privirea spre cicatricile care-i brăzdau încheieturile degetelor. A văzut o femeie cu un cărucior aplecându-se şi agitându-se în jurul unui copil. Vieți normale licăreau ca nişte licurici, atât de luminoase încât îi venea să întindă mâna şi să le țină o vreme.

— Acum spui că nu te-ai rătăcit, dar ai expresia aia, ca şi cum poate că te-ai rătăcit, dar eşti prea încăpățânat să ceri ajutor. Şi tata era aşa. A condus odată 150 de kilometri în direcția greşită pentru că era prea mândru să facă semn cuiva să oprească.

Patch a zâmbit.

— Şi zici că-i o chestie bărbătească?

El a încuviințat.

— S-ar putea.

Pe ecusonul ei scria Katie şi s-a aşezat pe locul din fața lui, s-a aplecat şi şi-a frecat gambele.

— Nouă ore în picioare.

— Trebuie să fie greu.

Ea a dat din mână.

— Greu e să nu-ți plăteşti facturile. Şi pe aici sunt o grămadă de bogătani acum, aşa că bacşişurile sunt decente. Dacă nu vin polițaii şi se simt ca acasă. Odată m-a ciupit unul de fund, de parcă legitimația aia îi dădea dreptul.

— Adevărul este că eu caut ceva, dar nu ştiu exact unde sunt.

Ea a zâmbit.

— Atunci spune-mi de când te-ai rătăcit.

— Nu-mi aduc aminte să fi fost altfel.

În spatele ei era un televizor micuț prins pe perete, în colț. Patch ştia că acum câteva zile probabil că-i văzuse chipul pe ecran.

— Vrei să-mi spui ce cauți? a întrebat ea şi a ridicat dintr-o sprânceană.

— O casă.

Fata a ridicat şi a doua sprânceană.

— E... era albă.

— Cauți o casă albă în sud, a comentat ea şi a zâmbit.

— Are o alee lungă, cu copaci înalți de ambele părți. Copaci cu coroane care se întind pe deasupra, de parcă ar fi brațe înlănțuite care-i apără pe oamenii care trec pe sub ei.

Zâmbetul ei s-a şters; acum îl asculta.

— Şi iarbă atât de verde, că pare pictată. Şi în straturile de flori de sub ferestrele glisante, iarba-fluturilor luceşte ca un foc de tabără.

Ea s-a oprit din masajul gambelor şi i-a făcut semn să continue.

— Ferestrele au obloane şi în jurul casei e un balcon. Şi o scară care urcă în spirală din curte până în dormitor, iar

iarna poți s-o vezi pentru că frunzele pomilor care se roagă cad până când casa apare ca un fulg de zăpadă într-o zi de vară.

Fata l-a fixat cu privirea.

El a înghițit un nod, temându-se să întrebe despre ce vedea acum în ochii ei.

— Ştii casa?

Pe fața lui Katie s-a întins încet un zâmbet.

— Mda, ştiu casa.

240

Saint a aterizat pe aeroportul internațional Birmingham-Shuttlesworth la nici 24 de ore după ce-i salvase viața lui Marty Tooms.

A mers în pas alergător prin aeroport, a depăşit călători osteniți care târau după ei valize, a găsit biroul de închiriat maşini şi şi-a luat Taurusul.

A deschis geamul ca să lase să intre aerul din Alabama, a intrat pe autostradă şi a apăsat pe accelerație.

241

Casa Decolorată se afla la un kilometru şi jumătate de oraş.

Pomi de stafide se aplecau pe mai mult de 800 de metri de gard şerpuit, pe lângă poteci de pădure şi bignonia. Era şi un râu, iar Patch s-a apropiat şi a văzut argintiul şi auriul peştilor-soare.

A mers încet, ca şi cum ar fi ştiut că e ultima oprire pe o cale ferată demult uitată.

Şi pe măsură ce se apropia de metalul ornamentat, cu fiecare pas mai dădea jos un an din viață, până n-a mai avut decât 13 ani.

A găsit porțile ruginite deschise suficient ca să treacă printre ele.

Şi exact cum spusese ea, copacii se arcuiau deasupra lui, cu crengile unite în rugăciune, şi a observat şi iarba prea verde. Iar când a apărut şi casa, exact cum i-o zugrăvise, a ştiut că a găsit-o.

O imagine în oglindă a Casei Nebune, doar că a ei se plecase de mult în fața elementelor naturii. Erau semne ale unei restaurări care s-ar putea să dureze o viață, tocurile de lemn ale ferestrelor putrezite, tencuiala căzută, iar aleea, crăpată şi accidentată.

A făcut ultimii paşi într-o stare parcă de vis, prea obosit să zâmbească sau să facă orice altceva decât să-şi apese uşor capul de lemnul solid. Tufe masive de trandafiri albi, cu tulpinile jupuite, de ambele părți. Arcada de deasupra avea sticlă colorată în gri-închis.

A ridicat mâna, a bătut la uşă şi a făcut un pas în spate.

242

La peste 1 100 de kilometri, puştiul Tom White ajunsese la a treia zi în izolare, aproape 90 de ore, iar organismul lui nu era obişnuit cu o asemenea încordare. Salteaua subțire ca o foaie de hârtie, pe un pat de oțel. Mirosul îl ardea în gât; picuratul constant al apei maronii din țeava ruginită care ieşea din peretele de deasupra devenea mai zgomotos cu fiecare strop căzut, până a ajuns să-şi bage degetele în

urechi. Stomacul îl durea de foame. Până atunci crezuse că e dur. Dur cum fusese în şcoală, unde putea să lovească până când ceilalți băieți nu mai puteau. Dur ca atunci când începuse tatăl lui adoptiv să-l critice. În momentul acela, ştia că ar încasa-o după apelul deschis al directorului Riley de a-l lăsa acolo până învăța că mintea lui nu mai este a lui.

A plâns de ruşine.

Apoi s-a ridicat, şi-a apăsat fața de gratii şi a țipat până a venit gardianul să-l verifice.

— Trebuie să-l văd pe director, a spus el.

Gardianul l-a privit, aşteptând.

— Ştiu unde e piratul.

243

Patch a aşteptat cinci minute, a bătut de vreo zece ori, apoi s-a uitat printr-o fereastră încețoşată de trecerea anotimpurilor, cu muşchi care atârna de tocuri.

Înăuntru a văzut podele goale, o cameră de primire mare, cu flori sălbatice în sticle de lapte goale, singurul semn de căldură într-o încăpere unde obloanele de lemn erau proptite de ferestre înalte atât de subțiri, încât Patch nu putea decât să-şi imagineze gerul iernii.

O altă fereastră şi a văzut tapetul adunat grămadă lângă plintă şi lăsat acolo să se îngălbenească de la soare. A trecut pe lângă straturi unde nu creşteau nici flori, nici buruieni şi şi-a adunat mâinile la ochi ca să vadă şi alte camere goale, în diverse stadii de dărăpănare, una cu două cutii de vopsea la picioarele unei scări de lemn.

În lateralul casei a ajuns la jardiniere de piatră, flori sălbatice mov şi o mică fântână care secase de mult.

Iarba fusese tunsă, dar dimensiunea terenului era copleşitoare; în depărtare a văzut două hambare şi, dincolo de ele, dealuri care formau un arc larg în jurul terenului.

A încercat uşa din spate, dar era încuiată, iar printr-un geam crăpat a zărit un blat de bucătărie cu borcane şi vase cu gemuri şi dulcețuri. A văzut o plită. A văzut semne de viață.

Era cât pe ce să dea ocol casei, când a auzit trosnetul slab al tunetului.

A ridicat privirea şi a văzut că se apropia furtuna.

244

Saint a încetinit când a intrat în oraşul Grace Falls şi a privit copii care coborau pe biciclete fără să se țină de ghidon, pe o stradă lată cu copaci din 45 în 45 de metri. Case masive ocupau parcele largi, iar camelia se ridica îndrăzneață pe şipcile albe. Şi-a trecut degetul pe traseu în timp ce răspundea la telefon şi îl asculta pe Himes.

— Ai ajuns?

— Da.

— Am scos imagini din satelit ale oraşului. Ştiu unde e casa.

Saint a strâns telefonul în mână când i-a spus numele străzii. A privit o mamă care se plimba cu copiii, cel mai mic dintre ei într-un ham. În depărtare se adunau nori de furtună.

— Am auzit că poliția de stat vine cu poliția locală, a spus Himes.

— O să-l împuşte.

— Atunci îl găseşti tu prima.

La primul fulger, Patch a fugit până la cel mai apropiat hambar, aflat în capătul lanului de grâu de lângă casă.

A deschis uşa masivă şi a văzut şase palee, cu spațiile dintre ele goale. În capătul îndepărtat era o scară care ducea spre un loc de depozitare pe care nu-l putea vedea.

Ploaia răpăia atât de tare, încât a închis uşa grea în urma lui.

S-a făcut întuneric total.

L-au ajuns din urmă zilele, teama şi speranța, extenuarea curată.

S-a aşezat pe nişte stinghii de lemn de esență tare, a simțit mirosul fânului şi a închis ochiul.

Cerul cânta la unison şi ploua tot mai tare pe acoperişul vechi, în timp ce el se întreba ce a găsit, convins că era casa ei, dar neştiind dacă mai stătuse aici de atunci, dacă locul fusese vândut sau doar lăsat să se năruie.

Nu mai avea unde să caute, nu mai existau căi pe care nu păşise, niciun colț al minții care să nu fi fost scotocit.

S-a întins pe spate şi a înghițit în sec şi, pentru o clipă mizerabilă, a simțit lacrimi în ochi încercând să nu simtă distrugerea pe care o provocase, viețile pe care le influențase în căutarea lui după o fată, care se întinsese în cei mai buni ani ai vieții sale. De la băiat la bărbat. Din Monta Clare la jefuit bănci, de la expoziții de pictură la închisoare. Pierduse o fiică, o prietenă, o iubire şi un părinte. Pierduse mai mult decât putea fi cuprins vreodată.

Şi când a simțit o mână strecurându-se în palma lui, a ştiut că era doar în mintea lui, că n-avea cum să fie real. Că poate nu fusese niciodată real.

A rămas fără suflare când ea i-a dat drumul şi şi-a trecut mâna pe pieptul lui şi peste golul de la baza gâtului.

A încercat să şi-o alunge din cap, să se regăsească încă o dată, dar atunci ea a vorbit într-o şoaptă pe care el şi-o amintea, dintr-o amintire pe care nu o putea uita.

— Cineva mi-a spus odată că poți să auzi un zâmbet.

Iar când a vorbit şi el, avea 13 ani şi avusese ocazia să facă totul de la capăt.

— Prostii!

— Spune-mi ceva şi eu o să-ți spun dacă zâmbeşti.

— Deşi e întuneric, o să te găsesc întotdeauna. Deşi eşti mai puternică decât mine, o să mă asigur întotdeauna că eşti în siguranță. Pentru mine, tu o să fii mereu pe primul loc.

— Zâmbeşti.

— Pentru că e adevărat.

Ea şi-a lipit fruntea de a lui.

— Grace, a spus el.

— Da.

246

Poliția din Alabama a intrat în oraşul Grace Falls, trecând din uşă în uşă, arătând fotografii şi scotocind garaje. Au blocat două drumuri de acces în oraş cât îi aşteptau pe colegii lor din Dallas County. Au fost trimişi şi agenți de la biroul FBI din Birmingham. Ploaia cădea în valuri atât de dense, încât vestele antiglonț grele erau închise şi căştile puse pe cap în timp ce bocancii se târau prin noroi.

Când au ajuns pe Main Street, s-au împărțit în patru echipe şi au încercat să mențină ordinea când localnicii înnebuniți s-au dus acasă să-şi ia puştile şi să stea la adăpost până trecea furtuna.

La bistroul Luna sub Apă au găsit o chelneriță pe care o chema Katie Mitcham şi care stătea în spate, aşteptând sfârşitul turei de noapte cu o cafea, o țigară şi un nivel de amuzament care l-a scos din sărite pe polițistul Sadler, când a înghesuit-o sub o copertină îngreunată de ploaie.

— Îl căutăm pe bărbatul ăsta, a spus Sadler, iar Katie a luat fotografia din mâna lui şi a mijit ochii.

— Arată bine.

— E un criminal.

Ea s-a mai uitat o vreme la poză şi apoi a clătinat din cap.

— N-am văzut pe nimeni care să arate aşa.

247

Patch nu putea respira.

Multă vreme a ținut-o strâns, iar ea s-a lipit de el ca şi cum ar fi fost un colac de salvare care-i lipsise. El şi-a apăsat buzele pe cărarea din părul ei şi i-a inspirat parfumul.

Şi-a trecut mâinile peste brațele ei şi în sus, pe spate, până la ceafă. I-a urmărit trăsăturile feței şi a ştiut cu certitudine, pentru că era un chip pe care-l pictase de o sută de ori şi-l visase de alte o mie.

Nu a venit nicio uşurare. Tânjea după ea până în măduva oaselor, îl dureau inima şi capul, şi a strâns între degete pânza rochiei ei, cu mâinile tremurând, cu tot trupul cutremurându-se.

Iar când a fulgerat şi străfulgerarea a pătruns printre crăpăturile de pe coama acoperişului, a fost iluminată şi ea.

Buzele strânse delicat, verdele plin al ochilor ei. Patch i-a privit pielea, picioarele, tălpile şi mâinile. Părul ei era de un roşu intens, rochia, strânsă pe o talie îngustă. O oglindire a

lui *Grace numărul unu*, atât de apropiată încât nu avea cum să fie reală.

— Te-am găsit, a spus el.

— Te-am aşteptat, a răspuns ea.

248

Saint a ieşit din oraş având pe urmele ei furtuna şi poliţiştii locali, numărul maşinilor trecând de zece pe măsură ce se răspândise vestea. Ploaia răpăia pe parbriz, cădea cu atâta forță, încât ea s-a oprit puțin în mijlocul unui drum liniştit şi a aşteptat să treacă, pândind o pauză, un moment de calm, oricât de îndepărtat.

L-a găsit când a apărut casa.

Exact aceeaşi casă aflată de o viață pe perete deasupra pianului ei.

Saint a privit-o ca pe un miraj, ca şi cum în orice clipă ar fi putut să dispară, iar ea ar fi reînceput să vâneze umbre.

A oprit maşina la porți, a coborât şi a pornit pe jos pe alee, fără să se apere de ploaie, fără să observe că părul i se încâlcea şi hainele se îmbibau de apă.

A bătut la uşă, a urmat paşii lui Patch şi a ocolit casa, s-a uitat pe ferestre, căutând semne de viață şi negăsind niciunul.

A privit terenul care se îneca sub norul de noapte, sub tunetele atât de profunde, încât simțea fiecare bubuitură.

Privirea i-a căzut pe hambare.

Unul era vopsit într-un roşu care nu se ştersese: scândurile erau mai noi.

A luat-o pe iarbă, n-a tresărit când fulgerul a luminat orizontul, iar atmosfera era încărcată când a ajuns la hambarul roşu şi a împins uşor uşa.

249

Erau întinşi unul lângă altul în beznă, ca o imagine în oglindă a ceea ce fusese înainte.

— Nu poți să fii aici, a spus ea, iar în cuvintele ei era ceva frenetic. Dar mă bucur că eşti.

Ploaia s-a domolit suficient ca să-i poată auzi răsuflarea în ureche.

— Am căutat multă vreme.

— Am stat aici. Chiar aici. M-am născut în casa asta şi pare mare, dar se degradează şi nu sunt bani pentru reparații, ca să fie cum era. Însă ştiam că dacă mă mut n-o să te mai văd niciodată. Aşa că m-am rugat de el să stăm aici.

Patch i-a strâns mâna ca şi cum n-ar fi fost nişte străini, ca şi cum ar fi ştiut amândoi unde fusese celălalt.

— Eşti reală.

— Tu ai fost visele şi coşmarurile mele. Am trăit momentul ăsta de o mie de ori, dar era egoist şi a trebuit să dispari.

El a clătinat din cap şi a simțit focul care încă ardea în el.

— De ce?

— Ca să nu te găsească tata.

250

Înăuntru era beznă.

Saint a simțit întâi mirosul.

Un iz chimic atât de violent, încât şi-a dus mâna la gură o clipă, până i s-au obişnuit ochii în întuneric.

A distins nişte forme, un scaun şi nişte dulapuri metalice, două mese şi o chiuvetă de oțel, iar pe pereți erau hârtii pe care nu reuşea să vadă ce scrie.

— Patch! a strigat ea încet, pentru că furtuna se stingea, în ciuda ultimelor sclipiri, zvârcolirile de moarte.

A văzut tăvi de plastic, cleşti, hârtii. Pe un raft erau sticle.

Fixator rapid.

Baie de stopare acidă.

Praf fixator Vario.

Saint a ajuns în fundul hambarului, s-a oprit în fața unui perete fals şi a mijit ochii în întuneric ca să distingă ce scrie pe hârtii.

Tunetele s-au oprit la fel de brusc cum începuseră.

Abia când a ieşit soarele prin ploaia deasă, iar pe uşă a intrat lumina, a văzut la ce se uita.

Fata din fotografie era îngrozită.

Pe obraji îi curgeau lacrimi.

Mijea ochii la cameră, pentru că nu avea ochelarii la ochi.

Saint se uita la eul ei din adolescență şi şi-a scos arma.

O mână i-a găsit gura. Şi i-a înăbuşit țipătul.

251

L-a tras de mână şi el a simțit că avea trupul subțire, dar puternic, când a deschis uşa grea şi a fost brusc luminată.

Grace.

El s-a împleticit în urma ei şi s-a tras doar puțin în spate ca să se uite la ea.

Să vadă că era reală, că stătea chiar acolo, iar ploaia îi uda rochia, părul şi pielea ca de porțelan.

A încercat s-o tragă înapoi în hambar, dar ea s-a smucit la fel de ferm, cu ochii înnebuniți şi unghiile înfigându-se în pielea lui.

Grace a alunecat şi a căzut în genunchi, apoi s-a străduit să se ridice înapoi sub ploaia care cădea torențial.

Patch şi-a smuls mâna din strânsoarea ei.

Ea s-a îndreptat, aruncând priviri în spate în timp ce-l împingea atât de tare, încât a căzut pe spate.

— Du-te! Ai văzut că sunt aici. Că sunt bine.

El a rămas pe poziție, şi-a şters picăturile de ploaie de pe față, şi-a dat părul pe spate şi a clătinat din cap.

— Nu te părăsesc iar.

Grace s-a înfuriat şi l-a mai împins o dată.

— Trebuie să pleci. N-am nevoie să fiu salvată.

Şi l-a împins din nou.

— Pleacă naibii de lângă mine! De aici! Nu înțelegi!

Plângea disperată, panicată, dar el nu s-a lăsat, a prins-o de mâini când încerca să-l împingă din nou şi a tras-o lângă el până a ajuns să-i plângă la piept.

— O să te omoare, Patch. Mi-a promis. A jurat. Şi el nu-şi încalcă promisiunile.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea a închis ochii strâns, ca şi cum ar fi fost un vis, ca şi cum prezența lui acolo era doar un vis, şi a început să vorbească. I-a povestit cum a crescut în casa aceea frumoasă, până când mama ei s-a îmbolnăvit şi s-a prăpădit. Nu avea alte rude, aşa că autoritățile l-au căutat pe tatăl ei, iar el a plimbat-o prin toată țara, din stat în stat, într-o căutare pe care ea n-o putea înțelege.

— Eli Aaron e tatăl tău, a zis el năucit.

A tăcut o clipă, cât, încet-încet, piesele de-acum mai mult de 20 de ani începeau să se aşeze la locul lor, pentru a crea o imagine care aproape că l-a dărâmat.

— Eram prea mică să ştiu, a spus ea.

— Nu-i vina ta.
— Şi când am ştiut, mi-a fost prea frică să...
— Nu m-a omorât.
— L-am implorat, a spus ea plângând. Tu nu păcătuiseşi. Purtai cruce. În mintea lui, el făcea lucrarea Domnului. Dar şi-a dat seama că l-ai văzut, că ştiai unde e casa. Aşa că te-a ținut acolo. Şi eu mă strecuram jos când puteam.
— Voia s-o ia pe Misty.
— A văzut-o pe prima pagină a ziarului. În ziua în care a câştigat Jane Roe procesul. Şi nu i-a uitat chipul.

Patch şi-a amintit cum ținea Misty pancarta, zâmbind pentru că bunul-simț câştigase măcar o dată. S-a gândit la vremea când Grace nu era cu el, iar ororile pe care le invocase acum erau diferite, dar nu mai mici.

Ea şi-a dat deoparte părul din ochi.
— Timp de 307 zile, ai fost al meu, Patch. Ai fost legătura mea cu ceva real, ceva pur şi real. Puteam să fiu altcineva. Asta-i chestia cu întunericul. Puteai să te uiți la mine şi să nu vezi lucrurile pe care le văzusem eu. Puteam să te învăț tot ce învățasem eu din cărți, tot ce văzusem în călătoriile noastre. Puteam să te duc unde aveam eu nevoie să ajungi, să îndrept ce nu puteam îndrepta.

El i-a strâns cu putere mâna, temându-se că Grace i-ar putea scăpa din nou.
— Şi apoi a venit fata. Şi am văzut-o pe camere.

Patch s-a gândit la Saint. La cea mai curajoasă persoană pe care o cunoscuse vreodată.
— Şi mi-am dorit să apese pe trăgaci. Să termine totul. Dar apoi am văzut fumul. Şi am simțit dogoarea. Dar tu erai bolnav, însă te-am tras afară şi te-am lăsat acolo. Apoi m-a luat tata. Sunt 100 de drumuri pe care să fugi de pe terenul ăla pe care polițiştii nu le-au găsit.

Acum plângea şi mai tare.

El a dat să-i spună că era în regulă, dar ştia că nu e. Nimic nu era în regulă.

— Am văzut lanternele şi polițiştii şi am ştiut că o să fii bine, pentru că tu aveai o mamă şi prieteni şi o şcoală şi o viață. Şi puteai să mergi mai departe. Puteai să mă laşi în urmă.

Dar n-am făcut-o, şi-a zis el. *N-am putut.*

— Ne-am întors cu maşina în Alabama.

— Şi nu te-ai dus la poliție?

Patch a văzut groaza din ochii ei, teama pe care o cunoscuse şi el cândva atât de bine. Teama care îți lua părți din suflet, până când nu mai ştiai de tine.

— M-ar fi omorât. Aici sunt camere. E o încăpere exact cum era cea unde ai fost ținut tu. Şi când mă lasă acolo... sunt foarte recunoscătoare că se întoarce. Sunt foarte recunoscătoare să văd din nou lumina.

Patch a simțit cum moare pentru ea, pentru coşmarul ei care durase mai mult ca al lui.

— Şi după aia te-am văzut în ziar. Erai doar un copil, dar tablourile tale... Casa. Casa asta.

El s-a gândit la acea primă expoziție din Monta Clare.

— A văzut şi tata. Mi-a promis că dacă încerc să fug, o să vină şi după tine după ce mă omoară pe mine. Nu minte, Patch, nu minte niciodată.

Patch şi-a lipit fruntea de a ei.

Şi s-a gândit la toate căutările lui, la fetele dispărute. S-a gândit la Saint şi la Sammy, la Charlotte şi la Norma. S-a gândit la Casa Nebună. În ciuda tuturor celor petrecute, trăise. Grace, nu. A simțit cum i se încordează muşchii, durerea surdă din capul stomacului, curgerea sângelui prin vene.

— N-am vrut niciodată decât să fiu normală, Patch. Să repar casa asta, pentru că de ea sunt legate toate amintirile

decente pe care le am. E tot ce-am visat vreodată. Tu crezi în a doua şansă?

— Cred, Grace. Câtă vreme nu există aduceri-aminte, nimic care să te cheme înapoi.

— Trebuie să pleci acum. Trebuie să te duci şi să mergi mai departe, să uiți de mine, aşa cum o să uit şi eu de tine.

— Noi...

Grace a zâmbit.

— Nu există *noi.* Noi nu avem finalurile noastre fericite. Eu nu ajung să duc o viață normală aici. Nu pot să mă întorc în beznă. Nu pot s-o fac din nou. Nu e...

— Tatăl tău... unde e?

Grace a clătinat din cap, dar el a văzut.

O singură privire peste umărul lui, către hambarul din spatele ei.

A pornit spre el.

Ea a strigat la el să se oprească.

252

Eli Aaron îi ținea mâna în jurul gâtului şi simțea cum i se zdrobeşte traheea în timp ce se zbătea şi dădea din picioare.

Arma ei ajunsese în spate, lângă uşă.

— Poezie, a şoptit el.

Saint surprindea străfulgerări ale unui chip prea calm şi banal, ca şi cum Aaron n-ar fi făcut decât să stoarcă o portocală, cu antebrațele la fel de încordate ca gura.

Şi-a ridicat genunchiul cu putere, iar el a încasat lovitura şi strânsoarea a slăbit o clipă.

Saint a reuşit să zărească câte ceva din hambar, alte fete fotografiate, pozele atârnate de sârme, ca o oglindă a hambarului din anii dinainte.

El s-a lăsat peste ea fără să dea niciun semn că se sătura, că pierduse controlul.

Cu şi mai multă putere; venele de pe gât arătau ca nişte râme, iar din gât i se auzea un geamăt vag, ca şi cum în el ar fi trăit o sălbăticiune.

Saint a dat din nou din picioare, s-a zvârcolit şi l-a zgâriat pe faţă.

Bărbatul avea ochii roşii, ieşiţi din orbite şi stingându-se.

N-a existat niciun moment de reflecţie, n-a fost timp să-şi cântărească victoriile şi înfrângerile, câştigurile şi pierderile. Să se gândească la Charlotte şi la bunica ei, la Jimmy şi la Patch.

A fost doar un foc de armă şi Eli Aaron a rămas fără o parte din craniu.

253

Patch a ajutat-o să se ridice şi să iasă la lumină.

Norii de furtună s-au împrăştiat până când orizontul a fost schiţat doar în nuanţe de albastru. Saint a căzut în genunchi, a icnit şi a tuşit, iar Patch s-a lăsat în genunchi alături şi i-a pus mâna pe spate.

— Eşti în siguranţă, a asigurat-o el.

— L-ai ucis.

Saint a gâfâit, a tuşit din nou şi a simţit durerea fulgerând-o în gât şi pieptul slăbit. S-a aşezat la loc, iar el a stat în genunchi lângă ea, scoţându-i părul din ochi şi apăsându-i uşor palma pe obraz. Şi atunci l-a văzut. S-a gândit la Tooms şi la Nix, s-a gândit la Monta Clare şi cât de mult se îndepărtaseră de casă.

Arma era pe jos şi, cu inima grea, a luat-o şi s-a ridicat în picioare.

Zâmbetul lui a întâlnit lacrimile ei.

Ea a ridicat arma şi a îndreptat-o spre pieptul lui.

El s-a uitat la țeava pistolului şi la cât de sigure erau mâinile ei.

S-a întors şi n-a fugit; în schimb, a ridicat mâinile într-o capitulare care aproape că a distrus-o.

Saint s-a uitat dincolo de el, la casa mare care-i aducea o amintire a oraşului lor, a momentului când o găsise pe Charlotte uitându-se la ecran, la munca tatălui ei, care salvase o familie dintr-o lipsă totală de speranță.

— Casa, a zis ea.

S-a uitat la el, la cât îl costase fiecare an, un băiat şi acum un bărbat, o umbră în lumină.

— Spune-mi că ea era, Patch.

— Ea era.

S-a uitat spre hambar, unde Grace stătea, se ascundea şi aştepta finalul.

Saint a început să plângă. Căutarea se încheiase.

— O să ai grijă de ea, a zis Patch.

— Ştii că o să am.

— Tu ai grijă de toată lumea, Saint.

— Numai de persoana cea mai importantă nu am.

— Faci ce trebuie. Întotdeauna. Şi de-asta te iubesc.

Saint ținea pistolul cu o mână şi îşi ştergea lacrimile cu cealaltă.

— O să vină după tine, băiete.

El a zâmbit.

— Cred că sunt deja aici, Saint.

Ea şi-a scos cătuşele de la centură.

— Ce mai face Charlotte? a întrebat el urmărind-o.

— Face bine.

— E dură, ca mama ei. Ca prietena ei.

— Şi ca tatăl ei.

Saint auzea în depărtare sirenele, polițiștii care închideau plasa. În câteva ore, Patch o să se întoarcă la închisoare, unde va plăti pentru crima pe care o comisese. Saint ştia că pentru unii era scris în stele că, oricât de mult s-ar fi luptat, drumul lor nu-i ducea în niciun loc bun.

— La început am crezut că a fost nevoie de cineva foarte isteț să te scoată de-acolo. Poate şi de nişte bani. Nişte mite. Dar după aia mi-am dat seama că n-a fost nevoie decât de mult suflet. O dorință de a îndrepta ceva greşit, a zis ea.

— Acum m-ai prins. Nu trebuie să...

— Nici n-am de gând. Nu mă interesează cine te-a ajutat să evadezi. Deşi pot să ghicesc cine a fost capul răutăților. Şi n-ar supraviețui niciodată cu mâncare obişnuită.

Patch a tras aer în piept şi s-a uitat înapoi spre hambar, unde Grace stătea ca o stafie, ca o viziune la care putea în sfârşit să renunțe.

I-a zâmbit lui Grace în timp ce vorbea cu Saint.

— Deci aşa se termină.

Ea a făcut un pas spre el.

— Regrete?

— Prea puține ca să merite pomenite.

Saint l-a îmbrățişat strâns.

În spatele lor, norii se despărțiseră ca să lase să treacă un curcubeu de lumină pe care ei nu l-au observat.

Sirenele se auzeau tot mai tare.

Au rămas împreună.

Saint n-avea să-l lase.

Să iubeşti şi să fii iubit e mai mult decât te poți aştepta, mai mult decât suficient pentru o mie de vieți obişnuite. Nu înțelesese până atunci.

Miturile şi legendele
2001

254

Era o dimineață frumoasă de primăvară când Sammy a ieşit de la galerie şi a păşit pe Main Street.

A băut cafeaua cu Mary Meyer; se simțeau suficient de confortabil unul în compania celuilalt ca să stea şi să-şi citească fiecare ziarul, el strâmbându-se la o fotografie cu Carter şi Castro zâmbitori, în timp ce ea citea despre ancheta amplă care se întindea acum în 17 state. Sub conducerea FBI şi a şefului de post Saint Brown, folosiseră transcrierile interogatoriilor cu Joseph Macauley ca să schițeze traseul detaliat al vieții lui Eli Aaron. Recuperaseră şi ultimul cadavru, în Pearl River County, lângă mlaştina Hemmsford. Nu era mare mângâiere, dar pentru familiile cărora le lipsiseră atât de multe, era o ocazie să scape de durere şi să înceapă procesul de doliu. Grace nu fusese menționată în niciun articol de ziar sau relatare.

— S-a făcut dreptate, a spus ea.

— Şi n-a fost nevoie decât de 30 de ani, a răspuns Sammy.

— Karma, Samuel. Crezi în ea?

— Cu fiecare zi, tot mai mult.

— Vezi că devii romantic.

— Încă pot să văd chipul tatălui tău.

— Dacă ai fi petrecut timp cu el...

Îi spunea aşa de multe ori, iar el zâmbea ca şi cum n-avea să-i dea un răspuns.

— I-aş fi spus tatălui tău şi şi tatălui lui Franklin să se ducă dracului. L-aş lăsa pe Rothko unde e, pentru că am deja ceva cu mult mai frumos din care să trăiesc.

Ea şi-a dat ochii peste cap, dar n-a putut să nu zâmbească şi apoi a dat pagina şi a observat programul. În seara aceea avea s-o ducă la Palace 7, recent redeschis, unde aveau să vadă o reluare a *Cleopatrei.*

El avea s-o ia de mână. Iar ea avea să-l lase.

255

La ora 9, Sammy s-a uitat la ceasul de buzunar, s-a ridicat şi a sărutat-o pe obraz, apoi s-a urcat în maşina care-l aştepta.

S-a cufundat în pielea moale şi a închis ochii ascultând motorul silențios. Când au făcut ocolul larg în jurul oraşului Monta Clare, a deschis geamul ca să lase să intre aerul dulce venit dinspre curțile înflorite şi a inspirat.

Şoferul aproape că a ratat curba, pentru că drumul părea ca un şanț în sălbăticie. La ferma veche Sammy a coborât şi a privit peisajul, de la pajiştea plată spre munții St Francois. Era un loc unde nu mai fusese înainte, dar acum înțelegea fascinația.

L-a găsit pe Marty Tooms în spatele casei, săpând un petic cu rochița-rândunicii. Când l-a văzut, Tooms s-a ridicat şi i-a zâmbit, deşi acum erau nişte străini.

— Probabil că eşti de la bancă, a spus Tooms, şi-a şters mâinile pe blugii negri şi a întins-o. Am vorbit cu domnul Fulbright şi a zis că e în regulă dacă vin să îngrijesc terenul înaintea licitației din weekend. Ca să fiu sincer, nu era mare lucru de făcut.

Sammy a zâmbit.

— Asta, pentru că am auzit că fostul şef de post venea în fiecare lună să se ocupe de pământ. Era tot numai inimă, să ştii.

Marty a zâmbit şi o fracțiune de secundă n-a fost în stare să-şi găsească cuvintele.

— Sunt locuri unde amintirile frumoase sunt mai uşor de localizat. O să găseşti cumpărător, acum, că ştie lumea. Sunt convins. Sper că o să-l iubească... o să-l iubească aşa cum l-am iubit eu şi Nix.

— Nu sunt de la bancă, Marty.

Tooms a continuat să zâmbească, dar s-a încruntat puțin. Stătea drept, fără nicio urmă a ultimilor ani. Sammy ştia că închiriase un mic apartament la două oraşe depărtare. Ziua lucra la un depozit de cherestea în Preston, iar în weekenduri făcea voluntariat în parcul natural Thurley, unde marca pomi şi verifica potecile, porțile şi gardurile. Fusese eliberat fără tam-tam şi nu ceruse compensații, pentru că, după propriile mărturisiri, făcuse multe lucruri greşite.

Au găsit cadavrul lui Callie Montrose îngropat sub aripile de vată de zahăr ale cireşului de pe terenul lui Nix. Saint stătuse pe băncuța de lângă el, aşa cum stătuse şi Nix vreme de 20 de ani şi se gândise la complicațiile simple ale vieții, în timp ce culorile se răspândeau din coroana copacului.

Sammy ştia că binele şi răul sunt noțiuni subiective şi ştia şi că unii oameni îşi stabilesc singuri prețul mântuirii.

Au pornit spre casă.

Tooms şi-a ținut privirea în pământ până când Sammy a luat plicul gros din maşină.

A observat că mâinile bărbatului înalt tremurau puțin când l-a deschis şi a răsfoit paginile dinăuntru.

— Nu înțeleg, a spus Tooms.

— Pământul e al tău, Marty. Casa, terenul. Amintirile. Tot ce poți să vezi. E din nou al tău.

Tooms s-a uitat în jur.

— Cineva ți-a lăsat un tablou. Valorează o sumă mare. Mi-am luat libertatea să-ți acord un împrumut în baza lui şi am cumpărat terenul ăsta, pentru că ştiu că Ernie Fulbright s-a săturat să-l țină listat.

Tooms şi-a dres glasul.

— Un tablou?

— Un tablou la care m-am uitat cea mai mare parte a vieții. Un tablou pe care aş vrea să-l las atârnat acolo unde e. Împreună cu celelalte. Pentru că-mi aduc aminte de... de un prieten. Asta-i plata dobânzii tale. Putem discuta şi detaliile şi bineînțeles că poți să vii să-l vezi oricând vrei. Sau poți să-mi spui să mă duc dracului.

Tooms s-a uitat la el.

— Ştiu că nu prea are noimă pentru tine, dar poate că o să aibă când o să-l vezi.

256

Când au ajuns la galerie, Sammy i-a ținut uşa şi apoi l-a condus pe Tooms înăuntru, unde Callie Montrose îşi avea locul pe peretele alb lung care mergea spre interiorul clădirii.

A fost o clipă în care Tooms n-a vorbit, doar s-a uitat la tabloul orbitor.

Sammy l-a lăsat acolo multă vreme, să împartă un moment cu o fată pe care încercase s-o salveze, o fată pentru care îşi dăduse viața, convins că ar face la fel fără să stea pe gânduri.

Apoi Tooms s-a uitat la tabloul din stânga, cel despre care mulți spuneau că era adevărata bijuterie a coroanei dintr-o colecție care putea aduce multe milioane.

— *Grace numărul unu*, a citit el de pe plăcuță.

— Recent achiziționat. Am făcut aceeaşi ofertă pe care ți-am făcut-o şi ție, numai că de data asta a fost vorba de o tânără doamnă din Alabama. O să folosească banii ca să-şi transforme casa în cămin, a spus Sammy zâmbind.

După aceea au stat pe balcon, în căldura plăcută a primăverii, în timp ce Monta Clare îşi continua viața dedesubt.

Multă vreme Marty Tooms n-a ştiut ce să spună, nici chiar când Sammy i-a dat un cec care să meargă împreună cu casa. Singura muncă pe care mai avea nevoie s-o facă era întreținerea terenului, revenit pe numele lui, cu amintirile asigurate.

— Şi tabloul din vitrină? a întrebat Tooms.

— Casa albă. Tocmai l-am cumpărat de la... de la o prietenă dragă.

— Nu le vinzi?

Sammy a zâmbit.

— Sunt colecționar, Marty. Şi colecția asta e țesută în urzeala oraşului ca folclorul. Ca o aducere-aminte că uneori, în pofida şanselor neprielnice, speranța învinge.

— Mulțumesc, a spus Tooms în cele din urmă.

— De fapt, nu mie trebuie să-mi mulțumeşti, a replicat Sammy şi a sorbit din bourbonul învechit în butoaie de stejar.

— Joseph Macaulay, a zis Tooms şi în sfârşit a zâmbit. Nu ştiu unde să-l găsesc.

Sammy a ridicat paharul spre cer.

— Asta-i chestia, nu ştie nimeni.

Saint a făcut călătoria singură.

A condus kilometri întregi de autostradă având drept companie doar câmpiile întinse din nord-vest şi gheara adâncă a nervilor.

În portbagaj era tot ce avea: cadouri datate pentru fiecare dintre ani; scrisori şi cărți poştale. Scoici pe care le găsise cu cochiliile intacte, melci cu cochilii aplatizate, cu nuanțe lucioase de verde şi mov şi un ghioc în care puteai auzi sunetul valurilor când îl duceai la ureche. O frunză de magnolie, o castană şi o pană de turturică americană. Un con de brad care supraviețuise intact pentru că-l dăduse cu un strat fin de lac. La fiecare obiect ataşase un mic bilet care spunea unde fusese găsit.

Erau fotografii pe care le făcuse chiar ea: soarele apunând peste munții St Francois; pâcla de dimineață peste acoperişurile din Monta Clare. Biserica veche unde bunica ei îşi dormea somnul de veci alături de un şef de post care-i influențase viața; strada principală şi stupul lui Charlotte; şi casa înaltă unde-şi trăise cea mai mare parte a vieții. Împachetase şi tăieturile din ziare pe care le găsise într-un cufăr de lângă patul Normei, despre toate cazurile la care lucrase, de la Joseph Macauley la băncile jefuite şi omucideri. În ziua în care le găsise, stătuse întinsă pe patul Normei, se învelise cu o pătură şi simțise cum o cuprind dragostea şi mândria bunicii ei. O singură carte, *Where the Wild Things Are.*

În ultima scrisoare îi povestise despre Charlotte, cum venise să stea cu ea când era aproape o străină, cum rezistase şi se opusese până de curând, când Saint descoperise că încrederea merge în ambele sensuri. Despre cum Charlotte era strălucită, uluind-o în fiecare zi cu o siguranță de sine şi o lejeritate despre care Saint spera că o

să-i deschidă întreaga lume. A inclus o singură schiță pe care o făcuse Charlotte, cu ele două stând pe terasă, dintr-o amintire alimentată în fiecare seară, indiferent de vreme.

De-a lungul acestor zile şi luni lungi, la cine cu bunica ei şi cu Sammy, Charlotte începuse să înțeleagă încet-încet diverse lucruri despre tatăl său şi atunci se ducea în studioul ei, unde pictura îi oferea supapa pe care o căutase. Şi deşi Sammy declara că lucrările ei sunt de rahat, talentul ei era în creştere, iar odată cu talentul venea şi încrederea în sine. La şcoală, notele ei se stabilizaseră şi apoi începuseră să crească şi, în ciuda unei cozi de băieți care se pregăteau, îşi petrecea weekendurile făcând drumeții în parcul natural Thurley, unde observa că Saint se oprea să-l salute pe bărbatul înalt care se asigura că potecile sunt curate şi care avea privirea blândă şi un zâmbet mereu prezent.

Saint îi povestea cum Charlotte e pe drumul spre facultate, la Boston, unde învățase şi mama ei. Doar că Charlotte o să studieze până la urmă Dreptul. Contaminată de nevoia tatălui ei de a-i ajuta pe alții, îşi dedicase deja viitorul apărării celor săraci; Sammy considera că asta înseamnă cam toată lumea, în comparație cu tânăra prințesă din Monta Clare.

Când Saint a ajuns în peisajul verde din Madison County, a trecut poduri acoperite şi a găsit cătunul Robins Elk, s-a oprit la o benzinărie şi şi-a făcut agitată de lucru cu rochia pe care i-o alesese Charlotte.

A avut nevoie de zece minute să găsească terenul, drumul făcut din lățimi de anvelope pe un pietriş instabil, care ducea la ferma cu acoperiş roşu, imensă şi perfectă.

A oprit în capăt şi a deschis portbagajul. Înăuntru era un cufăr marinăresc învelit în piele, având culoarea bogată a seminței de castan, cataramele de alamă lustruite şi pe fund o căptuşeală de bumbac moale. Petrecuse prea mult timp

alegându-l şi asigurându-se că darurile sunt împachetate frumos, scrisorile legate şi cronologia corectă.

L-a ridicat cu grijă, l-a pus lângă cutia lor poştală şi n-a îndrăznit să se gândească la el acolo, crescând în casa asta, liber pe pământul acela atât de frumos, încât simțea cum o copleşeşte un dor şi mai puternic.

Poate că ar fi fost în regulă, ar fi condus înapoi convinsă că nu-i întrerupe viața până nu e destul de mare ca să ştie, dacă n-ar fi fost văzută de la fereastra mare a bucătăriei.

Saint a rămas acolo, cu capul plecat, în timp ce femeia a venit pe aleea lungă. Abia când s-a apropiat, Saint a recunoscut-o din salonul de spital de-acum atât de mulți ani. Candice Addis, atât de femeie şi mamă, încât Saint şi-a netezit rochia şi s-a înjurat singură că îşi pusese adidaşi.

A fost un moment şi apoi Candice a traversat şi a strâns-o în brațe, iar Saint a făcut tot ce a putut să nu cedeze în brațele ei.

Candice a făcut un pas în spate, a cântărit-o din priviri şi a zâmbit.

— Întotdeauna am sperat că o să vii.

A condus-o pe o băncuță la umbra unui arțar argintiu şi acolo au stat de vorbă. Producția fermei, prețul unui hectar de teren, munca lui Saint şi cum o văzuse Candice odată la ştiri, când evadase din închisoare tânărul.

— Erai acolo? a întrebat Candice, cu ochii căprui puțin măriți.

— Eram.

— Dar nu l-ai găsit?

Saint s-a gândit la după-amiaza aceea, cum ajunsese poliția statală la casa albă. Cum o luase ea pe Grace de la locul faptei şi se înțelesese cu Himes s-o ferească de ochii presei. Cum ascultaseră împreună o poveste care-i tăiase pofta de mâncare chiar şi lui Himes. Grace le spusese că voia să rămână la casa albă, unde trăise cândva mama ei.

Saint vorbea des cu ea, se asigura că are sprijin. Drumul înapoi avea să fie lung şi dificil, dar odată cu libertatea venea şi speranța.

— Joseph Macauley a fugit, a spus Saint, exact cum îi spusese şi lui Himes, care o privise o vreme, cu rotițele învârtindu-se în viteză şi apoi oprindu-se cu un scrâşnet, pentru că ea aşezase nişte fundații atât de solide, că nu putea fi pusă sub semnul întrebării.

În sufletul ei, ştia ce era bun şi corect. Nu mai avea nevoie de legitimație pentru validare.

Au vorbit despre Theodore, cum se remarca la sport, matematică, engleză, practic la orice. Multă vreme Saint a ascultat, dar o dureau obrajii când Candice vorbea despre un băiat atât de bun.

— Bineînțeles, ştie de tine. Vrei să-l cunoşti?

Saint s-a uitat spre casă şi dincolo de ea înainte să se controleze.

— Dumnezeule... nu, n-ar trebui să fie alegerea mea. Voiam...

A înghițit un nod, hotărâtă, toate granițele sfărâmându-se când a tras aer în piept şi s-a luptat cu tremurul din mâini şi şi-a muşcat buza de jos ca să oprească frisonul.

— Voiam doar să ştie...

Poate că amintirea lui Jimmy a fost cea care n-a lăsat-o să termine, n-a lăsat-o să-i spună că fusese la clinică, dar nu putuse merge până la capăt cu avortul pentru îi făcuse cândva o promisiune lui Dumnezeu, o promisiune care i l-a adus înapoi pe prietenul ei din propriul iad, o promisiune în urma căreia a fost proscrisă, a devenit ținta bârfelor, o paria într-un orăşel pe care-l iubea foarte mult.

Poate că a fost amintirea felului cum se îndoia de mijloc când o lovea el cu pumnişorii şi picioruşele, iar ea legăna viața care creştea în ea.

Sau poate a fost simpla atingere cea care a făcut-o să cedeze, felul cum femeia mai în vârstă a tras-o lângă ea şi i-a spus că era în regulă. A avut nevoie de toată voința să nu-şi lase trupul micuț să fie copleşit de suspine, să se concentreze pe frumusețea pământului din spatele casei, încrucişarea pâraielor, cele 400 de hectare de teren arabil care aveau să fie ale lui.

— Ferma, a spus Saint.

Candice s-a uitat la pământurile lor.

— O să... o să fii bine.

Mai mult de 12 ani, Saint se dusese în birourile de avocatură Jasper şi Coates şi-i pusese să verifice conturile de la Robins Elk Farm, liniştită în anii îmbelşugați şi neliniştită când scădeau veniturile.

— Aştept noua lege a agriculturii, dar Nicholas... a zis că mai bine pierde locul ăsta decât să producă în exces, a spus Candice, iar în ochii ei Saint a văzut o urmă de îngrijorare.

Şi-l aducea puțin aminte pe Nicholas de-acum mulți ani, când li-l dăduse pe fiul ei şi cele mai bune părți din inima sa.

— E ceva în cutie, ceva să... să vă spun mulțumesc. Nici măcar nu sunt bani pe care i-am câştigat. Aveam un tablou şi... am scris cecul pe numele lui Theodore, dar ştiu că o să vă ajute şi pe voi şi...

Candice a încercat să clatine din cap, să-i spună nu, dar când a văzut privirea ei imploratoare, nevoia, n-a făcut decât să o îmbrățişeze încă o dată.

S-au ridicat, iar Candice a mers după ea la maşină, însă nu înainte ca Saint să audă bâzâitul când s-a oprit în sfârşit vântul.

— Creşteți albine?

Candice a zâmbit.

— Theodore. A găsit un stup vechi îngropat în pădure. Cea mai dulce miere pe care am gustat-o vreodată.

Saint a aşteptat până a ieşit de pe terenul lor, până când Candice şi ferma au dispărut în oglindă şi abia atunci a tras pe dreapta şi a plâns.

Pentru fata care fusese cândva.

Pentru bărbatul care avea să devină el.

258

Era o expoziție mică.

În majoritate rude şi prieteni, deşi Daisy Creason adusese un aparat foto şi promisese un sfert de pagină în *The Tribune.* Chiar dacă părul îi încărunțise de mult, iar mâna îi tremura puțin când stenografia în carnețel, îşi aducea aminte o expoziție asemănătoare cu aproape 30 de ani în urmă.

Charlotte purta o rochie galbenă simplă, avea părul legat la spate şi cea mai discretă urmă de fard. Se plimba prin sală cu o lejeritate lipsită de orice efort, zâmbind pentru prieteni şi insistând pe lângă potențialii cumpărători, cum o învățase Sammy.

— O să-ți fie dor de ea când pleacă la facultate, a zis Saint.

— Cea mai bună asistentă pe care am avut-o vreodată, a răspuns Sammy. I-a vândut odată o reproducere după Rosenquist unui turist care intrase doar ca să se ducă la toaletă. Îți dădeai seama că nu şi-l putea permite. Cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Încântător.

Sammy purta un smoching jacquard satinat, îşi lăsase descheiați trei nasturi de la cămaşa croită pe comandă, ca să se vadă pieptul bronzat, şi stătea în colțul îndepărtat de la Monta Clare Fine Art, de data asta mulțumit să nu fie în centrul atenției.

Saint se plimba încet, cercetând fiecare dintre peisaje şi dorindu-şi s-o aibă alături pe bunica ei, ca să-i poată arăta scenele din oraşul lor, din pădure şi apa din fața ei.

Cele mai multe, a observat ea, aveau un bilețel roşu lipit dedesubt.

— E populară, a remarcat Saint.

— Licitator prin telefon, a spus Sammy, învârtindu-şi băutura în pahar. Întotdeauna caută tot ce e la modă.

Mary Meyer o urma pe nepoata ei cu o mândrie pe care nu o ascundea. Purta o rochie de seară din mătase cu model floral brodat, iar Saint nu putea să nu admire rafinamentul femeilor din familia Meyer, gândindu-se la Misty, la cât de larg i-ar fi fost zâmbetul.

— Te-am văzut în ziar, a zis Sammy.

Saint a ridicat din umeri, ca şi cum n-ar fi fost mare lucru.

Medalia FBI pentru realizări meritorii. Himes îi strânsese mâna, pozase cu un hotdog ascuns la spate în timp ce-i lăuda activitatea de o viață în urmărirea lui Eli Aaron. Avusese coşmaruri o vreme, încă îi vedea chipul în hambarul acela din Alabama şi se trezea transpirată, doar ca să descopere că Charlotte se strecurase în pat lângă ea şi se prefăcea că doarme până când inima lui Saint se liniştea suficient. Până dimineața, dispărea. Nu discutau despre asta.

Când a fost băut ultimul pahar de vin, a fost vândut ultimul tablou şi vizitatorii se împrăştiaseră în îmbrățişarea unei seri de vară, Daisy a cerut o ultimă fotografie cu fata şi familia ei.

Charlotte s-a aşezat între Saint şi bunica ei, apoi l-a chemat şi pe Sammy.

El a clătinat din cap. Ştia că nu el e piesa lipsă din acest puzzle anume.

— Te rog, bunicule! a insistat Charlotte.

— Nu-mi mai spune aşa, ce dracu'! a ripostat Sammy, ridicând un deget şi împroşcându-şi braţul cu Dalmore.

Afară, Charlotte a încuiat uşa.

În faţă, Mary Meyer l-a luat de braţ pe Sammy şi s-au îndreptat spre deal.

— Uneori mi-i imaginez făcând sex, a început Charlotte.

— Dumnezeule! s-a indignat Saint.

— Dar după aia mă gândesc că Sammy n-are cum să mai invoce vreo erecţie cu toată băutura aia în el.

Saint a încuviinţat sumbru şi nu i-a spus fetei despre valul albastru de pilule care inundase ţara.

— Crezi că e un om bun? a întrebat Charlotte şi i-a aruncat lui Saint privirea aceea.

— Nu.

Charlotte a aruncat o privire spre biserică.

— Dar încearcă, a adăugat Saint şi a zâmbit.

— Pot să mă opresc la mama? Uneori bunica îmi mai aruncă un os în plus când îi spun că am fost la ea.

— Sigur.

Şi cât Charlotte îşi vizita mama, Saint a stat puţin în faţa Normei şi a lui Nix. Nu se mai ruga prea mult. Deşi tot credea. Cu totul şi absolut.

Dacă ar fi întors capul, ar fi putut observa stejarul, iar la ora potrivită ar fi văzut în razele soarelui iniţialele şterse încă încrustate în coaja lui.

Uneori şi-l imagina pe undeva pictând, muncind, ducând genul de viaţă neînsemnată care nu sare în ochi. Charlotte vorbea mai mult despre el, în primul an sărea la telefon de câte ori suna şi o bătea la cap pe Saint să stea de vorbă cu Himes în fiecare săptămână. O vreme, tatăl ei fusese punctul de atracţie al ştirilor naţionale, dar Saint ştia că interesul o să se reducă până în ziua în care numele lui o să se şteargă din amintire, o să fie şoptit uneori în curţile închisorilor, unde era omul care-l învinsese pe directorul

Riley şi jumătate din poliția din Missouri. Himes o punea la curent cu zvonurile, că mai jefuise o bancă în Texas, după care trecuse în Mexic, că era probabil mort, că tablourile lui îşi schimbau discret proprietarul pentru sume de milioane de dolari care îi erau cumva trimise lui. Ea nu credea niciunul dintre ele. Simple mituri şi legende.

Charlotte l-a văzut când urcau pe terasă pe treptele care scârțâiau.

Pachetul micuț purta numele ei.

— Admirator secret, a comentat Saint.

— Ar fi bine să nu fie iar Noah. Abia i-au reataşat testiculul.

Charlotte s-a aşezat pe leagănul de pe terasă, în timp ce Saint a intrat în casă şi a făcut cacao, o rutină transmisă din generație în generație. O rutină care încă o făcea să zâmbească în fiecare seară când se aşezau împreună şi priveau licuricii sclipind dinspre munții St Francois.

Saint a adus afară două căni şi s-a aşezat lângă fată, care-şi scosese pantofii şi stătea ghemuită.

S-a aşezat lângă ea, abia atunci observând ce strângea Charlotte în mâini.

Borcanul sclipea.

Charlotte l-a ridicat în lumina lunii, iar culorile s-au schimbat de la roşu-cardinal la mov-închis.

Nepământesc.

Imposibil de frumos.

— Ce-i asta? a întrebat fata.

Saint a tras aer în piept:

— E miere. E miere mov.

La sfârşitul verii au încărcat camioneta lui Saint şi au plecat cu o oră înainte de răsărit.

Cu două săptămâni înainte, Charlotte făcuse călătoria la Boston, unde Saint avea deja de gând să meargă des în vizită, fie şi numai ca să-i ducă fetei o mâncare gătită decent.

Puțin peste 1 600 de kilometri; planificaseră traseul neglijent, marcând doar câteva opriri pe drum.

O călătorie cu maşina, nu ca mamă şi fiică, ci o călătorie pentru două prietene. Prietene care trecuseră prin multe împreună.

Au făcut un ocol la Mount Vernon şi au urmat un arc larg spre Nashville. Charlotte purta nişte blugi tăiați, îşi pusese picioarele desculțe pe bord şi cânta împreună cu Dolly Parton şi Hank Williams, Loretta Lynn şi, bineînțeles, Johnny Cash.

Până să ajungă la motel, lui Saint îi țiuiau urechile de larmă şi o dureau obrajii de atâta râs.

— Cânți cum gătea maică-ta, a zis Saint.

Au mâncat pui picant şi s-au plimbat pe aleile sclipitoare, Charlotte fredonând tărăgănat cântecele lui Elvis în timp ce poza pentru un fotograf în fața luminilor de pe Music Row, cu buza de sus tremurând până când Saint aproape că a leşinat de râs.

S-au oprit în Pădurea națională Cherokee, iar fata a devenit tăcută când cerul s-a înroşit deasupra munților Apalaşi atât de luxuriant, încât oglindea luciul defileelor adânci. Au făcut o excursie de câteva ore, iar Saint a fotografiat țestoase de uscat şi şopârle cu cinci dungi, iunco şi şoimi călători. Cu timpul, o să umple încă un album, cu gândul la Theodore în timp ce lipea fotografii la care poate că se va uita el într-o bună zi.

La o cascadă care cădea peste creste şi ridicături de stâncă roşcată, Charlotte s-a oprit şi s-a întors spre ea.

— Ce am spus... că nu vreau să fii mama mea...

— Ştiu.

— Vorbesc serios. Eşti totul. Şi...

— Ştiu şi asta.

Charlotte a îmbrățişat-o repede şi strâns.

După încă o zi, orizontul se întindea de la Blue Ridge Parkway încolo. S-au ținut de jocuri, au reperat abțibilduri lipite de bara maşinilor şi şi-au acordat puncte când au observat WWJD, SHIT HAPPENS şi, pe măsură ce se apropiau de destinație, OBX.

S-au oprit să mănânce de prânz, Charlotte bătând cu piciorul ritmuri de *bluegrass*, deşi Saint vedea cum i se încordează umerii, iar zâmbetul era mai puțin larg pe măsură ce devenea mai tăcută. Nu era o călătorie cu o destinație sau un obiectiv clare. Era ceva nerostit, deşi simțeau speranța încălzindu-le.

Borcanul de miere mov avea o etichetă.

Şi după o zi de mers prin Piedmont, au ajuns la ferma Hillcrest.

Nu era un loc care să apară în vreun ghid turistic, iar în timp ce Charlotte a găsit borcane similare pe rafturi, Saint şi-a asumat un risc calculat şi i-a arătat tinerei de la tejghea o fotografie a lui.

O clătinare din cap.

Zdrobirea unui vis care poate că fusese tot timpul de neatins.

Charlotte n-a vorbit mult după aceea, în timp ce mergeau fără scop pe un platou de dealuri joase, iar pământul devenea mai neted, spre câmpiile litorale îndepărtate.

— Vrea să te țină în siguranță, a spus Saint.

— Ar putea fi mort.

Au mai petrecut o zi mergând prin Carolina de Nord într-o tăcere tot mai apăsătoare. Traficul s-a aglomerat când au ieşit din Raleigh.

Bară la bară.

— Abțibildul ăla din nou, a zis Saint, iar Charlotte l-a observat şi a zâmbit.

Literele OBX şi alături un craniu cu oase încrucişate.

L-au mai văzut de vreo cinci-şase ori în timp ce se îndreptau spre câmpie.

La o parcare de camioane din pustietate, Charlotte s-a oprit lângă maşina de lângă ele şi s-a uitat la alt abțibild.

Avea aceleaşi litere, numai că în loc de craniu şi oase încrucişate avea o față de pirat.

— Ce înseamnă? l-a întrebat pe bărbatul masiv care cobora din maşină.

Era înalt, iar sub umerii lați se vedea o burtă ieşită.

— Outer Banks, Carolina de Nord, a răspuns el şi i-a zâmbit lui Saint.

— De ce îl are aşa de multă lume? s-a interesat Charlotte.

Alt zâmbet, de data asta puțin mai larg.

— Ai fost vreodată în Caraibe?

Charlotte a clătinat din cap.

— Mergi în Outer Banks şi nici n-o să mai ai vreodată nevoie să te duci.

Fata a mijit ochii spre soarele care apunea.

— Şi piratul?

Bărbatul s-a rezemat de capota maşinii.

— E Barbă-Neagră, bineînțeles.

— Barbă-Neagră, a repetat Charlotte în şoaptă.

— Piratul, Edward Teach. Din toate locurile din lume, el a ales să se ascundă tocmai acolo.

Outer Banks.

150 de kilometri de țărm deschis.

Cu nisip de culoarea fildeşului şi apă atât de limpede, încât stâncile străluceau ca nişte nestemate dedesubt.

Au mers încet, prin orăşele şi capcane pentru turişti. Charlotte purta o pălărie cu boruri largi şi stătea pe nisip, privind aripioarele albe ale unor bărci aflate în depărtare, dincolo de semiluna barierei de insule.

Pe cheiuri pline de agitație.

Pirate Cove.

Safe Harbor.

Nume care invocau genul de final pentru care se ruga Saint. Pentru Charlotte. Pentru ea.

Au pierdut zile în şir căutând; speranțele lor urcau şi coborau odată cu valurile. Iar când numărul insulelor a scăzut împreună cu numărul turiştilor, au ajuns la ultimul golf.

Când căldura s-a mai domolit şi soarele a început să coboare, au privit primele bărci de pescuit începând să se întoarcă la țărm.

Charlotte s-a ridicat, cu picioarele în apă şi cu privirile fixate pe fiecare ambarcațiune, ținându-şi mâinile pe lângă corp. Saint stătea mai în spate, numărând bărcile şi respirând superficial când a apărut încă una doar cu localnici la bord.

A simțit cum inima fetei bate mai repede şi apoi cum se frânge când bărcile s-au împuținat.

Apusul aprindea culori care se spărgeau deasupra apei.

Charlotte s-a întors o dată şi Saint a închis ochii când i-a văzut lacrimile.

Când a văzut-o, era cât pe ce să se ridice, să-i spună că-i pare rău, că fusese convinsă.

Barca era albă, avea poate 15 metri şi spinteca apa cu grație. Puntea era un maroniu-gălbui decolorat de soare. Lumina cădea pe carenă, frecată şi proaspăt vopsită. Saint s-a uitat la Charlotte, care privea barca, nemişcată o clipă, ca şi cum ar fi aşteptat un alt turist.

Apoi s-au uitat la catarg. Saint a zâmbit când l-a văzut.

Steagul era micuț. Negru.

Craniul şi oasele încrucişate luminate sub cerul portocaliu-închis.

S-a aşezat pe un bolovan, a simțit încordarea muşchilor, agitația inimii; Charlotte a încremenit când barca a încetinit şi s-a oprit la mica dană din capătul unui chei lung.

El stătea pe barcă, iar timpul s-a oprit o clipă când a văzut-o.

Patch a sărit din barcă, iar mersul s-a schimbat în alergare când Charlotte a pornit spre el.

S-au întâlnit la marginea apei şi zâmbetul lui Patch a dus-o pe Saint înapoi într-o vreme pe care se temuse că a pierdut-o pentru totdeauna.

La doi paşi de el, fata s-a oprit.

Apoi, el a deschis brațele.

Şi Charlotte s-a aruncat în îmbrățişarea lui.

261

Era destul de cald pentru Charlotte să stea întinsă pe punte.

Sub cerul înstelat, a căzut într-un somn fericit.

Saint stătea lângă Patch, în timp ce barca se legăna uşor. El o privea pe fiica lui, iar Saint îl privea pe el.

Avea părul deschis la culoare şi pielea aurie.

Saint n-a întrebat cum supraviețuise, cum cumpărase barca şi rămăsese atât de ascuns. N-avea nevoie să întrebe, pentru că vedea prin chepeng o sticlă de coniac fin, iar alături două pahare de cristal cu fundul gros.

— Mă gândesc la tine, a spus el, iar ea a zâmbit.

— Credeam că s-ar putea să fi plecat din țară.

— I-am promis odată lui Charlotte că o să fiu întotdeauna alături de ea.

— E un risc.

— Şi ştim amândoi că nu-mi asum multe riscuri.

Saint a râs.

— Am rămas şi pentru tine, a spus el uitându-se în ochii ei.

Saint a întors capul o clipă şi a tras aer în piept.

— Am avut noroc că te-am prins.

— Ies cu barca în fiecare zi, mă întorc la apus. Visez... de fiecare dată când mă întorc visez să vă văd pe voi două aşteptându-mă.

— Ce faci pe mare toată ziua?

— Pictez.

— Pictezi?

El i-a povestit despre Grace, despre scrisorile pe care i le trimitea şi uneori aveau şi câte 100 de pagini. Îi scria despre copilărie, amintiri despre mama ei, casa mare în care stătuseră împreună şi oraşul frumos care fusese botezat cu numele ei. Şi despre fetele dispărute, ale căror morminte avea de gând să le viziteze, ale căror amintiri avea să le povestească familiilor lor uitate. Grace i-a spus cum o ținuse în viață cu tablourile lui, cu povestea lui, cu puterea de a îndrepta trecutul lor, de a-şi găsi înflăcărarea. De a iubi. Grace îi trimisese fotografii cu casa albă, cu hambarele demolate, şi în fiecare dintre ele el vedea nu imensitatea sarcinii în sine, ci doar apariția lentă a speranței, chiar şi când sorții erau potrivnici.

În ultima scrisoare îi povestise cum îşi pierduse cândva credința, cum se rugase odată doar pentru supraviețuire. Dar cum, deşi povestea lor era spusă acum, era o poveste al cărei final nu fusese scris încă.

La rândul ei, Saint i-a povestit despre Charlotte. Şi despre Theodore. O oră, el a stat şi a ascultat, a zâmbit şi a râs şi i-a şters lacrimile.

Şi abia când Saint a terminat, i-a luat mâna şi a dus-o cu grijă prin chepeng, pe scara abruptă, în cabina simplă.

În principal sărăcăcioasă şi funcțională, cu excepția peretelui, unde era pictată pe pânză o singură amintire.

— Am păstrat pentru final ce era mai bun.

Ea s-a oprit în fața tabloului, singurul pe care-l păstrase pentru el. Deşi mai târziu, când avea să vină timpul să plece, el avea să insiste să-l ia ea.

Saint ştia bine scena.

Imposibil de valoroasă, dar pentru nimeni mai valoroasă decât pentru ea.

A zâmbit privind cele două siluete întinse sub cerul înstelat, cu capetele unul lângă altul, cu picioarele spre nordul şi sudul unei busole.

Piratul de 13 ani.

Şi apicultoarea care-i salvase viața.

Mulțumiri

Mulțumesc!

Cititorilor mei. Scriu încet, dar vreau să ştiți că nu e din cauză că nu muncesc din greu. Vă mulțumesc că mă aşteptați. Vă mulțumesc că-mi trimiteți mesaje, fotografii,

daruri, bunătate şi sprijin. Sper că nu vă dezamăgesc niciodată şi vă iubesc pe toți. Cu totul şi absolut.

Charlie. George. Isabella. Mă simt în sfârşit împăcat cu toate dățile când am dat-o în bară, dar numai pentru că au fost parte dintr-o cale anume care m-a adus la voi. Toate cuvintele sunt scrise pentru voi. Şi Victoria, pentru că este o mamă minunată. Viața noastră n-a fost uşoară, dar ştiu că am ajuns în sfârşit cu bine de partea cealaltă.

Emad Akhtar. Auzisem de mult zvonuri despre talentul tău şi apoi am avut ocazia să-l văd cu ochii mei. Unii oameni sunt aduşi pe lume ca să facă lucruri uluitoare. Tu eşti unul dintre ei. Mulțumesc pentru că ai făcut ca ultimii patru ani să fie cei mai creativi din viața mea. Pentru că ai văzut povestea pe care voiam s-o spun şi m-ai ghidat spre ea cu talent, umor şi carne afumată. Te iubesc.

Amy Einhorn. E greu să-mi dau seama ce să spun aici. Am parcurs cale lungă de la Ducesă, iar tu ai pariat pe mine de atunci. Sunt foarte puțini oameni în viața mea care au dat dovadă de o asemenea credință şi o să-ți fiu veşnic recunoscător, ție şi talentului tău uimitor de a mă conduce spre cartea despre care eram convins că e peste puterile mele. Nu sunt deosebit de inteligent sau de talentat, dar tu mă faci să mă simt şi inteligent, şi talentat.

Cathryn Summerhayes. Tu eşti cea căreia îi dau telefon când pot „să sun un prieten”, pentru că tu faci lucrurile mai bune întotdeauna. N-aş fi aici fără tine. Te iubesc.

Jennifer Joel. Pentru că este neînfricată. Pentru că mă face un povestitor mai bun şi ştie exact cum să abordeze orice situație. Răsuflu mai uşurat pentru că te am în viața mea. Şi sunt mult mai gras după mesele noastre de la New York. *Dar nici măcar n-am comandat cremă de zahăr ars cu porumb?*

Jason Richman. M-am îndrăgostit profund de tine încă de la primul prânz împreună. Mulțumesc că eşti atât de

amabil, talentat, inteligent şi răbdător. Pentru că ai văzut povestea asta în moduri în care eu n-aş fi putut s-o văd niciodată. Şi pentru că eşti un partener de pahar fenomenal. Mult vin. Multe pahare după.

Jordy Moblo. Nimeni n-a aşteptat mai mult şi mai nerăbdător decât tine cartea asta. Mulțumesc că ai ascultat, cu mulți ani în urmă, propunerea mea încâlcită pentru Ivy. Pentru că ai rămas alături de mine şi m-ai îndrumat cu atâta inimă şi viziune. Şi, cel mai mult, pentru că eşti prietenul meu. Te iubesc, amice.

Katie McGowan. Pentru că mi-ai schimbat viața. Pentru că mi-ai deschis palatul. Pentru că eşti cel mai pasionat susținător al poveştilor mele.

Aoife MacIntyre şi echipa pentru drepturi de traducere.

Ellen Turner şi Sandra Taylor. Nu intru niciodată în panică, pentru că voi sunteți categoric cele mai bune. Chiar nu ştiu ce-aş face fără voi. Mulțumesc că spuneți întregii lumi despre cartea asta.

Tom Noble, singura persoană pe care am cunoscut-o la fel de adorabilă ca adevăratul Thomas Noble, şi Ellie Nightingale, pentru magia marketingului.

Katie Espiner. Pentru că l-ai lăsat pe Emad să plătească prea mult.

Anna Valentine. Pentru Paul Bearer.

Sarah O'Hara şi Millie Prestidge. Pentru talentele editoriale.

Jen Wilson, Catherine Worsley, Esther Waters (nu, mulțumesc, acum mănânc friptura de vită) şi echipei geniale de vânzări. Cartea asta n-ar fi ajuns nicăieri fără voi.

Nick Shah, Steve Marking şi Tomas Almeida. Pentru lucrări artistice care rivalizează cu ale lui Patch.

David Shelley şi toată lumea de la Orion. Pentru că m-ați făcut să simt că fac parte din familia voastră performantă.

Elaine Egan, Jim Binchy, Siobhan Tierney şi toţi cei de la Hachette Ireland. Număr zilele până când pot să vin să vă văd din nou.

Karin Burnik, Louise Stark, Katrina Collett, Anna Kennedy şi echipele de la Hachette Australia şi Noua Zeelandă. Vă iubesc, oameni buni.

Annabel White şi echipa CB.

Sindhu Vegesena şi echipa CAA.

Annabelle Janssens şi echipa UTA.

Adorabila Jess Molloy. Pentru nivelul absurd de drăgălăşenie.

Felicitas von Lovenberg, Anne Scharf şi întreaga echipă Piper.

Richard Herold şi toţi cei din echipa Natur & Kultur.

Minunaţii mei editori din străinătate. Pentru că arătaţi lumii ce putem face.

Helen Carr. Pentru, că, încerci, să mă înveţi: gramatică, americanisme, geografie şi scriere de bază. Ştiu că sunt cel mai îngrozitor elev. Mulţumesc că nu renunţi niciodată.

Robin Slutzky. Pentru că mi-ai arătat că nu pot să am patru personaje pe care să le cheme Mitch.

Conor Mintzer. Mi-e dor de tine. Vegas.

Pentru toţi librarii, cluburile de carte, bloggerii şi recenzorii care mi-au acordat timpul lor preţios. Mi-aţi schimbat viaţa. O să vă fiu veşnic recunoscător.

Mama. Sunt foarte recunoscător pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Tata. A fost un an greu. Mulţumesc că mi-ai arătat cum se face.

Jenna Bush Hager. Pentru că eşti atât de calmă, de atentă şi implicată în povestea asta încă de la început. Am ajuns departe, dar parcă ar fi doar începutul.

Sue Naegle. Cel mai sigur şi mai talentat îndrumător care să te învețe să pui cuvinte pe ecran. Şi pentru consilierea de familie, consilierea personală şi pentru că mă faci să râd.

Gubbins. Nu există nimeni pe lumea asta în care să am mai multă încredere şi nimeni pe lumea asta cu care să prefer să mănânc scoici.

Toată lumea de la Universal Studios Group.

Nick Matthew. Nickelback. Nicaragua. Pentru şedințele de producție / distracția de la Soho House / pentru că eşti cool din multe puncte de vedere.

Tommy Kail. Eşti Angelica / Eliza şi eu sunt Peggy.

Jennifer Todd şi toți cei de la Twentieth TV.

Sinead Daly. Pentru că îți pasă la fel de mult cât îmi pasă şi mie.

Disney. Deşi e îngrozitor să negociezi cu şoarecele ăla.

Mary Summerhayes. Unul dintre primii mei cititori şi întotdeauna prima care să mă facă să zâmbesc.

Margaret, Richard şi Dan. Pentru bunătatea nesfârşită, vinul, piscina şi informațiile obscure despre Luton.

Laura şi Ade. Pentru ocaziile speciale şi finanțarea valului nesfârşit de infanterişti.

Tom Wood. Ai spus odată că în orice prietenie e cineva care dă şi cineva care ia. Încă mă ocup de asta. Nu renunța la mine. Doar vino la spa cu mine. Aduc eu prosoape (de mâini).

Isabelle Broom. Pentru că mă suporți atunci când nu e uşor să fii prieten cu mine.

Lisa Howells. Dacă trebuie să stau într-un lan de grâu în flăcări, mă bucur că eşti acolo să ai grijă de mine.

Rebecca Tinnelly. Pentru prânzurile la Gino care au nevoie de Alka-Seltzer. Pentru că mă ciupeşti când trebuie să pozez. Surprinderea e noua interpretare a bosumflării.

Prietenii mei scriitori. Pentru că mă lăsați să stau la masa voastră. Pentru că sunteți atât de generoşi cu cuvintele de susținere.

Siobhan O'Neill. Întotdeauna.

Nicci Cloke. Leacul meu pentru mahmureală Pixar. Şunca mea. Pentru filmele în scaunul albastru. Nisipuri mişcătoare. Unt care să dă drept brânză. Pentru că nu mă laşi niciodată să joc Wordle. Pentru turbulențe, „yum" cu trei litere, teleportare şi lipsa generală de senzațional. Te iubesc.

Ne revedem peste încă patru ani. (Mai curând, Amy şi Jenn, promit.)

Cuprins

1. Piratul şi apicultoarea 1975
2. 1
3. 2
4. 3
5. 4
6. 5
7. 6
8. 7
9. 8
10. 9

11. 10

12. 11

13. 12

14. 13

15. 14

16. 15

17. 16

18. 17

19. 18

20. 19

21. 20

22. 21

23. 22

24. 23

25. 24

26. 25

27. 26

28. 27

29. 28

30. 29

31. 30

32. 31

33. 32

34. 33

35. 34

36. 35

37. 36

38. 37

39. 38

40. Iubiții, visătorii 1975

41. 39

42. 40

43. 41

44. 42

45. 43

46. 44

47. 45

48. 46

49. 47

50. 48

51. 49

52. 50

53. 51

54. Pictorul 1976

55. 52

56. 53

57. 54

58. 55

59. 56

60. 57

61. 58

62. 59

63. 60

64. 61

65. 62

66. 63

67. 64

68. 65

69. 66

70. 67

71. 68

72. 69

73. 70

74. 71

75. 72

76. 73

77. 74

78. 75

79. 76

80. 77

81. 78

82. 79

83. 80

84. 81

85. 82

86. 83

87. 84

88. 85

89. Inimile frânte 1978

90. 86

91. 87

92. 88

93. 89

94. 90

95. 91

96. 92

97. 93

98. 94

99. 95

100. 96

101. 97

102. Hoții și vardiștii 1982

103. 98

104. 99

105. 100

106. 101

107. 102

108. 103

109. 104

110. 105

111. 106

112. 107

113. 108

114. 109

115. 110

116. 111

117. 112

118. 113

119. 114

120. 115

121. 116

122. Vânătoarea 1983

123. 117

124. 118

125. 119

126. 120

127. 121

128. 122

129. 123

130. 124

131. 125

132. 126

133. 127

134. 128

135. 129

136. 130

137. 131

138. 132

139. Soarta 1990

140. 133

141. 134

142. 135

143. 136

144. 137

145. 138

146. 139

147. 140

148. 141

149. 142

150. 143

151. 144

152. 145

153. 146

154. 147

155. 148

156. 149

157. 150

158. 151

159. 152

160. 153

161. 154

162. 155

163. 156

164. 157

165. 158

166. 159

167. 160

168. 161

169. 162

170. 163

171. 164

172. 165

173. 166

174. 167

175. 168

176. 169

177. 170

178. 171

179. Pauza 1995

180. 172

181. 173

182. 174

183. 175

184. 176

185. 177

186. 178

187. 179

188. 180

189. 181

190. 182

191. 183

192. 184

193. 185

194. 186

195. Deținutul 1998

196. 187

197. 188

198. 189

199. 190

200. 191

201. 192

202. 193

203. 194

204. 195

205. 196

206. 197

207. 198

208. 199

209. 200

210. 201

211. 202

212. 203

213. 204

214. 205

215. 206

216. 207

217. 208

218. 209

219. 210

220. 211

221. 212

222. 213

223. 214

224. 215

225. 216

226. 217

227. 218

228. 219

229. 220

230. 221

231. 222

232. 223

233. 224

234. 225

235. 226

236. 227

237. 228

238. 229

239. 230

240. 231

241. 232

242. 233

243. 234

244. 235

245. 236

246. 237

247. 238

248. 239

249. 240

250. 241

251. 242

252. 243

253. 244

254. 245

255. 246

256. 247

257. 248

258. 249

259. 250

260. 251

261. 252

262. 253

263. Miturile şi legendele 2001

264. 254

265. 255

266. 256

267. 257

268. 258

269. 259

270. 260

271. 261

272. Mulțumiri